

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHAYLIN GANDHI

THE
NIGHTMARE
BRIDE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KABUS GELİN SHAYLIN GANDHI

Telif Hakkı© 2025 Shaylin Gandhi

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Ancak, incelemelerde kısa alıntılar yapan eleştirmenler bu kuralın dışındadır.

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar tamamen kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Kapak resmi Saphira Holzken tarafından yapılmıştır. Kapak tasarımı GetCovers tarafından yapılmıştır.

Briar Rose Press tarafından yayınlanmıştır:
P.O. Box 158
Golden, CO 80402

Daha fazla bilgi için www.shaylingandhi.com adresini ziyaret edin.

İÇİNDEKİLER

[Shaylin Gandhi'nin diğ^{er}
eserleri Daha fazla bilgi](#)

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [29.](#)
- [30.](#)
- [31.](#)
- [32.](#)
- [33.](#)
- [34.](#)
- [35.](#)

[Shaylin Gandhi'nin diğ^{er}
eserleri Yazar hakkında](#)

[Daha Fazla Bilgi İçin](#)

AYRICA SHAYLIN GANDHI TARAFINDAN

Çağdaş Romantizm

Sonsuza Kadar Birlikte

Olduğumuz Zaman Başkalarına

Aşk Mektupları

Fantastik Romantizm

Bir Kez Büyülenmiş, İki Kez

Lanetlenmiş Yüz Yıllık Yazın Şarkısı

DAHA FAZLASI

Ücretsiz kitaplar, bonus içerikler, ARC fırsatları ve sadece aboneler için güncellemeler için lütfen haber bültenime katılın:

shaylingandhi.com/news

1.

Amryssa'nın düğününden önceki gece, her zamanki gibi onu yatmaya hazırladım. Damadı henüz gelmemiştir, ama korku çoktan ciğerlerimi bir mengene gibi sıkıştırmıştı. O gelecekti. Yarın bu saatlerde, başka bir canavar bu eski evin koridorlarında dolaşıyor olacaktı ve ben...

Eh, bu konuda bir şeyler yapmam gerekecekti. *Onunla* ilgili.

Bir görevden diğerine koşturarak bu farkındalıktan kaçmaya çalıştım. Amryssa'nın yatağının başucundaki yağ lambasının fitilini indirdim. Geceliğini yatağının ayak ucuna astım. Hareketlerim alışkanlığın rahatlığıyla akıyordu, ama bu gece, yıpranmış ritüeller bile beni sakinleştiremedi.

Amryssa'nın babası onu Elara'nın en küçük prensiyle evlendirmeye karar verdiğinden beri, aylardır midemdeki bu düğüm giderek sıkılaşıyordu. Daha da kötüsü, Prens Kyven düğünden sonra bizimle kalacaktı. Burada *yaşayacaktı*.

Boğazımda bir mide bulantısı dalgası yükseldi. "Harlowe."

Gözlerimi yukarı çevirdim. Açık pencerenin yanında, Amryssa solgun gözleriyle gökyüzünü tarıyordu.

"Ne?" dedim, ses tonu beni tedirgin etti. "Ne oldu?" "Bir kabus var," diye mırıldandı. "Buraya doğru geliyor."

Onu şüphe etmek istedim, ama en iyi arkadaşım asla şaka yapmazdı. Hiçbir konuda. "Bir tane *daha* mı? Ama geçen hafta da bir tane vardı."

Amryssa cevap vermedi, ama cevap vermesi de gerekmiyordu — bir esinti içeri girerek eteğini dalgalandırdı ve odayı yapışkan deniz tuzu kokusuyla doldurdu.

Yanmış parşömen gibi bir ateş kokusu esintinin kenarlarında dolaşıyordu. Bu belirgin koku içimi binlerce kez buruşturdu.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Bu da kötü," dedi Amryssa.

Elim belimdeki kama kılıfına uzandı. Silah beni bir kabustan korumayacaktı, ama boynuz kabzanın dokunuşu beni sakinleştirdi. "Ne kadar uzakta?"

Amryssa gökyüzünü inceledi. Soluk mor ışık elmacık kemiklerinde parladı, yosun kaplı ağaçların üzerindeki gökyüzünde neyin toplandığını ima etti. Uzun saniyeler cevap gelmeden geçti.

"Amryssa."

Gözlerini kırptı. "Hmm?"

İç geçirdim. Aklı yine dalmıştı. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Oh. Yirmi dakika, belki."

Yirmi... Kahretsin. Bu kadar mı yaklaştık? Neden kimse çanları çalmadı?

Onun geceliğini bir kenara attım ve pencereye doğru koştum. Çatlamış ve yıpranmış pencere çerçevesinin önünde, Amryssa bu gece neredeyse ruhani görünüyordu — solmuş süslerin denizi içinde kırılğan, albino bir çiçek gibi. Kemik beyazı bukleleri rüzgarda dalgalanıyordu.

"Hadi." Onu omuzlarından tuttum. "Hazırlanalım."

Gözleri gökyüzünden ayrılmadı. "Ama... beni dışarı çıkarmazsın, değil mi?"

Ağzım büküldü. Ona her zaman aynı soruyu soruyordu. "Hayır, Am. Sonunun ne olacağını biliyorsun."

"Doğru. Ama... peki ya prens? Henüz gelmedi mi?"

Yüzümü buruşturdum. Prens iktir et. Daha da önemlisi, ormanı iktir et, o bükülmüş mor ağaçları, çürümüş mor parıltıları ve ürettikleri boktan mor havayı. Bıktım artık, ama daha çok Amryssa için, kendim için değil. Bir saat içinde, benden daha yüksek sesle çığlık atıyor olacaktı ve tanrılar yardım etsin, onun acısını duymaktan ne kadar nefret ediyordum.

"Nişanlının henüz ortada yok," dedim ona.

"O zaman beklememiz gerekmez mi? Onun güvenli bir yere ulaştığından emin olmak için?"

"Ve kendimizi tehlikeye atalım mı? *Onun* için mi? Çivi çiğnemek daha iyidir." Onu pencereden uzaklaştırdım, sonra dışarıya bakmadan panjurları kapattım.

Yaklaşan katliamı kendi gözlerimle görmeye gerek yoktu. Zaten boğazımı kalın ve ekşi bir korku kaplamıştı.

"Peki ya kabusta yakalanırsa?" dedi Amryssa.

Parmaklarım panjur mandalının üzerinde durakladı, kaburgalarımın altında bir umut kıvılcımı parladı. "O zaman Zephyrine dokuz yıldır ilk kez duası kabul olmuş olacak."

Elara'da koruyucu tanrısı uykuya dalmış tek bölgede yaşamak böyle bir şeydi: Tanrısal kulaklar dualarımızı duymuyordu. Tanrısal koruyucular en ateşli dileklerimizi yerine getirmiyordu. Burada, Oceansgate'te, kendi başımızaydık.

Ama uyuyan tanrıçamız Zephyrine de bu kabusları gerçeğe dönüştürdüğü için, prensin bir kabusa kapılması aslında ilahi müdahale olarak sayılabilirdi. *Kasıtsız* bir ilahi müdahale, ama neyse.

Elime ne geçerse kabul ederdim.

"Kimin duası?" Amryssa'nın sesi küçüldü. "Nişanlımın ölmesini dilemedin, değil mi?"

Burun kıvırdım. "Birçok insanın ölmesini diledim. *Özellikle de* seneschal'ın kızlarıyla onların rızası dışında evlenen nefret dolu prenslerin." Panjur mandalını yerine çaktım, sonra etek cebimdeki anahtarlıkla kilitledim. İşte. Amryssa kabus sırasında bir şekilde serbest kalırsa, kule penceresinden atlayamayacaktı.

Döndüğümde, bana şok olmuş gözlerle baktı. Gözlerinin rengi çok doğaüstüydü; tam yeşil değil, tam gri de değil, iki porselen kasede yakalanmış gelgit havuzu suyu gibi soluk bir ara renk. O bakış benden bir şey talep ediyor gibiydi; daha yumuşak olmayı mı? Diğer kadınlar gibi daha nazik olmayı mı?

Eh, bu konuda nefesini tutması gerekecek.

"Kyven'in nefret dolu olduğunu *bilmiyoruz*," dedi Amryssa. "Onunla tanışmadıkça bilemeyiz."

Boğazımda bir cevap yükseldi, ama hemen bastırdım. Onun ne kadar kötü olduğunu çok iyi biliyordum, ama bunu henüz ona söylememiştim. Belki de hiç paylaşmam gerekemeyecekti. Şansımız yaver giderse, kabus prensi yolda yakalayacaktı. Elara'nın uzak başkentinden geliyordu, kilometrelerce uzaktaydı ve muhtemelen daha önce bizim bataklık, ücra köşede bulunan yerimize hiç gelmemişti. Oceansgate'in küçük toprakları kıtanın ucundan denize sarkıyordu, bu yüzden Prens Kyven bizim eşsiz iklimimizi duymuş olsa bile

belki de Hightower'daki saray mutfağının güvenli ortamında bunu tartışmış olsa bile, kabusun gerçek gücünü anlayamazdı.

Ya da ondan nasıl kurtulacağını.

Bu da belki de kılıcımı onun kalbine saplamaktan beni kurtarabilirdi. Haftalarca seçenekleri gözden geçirdim, ama sonunda tek bir sonuca vardım.

Amryssa'nın damadı ölmek zorundaydı. Tek soru, ne zaman olacaktı. Yemin töreninden önce mi öldürmeliydim? Sonra mı, düğün ziyafetinde mi? Belki de yatak odalarında, onu evlilik yatağına zorlamadan önce?

Henüz karar vermemiştim, ama şimdi dışarıda yeni bir olasılık belirdi. Beni nemli bir hapisane hücrelerinde kalan yıllarımı geçirmekten kurtarabilecek bir olasılık.

"Hadi," dedim. "Seni yatağa götürelim."

Amryssa, benim cinayet niyetlerimden bıkmış olduğu belli bir şekilde nefesini verdi ve dört direkli yatağa doğru yürüdü. Elbisesini çıkardım, sonra hazırladığım geceliği onun narin vücuduna giydirdim.

Geceliğin yakasındaki yırtık dikkatimi çekti, ama onarması beklemek zorunda kalacaktı. Yarın, iyileştiğimde dikedim.

Amryssa yıpranmış çarşaflarının üzerinde yatarken, dışarıda kabuslar patlak veriyordu. Başım dönmeye başlayınca nefes almaya ara verdim, sonra aceleyle gardırobuna koştum. En alt çekmece dokunulduğunda açıldı; bu dağınık evde gıcırdamayan ve sıkışmayan tek şeydi, menteşeleri mükemmel bir şekilde yağlanmıştı. Amryssa'nın kelepçelerini aradım. Kelepçeleri yatağa götürürken metal sesleri çıktı.

Kız kolunu uzattı ve ben de zarif bileğine kelepçeyi taktım. Dışarıda, kabus yine kükredi, duvarları sarsarak, benim soğukkanlılığımın çatlaklarını aradı. Kükremesi bana ölmek üzere olan bir hayvanı hatırlattı, üzerine karanlık kanatların hışırtısı eklenmişti, sanki keskin pençeler etini delip kalbine saplanmadan önce son bir boş uyarı gibi.

Amryssa inledi. "Belki beni dışarı çıkarsan, ben..." "Hayır."

Sesim çelik gibi sertleşti.

"Ama..."

"Hayır." Diğer bileğine de kelepçe taktım. Yenilgiyi kabul ederek yüzünü çevirdi.

Midem bulandı. Normalde onu asla reddetmezdim, ama Amryssa'nın zihninde gevşeyen vidalar onu kafasını karıştırmıştı. Diğer insanlardan farklı olarak, yaklaşan dehşetin kollarına kaçmak istiyordu, uzaklaşmak değil.

Evin anahtar sorumlusu olarak, bunu yapmamasını sağladım. Buradaki tüm amacım buydu; prens ortaya çıktığında, bu amaç yakında başka birine geçecekti. Amryssa'nın babasının, ben kralı öldürdükten ve kelepçelenip götürüldükten sonra, hançerimi devralmaya layık birini bulmasını umuyordum.

Ama bulmasa bile, en azından Amryssa'nın Prens Kyven'in cezalandırıcı dokunuşuna asla maruz kalmayacağını bilerek gidecektim.

Yatağın etrafında aceleyle dolaşarak ayak bileklerini bağladım, sonra yatak direğindeki zincirleri çözüp her birini kelepçeye taktım. Her şeyi sıkıca bağladıktan sonra, zincirlerin gevşekliğini gidermek için krankı çevirdim.

İşimi bitirdiğimde, Amryssa dört bir yana yayılmış ama güvende yatıyordu. Dışarıdaki fırtınanın savurduğu bataklık, bu mahogany ve ipekten yapılmış harap sığınaktan daha güvenliymiş gibi, özlemle panjurlara bakıyordu. "Prens dışarıdaysa, buradan kurtulabilir mi?"

Vahşi bir mizahla güldüm. "Hiç şansı yok."

Amryssa'nın gözleri yaşlarla doldu. Görünüşe göre, Elara'nın en küçük prensi gibi aşağılık bir yaratık olsa bile, herhangi birinin acı çekmesine dayanamıyordu. "Elbette bir *şans* var. Ormandaki haydutlar ne olacak? Onlar kabuslara katlanıyorlar..."

"Bu bir efsane, Am. Onlar da herkes gibi zincirleniyorlar. Kimse kabusların gücüne dayanamaz."

"Ama Kyven orada *ölebilir*." Kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı süzüldü. "Onunla evlenmek istemiyor olabilirim, ama ona asla zarar gelmesini istemezdim."

"Biliyorum." Gözyaşını sildim, parmak uçlarım orada biraz daha kaldı. Tanrılar yardım etsin, o çok saftı. Çok *asildi*, ve bunun nedeni bir gün babasının yerine seneschal olacağı ya da ailesinin nesillerdir Oceansgate'i yönettiği ya da bu tür saçmalıklar değildi.

Bazı insanlar diğerlerinden daha iyi doğmuşlardı.

Ama bunu düşünmek için vaktim yoktu, bu yüzden parmaklarımı eteğime sildim ve Amryssa'nın örtüsünü düzelttim. Kumaş, zincirlerinin üzerinde garip bir şekilde çadır gibi duruyordu, ama idare etmek zorundaydım.

Yine de, ayrılmadan önce bir an durdum. Ya yarın kendimi toparlayıp geri döndüğümde, bu yatakta kurumuş bir beden bulursam? Ya bu zayıf, güzel, kırılğan insan yaklaşan çileye dayanamazsa?

"Git." Amryssa'nın sesi endişeden titriyordu, ama kendisi için endişelenmediğini biliyordum. O, hak etseler de etmeseler de, her zaman başkalarını öncelikli tutardı. "Alarmı çal. Kyven duyacak kadar yakın olabilir."

Tereddüt ettim. Zaman zaten azalıyordu, ama... Onu böyle terk
Bu. edemezdim.

"Hey." Oturdum, vücudum yatağı çukurlaştırırken Amryssa'nınki
üzerinde süzülüyordu. "Eminim damadın iyi olacaktır. Muhtemelen şu anda
yolda geliyordur."

Ya da gelmiyordu. Umarım kilometrelerce uzaktadır. Umarım çığlık
atarak ölür.

"O zaman onunla evlenmek zorunda kalacağım." Amryssa'nın sesi
titriyordu. "Yarın."

"Şey... evet."

"Bu beni korkutuyor, Harlowe. Kocaların eşlerinden bekledikleri şey,
bu..." Onu bir titreme sardı, bunun üzerimize çöken kabusla hiçbir ilgisi
olmadığını biliyordum. "Bunu düşünmek bile zor geliyor. İsteyebilmek ise
daha da zor."

"Biliyorum." Alnındaki beyaz saç telini geriye doğru çektim. "Bu
yüzden, elimden gelse seni bu durumdan kurtarırdım. Senin evlenmene gerek
kalmayacaksa, Kyven'la kendim evlenirdim."

Gözleri yaşlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Gerçekten yapar mıydın?" "Hiç düşünmeden."

"O zaman *senin* anahtarcıların olurdu. Ne güzel olurdu, değil mi?"

Onun gülümsemesine karşılık verdim. Prensle evlenmek hoşun tam tersi
olurdu, ama bu sayede ona yeterince yaklaşıp hançerimi kaburgalarının
arasına saplayabilirdim. Zaten bunu yapmanın bir yolunu bulurdum. Olivian'ın
kızı adına yaptığı bu saçma anlaşma asla sonuç vermeyecekti.

Ama Amryssa'yı bu konuda ikna edemezdim. Beni durdurmaya çalışırdı
sadece. Değerli saniyeler birbiri ardına geçip gidiyordu. Kabus gürültüyle
devam ediyordu

artık o kadar yakındı ki, ürkütücü enerjisi panjurların aralıklarından içeri
sızıyordu. Mum ışığı tıslama sesleri çıkarmaya başladı.

"Gitmelisin," diye yalvardı Amryssa. "Alarmı çal. Prens için olmasa bile,
kasaba halkı için çal."

Son bir kez daha onun yanağını okşamak için yüzlerce kişinin hayatını
tehlikeye atmaktan hiç rahatsız olmadan iç geçirdim. Oceansgate halkı kendi
başının çaresine bakabilirdi. Ya da yok olabilirdi, umurumda değildi, ve
keskin bakışlarını da beraberlerinde götürebilirlerdi. Onlar ve *cadı, cadı, cadı*
fısıltıları.

Gerçekten umurumda değildi.

Ama kendimi güvenli bir yere götürmem gerekiyordu, bu yüzden kalktım
ve Amryssa'nın alnını öptüm. "Her şey bittiğinde geri döneceğim. Ayakta
durabildiğim zaman. Tamam mı?"

O başını salladı.

Kapıya doğru yürüdüm. Bu odanın yanındaki odama geri dönmeden önce, evin diğer ucundaki çanları çalmak için yeterli zamanım vardı. Artık kendimi bir dakika içinde zincirleyebilirdim.

"Harlowe?"

Elimi kapı koluna koyup durdum. "Evet?"

"Fırtına... beni çağırıyor." Amryssa gözlerini kapattı, kendini özel bir karanlığa hapsetti. İnce göğsü, daha da ince geceliğinin altında inip kalkıyordu. "Dışarı çıkmamı söylüyor. Beni ele geçirmesine izin vermemi. Beni eve çağırıyor."

Dışarıda gök gürledi. Oda sallandı ve daraldı; Amryssa'nın sözleri birkaç kilometre öteden bana doğru sendeleyerek geliyor gibiydi.

Mide bulantısı hissettim, ama onu bastırdım. "Bu gerçek değil, Am. Olacak hiçbir şey gerçek değil. Bu sadece zihnini karıştıran bir kabus. Seni *kandırıyor*."

"Haklısın," dedi zayıf bir sesle. "Haklısın... Tabii ki."

Eşikte durdum, ona bunu yaptığım için kendimden nefret ettim. Onun bağlarını çözebilirdim. Onları bir kenara atabilirdim. Bunu yapmak *istedim*. Ama kabusa giren kimse bunu ikinci kez yapmazdı. Fırtına zihinlerini istila eder, onlara hayal ettikleri korkuları gösterir, en karanlık korkularını onlara karşı kullanırdı. Bu ıstırabı sonlandırmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı — ister kule penceresinden atlayarak, ister kendi kalplerini sökerek.

Kimsenin geri dönemeyeceği türden bir şey.

Hayır, benim görevim Amryssa'yı güvende tutmaktı, bu yüzden elim belimdeki hançere uzandı, güven verici büyüünün uğultusunu aradı. Konsantre olursam, fısıldayan sözlerini anlayabilirdim. *Koruyun, koruyun, koruyun. Onu ait olduğu yerde koruyun.*

Onaylayarak hançeri sıktım. Koruyacaktım. Ne de olsa Amryssa da bir zamanlar benim için aynısını yapmıştı. Kimsenin benim yaşayıp yaşamadığımı umursamadığı bir anda hayatımı kurtarmıştı. Kendini tehlikeye atmış ve karşılığında hiçbir şey istememişti.

Dışarıda gök gürledi. Kanımdaki uğultu doruğa ulaştı ve sıkı bir gülümsemeye dönüştü.

"Seni seviyorum," dedim, onun için her şeyi yapacağımı bilerek. Yalan söylemek, hile yapmak, çalmak.

Onu hapse atmak. Ne gerekiyorsa. "Ve ne olursa olsun seni koruyacağım."

Gülümsemesi titriyordu. "Ben de seni seviyorum. Her zaman."

"O zaman her şey bittiğinde görüşürüz, tamam mı?"

"Bittiğinde," diye kabul etti.

Bunun üzerine, arkayı döndüm ve arkamdan kapısını kilitledim.

2.

Evin yarısını geçmiştim ve yıpranmış kadife duvar kağıtlarıyla kaplı koridorda aceleyle ilerlerken bir hizmetçiye rastladım.

Koridorun ortasında hareketsiz duruyordu. Ayaklarının dibindeki halının üzerinde kırık beyaz parçalar dağılmıştı; bunlar, kaidesinden düşmüş bir alçı büstün kalıntılarıydı.

"Kasıtlı yapmadım," diye dehşetle fısıldadı. "Toz alıyordum, gök gürültüsünü duydum ve..." Boğazı titreyerek bana çaresiz bir bakış attı. Enkazı inceledim. Heykel, bu evdeki diğer her şey gibi değersizdi, ama Olivian yine de onun yok oluşuna öfkelenecekti. Olivian *her şeye* öfkelenirdi. Ama şu anda, bu en az endişemizdi.

"Bunu sonra düşün," dedim. "Şimdilik odana git. Zinciri "

Sanki bir uyarıymış gibi, gök gürültüsü çınladı ve duvar aplikleri titredi. Zayıf ışıkları karanlığı dağıtmaya yetmedi; kabus çoktan evi sarmış, mum ışığını geri çekilmeye zorlamıştı.

"Ama seneschal," dedi hizmetçi titrek bir sesle. "Bunu görürse beni kovacak. Ve o zaman ben..." Dudaklarını ısırarak sözünü kesti.

Onu bir gözden geçirdim. Tam olarak dost sayılmazdık, ama adının Althea olduğundan oldukça emindim. Ayrıca söylemeye çekindiği şeyi de biliyordum: kasabada ailesi vardı, düzenli olarak yiyecek götürdüğü iki küçük erkek kardeşi vardı.

Olivian bunu bilseydi yine öfkelenirdi. Burada, seneschal'ın evinde, biz zar zor beslenebiliyorduk kendimizi. Ama

kasaba halkı da bizim durumumuzdan daha iyi değildi ve Althea'nın kardeşleri ona güveniyordu.

"Söylemeyeceğim," dedim. "Senin yaptığını bilmeyecek." "Ama..."

"Harlowe," diye bağırdı biri.

İrkıldım. Koridorun sonunda, gölgelerin arasından iri yarı bir silüet belirdi. Midem düğümlendi—Olivian geliyordu ve bu karışıklığı görürse Althea'nın dediği gibi yapacaktı. Onu kovacaktı. Kardeşleri açlıktan ölecekti ve Oceansgate halkını umursamıyor olsam da, o çocuklar masum çocuklardı.

"Git," diye fısıldadım. "O görmeden."

Althea'nın gözleri büyüdü. "Ama bunu senin yaptığını düşünecek." "Bırak düşünsün."

Bir an daha tereddüt etti, ama gök gürültüsü patladığında ve gölgeler duvarlara tırmanmaya başladığında, bir teşekkür mırıldanıp kaçtı.

Ve tam zamanında. Seneschal önümde durdu, kan çanağı gözleri ve yerçekimine meydan okuyan kalın siyah saçları olan iri yarı bir adamdı. Sabahlık ceketinin geri kalanı gibi buruşuktu ve sakalında tükürük lekeleri vardı, sanki az önce talihsiz bir ruhla bağırış çağırış bir tartışma bitirmiş gibi. "Harlowe."

"Olivian."

Bakışları ayaklarımın dibindeki enkaza kaydı. "Bunun anlamı ne?"

"Bir kazaydı. Çanları çalmak için gidiyordum ve bir kaideye çarptım."

Gözlerinde öfke parladı, ben de omuzlarımı dikleştirdim ve kendimi tam boyuma uzattım. Olivian, Althea'yı kovduğu gibi beni kovmazdı. En azından öyle *umuyordum*.

"En azından kızımı güvende tuttun mu?" diye bağırdı.

"Elbette." Sanki burada duruyor olsaydım. Sanki Amryssa'yı tehlikeye atmadan önce ölmeyecekmişim gibi. "Onun güvenliği her şeyden önce gelir. Her zaman. Bunu biliyorsun."

Çenesini sıktı. "Peki. Ama Merron'u alarmı çalması için gönderdim, bu yüzden zahmet etmene gerek yok."

Kabus gürledi. Ben baş dönmesi dalgasına karşı direnirken, seneschal da aynı şeyi yapıyordu — ayakları üzerinde sallanırken göğsü inip kalkıyordu. Etrafımızda

etrafımızda gölgeler sıçradı, karanlık canlanmaya başladı.

Gerçeklik sonunda sarsılmayı bıraktığında, "Ama Merron kendini zincirlemeli. Çanlarla uğraşmamalı." diye nefes nefese söyledim.

Sanki işaret almış gibi, koridorda bir çınlama yankılandı, ardından bir tane daha, güçlenerek birbirinin üzerine binmeye başladı. Merron'un ağır halatları çekişini, kollarını esnetişini, kahverengi saçlarında ter damlacıkları oluşmasını hayal ettim.

Tanrıça, odasına gitmesi gerekiyordu. *Hemen.*

"Onu merak etme." Olivian'ın kırışık yüz hatları sertleşti. "Bu gece senin başka bir görevin var. Aşağı inip Amryssa'nın nişanlısını bekleyeceksin. Prensini güvenliğini sağlayacaksın."

"Ben... ne?" Kahretsin. Olivian beni kovmamış olabilir, ama görünüşe göre cezadan kurtulmamıştım. "Ama zaman yok. Kyven kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacak."

Olivian sert bir bakış attı. "Sana tartışman için para vermiyorum, kızım." "Para mı? Bana hiç para vermiyorsun."

"Öyle mi?" Kızarmış gözleri kemerimdeki silaha kaydı. "O hançeri başkasına verebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Olivian'ın bana baktığında ne gördüğünü biliyordum, ama yine de irkildim. Özel biri değilim. Değerli biri değilim. Sadece inatçı, ağzı bozuk, kötü huylu bir kızım. Amryssa, açıklanamayan bir nedenden dolayı beni koruyucusu olarak seçmişti.

Adil olmak gerekirse, itiraz edemedim. Onu hak etmediğimi biliyordum. Ya da bu evi, eski ve solmuş haliyle. Belimdeki silahı da hak etmiyordum, bana hiç kazanmadığım yetenekler kazandırıyordu.

Ama bunlar olmasaydı, hayatım hiçbir anlam ifade etmeyecekti, bu yüzden mecbur kalmadıkça hançeri bırakmayacaktım.

"Bak," dedim, öfkemi dizginleyerek. "Neden balkonumda beklemeye gitmiyorum? Aşağıya seslenip prene zincirlemeyi nasıl yapacağını söylerim. Ama dışarı çıkmayacağım. Amryssa bile benden bunu isteyemez."

"Kyven bu kabustan kurtulmalı. Kızımın evlenmeli." "Doğru. Sen öyle dedin. Amryssa'ya bu konuda ne hissettiğini bir kez bile sormadan sormadan."

Olivian'ın gözleri kısıldı. Orada ateşli bir parıltı vardı, kabuslar arasında bile hiç sönmeyen bir parıltı. "Buna gerek yok. Ben onun babasıyım. Onun için en iyisinin ne olduğuna ben karar veririm."

Dişlerimi gıcırdattım, ama yine de, bu saçma sapan evlilik için nedenlerini anlayamadığım için, tartışamazdım. Kralın

kolayca tahmin edebiliyordum: medeniyetin en güney ucundaki çürüyen bir malikane, en genç ve en sadist oğluna mükemmel bir sürgün yeri sunuyordu. Ama Olivian bundan ne kazanacaktı? Siyasi çıkar mı? Oceansgate'in azalan hazinesini canlandırmak için para mı? Amryssa'yı buraya zincirlemek için ayak bileğine bir zincir daha takmak mı?

Hiçbir fikrim yoktu ve seneschal açıklamayı reddetti.

"Yeter." Olivian'ın sözlerinden uyarı damlıyordu. "Git. Hemen. Prens ölürse, seni sorumlu tutacağım."

Dudaklarımdan vahşi bir gülümseme süzüldü. Prens ölürse, her türlü cezayı kabul ederdim. "Peki. Bana uyar."

Olivian, benim kabulüm karşısında tereddüt etti. Etrafımızda gölgeler birleşerek tehditkar karanlık havuzlar oluşturdu. Hayalet gibi şekiller görüş alanımın kenarlarında süzülüyordu. On iki bacak fazla olan bir şey süpürgeliklerin üzerinde kayıyordu.

Midem titredi. Zincirlenmemiz gerekiyordu, ama bu zehirli sidik yarışı, koridorda biriken şeytani enerjiden daha önemli görünüyordu.

En azından benim için. Belki Olivian için değil, çünkü onun dikkati omzumun arkasındaki bir şeye kaymıştı. Aslında orada olmadığını bildiğim bir şeye.

"Yine sen." Yüzü soldu. "Beni rahat bırakmanı söylemedim mi?" Sırıttım. "Gitme zamanı," dedim, şarkı söyler gibi.

Olivian çılgın gözlerle bana döndü, sonra koşarak uzaklaştı.

Gülümsemem dudaklarımdan düşmüş gibi kayboldu. Geldiğim yoldan aceleyle geri dönmeye çalıştım, ama gök gürültüsü çınladı ve dizlerim titredi. Dengemi sağlamak için elimi uzattım, ama duvar kağıdı dokunduğumda yapışkan hale geldi ve aç bir ağız gibi parmak uçlarımı emdi. Midem bulanırken kendimi oradan çekip uzaklaştım.

Daha fazla gök gürültüsü havayı yırttı. Bu sefer, aplik lambaları birbirine karıştı ve yeniden katılaştıklarında, koridor düz gitmek yerine aşağı doğru kıvrıldı.

Koşmaya başladım, odama ulaşip kendimi içeri atana kadar fizik kurallarının bozulduğunu görmezden geldim. Odayı çaresiz adımlarla geçtim. Mandalı çevirdiğimde, balkon kapıları o kadar güçlü bir şekilde içe doğru patladı ki duvar kağıdına çarptı.

Tuzlu rüzgâr içeri doldu. Derin nefes aldım ve omuzlarımı fırtınaya çevirdim.

Balkonumda, dünya, rüzgâr ve karanlığın oluşturduğu bir kasırga gibi sallanıyordu. Solumda, bataklık parlayan bir çürük gibi nabız gibi atıyordu. Sağımda, yol kasabaya ve denize doğru kıvrılıyordu. Ama fırtına her şeyi gölgeliyordu. Başımı geriye doğru eğdim, sonra biraz daha geriye.

İndigo bulutlar, çarpışmanın eşiğinde olan korkunç bir gezegen gibi gökyüzünde asılı duruyordu. İçinde cehennem gibi şimşekler çakıyordu. Fırtınanın kokusu burnumu yakıyordu, sanki biri kibriti üfleyip hala cızırdayan halini burnuma sokmuş gibiydi.

Kalbim burkuldu. Binlerce kez prensin ölmesini dilemiştim, Zephyrine'in bir şekilde beni duyacağını umarak. Bıçağıma fısıldamıştım bile, onun büyüünün bu şekilde işlemediğini bilmeme rağmen, ama belki de yakarışlarım sandığımdan daha fazlasını başarmıştı. Belki de istemeden bu canavarı hayata geçirmiştim.

Tanrıça, Kyven'in ölmesini ne kadar istesem de, *bunun* bedeli bu olmasın istemişim.

Artık bunun bir çaresi yoktu, bu yüzden bakışlarımı aşağıya çevirdim. Şık siyah bir araba yolda hızla ilerliyordu, tekerleklerinin altında çakıllar savruluyordu.

Prens.

Fırtına şiddetini arttırırken ellerim balkon korkuluğuna sıkıca tutundu. Fırtınanın uğultusu beynime işledi ve hayalet fısıltıları canlandırdı.

Amryssa yakında senden bıkacak. Seni terk edecek. Senin tek iyi olduğun şey uzaklaşmak.

Fırtınaya orta parmağımı göstererek selam verdim ve rahatsız edici düşünceleri bir kenara ittim. Hançerimi sıkıca tutup arabaya fısıldadım. "Çarp," emrettim. "Devril. Fırtınayı yenme yeter."

Elimde bir enerji hissettim, ama birkaç saniye içinde yok oldu. Araba yoluna devam etti.

Küfür etmekten kendimi alıkoydum. Prens çok uzaktaydı. Uzak olmasa bile, aracını devrilmesi için hançerimin barındırdığı büyüden daha fazlası gerekirdi.

Tek umudum, gökyüzünü yutan mor girdap idi.

Aşağıda, araba yoldan saptı ve kalbim sevinçle çarptı. Belki atlar durmayacaktı. Belki evin duvarlarına çarpacak ve yüklerini tahta parçaları ve parçalanmış et parçaları yağmuruna dönuştüreceklerdi.

Ama hayır. Araç dairesel yolda kayarak durdu. İri yarı bir arabacı atlayarak kapıları açtı. İki kişi dışarı fırladı, biri küçük boylu — bir kadın mı? — diğeri orta boylu. Küçük olan, sürücünün bagajları indirmelerine yardım etti, sonra atlara uzandı, ama panik halindeki

hayvanlar geldikleri yöne doğru geri döndüler, şimdi boş olan araç da onların arkasında sarsılarak ilerledi.

Fırtınanın uğultusu bir çığlığa dönüştü. Karanlıktan, bir gölge bana doğru süzüldü — yarasa ve karga melezi gibi bir mutant. Sert bir şekilde ciyakladıktan sonra dumanlar halinde patladı.

Gölgeli dallar cildime çarptı ve içime girdi. Bu bir yanılsamaydı, ama artık kabusla gerçeği ayırt edemiyordum, sadece korkuluklara tutunup, karanlık bedenimin altında kıvrılırken dehşetimi yutabiliyordum.

Aşağıda, en büyük ve en küçük figürler malikaneye koşular. Ama üçüncüsü durup yukarı baktı. Ateşli rüzgara rağmen, kaldırılmış pelerin kapüşonu yüzünü örtüyordu. İçinde ürkütücü gözler parlıyordu.

Ellerim paslı korkuluğu o kadar şiddetle sıktı ki, avuçlarım kanla ıslandı. Bu prens olduğu belliydi, ama içeriye koşmak yerine, sadece... orada duruyordu, düşmeye hazır bir bıçak kadar sert.

Bu cüretkarlık beni titretti. Nasıl? Nasıl bu kadar hareketsiz kalabiliyordu, sadece botlarıyla yere sabitlenmiş halde? Rüzgar pelerini mürekkep gibi çılgınca savururken nasıl hareketsiz durabiliyordu?

Uzaklarda, Amryssa çığlık atmaya başladı. Boğazımdan da bir çığlık yükseldi, ama dudaklarımı sıkıp onu bastırdım. Prens artık güvenli bir yere ulaşamazdı ve ben zaferimi görmek istiyordum. Onun çöküşünü izlemek istiyordum.

Ama o sadece elini kaldırdı... Ne için? Tehdit mi? Onay mı? Her parmağı sivri bir noktaya doğru daralmıştı. Zehirli mor ışık, şeytani pençelerde parıldıyordu.

Gölgelerin oluşturduğu bir başka serap gibi, ama bu seferki gerçeği yansıtıyordu. Kyven bir canavardı. Dolabımın çekmecesindeki mektup bunu kanıtlıyordu.

Göğsümde bir acı hissettim ve aşağı baktığımda tırnaklarımın etimi oyduğunu gördüm. Suçlu eli parmaklıklara geri çektim. Gitme zamanı.

Dışarıya eğildim. Sıcak kan boynumdan sızarken, saçlarım kırbaç gibi yüzümün etrafında çırpınıyordu. "Çığlık atarak öl!" diye bağırdım, sonra içeriye sendeleyerek girdim ve kendimi yatağa attım. Zincirlerimi çaresiz bir aciliyetle bağladım.

Ve tam zamanında, çünkü fırtına malikaneyi vurdu. Çift eklemli yaratıklar köşelerden akın etti, ağızları ve gözleri yanlış yerlerdeydi, uzuvları mantıklı olamayacak kadar inceydi. Benim zihnimde kara düşünceler dolaşırken, onlar giysilerimi kapmaya çalıştılar.

Sen bir hiçsin. Sen değersizsin.

Bağırdım. Bilmek istemiyordum. Vücudumdan aşındırıcı gerçekleri kıvrılmış parmaklarımla kazımak istedim ve denedim. ırpındıka bileklerimde acı parladı.

Bunu durdurmak için her şeyi yapardım.

Ama devam etti. Gölgelele kan dolaşımda kaynarken, fırtınanın büyüklüğü beni kağıt kadar ince bir parçaya dönüştürdü. Ben hiç kimseyim. Hiçbir şeyim. Sadece bir yangına atılan bir su damlasıyım, o kadar anlamsızım ki, aleve dokunmadan buharlaşıp yok oldum.

Mutant yaratıklar kıkırdayıp dans ediyorlardı.

Ben de sesim kısılana ve yanık gözyaşları yanaklarımdan akıncaya kadar çığlık attım.

Sonra, hala bitmediğinde, çığlık atmaya devam ettim.

3.

Sabah, sessizliğe uyandım.

Çatlamış dudaklarımdan bir inilti çıktı, kirpiklerimi ayırdım. Odanın diğer ucunda, balkon kapılarım eğri büğrü duruyordu, güneş ışığı o kadar neşeli bir şekilde içeri giriyordu ki, kusmak üzereydim.

Bu dürtü geçene kadar gözlerimi kapattım, sonra durumumu değerlendirdim. Kelepçelerin sürtünerek yaraladığı bileklerim ve ayak bileklerim yanıyordu. Bu arada, biri uzuvlarımı sosis makinesinden geçirmiş gibi, kemiklerimde bir zonklama hissediyordum.

Ama hayattaydım, bu da Amryssa'ya gidebileceğim anlamına geliyordu. Önemli olan tek şey buydu: o ve bugün düğün olmayacağı gerçeği. Prens öldüğü sürece olmazdı.

Acıyan yüzümde bir gülümseme belirdi. Tatlı Zephyrine, dualarım gerçekten kabul olmuştu. Şimdi birini öpme dürtüsü beni sardı. Belki bir dahaki sefere Merron'u koridorda gördüğümde, tam da bunu yapardım. Son görüşmemizden bu yana aylar geçmişti, ama bugün kutlama yapmanın tam zamanıydı.

Önce kendimi zincirlerden kurtarmam gerekiyordu.

Başımı kaldırdım. Anahtarlığım üç metre uzakta duruyordu, dün gece hayatta kalmak için onu süpürgeliklere fırlatmışım.

Kemerimdeki hançere fısıldadım. Kabzasına ulaşamıyordum, ama buna gerek yoktu — hançer uyandı, enerjisi zihnimde bir soru işareti gibi kıvrılıyordu.

Evet?

"Anahtarlar," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Anahtarlarıma ihtiyacım var."

Hançerin enerjisi alevlendi. Anahtarlık havada bir yay çizdi ve aniden bir tıkırtı ile avucumun içine düştü. Hançerin cızırtısı, içinde yaşayan bilinç bir kez daha uykuya daldığında azaldı.

Sert parmaklarımla anahtarları karıştırdım, sonra zincirlerimi fırlattım ve koridora çıktım, orada başka bir anahtar başka bir kilide girerken çıkıntı yaptı. Amryssa'nın kapısını iterek açtım ve içeri daldım.

Onu solgun ve bitkin halde görmek kalbimi parçaladı, ama en azından hayatta kalmıştı. Onun bağlarını çözmeye çalıştım. O, bitkin gözlerle beni selamlayacak gücü bile olmayan bir halde beni izliyordu.

Bu muhtemelen en iyisiydi. Eğer konuşsaydım, prensin kaderinin gerçeği şişmiş boğazımdan fırlayıp çıkardı. Ama kahvaltıda şaşkınlık numarası yapmamız gerekeceğini bildiğim için kendimi tuttum. Kaçınılmaz olarak biri içeri koşarak, arabanın içindeki kraliyet cesedini - ya da ön salondaki, ya da Kyven'in son, talihsiz saniyelerinde ulaştığı her neyse - haykırarak haber verecekti ve Amryssa yalan söyleme yeteneğinden tamamen yoksundu.

Elbette, Olivian'a aptal rolü oynadıktan sonra ona gerçeği söyleyecektim. Seneschal'ın cezasını protesto bile etmeyecektim, tabii bu ceza beni Amryssa'nın yanından ayırmadığı sürece.

En iyi arkadaşımı yataktan kaldırdım. O yatak direğine tutunurken, geceliğini düzgün bir elbiseyle değiştirdim. Kendi elbisenim — bordo pamuktan, kurumuş ter ve kanla sertleşmiş korsesi — cildimi çiziyordu, ama şu anda değiştirecek gücüm yoktu. Zaten bu sabah kimse bizden fazla bir şey beklemeyecekti.

"Kahvaltı?" diye sordum.

Amryssa başını salladı.

Birlikte büyük merdivenlerden aşağıya indik. Kahvaltı salonunda, güneş ışığı pencerelerden içeri giriyordu, hava çoktan küflü kokmaya başlamıştı. Öğleye kadar, buradaki sıcaklık dayanılmaz hale gelecekti, ama o zamana kadar çatı katındaki kubbede, hafif esintinin serinliğini arayıyor olacaktık.

Görünüşe göre Olivian bizi yenmişti. Masanın başına oturmuş, siyah bukleleri her yöne dağılmıştı. Yeleğini giymeyi başarmıştı, ama gömleğinin en üst düğmelerini iliklemeği ihmal etmişti.

Bizi fark etmedi. Sadece köşeye bakıyordu, görünüşe göre bir süredir bunu yapıyordu, çünkü kırık tabağı dokunulmamış halde duruyordu. Bakışlarını takip ederek pirinç bir şamdana baktım, sonra omuz silktim.

Beni sorgulamaktansa mobilyalara bakmayı tercih ediyorsa, sorun değildi. Sadece Kyven'in zamansız ölümünün haberi, kahvemi içtikten *sonra* gelsin diye umuyordum.

Amryssa yüksek sırtlı bir sandalyeye çöktü. Ben de büfenin yanına gittim, orada bir dizi tabak ve çaydanlık beni bekliyordu — Bayan Quist'in eseri, beni her zaman hayrete düşüren. Ne kadar acımasız bir kabus görürsek görelim, aşçımız her zaman erkenden yataktan kalkar ve kahvaltı odasını bisküvi, yumurta ve diğer çeşitli yiyeceklerle doldururdu, ki bunlar boğazımı yaksa da yutmam imkansızdı.

Amryssa, önüne koyduğum buharlı çaydan çekindi. O kadar zayıf görünüyordu ki, bir zamanlar bu pencerelere çarpan sığırcığı hatırlattı bana. Kuş dışarıdaki çakıllara düşmüştü ve onu kaldırdığımda, avucumda zehirli bataklıkta yaşayan bir yaratık buldum, alınının ortasında fazladan bir gözü ve bir ayağında yedi parmağı vardı. Zavallı yaratığı hançerimle canlandırmaya çalıştım, ama başaramayınca, kuşun son anlarında rüzgarı tadını çıkarmasını ve boğazında bir şarkı ile ölmesini umarak yetindim.

Çünkü hayvanları insanları nefret ettiğim kadar nefret etmiyordum. Hayvanlar masumdu, sadece mecbur kaldıklarında acımasız olurlardı. Oysa insanlar eğlence için birbirlerine zarar verirlerdi.

Ama Amryssa öyle değildi. Hayır, o beni kurtarmıştı, hiçbir şeyim ve kimsem yokken.

Şimdi onun yanına oturdum, Olivian'a en yakın koltuğa. Meşaleciyle bakışma yarışmasından sıkıldığında konuşmaya başlayabilirdi ve ben de mümkün olduğunda arabulucu rolünü üstlenmeyi severdim.

"Dün gece korkunçtu," diye mırıldandı Amryssa. "Yemin ederim, biri midemi altüst etti."

"Bana mı söylüyorsun?" Kahveme süt döktüm. Buhar yükseldi ve dikkatimi, yan sehpanın üzerindeki lekeli aynaya çekti. Aynada kendi yansımamı gördüm.

Süt kabı elimden kaydı ve masaya çarptı. Tanrım, berbat görünüyordu.

Siyah saçlarım kümeler halinde sarkıyordu. Yüzümdeki deri kemiklerimden damlıyor gibi sarkmıştı ve eriyen mum etkisi, zaten keskin olan burnumu daha da belirgin hale getiriyordu. Kurumuş kan göğsümü kaplamıştı ve kaşlarım, gözlerimin üzerinde kara çizgilerden ibaretti.

Peçetemi aradım. Hızlıca ovuşturarak göğsümdeki paslı pulları temizledim, ama aynadaki kız hala kırk yaşında gibi bitkin görünüyordu

gibi görünüyordu. Yanımda duran Amryssa ise sanki göklerden parlak bir ışık huzmesi düşmüş gibi neredeyse hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Neyse... Neyse. Buraya kimseyi etkilemek için gelmemiştim. Peçeteyi bir kenara attım.

Amryssa çayını kaldırdı. Ben sırtını rahatlatıcı dairesel hareketlerle ovarken, o çekinerek bir yudum aldı. Omuz kemikleri avucumun altında çıkıntılar ve çukurlar oluşturunuyordu.

Kahretsin, çok zayıflamıştı. Onu daha fazla yemek yemeye ve pencereden dışarı bakmayı bırakmaya ikna etmem gerekecekti.

Amryssa'nın fincanı tabağına çarptı. "Peki ya prens?"

Masanın ucuna doğru baktım. Olivian bulanık gözlerle bana bakıyordu, görünüşe göre cevabımı o kadar merak ediyordu ki, meşaleciyle olan tartışmasını bırakmıştı.

"Dün gece geldi," dedim yavaşça. "Kyven'in arabasını balkonumdan gördüm."

Seneschal homurdandı. "Ve ona talimat verdin? Kendini zincirlemeye nasıl başlayacağını söyledin?"

Dudaklarımı ısırdım. "Bilmesi gereken her şeyi söyledim."

Aslında yalan değildi. *Çığlık atarak ölmek*, durumu oldukça iyi özetliyordu. Ama durumu daha inandırıcı hale getirmek için birkaç gerçek ayrıntı eklemek zarar vermezdi. "Önce hizmetçilerini içeri gönderdi. İkisi vardı, biri uzun, biri kısa. Eminim yakında onlarla tanışacağız."

Ya da tanışmayız. Kabus, Kyven'ı bir böcek gibi ayakkabı topuğuyla ezip yok etmişti ve kraliyet hizmetkarları -eğer hayatta kalmışlarsa- muhtemelen hemen başkente kaçacaklardı. Onların yerinde olsaydım, Oceansgate'te gereğinden fazla kalmazdım.

Olivian memnun görünerek başını salladı, sonra tabağına bakıp boş olduğunu görünce şaşırması gibi kaşlarını çatı.

Nadir bir merhamet duygusu içimi kapladı. Normalde, seneschal'ın berraklıkla mücadelesinden uzak dururdum, ama şimdi onun planlarını mahvetmiştim. Onları kalbinden bıçaklamıştım. En azından ona yumurta ikram edebilirdim. "Aç mısınız?"

Sanki beni çoktan unutmuş gibi, bakışları birdenbire bana çevrildi. Büyük olasılıkla, unutmuştu. "Aç mısınız?"

"Evet. Bilirsin... yemek? Kahve? Çay? Ne istersin?"

"Ben..." Gözleri tekrar şamdana kayd ve kısıldı. "Her şeyi." Kahveyi yudumlayarak ayağa kalktım. "Amryssa?"

O, avuç içlerinde örümcek ağı gibi yayılan ince çizgileri izledi. "Hiç merak ettin mi? Biri sana bıçakla çizgi çizerse ne çıkacağını?"

Sarsıldım. "Ne?"

"Herkes kan çıkacağını söyler, ama ben kahverengi toprak ve çim yaprakları döküleceğini düşünüyorum."

Amryssa'nın masadaki yerini inceledim, sonra Bayan Quist'in koyduğu bıçağı aldım ve ulaşamayacağı bir yere koydum. "Peki o zaman. Bu sabah sosislerimizi çatallarla kesmeye ne dersiniz?"

"Mmm-hmm."

Kafamı salladım. En iyi zamanlarda bile Olivian ve kızı gerçekliği pek kavrayamıyorlardı, ama bugün her zamankinden daha da uçuk bir fikir ortaya atmışlardı. Ama belki yemek onların iyileşmesini hızlandırırdı. En azından Amryssa'nın zavallı vücudunu biraz doldurmaya yardımcı olurdu.

İki tabağı yumurta, sosis ve bisküvi ile doldurdum, sonra birini Olivian'ın önüne, diğerini en iyi arkadaşımın önüne koydum.

O, sunulan yemeğe ilgisizce baktı. "Umarım sen de yersin, Harlowe. Sen de benim kadar kötü hissediyorsundur."

Dudaklarım kıvrıldı. Onun nezaketi hiç azalmıyordu, ama ben ne kadar çok yersem, ona o kadar az kalacaktı. "Benim için endişelenme."

"Ama endişeleniyorum. Tabii ki endişeleniyorum."

"Bu senin görevin değil," dedim nazikçe. "Sadece ye. Enerjini geri kazan." Bana gülümsedi ve ben, tekrar oturmaya tereddüt ederek, onun başında durdum.

Böyle onun başında durmak... bir şekilde doğru geliyordu. Sanki onu babasının entrikalarından, hatta belki de dışarıdaki zehirli bataklıktan koruyabilirmişim gibi. Pencerelerin ötesinde, selvi ağaçları zararlı mor ışıklarını yayıyorlardı, gün ışığında bile görülebiliyorlardı.

"En azından kurabiyemi al." Amryssa tabağından bir hamur işini benim tabağıma aktardı. "Lütfen?"

Kapılar açıldı.

Yaralı bedenim birden dikkat kesildi. Panik içindeki hizmetçiye hazırlandım, ama onun yerine bir grup yabancı içeri girdi. Ve orada bir değil, iki değil, *üç tane* tanımadığım insan duruyordu. Hepsi de hayattaydı.

Siktir.

Midem boşaldı. Sağda, dün geceki araba sürücüsü duruyordu, muhtemelen gördüğüm en iri adamdı. Boyutu müstehcen bir gücü ima ediyordu

gücü ima ediyordu, ama sağlıklı bir yağ tabakası ayrıntıları gizliyordu. Deri yelege, etkileyici bir göbeğe gerilen beyaz gömleğin üstündeydi ve cildi Merron'unki kadar kahverengiydi. Ama gözleri daha koyuydu, çıkıntılı kaşlarının altında kömür parçaları gibi duruyordu. Kalın alt dudağı o kadar ciddi bir alt çene çıkıntısı oluşturunuyordu ki, nasıl yemek yediğini merak ettim.

Solda en küçüğü duruyordu — tahmin ettiğim gibi bir kadın değil, turuncu at kuyruğu ve Amryssa kadar zayıf bir vücuda sahip, tilki suratlı bir adamdı. Kıyafeti devin kıyafetine benziyordu, ancak belinde bir kısa kılıç vardı.

Demek Kyven'in hizmetkarları hayattaydı. Peki ya prens...

Kalbim hızla çarpmaya başladı, boğazıma kadar yükseldi. Üçüncü adam rahat bir şekilde duruyordu, her yönüyle asil bir görünümü vardı, kar beyazı gömlek kolları yeşil ve altın rengi yeğinden dışarı çıkıyordu. Parlak kırmızı-kahverengi saçları alnını kaplıyor, keskin hatları ve dar çenesini ortaya çıkarıyordu. Kalın kaşları gözlerini dramatik bir şekilde çerçevesliyordu ve... tanrım, o gözler. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. En açık mavi renkteydiler, şafak vakti en soğuk saatlerdeki en soluk gökyüzü parçası gibi.

Bakışları benimkilerle buluştu.

Kanım kaynadı, sanki göğsüme bir ok saplanmış gibi hissettim. Prens Kyven, gördüğüm en çarpıcı adamdı ve onu hemen nefret ettim.

"Bu nefis koku buradan mı geliyor?" Sesi yumuşaktı, sesli harfleri başkentin müziğine uygun bir şekilde yuvarlaktı. Altındaki yılanı gizlemek için ne kadar güzel bir kamuflaj. "Görünüşe göre sonunda kahvaltımızı bulduk, çocuklar."

"Ama sen... öldün." Suçlama dudaklarımdan döküldü. Köşede, bir büyükbaba saati tik tak ediyordu, benim şüphemi gidermeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Dün gece."

"Öldüm mü?" Prens omuzlarını silkti, yüzünde belirgin bir eğlence ifadesi vardı. "Öyleyse, neden herkes bu ölüm meselesini bu kadar abartıyor, anlayamıyorum. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Karnımdaki kahve kesildi. "Ama... *Nasıl?* Dün gece seni *gördüm*, arabada. Zamanında içeri giremezsin." Kahretsin, bunu Olivian'ın önünde itiraf etmemeliydim, ama artık ne önemi vardı ki?

Prensin dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. Tanrım, ne aptalca bir gülümseme. Dudaklarının asimetrisi, hançerimi masanın ötesine fırlatmak istememe neden oldu. Dudaklarının diğer yarısını da bıçağımla kesip, simetrik hale getirmek istedim.

"İlginç bir geceydi, bunu kabul ediyorum. Ama işte buradayım. Hightower'dan Prens Kyven Windermere, hizmetinizdeyim." Hafifçe eğildi, sonra iğrenç derecede solgun gözleriyle odayı taradı, açıkça tanıtılmayı bekliyordu.

Sıcak gözyaşları boğazımı doldurdu. Bu olamazdı. Kyven toz olmuştu. Amryssa özgürdü. Birkaç dakika önce, geleceğimiz çok... *katlanılabilir* görünüyordu. Ama şimdi?

Kasvetli. Karanlık. Korkunç.

Olivian sersemliğinden uyandı. Anlaşılan, itirafım onun dikkatini çekmemişti, çünkü bana bakmadan ayağa kalktı.

"Oceansgate'e hoş geldiniz, Majesteleri. Ben Seneschal Olivian Marche. Kızım Amryssa'yı tanıtmama izin verin" — sosis parmaklı elini bize doğru salladı — "ve onun anahtar ustası Harlowe."

Kyven bizi süzdü, dikkati o kadar keskin ki kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Anahtarcı?" dedi. "Ne olduğunu sorabilir miyim? Hightower'da bu terimi hiç duymadım."

"Hayır, duymamış olmalısınız. Bunu bir tür... hizmetçi gibi düşünün, daha fazlası değil." Olivian burnunu çekerek, benim hakkımdaki düşüncesini acımasız bir netlikle ifade etti. "Harlowe'un görevi Amryssa'ya bakmak, özellikle de dün geceki gibi olaylar olduğunda. Umarım bu olay siz ve arkadaşlarınızı çok fazla yormamıştır. Her neyse, kahvaltıda gelinizle tanışabilirsiniz. Benim halletmem gereken bazı işler var, bu yüzden kalamam, ama rahatınıza bakın. İstediginiz kadar yiyin."

Çenem düştü. Olivian *bu* güzel konuşmayı nereden çıkarmıştı? Torchier'e sanki canlanıp onu ısıracakmış gibi bakmasaydı, onun iddiaları beni bile ikna edebilirdi.

"Peki, öyleyse." Prens kenara çekildi ve seneschal'ın kaçmasına izin verdi.

Kapılar gürültüyle kapandı. Sonrasındaki sessizlikte, Kyven'in dikkati bana, sonra da etime kazdığım çizgilere kaydı. "Demek. Dün gece bana çılgık atarak ölmemi tavsiye eden sensin. Umarım varlığımı bana karşı kullanmazsın. Bana biraz şans verersen, beni çekici bulabilirsin."

Boğazım çalıştı, ama ses çıkmadı. Neler oluyordu? Nasıl oluyor da burada ayakta duruyor, hayatta ve nefes alıyor, üstelik kendi erdemlerini övüyordu? Ve nasıl bu kadar sinir bozucu bir şekilde... sağlıklı görünüyordu, yanakları kızarmış, giysileri sanki bütün gece çırpınarak geçirmemiş gibi temizdi.

fiziksel ve psikolojik ıstırap? Nasıl olabilirdi o muhtemelen
görünüyor bu kadar
ilgisiz görünebilir?

Bir şey elimi çekti. Prensın bakışlarından kurtulduğumda, solgun parmakların benimkini tuttuğunu gördüm.

"Aç değilim." Amryssa o kadar zayıf bir sesle konuştu ki, sözlerini anlamak için zorlandım. "Eğer senin için de uygunsa, ben gitmeyi tercih ederim."

"Oh, benim yüzümden gitme." Prens sırttı, sonra büfeye doğru yavaşça yürüdü ve sanki bu sıradan bir sabahmış gibi tabağına yiyecekleri yığıdı. Sanki bol bol yiyeceğimiz varmış gibi. Hizmetçileri de onu takip etti, açıkça bizden çok yiyeceklere ilgi gösteriyorlardı. "Kusura bakmayın ama ikiniz de biraz... sinirli görünüyorsunuz ve ben, domuz pastırmasının tüm dertleri iyileştiren gücüne sıkı sıkıya inanırım."

Yumruğumu masaya sıkıca bastırdım ve gözlerimi dolduran acıyı bastırmaya çalıştım. Güce ihtiyacım vardı. Bu durumu düzeltmem gerekiyordu.

Bu adamı öldürmem gerekiyordu.

Kyven masada bir yer seçti — masanın *başı*, kendini beğenmiş herif — ve Olivian'ın dokunulmamış tabağını kenara itti. Otuzuna basmış olmasına rağmen, bir ergenin enerjisiyle yemeğine saldırdı.

"Mmmfffph." Ağzı yumurta dolu halde, prenlere yakışmayacak bir şekilde homurdandı. "Harika."

Yüzümü buruşturdum. Arkadaşları da aynı coşkuyla tabaklarına saldırdılar, bu da devin gerçekten çiğnemekte zorlandığını kanıtlıyordu. Bisküvi parçaları adamın ceketine yağmur gibi yağdı, ama o bunu ağzına tıkadığı yiyeceklerin hacmiyle telafi etti.

Hepsi bencil pisliliklerdi. Bunların nereden geldiğini sanıyorlardı?

"Lütfen," diye inledi Amryssa. "Sadece... biraz zamana ihtiyacım var."

Kyven gözlerime baktı. "Varlığımız onu rahatsız mı ediyor?" Amryssa'ya doğru başını salladı, gülümsemesi bir çocuğa bakarkenki gibi yumuşadı.

Bu şefkat gösterisi içimde kabaran bir öfke uyandırdı. Beni aptal mı sanıyordu? Gözlerindeki buz gibi parıltıyı ve pençelerinin işkence görmüş gibi bükülmüş halini unutmamıştım ve şimdi her kelimesinin uydurma olduğunu, sahip olmadığı bir insanlığı yansıtmak için tasarlandığını anladım.

Amryssa'nın eski öğretmeni Eliana beni bu konuda uyarmıştı. Haftalar önce bir mektup göndererek Kyven'in gerçek bir insanı taklit ettiğini, doğru kelimeleri kullandığını, doğru doğru doğru görgü kurallarını izlediğini anlatmıştı. Sonra o karanlık odalarda ve tozlu tavan aralarında, kimsenin çığlıklarını duymayacağı yerlerde, kötü niyetini serbest bıraktı.

kötülüğünü karanlık odalarda ve tozlu tavan aralarında, kimsenin çığlıklarını duyamayacağı yerlerde serbest bıraktı.

"Adın neydi?" diye sordu Kyven, Amryssa'ya. "Harlowe, değil miydi?" değil miydi?"

Vücudumdaki her hücre, arkadaşımı korumam, ona bir bakışla bile leke sürmemem için bana haykırıyordu
onu bir bakışla kirletmesini engellemem için bana haykırıyordu, ama onun sorusu beni olduğum yere çiviledi.

Ona *benim* adıyla seslenmişti. Bu da onun beni... Amryssa sandığı anlamına geliyordu.

Aklım karıştı, ama gizem birkaç saniye içinde çözüldü. Tabii ki... içeri girmiş, Olivian'a olan yakınlığımı ve benzer ten rengimizi fark etmiş ve *benim* seneschal'ın kızı olduğumu varsaymıştı. Amryssa'nın *benim* tabağıma yemek koyduğunu da unutmamak lazım.

Nefesimi tuttum ve bunu nasıl kullanabileceğimi düşündüm. Dün gece Amryssa ile paylaştığım şaka, prensle evlenmekle ilgili o şefkatli espri, elimdeki bir bıçak kadar işlevsel ve keskin hale geldi.

Tanrılar yardım etsin, bunu yapabilirdim. Gerçekten yapabilirdim. Arkadaşımı kurbanlık koyun gibi bağlamak yerine, Kyven'e kemerinde hançer ve kalbinde nefretle evlilik yatağına girecek bir gelin verebilirdim.

Amryssa'yı *tüm* bunlardan kurtarabilirdim: çığlıklar, kan, boğuk sesler. Belki kendimi de kurtarabilirdim. Prens kaçınılmaz olarak bana zarar vermeye çalıştığında, onu bıçaklamak benim hakkım olurdu. Ve meşru müdafaa, cinayetle aynı cezayı gerektirmezdi.

Damarlarımda sıcaklık hissettim. Amryssa'nın kurabiyesi hala tabağımda duruyordu, ben de onu ağızma tıktırıp kahveyle yuttum. Karnımda güç belirdi, odaklanmam keskinleşti.

"Anahtarcı ustam... hassas biridir," dedim sonunda. "Hâlâ dün gecedен kurtulmaya çalışıyor."

Amryssa'ya yan gözle baktım, yalanımı bozmaması için yalvarırcasına, ama o sadece masaya bakıyordu. Tanrım, bu sözde kahvaltıdan kaçmamız gerekiyordu, hem de çabuk. Gelin takası konusunun ayrıntılarını sonra halledebilirdim.

"Anlıyorum," dedi Kyven. "Ama Lunk'tan korkmana gerek yok." Devi işaret ederek başparmağını salladı. "Göründüğünden çok daha zararsızdır."

Büyük adam — görünüşe göre adı Lunk'tı, kraliyet görevlisi için ne tür bir isimdi bu? — sırtarak sararmış, kırık dişlerini gösterdi. Alt sıra ile üst sıra arasında aşılmaz bir uçurum vardı.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Zararsız görünüyordu. Yarım yamalak bir yumrukla beni öldürebilecek gibi görünüyordu.

"Vick çok daha az zararsızdır, ama ona söylediğim her şeyi yapar." Kyven bundan eğlenmiş gibi sırıttı, sonra Foxface'i işaret etti. "En azından şimdilik. Ama onun küçük konuşmalara ve kurallara alerjisi olduğunu göreceksin."

Vick, taze kesilmiş zümrütler kadar keskin gözleriyle beni süzdü. Bakışları... çok fazla şeyi içine alıyor gibiydi.

Omurgamdan bir titreme geçti. Dikkatimi tekrar Kyven'e vererek bundan kurtuldum.

"Peki ya sen?" Sesimin sertliğini gizleyemedim. "*Senden* korkmalı mıyım, prensim?"

Yüz hatları, sadece sahte bir şaşkınlık olarak yorumlanabilecek bir şekilde gevşedi. "Benden mi? Oh, hayır, ben tamamen güvenliyim. Tabii kurnaz zeka ve yıkıcı derecede yakışıklı birinden korkmuyorsan."

Alaycı gülümsememi zar zor bastırdım. O iyiydi, bunu kabul etmeliyim. Neredeyse gerçek, canlı bir insan gibi görünüyordu. Eliana'nın uyarıları olmasaydı, muhtemelen ben de aldanırdım. "Tamam," dedim. "Bu çok keyifliydi, ama iştahım kaçtı galiba. İzninizle."

Oradan çıkmamız gerekiyordu. Yemek umurumda değildi, prens umurumda değildi, yüzünden silmek istediğim o sahte gülümseme umurumda değildi. Amryssa'yı ayağa kaldırdım ve sanki hayatımız buna bağlıymış gibi, zar zor kendimi tutarak onu kapıya doğru ittim.

Onunki gerçekten öyle olabilirdi, bu da benim için yeterince yakındı. "Leydim?"

Duymamış gibi yaptım. Kapıları açtım ve Amryssa'yı içeriye doğru ittim, ama prens tekrar arkamdan seslendi.

Gözlerimi uzun bir süre kapattım, sonra döndüm. "Ne?"

"Kyven göz kırptı.

Aslında bana *göz kırptı*, yılan.

Dikkatim ellerine kayarken boğazımda tiksinti yükseldi. Bu sefer pençeleri yoktu. Sadece normal, insan elleri, biri kahvaltılık bıçağını gevşekçe kavırıyordu.

Kendini öldür, emrettim, parmaklarım hançerimi sıkıca kavradı.

O bıçağı al ve boğazına sapla.

Kyven'in kaşları çatıldı. Bıçağı tereddütle boynuna doğru getirdi.

Beklerken kanımda kıvılcımlar patladı. Daha yakın, daha yakın... Ama hayır. Prens sadece gırtlakını kaşıyıp bıçağı tekrar indirdi. Hançerim elimde sessizleşti.

Siktir. Denemeye değirdi.

Kyven bana yine tek taraflı bir gülümseme attı. Tanrım, başka bir şey yapmayı bilmiyor muydu? "O zaman sonra seninle evlenirim?"

"Tamam." Göz kamaştırıcı, yapay bir neşe sergiledim. "Seninle daha sonra evlenirim.

Sabırsızlanıyorum."

Dönüp kaçtım.

4.

Merdivenleri çıkarken Amryssa tökezledi, ama ben elimden geldiğince onu destekledim.

Kaburgalarımın altındaki düğüm, odama kilitlendiğimizde ancak gevşedi. Amryssa'yı yatağıma oturttum, atılmış zincirlerimi sakladım ve dolabımın en alt çekmecesini karıştırarak haftalar önce gelen mektubu aradım. Satırları okurken nabzım hızlandı.

"O ne?" dedi Amryssa.

Ona bakmak için döndüm. "Bir uyarı."

"Uyarı mı?" Kaşlarını çatı. "Neye karşı?" "Aşağıdaki o... *şeyle* evlenmene karşı."

Alt dudağını ısırđı. Son birkaç dakika içinde aurası daha da sönmişti, sanki prens sadece varlığıyla onu lekelemiş gibiydi. "Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

"Hayır. Canı cehenneme. Buna izin vermeyeceğim. Sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

"Ama... O yeterince nazik görünüyordu. Öyle değil miydi?" Gözleri donuklaştı, sanki sadece yarısı benimle bu odada bulunuyordu. "Ben sadece... uzanıp gözlerimi kapatacağım. Ondan nazik olmasını isteyeceğim. Nazik olmasını kaldırabilirim, sanırım."

Kalbim düşen bir cam küre gibi parçalandı. İşte burada, hayal ettiğı bu steril idealin yüzüne bakmaya bile güç yetiremiyordu, oysa gerçek onu mahvedecekti.

"Kyven... görüldüğü gibi biri değil." Bir an tereddüt ettikten sonra, Amryssa'ya mektubu uzattım. Onu böyle bir tuzağı düşürmekten nefret ediyordum, ama gerçeğı bilmesi gerekiyordu. "Prens görüldüğü gibi biri değil."

Parşömeni aldı ve okurken bakışları keskinleşti. Kar beyazı eli boğazını kavradı. "Aman Tanrım. Bu... Hayır. Bu doğru olamaz."

"Olabilir. Eliana o mektubu gönderdi. Ve onun yalan söylemeyeceğini biliyorsun." Eliana—

Amryssa'nın öğretmeni, Amryssa'nın annesi öldükten sonra onun yerine geçen kişi, aylar önce başkentte yaşayan kız kardeşinin yanına kaçmıştı. Gitmeden önce, prens hakkında bulabildiği her şeyi ortaya çıkarması için ona yalvarmışım ve o da bunu yapmıştı. İstedğim tüm kirli ayrıntıları ve istemediğim daha fazlasını göndermişti. "Bunu babama göstermeliyiz."

Amryssa'nın sesi titriyordu. "O

bunu... Bunu bilmesi gerekiyor."

Başımı eğdim, mektubun seneschal'ı yumuşatacak gücü olmasını diledim, ama bu, kabusların yok olmasını ummakla aynı şeydi. "Am, o dinlemeyecek. Bu evliliği aylar önce kabul etti, muhtemelen seninle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı, ve kararını verdiğinde nasıl olduğunu biliyorsun. Bundan sonra ne olacağı bize bağlı."

Mektup elinde titriyordu. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Bir değişiklik." Cevabım güçlüydü. Tereddütsüzdü. "Az önce, kahvaltıda, Kyven beni seninle karıştırdı. Şimdi tek yapmam gereken senin gelinliğini giyip onunla evlenmek. Ondan sonra, sana karşı hiçbir hakkı kalmayacak."

O geri çekildi. "Ama Kyven'la evlenmek *benim* görevim. Kaderim."

"Öyle olmak zorunda değil." Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Pencerelerden içeri süzülen kızıl güneş ışınları, ona ulaşmadan önce kendilerini kontrol ediyor gibiydiler. Garip bir şekilde cansız görünüyordu, her tonu beyaz ve kaynamış griydi.

Kaşları çatıldı. "Ama babam seni durdurur. Düğünde. Karşı çıkardı."

"Orada olmazsa engel olmaz. Özel bir tören isteyebilirsin. İşbirliğinin bir koşulu olarak."

Durakladı. "Sonra çok kızar." "Bunu ben hallederim."

"Ama bir *kocan* olur." Sözleri solgun dudaklarından çıkan, kopmaya hazır ince bir iplik gibiydi. "Bir canavara bağlanacaksın."

Gülümsemem taş gibi sertleşti. *İyi bir bıçak darbesi ile tedavi edilemeyecek bir şey değil.* "İkimizden biri ölene kadar, evet."

"Hayır," diye fısıldadı Amryssa, ama sesinde güç yoktu. Sadece sefalet ve korkunç, açık bir özlem vardı.

Boğazım düğümlendi. Zavallı, tatlı arkadaşım... O kadar yumuşak, o kadar nazikti ki. Keşke bir kez olsun, varlığını renklendiren adaletsizliklere karşı çıkabilseydi. Çığlık atmasını istedim. Duvar kağıdına kırılğan bir şey fırlatıp patlamasını izlemek istedim. Aşağı inip Olivian'ın yüzüne parmağını sallamasını ve hayatı buna bağlı olsa bile Kyven gibi pislik biriyle evlenmeyeceğini söylemesini istedim.

Ama elbette yapmayacaktı. O yüzden ben onun yerine yapacaktım.

"Bu delilik." Sesi titriyordu. "Babamın mantıklı davranacağını biliyorum."

İki saniye boyunca tereddüt ettim, ama Olivian'ın gerçeklikle zayıf bağına rağmen, çoğunlukla toprağa kök salmış bir meşe ağacı gibi davranıyordu. Bir karar verdiğinde, ya dünyayı zorlayarak onu değiştirene kadar ya da kendini yıpratana kadar peşini bırakmazdı. Genellikle ikincisi olurdu.

Sonuçta, yıllar önce koruyucu tanrıçasını kaybetmiş, ölmekte olan bir bölgede hala buradaydık. Zephyrine uykuya dalmıştı. Oceansgate'i çürümeye, yıkıma ve kabuslara terk etmişti. Yine de, tek bir basit nedenden dolayı, bu çökmekte olan feodal topraklara, bu evin kabuğuna tutunmaya devam ediyorduk.

Olivian yenilgiyi kabul etmeyi reddediyordu. Ve seneschal burada kaldığı sürece, Amryssa da kalacaktı. Amryssa kalırsa, ben de kalacaktım.

İnce yumruğunu eteğine dayadı. "Neden gidip onunla konuşmuyoruz? Hemen şimdi."

Kaşlarımı kaldırdım. Belki de bir yerlerden biraz cesaret toplamıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Kyven'in gerçek doğasını bilseydi beni bu evliliğe zorlamazdı. Ve senin benim için fedakarlık yapmana izin veremem. *Vermeyeceğim.*"

Bu sözler göğsümü sıkıştırdı, ama Olivian'la yüzleşmek işleri hızlandıracaksa, sorun değildi. Belki Amryssa sonunda gerçeği anlayacaktı; babasının onu umursamadığını. Sadece kendini umursadığını.

Ve belki de o bile yoktu. Anladığım kadarıyla, bu adamın kendini koruma içgüdüğü yoktu. Sadece hepimizi felakete sürükleyecek inatçı bir dik başlılığı vardı.

"Tamam," dedim. "Ama eğer... hayır derse, benim dediğim gibi yapacağız, tamam mı?"

"O noktaya gelmeyecek.

Göreceksin." Somurarak

gülümsedim. Öyle olmasını

istemiyordum.

Ama Amryssa'nın kalbini kırmak onu kurtaracaksa, öyle olsun. En azından bu şekilde, sonrasında parçaları toplamak için hala burada olacaktım.

Olivian'ı ikinci katta, "çalışma odasında" saklanırken bulduk. Oda, pirinç biblolar ve tozlu, yarısı dolu defterlerle dolu, kullanılmayan bir yatak odasından biraz daha fazlasıydı.

Kapıyı çalmadan önce içeriden gelen tartışma sesleri kulağıma ulaştı. Olivian'ın bariton sesi yükselip alçalıyordu, sözleri kalın kapı levhasından dolayı bozuk çıkıyordu. Kim bu talihsizlikle onunla birlikte orada mahsur kalmıştı diye merak ederek tereddüt ettim, sonra "*Siktir et*" diyerek karar verdim ve kapıyı sertçe yumrukladım. Şu anki görevimiz, bu evdeki diğer her şeyin önemini gölgede bırakıyordu.

Olivian içeride sessizleşti. Amryssa benimle birlikte kirli koridorda bekledi, parmakları kül rengi yılanlar gibi birbirine dolanmıştı.

Kapı açıldı. Olivian'ın saçlarının en sol tarafı, sanki öfkeyle çekmiş gibi dık duruyordu. "Ne var?" diye bağırdı.

Amryssa irkildi. Seneschal durakladı, dişlerini sıkarak zorla gülümsedi. "Yani... Sizin için ne yapabilirim?"

"Sana gösterecek bir şeyimiz var," dedim. "Konuğun daha sonra gelebilir mi?"

"Misafirim mi?"

Onun arkasını gözden geçirdim, ama perdeler çekilmişti. Oda gölgelerle kaplıydı. "Orada konuştuğun kişi her kimse."

Uzun bir duraklama. "Ben sadece... konuşmamı prova ediyordum. Düğün için.

Tek başıma."

Onu bir an için ölçüp biçtim, ama bir saniye bile inanmadım. Dünkü kabus açıkça etkisini göstermişti, ama belki bu benim lehime işleyebilirdi. Seneschal o kadar keyifsizdi ki gölgelerle tartışmaya başlamıştı, Amryssa kapalı bir tören istediğinde direnmeyebilirdi.

"O zaman girebilir miyiz?" dedim.

Gözlerini kısıması, başka bir şey istemediğini gösteriyordu, ama Amryssa ince bir ricada bulundu.

"Bu önemli, baba."

Olivian homurdandı, ama geçmemiz için kenara çekildi. İçeride, eski kağıdın kokusu burnumu doldurdu. Sayısız yırtık yeri olan döşemeli bir koltukta oturdum. Köşelerde, tek bir mumun ışığında yarı saydam bir şekilde parıldayan örümcek ağıları vardı. Amryssa yanıma oturduğunda

, Olivian'ın burada tek başına kimseye bağırmadığını hayal ettim ve aniden kendime gelmeden önce neredeyse acıma duygusuna kapılacaktım.

"Ee?" Seneschal masanın arkasında oturdu. "Ne istiyorsunuz?"

Amryssa, Eliana'nın mektubunu onun yazı masasının üzerine kaydırды. Adam kaşlarını çatdı. "Bu ne?"

"Oku," dedim.

Okudu, ama yağlı karanlıkta nasıl okuduğunu hayal edemedim. Bitirdiğinde, kağıdı yere attı ve bana kötücül bir bakış attı. "Bu mektup sana yazılmış."

"Evet."

"Amryssa'nın öğretmeninden nişanlısını araştırmasını mı istedin?" "Evet."

Gözlerini kapattı ve kalın parmaklarıyla göz kapaklarını bastırdı. "Zephyrine yardım et," diye mırıldandı. "O kadının Hightower'a kaçmasına izin vermenin başıma bela açacağını biliyordum."

Ben kekeledim. "*Kaçmak mı?* Yıllardır sana sadakatle hizmet eden tatlı bir yaşlı kadın nihayet kabuslardan kaçıyor ve sen buna *kaçmak mı* diyorsun?"

Elini indirdi ve bana öfkeyle bakarak beni ikiye bölmeye çalıştı.

Boğazımı temizledim ve ellerimi birleştirdim. *Nazik davran.* "Demek istediğim... Amryssa'yı ne tür bir adama bağladığını bilmem gerekiyordu."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Önemli." Ses tonum sertleşti, zaten kontrolümü kaybetmişim ve hançerime sarıldım. *Tanrı aşkına, bu pisliğe karşı sabırlı olmam için bana yardım et.* "Son dokuz yılı onu korumakla geçirdim. Tabii ki onu kime bağladığını bilmem gerekiyordu."

Seneschal bana öfkeyle baktı. Aramızda bir yara gibi sessizlik dolaştı.

Amryssa öne eğilerek, gerginliği bozdu. "Baba? Beni bu adamla evlendirmek niyetinde olamazsın, değil mi? Şimdi olmaz."

Sertliği, en azından yarı yarıya yumuşadı. "Mecburum, tatlım. Bu birleşme çok önemli."

"Ama... bilmiyordun, değil mi? Onun gerçekte nasıl biri olduğunu?"

Olivian taşların sürtünmesi gibi bir ses çıkardı, sonra masanın üzerinden Amryssa'nın elini tutması için ellerini uzattı. "Söylentiler duydum, evlat, ama bunlar sadece söylentiler. Ve seni güvende tutmanın yollarını biliyorum. Bu evliliğe ihtiyacımız olduğuna inan bana. *Oceansgate'in* bu evliliğe ihtiyacı var."

Amryssa geri çekildi. Bunun olacağını biliyordum, ama yine de yüzündeki ihanet beni mahvetti. Boynumdan göbeğime kadar içimi parçaladı.

"Ama... bundan ne kazanabiliriz ki?" dedi. Olivian tereddüt etti. "Kanun adamları. Birincisi."

Kaşlarımı çattım. Kabusların başladığı günden bu yana geçen neredeyse on yıl içinde, Oceansgate nüfusunun büyük bir kısmı, polis teşkilatının tamamı da dahil olmak üzere, yavaş yavaş azalmıştı. Şimdi, sadece en pervasız vatandaşlarımız ve ormanda yaşayan ve yasal denetimin olmaması karşılığında tekrarlayan psikolojik işkenceyi makul bir bedel olarak gören bir grup kanun kaçağı kalmıştı. Koruyucu tanrıçamız ilahi uykusuna daldığından, Olivian'ın bölgesi kaos ve anarşiye sürüklendi ve emrinde bir polis gücü olmadan, bu konuda yapabileceği çok az şey vardı.

"Ama Oceansgate'te hiç kanun adamı yok," dedim. "Artık yok." Olivian homurdandı. "*Şu anda yok.*"

Bir duraklama. Kafamda parçalar bir araya geldi ve ağzım açık kaldı. Kızını bunun için mi satmıştı?

"Yani beni takas mı edeceksin?" Amryssa, aynı sonuca varmış olduğu belli bir şekilde haykırdı. "Bu adamın bana ne yapacağını çok iyi bilerek, beni kralın oğluna vererek kraldan kanun adamları satın almak mı?"

"Anlamadığın çok şey var," dedi Olivian. "Anlayamayacağın çok şey var anlayamadığın *çok şey var*, tatlım."

Azı dişlerim gıcırdadı, avucum hançerimi arzuluyordu. Yedi cehennem, eğer kadın zekasının eksiklikleri hakkında coşkuyla konuşmaya başlarsa, gerçekten birini bıçaklayacağım.

"Baban olarak" —Olivian'ın parmakları gerildi, kızına doğru uzandı— "bana güvenmeni istiyorum."

"*Yapabileceğimi* sanmıştım." Amryssa'nın gözleri nemlendi. "Ama belki de yanılmışım."

Sessizlik. Seneschal, reddedilen ellerini görünür bir isteksizlikle geri çekti. Ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi.

Nefesim kesildi, ama hiçbir koşulda "*sana söylemiştim*" demeyecektim. "Özel tören," diye Amryssa'ya nazikçe hatırlattım. "Hatırladın mı? İstedığın şeyin bu olduğunu söylemiştin."

"Doğru." Gözlerini kucağına dikti, sesi ağırlaşmıştı. "Kapalı bir düğün istiyorum, baba. Harlowe dışında misafir istemiyorum. Bu... zorla yapılan evliliğin başka tanığı olmasın. Bana bunu verebilirsin, değil mi? En azından bunu?"

Olivian bana, "*Bu senin yüzünden*" der gibi, şiddetli bir bakış attı. Omuz silktim, ama kalbim o kadar şiddetle göğsümde çarpıyordu ki, tüm malikane duyacak diye yemin ederdim.

Eğer reddederse...

"Peki," dedi, daha çok bana değil, ona. "Bu düğün gerçekleşecekse, nasıl olacağı umurumda değil."

İçimde bir sıcaklık yayıldı. Birkaç dakika önce, Amryssa'ya biraz cesaret aşılamak için hayal kurmuştum, ama şimdi onun cesaretsizliği için ona şükreliyordum.

Olivian'ın zihninde, kızının ihanetinden şüphelenmek için yer yoktu. Kızının her zamanki gibi itaat edeceğini varsayıyordu.

Arkalarına yaslanarak Eliana'nın mektubunu yere attılar. Düşen kağıtların peşinden daldım ve onları eteğimin cebine katladım.

"Tören görevlisi saat yedide gelecek," diye homurdandı Olivian. "İkiniz kütüphanede onunla buluşacaksınız. Sanırım bu, düğün ziyafetini de iptal etmek istediğiniz anlamına geliyor, değil mi?"

Amryssa ona bakmadan başını salladı.

Ben ayağa fırladım ve onu ayağa kaldırıp seneschal'ın karşısına geçtim. "Peki, karar verildi. Onu yarın tebrik edebilirsiniz. Şu anda onu hazırlamam gerekiyor."

Bana saf nefret dolu bir bakış attı. "Öyle yapın."

Ben de yapmacık, samimiyetsiz bir gülümsemeyle karşılık verdim ve Amryssa'yı uzaklaştırdım. O da direnmedi. Ruhu bedenini terk etmiş gibiydi, arkasında itildiğinde hareket eden ama kendi iradesi olmayan boş bir kabuk bırakmıştı.

Yukarıda, onu yatak odasına kapattım. Biri gelip gitmiş olmalıydı, Amryssa'nın gelinlik elbisesi artık gardıropta asılı duruyordu, gül rengi saten ve beyaz dantelden oluşan karmaşık bir şelale gibi.

Boğazımdan bir inilti kaçtı. "Tanrıça, ben buna asla sığmayacağım."

Amryssa duymuş gibi bir işaret vermedi. Pencereye doğru süzüldü ve burnu camdan bir santim uzaklıkta durdu. Boş bir ifadeyle dışarıya baktı.

Ben iç geçirdim. "İyi misin?"

Boğazı titredi. "Sen iyi olur muydun?" "Şey... Hayır. Muhtemelen olmazdım."

Ama ben onun yerinde asla olmazdım. Ben insanlara inanmazdım. Güvenmezdim. *Umut* etmezdi.

Daha iyi biliyordum.

Ama Amryssa'nın doğuştan gelen iyiliğini ona karşı kullanamazdım, bu yüzden gidip onu kucakladım. Kollarımda kuş gibi hissettim, sanki toza dönüşüp rüzgarda uçup gidecekmiş gibi. "Üzgünüm," dedim saçlarına. "Keşke yanılmış olsaydım. Ama yanılmadığım takdirde benim yöntemimi kabul etmiştin. Hadi seni banyoya götürelim. Seni temizleyelim."

"Ben mi? Ama neden? Evlenmek isteyen sensin?" "Çünkü. Sana bakmak hala benim görevim."

Kaşları çatıldı. "Ama olmamalı. Beni bırakmalısın. Kendi hayatını yaşamalısın."

Gerildim. "Seni bırakmak mı? Ama... nereye?"

"Dışarıya." Amryssa pencereye doğru başını salladı. "Ormana. Bataklığa."

Sadece onun bunu ne kadar çok istediğini bildiğim için irkildim. Her seferinde kubbeye oturup camın altına tutturulmuş bir kelebek gibi dışarıya baktığında, içindeki kırık bir şey şeytani fısıltılarla konuşuyordu. Zehirli selvi ağaçlarının arasında kaybolmayı, mutant hayvanlara şarkı söylemeyi ve hastalıklı suyu içmeyi hayal ediyordu.

Ama orada yaşayan haydutlar onu bulmazsa, bir sonraki kabus geldiğinde ne olacaktı? Amryssa sadece... tanrıçanın sonsuz uykusuna isteyerek katılacak mıydı?

Hayır, siktir et. Ona *ihtiyacım vardı*. Belki bu beni bencil yapıyordu, ama zihnim, en iyi arkadaşımın hayatta ve nefes aldığını içermeyen bir geleceği kabul edemiyordu. O, bu kasvetli evi her seferinde şefkatli sözleriyle aydınlatıyordu.

"Bunu yapmana izin veremem," dedim.

"Neden?" Sesinde umutsuzluk gibi bir şey vardı.

"Çünkü," dedim. "Sen beni kurtardın. Beni umursayan tek kişi sensin ve sana *ihtiyacım var*. Herkesin sana ihtiyacı var. Bu berbat yerdeki tek parlak nokta sensin."

Dudaklarını sıkıştırdı. "Gerçekten istediğin bu mu? Beni kendimden kurtarmak, tekrar tekrar? Bu sana yetiyor mu?"

Gözlerine baktım. "Evet. Yeterli."

Amryssa iç geçirdi, sonra tekrar pencereye döndü. Tekrar konuşana kadar uzun bir süre geçti.

"O zaman sanırım Şimdi banyo yapacağım. Eğer bu seni geręekten mutlu edecekse."

5.

Amryssa'yı temizleyip saçındaki düğümleri çözdükten sonra onu yatağına yatırdım. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştı ve bir şekerleme onu tamamen iyileştirmeyecek olsa da, gözlerinin altındaki morlukları hafifletebilirdi.

Nefesi uzadıktan sonra, askıdan gelinliğini alıp yan odadaki odama götürdüm ve yatağımın üzerine serdim. Bu elbise, ortalama büyüklükteki gövdeme ve geniş kalçalarım asla uymayacaktı ve onu değiştirecek dikiş becerim de yoktu. Ama bu sorunu çözmek için başka bir yolum vardı. Hançerimi çıkardım ve makyaj masama gittim, lekeleri olan aynanın önüne oturdum.

Dudaklarım kıvrıldı. Ilık kusmuk gibi görünüyordum. Zephyrine, Kyven'ı tamamen tiksindirerek onu uzaklaştırmak için bu şekilde kalmak istediğimi biliyordu, ama ona bu sahte evliliği reddetmesi için herhangi bir neden veremezdim.

En azından biraz çekici bir şeyle onu kendime çekmeliydim.

Hançerimi makyaj masasının üzerine koydum. Kabzasına dokunduğumda, içinde bir şey titredi. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum — Olivian bana bu şeyi nereden aldığını hiç söylememişti ve ben de hiç sormamıştım. Ama çağrımı yanıtlayan her neyse, çok eskiydi. Neredeyse ilkeldi, ama onun tek amaçlılığını basitlikle eşitlemedim. Bunun yerine, bir noktada hançerin içindeki varlığın kırıldığı sonucuna varmıştım. Parçalanmış. Bir zamanlar bütün olan bir şeyin kopmuş parçası gibi.

"Sen nesin?" diye mırıldandım.

Hançerin bilinci derimin altında nabız gibi atıyordu. Ama hiç cevap vermedi.

o soruyu, kaç kez sorsam da.

Kendime alaycı bir gülümsemeyle, işe koyuldum. Parmak uçlarımdan sihir damladı, etimi yumuşattı ve esnek hale getirdi. Dikkatli vuruşlarla gözlerimin altındaki çukurları düzelttim, sonra kaşlarımın kavisini belirginleştirdim. Burnumu olduğu gibi bıraktım, ama elmacık kemiklerimi ve çenemi belirginleştirdim. Cildim ısındı ve şekil değiştirdi, sihir yağmur suyunun toprağı ıslattığı gibi sızdı.

Bitirdiğimde, farklı görünüyordum. Prens fark edeceği kadar değil - umarım sadece kendimi temizlediğimi düşünür - ama istediğimi başarmıştım.

Daha... sert görünüyordum. Şahin gibi. Güzel değil, ama kalabalığın içinde göze çarpacak kadar çarpıcıydım ve insanların beni gördüklerinde şaşkınlıklarını istiyordum. Ben bakmıyorken gizlice bakmalarını, yüzümün hatlarının ruhumu ele verip vermediğini tahmin etmelerini istiyordum. Onlara, karşılıklarına çıkarsam onları parçalayacak türden bir kadın gibi mi göründüğümü, yoksa gerçekten *öyle mi olduğumu* merak etmelerini istiyordum.

Orada bir tehdit unsuru bulduğum için memnuniyetle gülümsedim. Kısa bir süre, doğduğumdaki yüzümü hatırlamaya çalıştım, ama onu o kadar uzun zamandır görmemiştim ki, zihnimde sadece belirsiz bir izlenim kalmıştı: sıradan yüz hatları, soluk gözler ve zayıf bir çene.

O deriyi terk ettiğim için pişman değildim. Unuttuğum için de.

Sonra, düz saçlarımı elime alıp parlatarak bir santim daha uzattım. Bu, benim tek kibirli tavrımdı: bu kalın, siyah ve kaygan saçlar, geceleri bile parlıyordu ve örgü yapmaya çalışsam da direniyordu.

Bunu yaptıktan sonra, belimi inceltmeye başladım. Sonuç neredeyse absürt görünüyor ve organlarımı ait olmadıkları yerlere sıkıştırıyordu, ama bu gece Amryssa'nın elbisesinden kurtulduğum anda bu değişikliği geri alacaktım.

Elbiseyi denemek için kalktım, ama yumuşak bir vuruş sesiyle kesintiye uğradım. Belirgin deseni dudaklarıma küçük bir gülümseme kondurdu. *Merron*.

Kapıya yöneldim ve kapıyı açtım. Baş uşakımız, kahverengi meşe ağacından oyulmuş gibi sağlam ve kompakt bir şekilde koridorda bekliyordu. Merron'un yanaklarında sakal izleri vardı ve dün geceki fırtına gözlerinin etrafına yeni çizgiler kazımişti, ama nedense bu onu daha yakışıklı gösteriyordu.

Koyu saçlarını eliyle düzeltti. "Merhaba."

"Merhaba," dedim, bu kelimenin yumuşaklığı beni şaşırttı. Nedense Merron her zaman savunmamı gevşetirdi.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim. Sadece iyi olup olmadığını öğrenmek istedim." Sesi boğuktu, kabus gibi çilelerimizin olağan bir yan etkisiydi bu. Tabii bunu ona asla söylemezdim. Merron, fırtınaların ruhundan hangi gerçeği kopardığını, onu keskin bir bıçak gibi bilebildiğini ve zihnini parçalamak için kullandığını bana hiç anlatmamıştı. Ama her zaman bizden daha önce çılgılık atardı, bu yüzden bu durumun özellikle kötü olduğu anlamına geliyordu.

"İyiyim," dedim. "Sadece yorgunum."

Gözleri kısıldı ve yüzümü süzdü. "Bir şey mi değiştirdin?" Makyaj masasına baktım. "Evet. Biraz şundan, biraz bundan.

Sonunda geri almayacağım hiçbir şey yok." "Oh. Peki. Sana yakışmış."

Dudaklarım bir gülümsemeyle oynadı. Ne yaparsam yapayım, o hep böyle derdi. Muhtemelen kendimi bir cadaloz gibi yeniden şekillendirsem bile Merron yine de onu överek tepki verirdi. "Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi. "İçeri girebilir miyim?"

Bir an durakladım, ama bu sabahki kararımı unutmamıştım. "Tabii. Neden olmasın?"

Yüzünde şaşkınlık belirdi — ara sıra evet dediğim için bu şaşırtıcı değildi. Çoğunlukla hayır derdim. Ama bu gece evleniyordum ve bu dönüşümü kutlama isteği damarlarımdan akıyordu. Merron'un beni damgalamasını istedim. Onun olarak değil, kendim olarak. Artık kendi isteğiyle boyun eğecek, kafesinden çıkmış bir şey olarak.

Arkasından kapıyı kapattım ve ahşaba yaslandım.

Yatağa yaklaştı ve Amryssa'nın elbisesini inceledi. "Bu oldukça güzel bir elbise. Burada ne arıyor?"

"Sadece biraz düzeltilmesi gerekiyor." Yalanımı gizlemek için odayı geçtim ve parmaklarımı omurgasında gezdirdim.

Merron nefes aldı, nefesini göğsünde hapsetmiş halde döndü. Aşağıya baktı, göz bebekleri geniş siyah havuzlara dönüştü.

"Harlowe," diye boğuk bir sesle konuştu.

Dumanlı bir ses çıktı ağzımdan.

"Merron." "Çok uzun zaman oldu."

Öyleydi ve bunun bir nedeni vardı. "Konuşmak istemiyorum. Konuşmak dışında her şeyi istiyorum. Sence bunu yapabilir miyiz? Lütfen?"

Açlık gözlerinde canlandı. "Tabii ki. Ne istersen." Oh, tanrıçaya şükürler olsun.

Dudaklarını indirdi. Yüzümü ona doğru eğdim, başının arkasını avuçladım, dilini ağzıma çektim. Isı istedim. Ter, zevk ve çaba istedim, tenin tenle temasının muhteşem akılsızlığını istedim.

Merron'un elleri göğüs kafesimi sarmak için yükseldi. Onu sertçe, tutkuyla öptüm ve belimi bırakıp parmaklarını saçlarıma geçirdiğinde, onu yatağa, üstüme çekerek yatırdım.

Amryssa'nın gelinliği altımızda buruşmuştu. Merron yarı doğruldu, dirseğiyle kendini destekleyerek buruşmuş gelinliği endişeyle inceledi. "Ne, burada mı?"

"Evet, burada." Gri hizmetçi ceketini çektim. "Emin misin?"

"Çok."

Gözlerimin içine bakarak kararlılığımı ölçtü, ama sonunda pes etti. Yine ağzıma daldı, kalçalarını bacaklarımin arasına sıkıştırarak gelinliğimin fermuarını açmaya çalıştı.

Gözlerimi kapattım. Bu... bir şekilde doğru geliyordu, Amryssa'nın boyun eğdirilmesinin sembolünü bu şekilde kirletmek.

Kısa süre sonra kırmızı elbisem yerde bir yığın halinde yatıyordu, ardından Merron'un üniforması, sonra da korsem ve iç çamaşırlarım. Onu kollarımı açarak, bacaklarımı ayırarak, verebileceği her şeyi alarak karşıladım.

Güneş ışığı bizi kaynatırken, onun teri benim terimle karışıyordu. İçime, duyumlarla ve yarı şekillenmiş fısıltılarla dolu sonsuz sıcak bir vadiye düştüm. Parmaklarım sıcak teni ve hareket eden kasları dolaştı. Merron'un zorlu nefesleri, birlikte hareket ederken kulağımı yakıyordu. Her dakika bir sonrakine eridi.

Sonunda boğuk bir çığlık atarak kendini tüketti ve üstüme yığıldı.

Onu uzun dakikalar boyunca kucakladım. Genelde bunu yapmazdım, ama bugün, minnettarlık içimde parlıyordu ve kucaklamamda dışa vuruluyordu.

"Bunu bir daha yapamayabilirim," diye mırıldandım. "Bir süreliğine."

Kafasını kaldırdı, kaşları çatıldı. "Ne? Neden?"

Dudaklarımı ısırdım. Bunu itiraf etmemeliydim, ama onu önemsiyordum. Onun beni önemsedığı gibi değil, ama ona gerçeği söylemek isteyecek kadar.

Tabii ki bunu yapamadım.

"Çünkü," diye geçiştirdim. "Amryssa'nın bana ihtiyacı var."

Olivian ihanetimi keşfettiğinde yarın ne olacaktı? Cezam ne olursa olsun, muhtemelen gün ortasında baş kahyayla birlikte olmama izin vermeyecekti. "Kilo kaybediyor ve zihni gittikçe kötüleşiyor. Bu da onun yanında olmam gerektiği anlamına geliyor. Şimdi her zamankinden daha fazla."

Merron, acı dolu bir ifadeyle saçımı yumruğuna doladı. "Ama sen her zaman onun yanındasın."

"Her zaman değil. Şu anda değil."

"Hayır, ama..." Kaşları çatıldı. "O seni tüketiyor, Harlowe. Bunu fark etmeni umuyorum. Her akşam seni bekliyorum, biliyorsun, odamda. Kapının açılmayacağını merak ederek uykuya dalıyorum. Bu gece nihayet bana gelip, yeterince katlandığını söyleyeceğin gece olacak mı diye merak ediyorum."

Göğsüm sızladı. Onun altından yavaşça çıktım ve oturdum. "Nedenini bilmiyorum. Hayal etmeye degecek biri değilim. Ve konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

"Öyle, ama..." Sesi kesildi, ama görünüşe göre kendini tutamadı. "Sen hayal edilmeye değersin. Bu tanrıların terk ettiği yerde hayal edilmeye değer tek kişi sensin."

Yüzümü çevirdim, göğüs kafesimin arkasında dayanılmaz bir acı yayıldı.

"Bunu anlıyorsun, değil mi?" Sesi yalvarır gibi oldu. "Senin hala burada olmamın tek nedeninin sen olduğunu bilmelisin."

Ayağa kalktım ve makyaj masama doğru yürüdüm. Duvarlar içe doğru eğildi, beni sıkıştırdı ve parmaklarımın dokunduğu ilk şeyi aldım, ezik metal bir saç fırçasıydı, onu defalarca çevirdim.

Neden aylardır Merron'la yatmadığımı şimdi hatırladım. Kaç kez söz verse de, her zaman böyle yapardı. "Sana istediğini veremeyeceğimi düşünüyorum. Üzgünüm Merron, ama yapamam."

O derin bir nefes aldı. "Ama ben o kadarını istemiyorum. Sadece bana izin vermeni istiyorum, Harlowe. Yaklaştığımda kaçmayı bırakmanı."

"Kaçmıyorum." Fırçayı yere bıraktım. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Ben buradayım. Hep buradaydım. Aylarca, yıllarca bu kabuslara katlandım. Hiç şikayet etmedim bile."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Elini saçlarına geçirdi, benim parmaklarımın yaptığı karışıklığı daha da artırdı. "Sen inanılmaz derecede sadıksın, bu senin en sevdiğim özelliğin, ama hepsi Amryssa için. Asla benim için, hatta kendin için bile değil. Sanki senden gitmeni istediğim umurunda değilmiş gibi. Sana bakacağıma güvenmiyorsun, ama bakarım. Sana bir

bir ev inşa ederdim. Seni Oceansgate'ten, Olivian'dan ve onun boynuna taktığı bu yarı deli kızıdan uzaklaştırdım. Bana izin versen, sana her şeyi verirdim."

"Amryssa bir yük değil," diye tersledim, geri kalanını duymazdan gelerek. "O benim arkadaşım."

Kafasını salladı. "Değil. Senin için hiçbir şey yapmadı."

Dişlerimi sıktım. Amryssa, sözde ailem dahil, benim için herkesten daha fazlasını yapmıştı. *Özellikle* de sözde ailemden. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Öyle mi?"

"Hayır."

"O zaman söyle bana. Senin üzerinde kurduğu bu kontrolü açıklayın. Ve neden ne yaparsam yapayım onu kıramadığımı."

Bir koltuğa doğru yürüdüm ve sırtından güve yemiş bir battaniyeyi çekip, terden ıslanmış cildime rağmen kendimi onunla sardım. "Sana hikayemi anlatmak zorunda değilim, Merron. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Görünürde sinirli bir şekilde çenesini sıktı ve ben pes ettim.

"Bak." Yanına gidip dizlerinin arasına durdum. "Beni istediğini sanabilirsin, ama istemiyorsun. Gerçekten istemiyorsun."

Ellerini uyluklarımın arkasına doladı, üzerinde tek bir parça giysi olmaması umurunda değilmiş gibi. Ruh dolu kestane rengi gözleri benimkilere yalvarırcasına baktı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Benim ne istediğimi benden daha iyi bildiğini nasıl iddia edebilirsin?"

"Çünkü." İç geçirdim. "Seninle kaçarsam, pişman olursun. Belki hemen değil, belki bir yıl sonra. Ama eninde sonunda, benden daha güzel ve iyi kalpli başka bir kadınla tanışırsın. Daha az uğraş gerektiren, daha az sorunlu, daha az... her şeyden daha az. Ve o zaman ben senin boynuna bir yük olurum. Sana iyilik yapıyorum, inan bana."

Alnını karnıma dayadı ve bacaklarımı kucakladı, neredeyse beni devirecekti. "Senin ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Ya da sen sadece... deneseydin ne olabileceğimizi."

Boğazım düğümlendi ve ellerimi saçlarında gezdirdim. "Bana olan inancının ne kadar yersiz olduğunu bilmiyorsun."

Omuzları gerildi ve beni daha sıkı sıktı, ama söyleyecek pek bir şey kalmamıştı. Sonunda beni bıraktığında, ona öptüm — sadece benim anladığım bir tür veda — ve giyinmesini izledim. Hareketleri sertleşmişti, acısı dalgalar halinde yükseliyordu.

Midem ekşidi, ama onun bağıllığının sadece koşulların bir sonucu olduğunu nasıl fark edemiyordu? Burada mahsur kalmıştık, defalarca akıl sağlığımızın sınırına itilmişti ve bu, en iyi adamları bile kafasını karıştıracak kadar yeterliydi. Temel düzeyde işlev görebilen herkesi iyi gösterecek kadar.

Ama Merron'la gidersem, gözlerindeki hayranlık kaçınılmaz olarak azalacaktı. Belki ilk başta hayatımızı sevecekti. Bize öpüşeceğimiz, tartışacağımız ve tavşanlar gibi sevişeceğimiz bir kulübe inşa edecekti, ama zamanla benim keskin yanlarımı keşfedecekti. Gerçek Harlowe'u tanıyacak ve gülümsemesi solacaktı. Geceleri beni kollarında sarmalamak yerine bana sırtını dönecekti.

Beni *terk* ederdi. Hiçbir yere gitmese bile. Ve ben bundan yeterince çekmiştim.

Bu yüzden diz çöküp botlarını giymesine yardım ettim, sonra belimi tutmaya çalıştığımda direndim. Bütün bu olay bir hataydı. Bencil arzularımın sağduyumu bastırmasına izin vermiştim ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"Beni unutmalısın," dedim, o kapıya doğru yürürken. "Senin için iyi değilim, Merron. Asla da olmayacağım."

Onun keskin ifadesi, onu mahvettiğimi açıkça gösteriyordu.

Yine de, kendim için olmasa da onun için devam ettim. "Dediğin gibi kaçmalısın. Oceansgate'i terk et ve arkana bakma. Asla sinirlenmeyen, doğum yapmaya uygun kalçaları olan ve sana kucağına bebekler koymaktan başka bir şey istemeyen bir kadınla evlen. Seni gerçekten hak eden biriyle."

Kaşlarını çattı. "*Senin* doğurgan kalçaların var."

Aşağıya baktığımda, rahatsız edici yeni darlığımı doğruladım. "Şu anda değil."

"Peki," dedi. "Onları kesinlikle geri koymalısın."

"Koyacağım. Ama şu anda yatmalısın. Biraz uyu. Sonra kendini daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum."

"Vazgeçmeyeceğim, biliyorsun," dedi. "Sen beni bırakıp Oceansgate'ten ayrılana kadar. Ya da başka biriyle evlenene kadar."

Aniden hissettiğim tedirginliği battaniyeyi tekrar sararak gizledim. O günün ne kadar yakında geleceğini bilmiyordu. Zaten gelmişti. "Gitmelisin. Ve... üzgünüm. Gerçekten."

"Ben üzgün değilim." Bana uzun uzun baktı, sonra geri çekildi. Botları koridor halısına çarptı ve sesi uzaklaştı.

Kapımı gereğinden fazla sert kapattım ve alnımı oyma desenlere dayadım. Ne halt ettim ben? Onunla aramıza bir kilometre genişliğinde bir uçurum açmışım ve gün bitmeden çok daha kötüsünü yapacaktım.

Çenemi ağrıyana kadar sıktım, sonra dönüp buruşuk elbisenin cebini Eliana'nın mektubunu bulana kadar aradım. Sayfaları açarken hışırdadılar.

Her zamanki gibi, kelimeler içimde soğuk, karanlık bir boşluk açtı.

Sevgili Harlowe,

Bu mektubun, mektupta bahsedilen kişiden önce sana ulaşmasını diliyorum, ancak daha iyi haberler yazamadığım için üzgünüm.

Herkesin dediği kadar güzel olan başkente sağ salım vardım. Hightower Şehri, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, parlak beyaz kuleler ve kaybolacak kadar geniş mermer caddelerle dolu. Ama seni ayrıntılarla sıkmayacağım. Öğrendiklerim karşısında bunlar önemli değil.

İstedğin gibi, burada zamanımı Prens Kyven hakkında haberler peşinde koşarak geçirdim. Hatta şansım yaver gitti ve kendisiyle bir görüşme ayarlayabildim. Kız kardeşim, prensle aynı erkekler kulübüne giden bir oğlu var ve o da nezaket gösterip, kulübün önündeki sokakta "tesadüfen" karşılaşmamızı sağladı.

İlk bakışta Kyven beni etkiledi. Elimi öptü ve kusursuz tavırları ve parlak mavi gözleri beni hemen büyüledi. Gülümsediğinde, caddenin karşısındaki herkes başını ona çevirdi. O anda umutlandım. Olivian'ın Amryssa'mız için uygun bir eş bulduğuna inanmak istedim. Onu mutlu edecek birine.

Ama sevincim kısa sürede dehşete dönüştü. Kulübe girerken, prens yeni ortaya çıkan bir beyefendiyle omuz omuza geldi ve bu yabancının yüzünde açıkça görülebilen bir tiksinti ifadesi belirdi. Tabii ki, adamın peşinden gittim ve ne bildiğini sordum. İlk başta beni başından savmaya çalıştı, ama amacımı açıkladığımda, isteksiz de olsa konuşmaya başladı.

Anlattıkları o kadar korkunç ki, hepsini anlatmak imkansız, ama bilmen gerektiğini düşündüğüm için genel hatlarıyla anlatacağım.

Prens Kyven bir canavar. Bu adam bana, prens acı çekmeye... diyelim ki, bir tutku geliştirene kadar çocukluk arkadaşı olduklarını söyledi. Yani acı çektirme tutkusuna. Kyven büyüdüğü, arkasında küçük

ölümler bıraktı — savunmasız yaratıklar, bir oyma bıçağının ucunda hayatlarını kaybettiler — ve daha sonra, o kadar da küçük olmayan ölümler.

Beyefendi bunların ayrıntılarına girmek istemedi. Yaşlı bir kadını bağışlayın, ama bunun için minnettarım.

O konuşurken, kalbim mide deliğinden dışarı kaydı. Sonra, kendimi bir tür beyefendilerin kavgasına farkında olmadan bulmuş olabileceğimi düşünerek, sersemlemiş bir halde kız kardeşimin evine geri döndüm. Ama o akşam, yeğenime prens hakkında soru sorduğumda, yüzünün ifadesi tamamen değişti ve suçlamaların haklı olduğunu anladım.

Oğlu ayrıntılara girmede, sadece prensin bir keresinde tanınmış bir saray görevlisinin kızıyla balodan ayrıldığını gördüğünü söyledi. Kız aynı gece kayboldu. Günler sonra, şehrin diğer ucundaki eski, kapalı bir pansiyonda bulundu, her türlü kesik ve çürüklerle, ama açıklamayı reddetti.

Hiçbir suçlama yapılmadı.

Prens'in Hightower Şehri'nde bıraktığı suç izlerine rağmen, hiçbir zaman dava açılmadı.

Görüyorsunuz, herkes korkuyor. Kimse, kraliyetin kulaklarının duyabileceği bir yerde Kyven hakkında bir şey söyleme riskini almıyor, bu yüzden insanlar görmezden geliyor. Bu nedenle, prens suçlarının hesabını hiç vermedi. Ve sanırım hiç vermeyecek de.

Beni rahatsız eden şey, onun ne kadar çekici olmasıydı. Burdock Street'te Kyven ile tanıştığımda, bana sıcak ve karizmatik bir izlenim bırakmıştı. Güzel kıyafetleri, kızıl saçları ve gözlerindeki ışıltıyla beni büyüleyen, çok kendinden emin görünüyordu. Karanlığın örtüsü altında böyle kötülükler yapabileceğini düşünmek, onun ruhsuz olduğuna inanmamı sağlıyor.

İşte böyle. Araştırmamın sonuçları, olduğu gibi. Önceden uyarayım, Harlowe, dikkatli ol. Prens seni bile kandıracaktır. Ama tatlı kızımızı zarar görmemesi için ne gerekiyorsa yapmalısın. Onu koruyabilecek tek kişi sensin.

Ne demek istediğimi anladın, değil mi?

Amryssa'ya sevgilerimi ilet, cevabını sabırsızlıkla bekliyorum.

Eliana Weatherby

Kağıdı göğsüme bastırdım. Merron'u yaralamak bende şüphe uyandırmıştı, ama şimdi bu mektup kararlılığımı bir kez daha pekiştirdi.

Kyven'in Amryssa'ya dokunmasına izin vermeyecektim. Bir daha kimseye dokunmasına izin vermeyecektim.

Beni hariç. Ve sadece bir kez.

Battaniyemi bırakıp banyoya gittim, sonra çekiçlenmiş bakır küvetin musluklarını açtım. Buharlı su lavaboya döküldü. Cildimin anında pembeleşip cızırdamasına aldırmadan içine girdim.

Saçımı parlak olana kadar yıkadım, sonra cildimin her santimini ovuşturdum ve o kadar uzun süre suda kaldım ki, parmak uçlarım buruş buruş oldu.

Çıktığımda, havluyla kurulandım, sonra Amryssa'nın gelinliğini giymeye gittim.

Bu gece cinayet işlerken giyeceğim elbiseyle aynı elbise.

6.

Nefes alamıyordum.

Bunun Amryssa'nın gelinliğinin beni o kadar sıkı sıkıştırmamasından kaynaklandığını kendime söylemeye çalıştım, ama Prens Kyven'in geleceği gerçeği kesinlikle yardımcı olmuyordu.

Botlarının topukları büyük salonun parke zemininde gürültüyle yankılanıyordu, kütüphane kapısından bile duyulabiliyordu. Her adım, kulaklarımı kırbaç şakırtısı gibi acıtıyordu. *Tak. Tak.*

Bu adam, bu canavar, benim kocam olmak üzereydi.

Amryssa'ya gizlice bir bakış attım. Başı eğik, parmak eklemleri anahtarlığımın halkasını sıkıca kavrayarak bekliyordu. Uykusundan sonra, planıma karşı tekrar direnmişti, ama ona bunu kabul ettiğini hatırlattım.

Şimdi buradaydık.

Tak. Tak. Sinirlerim canlı kömürler gibi cızırdadı. Kütüphanenin diğer ucunda, nikah memuru cep saatine baktı, sonra etrafına bir göz attı.

Onun gördüklerini hayal ederek sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Yıllarca ihmal edilmesine rağmen, kütüphane hâlâ hayranlık uyandırıyor, taç pervazları ve tavandan tabana pencereleriyle bir harikalar diyarıydı. Yıldızlı kitaplar duvarları kaplıyordu, kitapların sırtları böcek kabuğunun mücevher tonlarıyla parlıyordu. Odada pelüş kadife koltuklar vardı, lambanın ışığı onların eski püskü görünümünü yumuşatıyordu.

Bu durumda, bu adam muhtemelen Oceansgate'teki herkesin düşündüğü gibi, Olivian'ın hala zengin olduğunu varsaymıştı. Seneschal'ın onları kabuslara terk ettiğini. Tamamen dolu kasalarımız ve buz gibi kalplerimizle, kendi isteğimizle kendimizi buraya kapattığımızı.

Ama gerçekte, artık onlara yardım edecek hiçbir imkânımız yoktu. Kendimize yardım edecek imkânımız bile zordu. Yoksulduk.

Tak. Tak.

Kapı kolu döndü. Kahretsin. Kendime ne kadar söylemiş olursam olayım, hazır değildim.

Ama bundan sonra olacakları durdurmak mümkün değildi. Prens Kyven, beyaz ve altın tonlarında görkemli bir şekilde içeri girdi ve daha önce nefes almakta zorlanıyorsam, şimdi boğuluyordum.

Tam bir kraliyet kıyafeti içinde, beni ezip geçmişti. Parladığını yemin edebilirim, frakı sanki terzisi bu sabah teslim etmiş gibi tertemizdi, kızıl saçları lamba ışığında ateşle örülmüş gibiydi. Bana hedef almış bir cirit gibi geldi, kutup gibi gözleri benimkilere kilitlendi.

Ciğerlerim iflas etti, ama bu sefer bunun suçlusu elbise değildi. Tanrım, ne kadar da yakışıklıydı. Ve kesinlikle zehirliydi. Ve gerçekten, bu ne cüret? Onun gibi canavarlar, suçlarını yüzlerinde taşımak yerine, masum bir kadının ıslak rüyasındaki düzenlenmiş evlilik gibi görünmemeliler.

Kyven'in yardımcıları onun peşinden içeri girdiler. Vick kütüphaneyi metodik bir titizlikle kataloglarken, Lunk kitaplarla dolu yüksek duvarları hayretle seyrediyordu. Devin gözlerinde bir takdir ışığı gördüğüme yemin edebilirim.

"Ama Lady Amryssa." Kyven'in bakışları üzerimde dolaştı. "Pastırmanın seni iyileştirme gücü olduğunu biliyordum, ama... ne kadar yedin? Çok vahşi görünüyorsun."

"Vahşi mi?" Zayıf sesimle sorduğum soru sessizliği neredeyse hiç bozmamıştı. "Mmm. Karanlık bir dişi aslan gibi. Beni paramparça edip sonra da dişlerini benim kemiklerimle temizleyecekmişsin gibi."

Tüylerim diken diken oldu. Bana ne yapmayı planladığını mı söylüyordu? Bu onun için bir tür *oyun* muydu?

"Hoşuma gitti," diye mırıldandı. "Çok hoşuma gitti."

Titredim, eteğimin uyluklarıma bağladığım hançere ulaşmamı engellediğini hayıflanarak. Silahıma ulaşamadığım için kendimi çıplak hissettim ve Kyven'in gözlerindeki kötü niyetli takdirle daha da çıplak hissettim.

Etrafına bakındı ve hızla atan kalbime bir nefes aldırdı. "Peki ya baban? O nerede?"

"Gelmeyecek. Hasta," dedim, sonra kendime lanet okudum. Amryssa "hastalandı" derdi. Eliana'nın gözetiminde geçirdiği onca yıl, onun üslubunu gelecekteki bir seneschal'a yakışır hale getirmişti.

Ama prens benim hatamı fark etmemiş gibiydi. Azalan ihtişamı gözden geçirdi, ağzında bir gülümseme belirdi. "Düğünümü böyle hayal etmemiştim. Sanırım sen de öyle."

"Ben..." Zayıf bir öksürük çıkardım. "Ne?"

"İkimiz de bunu seçmedik, değil mi? Buraya başkalarının emriyle geldik. O yüzden bunu ciddiye almanı beklemiyorum. Hayatını bir yabancıyla bağlamayı hiç de hoş karşılamayabilirsin."

Kaşlarımı çattım, sonra ikimizden birinin hayatının gerçekten çok kısa olacağını hatırladım. "Muhtemelen... görüldüğü kadar kötü olmayacak."

"Umarım öyle olur." Kyven sırtıttı, sonra birdenbire bir buket şakayık çıkardı.

Kaşlarımı çattım. "Bu ne?"

"Bu anı neşelendirmek için *bir şeyler* yapmam gerektiğini düşündüm. Boş bir kütüphane, kraliyet düğünü için oldukça kasvetli bir sahne gibi görünüyor, değil mi?"

Boğazımda inanılmaz bir kahrkaha takıldı. Ne "kraliyet düğünü" ama. Bu komedi, Hightower'ın en acımasız canavarını Elara'nın en unutulmuş cebine tıkmasından başka bir şey değildi. Hiçbir çiçek bunu değiştiremezdi.

"Ama şunu bilmelisin," diye devam etti Kyven, "eğer bu koridordan yürümek yerine o kapıdan çıkmayı tercih edersen, seni durdurmayacağım."

Durakladım. "Bana... bir çıkış yolu mu sunuyorsun?" Omuz silkti. "Neden olmasın?"

Onu inceledim. Yeterince samimi görünüyordu, ama... neden uğraşsın ki? Bu evlilikten kaçmak ve suçu bana atmak mı istiyordu? Ya da belki bana baktığında içini bir ürperti kaplamıştı. Gözlerimin içine bakıp orada kendi sonunu mu gördü?

Sebepler ne olursa olsun, önemi yoktu. Bu yılanla evlenmezsem, Olivian yarın gece bu küfürü tekrar edecekti, ama benim yerime Amryssa olacaktı.

Bu düşünce beni cesaretlendirdi ve Kyven'den çiçekleri aldım, parmaklarım onun parmaklarına değdi. Onun sıcaklığı beni hem itti hem de sakinleştirdi.

"Bak." Çenemi kaldırdım. "Bu evlilik Ol... yani babamın işi olabilir, ama ben şimdi kendi nedenlerim için buradayım."

Yavaşça gülümsedi. "Öyle mi?"

"Evet. Bunu *istiyorum*. Seni. Bu yüzden koridoru seçiyorum. Kapıyı değil. Ama teşekkürler."

Bu sözler dilimden yağ gibi akıyordu, çünkü bunu *gerçekten* istiyordum. Bu canavarın beni evlilik yatağına götürmesine ihtiyacım vardı, tatlı,

savunmasız arkadaşımın değil. Onun dişlerini ortaya çıkaran, boğazını açan ve kendi kanında boğulmasını izleyen *ben* olacaktım.

O sırttı. "Peki öyleyse, aslanım. Belki de benim cazibeme karşı duyarlısın."

Alaycı bir gülümseme takınmamak için zihnimde bir dizi jimnastik yaptım. Vay canına. Ne kadar da kibirli!

"O zaman evlenelim mi?" dedi. İçimde ateşli bir şey patladı. "Hadi."

Tören görevlisi dikkat çekici bir şekilde boğazını temizledi ve Kyven ikimizin baş başa konuşmasından koparak öne doğru döndü. Çiçekleri sıkıca tutarak bir işaret bekledim, ama müzik yoktu, bu yüzden bir anlık garip sessizliğin ardından, yürümeye başladım.

Prens benim adımlarıma uydu. "Bu evlilik işinin o kadar da zor olacağını sanmıyorum," dedi ağzının kenarından. "Anladığım kadarıyla, tek gereken güven, sadakat ve sağlıklı bir doz seçici işitme."

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Oh, öyle bakma, sadece şaka yapıyorum." Göz kırptı. "Sadakat, beklediğim son şey."

Neredeyse tökezleyecektim. Tanrım, yakışıklı bir psikopatla evlenmekten daha kötü bir şey varsa, o da kendini zeki sanan yakışıklı bir psikopatla evlenmekti.

"Yeminini ciddiye aldığını bilmek güzel," dedim boğuk bir sesle.

"Hayatımda hiçbir yemini ciddiye almadım," dedi hafifçe. "Şimdi de almaya niyetim yok."

Cevap veremeden, bizi birbirimize dönmemizi söyleyen nikah memuruna ulaştık. Ben itaat ettim, elime aldığım şakayıklar çoktan solmuştu.

Neyse ki, adam töreni kısa sürede bitirdi. Belli ki daha önemli bir işi vardı ve yeminlerimiz bulanık bir şekilde geçti — birbirimizin yanında büyüme, köklerimiz tanrıça tarafından kutsanmış meşe ağaçları gibi birbirine dolanması gibi şeyler. Bataklik artık kimsenin tapınağı olarak hizmet etmiyordu ve yıllardır öyle olmuştu, bu yüzden tüm bunlar bana gülünç derecede modası geçmiş geliyordu, ama kendimi boş yeminleri tekrarlamaya zorladım. Kyven de benzer bir kayıtsızlıkla yeminini çabucak bitirdi. Kültürlü Hightower aksanı bile yeminlere herhangi bir ağırlık katamadı.

Törenin yöneticisi açıkça umursamıyordu. Belirgin bir ilgisizlikle, ikimize de narin yosunlardan örülmüş geleneksel evlilik çelenkleri taktı

— ama malikanenin çevresini saran zehirli mor türden değil, bozulmamış gümüş rengi olanı nereden bulduklarını hayal edemiyordum. Sonra bileklerimizi uzun bir selvi asmasıyla bağladı ve bizi karı koca ilan etti.

Hepsi bu kadardı. Omuzlarımı dikleştirdim, görünmez bir yükün üzerime çökmesini bekledim, ama görünüşe göre evli olmak, bir canavarla bile olsa, evli olmamaktan farklı bir his vermiyordu.

"Gelini öpebilirsin," dedi nikah memuru.

Bu, bir tepkiyi tetikledi. Vücudumdaki her kas gerildi, çünkü öpücüğü düşünmemiştim. *Neden* öpücüğü düşünmemiştim ki?

Kyven yüzümü inceledi. Midemde kıvrılan korkuyu fark ettiğine yemin edebilirim, çünkü bilmiş bir şekilde gülümsedi ve nikah memuruna döndü. "Bence bunu sonraya saklayalım. Ücretsiz gösteri için can atan bir çift küçük gözün olmadığı bir zamana."

Adam homurdandı. "Bakın, ücretimi aldığım sürece ne yaptığınız umurunda değil. Ben üzerime düşeni yaptım, şimdi Olivian biriktirdiği paraların bir kısmını versin. Şimdi, siz ikiniz gidip güzel bir hayat sürseniz nasıl olur? Burada rahatça yaşarken zor olmasa gerek."

Ben onu düzeltmeden odadan çıktı.

Vick adamı kapıya kadar takip etti. Tilki gibi yüz hatları, akşamını geçirmek için sabırsızlandığını gösteriyordu, akşamının içeriği ne olursa olsun. Amryssa sessizce onun yanında duruyordu.

"Eh," dedi Kyven. "Bu oldukça hayal kırıcıydı."

Tereddüt ettim. Kapı, beni yutmaya hazır, açgözlü bir canavarın ağzına benziyordu.

Bir kez geçtikten sonra her şey değişecekti. Yukarıda uzun koridorlar, kapalı kapılar ve mahremiyet vardı ve prensi odama kapattığımda maskesi düşecekti. O zaman atladığım suyun ne kadar derin olduğunu anlayacaktım.

Çok, çok derinlikte, diye tahmin ediyordum.

Kyven — tanrım, *kocam*, ne halt ediyorsun? — kolunu uzattı. İğrençliğimi yuttum ve kolunu tuttum, sonra ayaklarımın hareket etmesini sağladım, ama sanki sürükleniyormuşum gibi hissediyordum.

Kapıya yarı yolda, Lunk Kyven'ı sıkıca kucaklayarak beni şaşırttı. kucaklayarak beni şaşırttı.

Ben geride durarak, bu fırsatı değerlendirip şakayıklarımı bir sandalyenin altına attım.

Kyven'in yardımcısı ona yapıştı ve eğer daha iyi bilmesem,

bu iki adam arasında gerçek bir sıcaklık olduğunu düşünürdüm. Dev adamın yüzünde gözyaşları akarken, Kyven'in omzunun üzerinden kırık dişli bir gülümsemeyle bakıyordu. Ben de aynı hareketi yaptım, sonra neden bunu yaptığımı merak ettim, ama Lunk o kadar sevinçli görünüyordu ki, çok fazla pişmanlık duymadım.

Büyük adam sonunda beni bıraktığında, bileğimdeki asma gerildi ve yeni kocamı kapıya doğru takip etmekten başka seçeneğim kalmadı.

Vick, yanından geçerken başını salladı. "Tamamdır o zaman. Sıradaki adıma geçelim."

Bu açıklama beni duraksattı. *Bir sonraki adım* ne demekti? Ve neden Vick'in Hightower aksanı Kyven'inkinden bu kadar farklı geliyordu? Daha sert, daha tereddütlüydü. Sanki her heceyi önceden düşünmüş gibi.

Gözlerimi kısarak baktım, ama Vick'in yüzünde hiçbir şey belli değildi. Rahatsız olmuş bir şekilde aceleyle ilerledim.

Büyük salonda Kyven merdivenlere çıktı. Amryssa gözleri yere bakarak arkamızdan geldi. Görünüşe göre benim önceki uyarılarımı ciddiye almıştı.

Hiçbir şey söyleme. Kimseye bakma bile.

İkinci katta, dar merdivenlerden kuleye çıktık. Tırmanırken, Eliana'nın sözleri zihnimde bir leke gibi yayıldı, kazıyıp çıkaramadığım siyah bir çürüklük gibi.

Kyven büyüdüğü, ardında küçük ölümlerin izlerini bıraktı, daha sonra da o kadar da küçük olmayan ölümlerin.

Çok geçmeden Amryssa'nın kapısına ulaştık. Sonunda gözlerime baktı, gözlerinde derin bir korku vardı.

Garip bir şekilde, onun korkusu bana başka hiçbir şeyin veremeyeceği bir cesaret verdi. Sonuçta, bunu onun için yapmışım. Artık sadece son bir engel kalmıştı. O zaman bundan kurtulacaktı. *Ondan* kurtulacaktı.

"Merak etme," diye fısıldadım ve onu kucakladım. "Sadece... çılgınlıkları duymazdan gelmeye çalış, tamam mı?"

O kaskatı kesildi. "Harlowe. Hayır. Ya o..."

Anahtarlığımı elinden aldım, onu yatak odasına kovup kapıyı kilitledim. Neyse ki çılgılık atmadı. Direnmedi.

Hiç direnmezdi.

Bunu yaptıktan sonra, derin bir nefes aldım ve evlendiğim adama döndüm. Onu içeri davet etme zamanı gelmişti. Yalnız kalma zamanı gelmişti.

7.

Kyven, odanın eşiğinden içeri girerken kaşlarını kaldırdı. "Geceleri anahtarcıyı odaya kilitliyor musun? Tam tersi olması gerekmez mi?"

Kapıyı kapattım ve döndüm, dudaklarım gülümsemeye hazırды. Zephyrine, bu maskaralık bittiğinde yüzüm ağrıyacak. "Genelde öyle, ama bu gece farklı. Onun... hiçbir şeyi bölmesini istemiyorum. Anlatabildiysem."

"Ah." Mum ışığı gözlerini soğuk alevlere dönüştürdü. "Sürprizlerle dolu birisin, değil mi?"

"Oh, bekle de gör." Ses tonum baştan çıkarıcıydı, ama aslında demek istediğim, "*Ölümün hızlı ve acı verici olacak.*" idi.

"İtiraf etmeliyim," dedi boğuk bir sesle, "bir sonraki kısmı çok merak ediyorum. Seni kahvaltıda gördüğümünden beri merak ediyorum."

Neredeyse boğuluyordum. Eminim öyleydi. Muhtemelen bana zarar verebileceği birçok yolu hayal ediyordu. Herkesin görebileceği şekilde bedenime sahip olduğunu gösteren bir dövme yapmak gibi. Ya da belki de beni sabaha kadar yaşatmak niyetinde değildi. Belki de gün doğmadan önce, pek de küçük sayılmayacak ölümler listesine bir yenisini eklemeyi planlıyordu.

O yaklaşırken ben geri çekildim, sinirlerim gergin yaylar gibi gerildi. Bu muydu? Şimdi gerçek Kyven ile tanışacak mıydım?

Ama o sadece bileklerimizi bağlayan asmayı kopardı, yüzü aşağıya dönük. Saçları alına kaydı ve burnuma kokusunun dalgaları ulaştı.

Donakaldım. O *koku*. Tanıdım. Kendi kalp atışımı tanıdığım gibi tanıyordum.

Tuzlu su, selvi ağaçları ve yangın dumanı.

Kyven düğümleri çekip kopardı, ama ben bunu neredeyse hiç hissetmedim, çünkü geçmişimin tonozu genişçe açılmıştı ve beni, kendi çatım olmadığı zamanlarda açık gökyüzünün altında ateşin başında geçirdiğim tüm o gecelere geri götürdü. Çevremde sonsuz, ışıksız ve ıssız bir vahşi doğa uzanırken, kendimi var olan tek insan gibi hissettiğim zamanlar. Yalnızlık kalbime adını kazımış, her gün batışı bu kelimeyi daha da derine oyarken.

Tatlı Zephyrine, Kyven neden bataklık gibi kokuyordu?

Ama sonra fark ettim ki, başkentten bir aylık bir yolculuk yapmıştı. Bu sürenin yarısı, kilometrelerce uzanan vahşi bataklıkları kesen, yalnız Oceansgate yolunda geçmişti ve o ve maiyeti açık arazide yatmışlardı.

Kendimi silkeledim, düşüncelerimi gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırdım. Dikkatimi aşağıya çevirdiğimde, Kyven kendi tarafındaki asmayı gevşetmiş ve benimkine geçmişti.

"Bu, güneş doğana kadar kalmalı," diye mırıldandım, ama nedenini söyleyemedim. Geleneklere uymak istemiyordum, ona bir saniye daha bağlı kalmak ise hiç istemiyordum. Onun etkileyici kokusunun burnumdan çıkmasını, parlak saçlarının gözümün önünden kaybolmasını istiyordum.

Tercihen bir yerlerde iki metrelik bir çukurda.

Asmayı bıraktı ve yere attı. "Merak etme. Hayatım boyunca beklentileri atlatarak geçirdim ve bir şekilde hayatta kalmayı başardım. Bunun da farklı olacağını sanmıyorum." Ağzı güven verici bir şekilde kıvrıldı.

Yüzünü inceledim. Neden hâlâ bu şekilde, bu kadar... sıcak konuşuyordu? Artık bu oyunu sürdürmek için hiçbir nedeni yoktu, öyleyse neden beni incitmeye çalışmak gibi karmaşık bir işe girişmiyordu?

Görünüşe göre, bunun için acil bir planı yoktu, çünkü dönüp uzaklaştı. "Gidip yıkanacağım. Bir dakika sonra gelirim."

Banyo kapısı kapandı. Kendi başıma kaldığımda, duvara yaslandım. Tanrım, bu elbiseden kurtulmam gerekiyordu. Saatlerdir tam bir nefes almamıştım ve bu açıkça mantığımı etkiliyordu. Evlilik tacımı çıkardım ve eteğimin altında hançerimi aradım.

Bu aptal elbiseyi çıkar, dedim.

Hançer uyandı ve omurgam boyunca bağcıklar çözüldü. Elbiseyi yere attım, ama bu sorunumun sadece yarısını çözdü. Sonra vücudumu elledim, kalçalarımı ve belimi yeniden şişirerek, uygun kıvrımlarını geri kazandırdım.

Oh, Zephyrine'e şükürler olsun.

Karnım olması gereken yere oturdu. Ciğerlerim tatlı, tatlı hava ile hafifledi. Nefes nefese kaldım, sonra biraz daha nefes nefese kaldım, ta ki görüşümü kaplayan bulanık gölgeler kaybolana kadar.

Kyven banyodan çıktığında, ben neredeyse tamamen iyileşmiştim. Geceliğimle yatakta uzanmış, yüzüme yine acı dolu bir gülümseme yapışmıştı. Hançer yastığımın altında, zamanını bekliyordu.

Kyven yatağın ucunda durdu. Gömleğinin kolları ve pantolonunu çıkarmıştı. Saçları ıslatılmış ve geriye taranmıştı, yüz hatları mum ışığında parılıyordu.

Onu izledim. Nabzım boğazımda atıyordu, o kadar güçlü ve kuvvetliydi ki, nefesim yine kesildi. Belki de sonunda bu adamla evlendiğimi kavradığım içindi, ya da belki de tüm o düğün süslemeleri olmadan, yeni kocamın vücudunu giysilerinin üzerinden izleyebildiğim içindi. Geniş omuzları, uzun beline doğru inceliyordu, kolları ve uylukları ise kaslarla kaplıydı. Orta boylu olmasına rağmen, güç yayıyordu, ama bu sertleşmiş, aç bir güçtü, masada çok az yemekle biten günlerce süren ağır işlerle kazanılmış bir güçtü. Resmi kıyafetiyle çok zarif görünürken, şimdi loş ışık onun vahşi, aç bir tarafını ortaya çıkardı. Prens olsun ya da olmasın, centilmen kulüplerinde takılan ve kaliteli porselenlerin üzerinde kibar sesler çıkaran bir adama hiç benzemiyordu.

Bu, onun avcı ruhunun açlığı mıydı? İçinde kaynayan sapkın iştahı, vücudunu bu kadar sertleştirmiş miydi? Prenslığın fazlalıklarını ortadan kaldırmış mıydı?

"O banyoda karnaval evinden daha fazla ayna var," dedi, düşüncelerimin akışını keserek. "Oradan çıkamayacağımı düşünmeye başlamıştım."

Bir homurtu kaçtı ağızımdan. *Bunu* beklemiyordum.

Ama haklıydı. Burası benim odam olmadan önce Eliana'nın odasıydı ve kadın gardırobunu seçerken görünüşe göre otuz altı farklı açıdan bakmak istemiş. Taşındığımda, Merron'un beni tezgahın üzerine kaldırıp tecavüz ederken her açıdan nasıl görüldüğünü öğrenmek gibi belirsiz bir niyetle, onun ayna koleksiyonuna dokunmamıştım.

Artık bunun olacağı yoktu ve Kyven'in bunu bilmesine gerek yoktu. "Kendi yansıman içinde kaybolmadığından emin misin?"

Benim alaycı sözlerime karşılık, gözlerinde takdir dolu bir ışık parladı. "Bu çok cazip olsa da, karım beni bekliyordu. Ve kendimden çok onu hayranlıkla izlemekle ilgileniyorum."

Eşim. Nefesim kesildi, ama o başka bir şey söylemedi, sadece odayı yavaşça incelemeye başladı. Makyaj masamın üzerinde, uzun süredir kullanılmamış bir parfüm şişesini kaldırdı ve kendi eşyalarını inceleyen bir adamın haklı havasıyla şişenin ağzını kokladı. Pencerenin yanında, parmağını pencere pervazına sürerek toz olup olmadığını kontrol etti, sonra dikkatini dışarıya yöneltti.

Yüzünde okunamayan bir ifadeyle ormanın hayalet gibi mor parıltısını inceledi.

Orada yatarken, gerginlik içimi titriyordu. Ne yapıyordu? Neden hayatımı bu kadar dikkatle inceliyordu?

"Burası çok lüks," diye mırıldandı. "Şanslısın. Ama bunu bilmenin bir yolu yok sanırım."

Kaşlarımı çattım. Şanslıydım ve bunun kesinlikle farkındaydım, ama Hightower'ın herhangi bir prensi, uzun zaman önce solmuş bir çiçek, ihtişamlı günleri çok geride kalmış, toza dönüşüp süpürgeliklerin altında birikmiş bir ev görmeliydi. Neden bu adamla ilgili hiçbir şey beklentilerimle uyuşmuyordu?

Hatta

Eliana'nın mektubu *bile* beni *buna* hazırlamamıştı.

Kyven yatağın boş tarafına oturdu. Komodinimden bir kitap aldı ve sayfaları karıştırdı, sonra bana dönerek kaşlarını kaldırdı.

"Bir aşk romanı mı?" Sesi alay ve şaşkınlık arasında bir denge kuruyordu. "Sen mi? Hiç tahmin etmezdim."

Sesimi aradım. "Neden? Okur gibi görünmüyor muyum?"

"Oh, zekanı asla sorgulamam. Sadece seni aşk hikayesi seven biri olarak görmemiştim. Bunun için fazla... ateşli görünüyorsun."

Başım dönüyordu. Şimdi de benim okuma alışkanlıklarımı mı konuşuyorduk? "Lunk seni sevecektir, her halükarda," dedi.

"Lunk," diye aptalca tekrarlardım.

"Mmm-hmm. Romantizm hayranıdır. Bu kitap iyi mi? Eğer öyleyse, ona tavsiye etmelisin."

"Çünkü Lunk... romantik romanlar mı okuyor?"

"Oh, evet. Durmadan. Dikkatli olmazsan kulağını ikiye böler." Havada zarif bir hareket yaptı. "Sürekli bana son takıntısının hikayesini anlatmaya çalışıyor. Ona kaç kez aşk hikayelerimi *yaşamayı* tercih ettiğimi hatırlattığımı bilemezsin."

Kendimi tutamadım, alaycı bir şekilde güldüm.

"Ne?" Kyven bana şüpheyle baktı. "Aşık olacak bir adama benzemiyor muyum?"

Bu soruya cevap vermemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım.
soruyu cevaplamamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım

"Çünkü ben öyle bir adamım," dedi. "Çoğu zaman akşamları aşık olurum, sonra güneş doğduğunda aşık olmaktan vazgeçerim." Bir sayfayı çevirdi ve onaylayan bir mırıldanma çıkardı. Kitaptaki yerine bakarak, en heyecanlı bölüme geldiğini tahmin ettim, sayısını bile unuttuğum kadar çok okuduğum bölüme.

"Anlıyorum," dedi satırları tararken. "Belki de aşk yönü seni en çok ilgilendiren şey değildir?"

Kulaklarımın uçları yandı. "Romantizmde 'aşk yönü'nden daha fazlası var."

"Açıkça." Kyven, kolayca bulabilmek için köşesini kıvrıdığım sayfayı çevirdi. "Bu, senin utangaç bir bakire olmadığını düşünmeme yetiyor."

Bunu inkar etmeliydim, çünkü Amryssa ilk çiçek açan kardelen kadar bakireydi. Ama bu korkunç gerginliği kırmak için *bir* şeyler yapmam gerekiyordu, *ne olursa olsun*. Yüzündeki gülümsemeyi silip, işimize devam edebilmemiz için. "Korkarım ki hayır."

Yüzündeki ifade... takdir miydi? "Oh, Hyperion'a şükürler olsun."

Hyperion. Hightower'ın parlak, güneşli koruyucu tanrısı — son on yılı uyuyarak geçirmemiş olduğu için muhtemelen şeker gibi kutsamalar dağıtan bir tanrı. Adı, Zephyrine'in yıkık duvarlarının içinde çok uyumsuz geliyordu. Sanki yanlış yola sapmış ve yolunu kaybetmiş gibi.

Ama bu alışılmadık çağrı bile şaşkınlığımı azaltamadı. Burada, Oceansgate'te, gelin saflığı, yasallık ve vergiler gibi şeyler gibi gözden düşmüştü, ama en son baktığımda, bu kavram Hightower'da hala canlı ve geçerliydi. Özellikle de monarşi arasında.

"Bu... senin için sorun değil mi?" diye sordum.

"Evet, *sorun* değil," dedi. "Tabii ki sorun değil. Sizin için keyifli olmazsa, sonraki kısım benim için hiç keyifli olmayacak."

"Sonraki kısım. Nedir o?"

Ama Kyven kitabı çoktan bir kenara atmıştı. Yatağın üzerinde sürünerek bana doğru geldi ve bacağını üzerime attı, dizleriyle kalçalarımı sıkıştırarak beni yatağa sabitledi.

Soğuk bir heyecan içimi kapladı. İşte buradaydı. Öyle olmalıydı. Elimi yastığımın altına kaydardım ve parmaklarımı hançerimin kabzasına doladım.

"*Eğlenceli* kısım," diye mırıldandı. "Bütün bu saçmalığı değerli kılan kısım."

Nefesim hızlandı. Ona yaklaşmasına izin verecektim, karar verdim. İsteddiği kadar yaklaşmasına. Sonra, acı başladığı anda, sırtında bir bıçak bulacaktı. "Beni çılgılık attıracağın kısmı mı demek istiyorsun?"

"Eğer işimi doğru yaparsam, evet." Sırıttı. "İzin verir misin?"

Avuç içlerim terlemeye başladı. Gerçekten bana zarar vermek için *izin mi istiyordu*? Neyse. Oyun oynamaktan sıkılmıştım. "Devam et." Sesim meydan okurcasına çınladı. "Elinden geleni yap."

Gözleri ateşli ve gizemli bir hale büründü. "En iyimi yapsam nasıl olur?" Elini uzattı ve gömleğinin düğmelerini tek tek açtı.

İstem dışı bir nefes ciğerlerimden çıktı. Gözlerimi kaçırmalıydim. Gerçekten, gerçekten kaçırmalıydim. Bunun yerine, büyücü tarafından baştan çıkarılmış bir yılan ya da belki de vaşakın bakışlarına kapılmış talihsiz bir tavşan gibi, donakaldım.

Kyven gömleğini çıkardı ve bir kenara attı. Lanet olsun, ama o, kanıma doğrudan sızan acımasız bir keskinlikle çizilmiş çizgiler ve açılardan ibaretti. Ve o anda, Amryssa'nın ayartılmaya karşı duyarsızlığını hiç bu kadar kıskanmamıştım, çünkü bu adam beni kendimi unutturacak türden bir güzelliğe sahipti. O, yontulmuş bir vahşilik, en temel unsurlarına indirgenmiş bir beden, en ince satenle kaplanmış bir kötülüktü.

İğrenme ve heyecan karnımda çarpıştı. Hançerim uyandı, bir soru mırıldandı, ama cevap veremedim.

Kyven eğildi. Geri çekilmediğimde, başını eğip boynuma burnunu sürttü ve ağzı boğazımı bulduğu anda omurgam eğildi. İçimdeki her şey isyan etti.

Tanrılar aramızda, bu hiç acıtmadı. Hiç. Hissettim ki... lanet olasıca *ilahi bir şeydi*.

Gözlerimi kapattım ve telaşın ötesini düşünmeye çalıştım. Çünkü bunların hepsi planımın bir parçasıydı, değil mi? Evet, evet, plan. Şimdi sadece bıçağımı nereye saplayacağıma karar vermem gerekiyordu. Belki böbreğine, ya da ensesine, ya da...

Ya da...

Kahretsin, bu beni ürpertti.

Kyven'in dili tenime tembel vuruşlar yapıyordu. Bir eliyle kulağımı okşarken, diğer eliyle geceliğimi yukarı çekiyordu,

parmakları uyluklarımı okşadı. Oda havasız bir su birikintisine dönüştü, sadece sıcaklık, kadife ve mum ışığı vardı.

İnledim. Yedi cehennem, bu pisliği bıçaklayıp işimi bitirmeliydim, ama iradem zayıflamıştı. Muhtemelen daha önce hiç kimseyi öldürmediğim için, şimdi bu olasılık beni hareketsiz hale getirmişti. Ya da belki de beni yere yatıran kızıl saçlı prensdi.

Boynumdaki ıslak sıcaklık ısrarcı hale geldi. Kyven emdi, alay etti ve kulağıma yumuşak sesler fısıldadı. Midem kasıldı, içinde milyonlarca dalgalanan kurdele çözülüyordu.

Lanet olsun. Kendini zeki sanan yakışıklı bir psikopatla evlenmekten daha kötü bir şey *vardı* belki de: benimle ateşli bir fiziksel kimya olan yakışıklı bir psikopatla evlenmek. Ve açıklanamayan bir nedenden dolayı benimle *tutkulu* olmaya karar vermiş olan bir psikopatla.

Kyven'in çabaları arttı. Hançer elimde cızırdadı, ama gözlerimi sıkıca kapattım ve onu engelledim. Ne kadar korkunç olsa da, beni ne kadar korkunç bir insan yapsa da - ve yaptı, gerçekten yaptı - içimden hiçbir parça bunun durmasını istemiyordu. Dilini kullandığı şey başımı döndürüyordu. Ve daha fazla düşündükçe, beni onu öldürmek için tüm bu zahmete soktuğu için bana bir tür tazminat ödemesi gerekmez miydi?

Evet, karar verdim. Kesinlikle evet.

"Bana dokun, dişi aslan." Nefesi cildimde ateş gibi yanıyordu. "*Karım.*"

Yanaklarım kızardı. Serbest kalan elim itaat etmek için atladı, sert kaslarını okşadıktan sonra belinin alt kısmına yerleşti.

Kyven'in eli geceliğimin altına girip belimin kıvrımına daldı. Avucunun beklenmedik bir şekilde pürüzlü olması pek önemli değildi, çünkü sanki biri beni kendi özlemimin içine daldırmış, sonra da kızarmış, kaygan ve nefes nefese yatakta bırakmış gibi hissediyordum.

Kontrolsüz bir inilti boğazımdan çıktı. Kyven, uyluklarımın kasılmasını sağlayan bir sesle karşılık verdi ve sonra bacaklarımı ayırarak arasına yerleşti ve kalçalarını benimkilere doğru salladı.

"Bunun her anını tadını çıkaracağım," dedi kalın bir sesle. "Sende büyüleyici bir şey var. Dikkatli olmazsam, beni ısırırsın sanki."

Oh, hiç de farkında değildi. "Belki de ısırırm." Kalçalarımı yukarı doğru kaldırarak onun hareketlerini taklit ettim.

"Mmm. Söz verir misin?"

Cevap vermediğimde, geri çekildi ve o dilini de beraberinde götürdü. Uzun bir süre aşağıya baktı. Ama aslında *bakmıyordu*. Daha çok ruhuma bakıyordu. Göz bebekleri kocaman, siyah ve dipsizdi, irisleri ise buzlu hale gibiydiler.

Ben de ona baktım, kalbim çılgınca atıyordu. Merron bana hiç böyle bakmış mıydı? Sanmıyordum. O da boynumu hiç öyle öpmemişti, ya da beni tutunacak hiçbir şey olmadan uzayda dönüp durmamı sağlamamıştı. Beni hiç kızgın bir parıltıya dönüştürmemişti. Hayır, Merron sabitti. Güvenliydi. O...

Tanrım. *Merron*.

Onun adı sisin içinden keskin bir şekilde çıktı. Sadece birkaç saat önce, tıpkı böyle, üstümdeydi. Zephyrine aşkına, içimdeydi. Tam da bu noktada.

Ne halt ediyordum ben?

Kyven eğildi, bu sefer açıkça öpmeye niyetliydi. Hançerimi çekip boğazına doğrultmayı başardım. Bıçak son anda durdu, keskin ucu onun cildine değdi, düzleştirilmiş sırtı ön koluma dayandı.

Hiçbir şey hareket etmedi. Sert nefesler sessizliği bozdu — benimki mi? Onunki mi?

Kyven'in bakışları aşağıya kaydı, sonra tekrar yukarıya döndü. "Elindeki bir bıçak mı?" dedi yavaşça, "yoksa beni gördüğüne mi sevindin?"

"Çekil."

Ani bir hareketle oturdu, avuçlarını kaldırdı. Bıçağımla onun geri çekilmesini takip ettim, derisiyle temasımı hiç kesmedim.

"Ben... kafam karıştı," dedi.

"Gerçekten mi? Boğazına bıçak dayandığını anlamadığın ne var?"

"O kısım oldukça açık. Sadece... bunu istediğini söylediğini sanıyordum. *Beni* istediğini."

Ölü, dedim kendime. Onu öyle istiyordum. Boğazındaki yumuşak, savunmasız eti gözledim, nabızı hançerimin parlak çizgisine karşı parıldıyordu. Elimi hafifçe sallamam yeterliydi, hayatı yere akıp gidecekti.

Kyven beni inceledi. "Aslanımsı kadın?"

Gözlerimi kaldırdım, onun gözlerinde bir ipucu aradım. Kuşkusuz, korkunç şeyleri içinde barındıran bir adam bunları tamamen gizleyemezdi; parmaklıklı bir kapının altından sızan ışık gibi, bir ipucu mutlaka sızardı.

Ama ne kadar derinlemesine baksam da, onda bir kenar bulamadım. Sadece kafa karışıklığı ve bastırılmış mavi bir arzu ateşi vardı.

Boğazımda bir hırıltı birikti. Tanrım, keşke bana zarar verseydi ya da görünüşünün ardındakini görmeme izin verseydi, tereddüt etmezdim. Ama yapmadı.

İkimizden de tiksinererek kılıcımı indirdim.

Kyven uzaklaştı. Yatağın uzak kenarına uzandı, başını eline dayadı ve ölümlle burun buruna gelen bir adamın hak ettiği kadar rahat görünmüyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Düşündüm ki... Sen bunu istediğini söylediğinde, ikimizin de eğlenmeye karar verdiğimizizi anladım."

"Hayır." Sesim boş geliyordu. Yıpranmış. Sanki o *benim* boğazıma bıçak dayamış gibi, tersi değil. "Bu benim için bir görev. Hepsi bu."

"Ah. O zaman benim hatam." Sesi o kadar hafifti ki, ciddi bir konuşma yapabilecek mi diye merak ettim. Öyle görünmüyordu. "Gerçi fikrini bu kadar kesin bir şekilde belirtmene gerek yoktu."

"Öyle yapmasaydım, durur muydun?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Bir kadına zorla bir şey yapacağımı ima ediyorsan, beni hiç tanımadığını söyleyebilirim."

"Tabii ki tanımıyorum," diye tersledim. "Seninle bu sabah tanıştım."

Başını açıkça teslim olmuş gibi eğdi, sonra sırt üstü uzandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Bir ayak bileğini diğerinin üzerine attı, tam bir boş zamanını geçiren adam görüntüsüydü.

Şaşkınlıkla gözlerimi kııptım. Ama öte yandan, dün geceki fırtına onun soğukkanlılığını bozmamışsa, cinayet girişimi neden farklı olsun ki?

"Peki, şimdi ne olacak?" dedi. "Bu yerde ne yaparsın?"

Onun kaprisli konu değişikliklerini takip etmek için çabaladım. "Ne mi yapıyoruz?"

Yani... eğlence için mi?"

"Evet, eğlence için. Okumak dışında tabii. Okumak için sabrım yok."

"Ne için sabrın var?" dedim, sonra kendimi yakaladım. Neden buna giriyordum ki?

"Fazla bir şeye, itiraf ediyorum. Bir erkek sana düzgün bir şekilde dokunduğunda ne tür sesler çıkardığını öğrenmek isterdim, ama bu mümkün değilse, başka önerilere açığım. Yani, bu bizim hayatımız, değil mi? Her gece burada yatıp duygularımız hakkında konuşmak istemiyorum. Keşfedilecek daha ilginç şeyler varsa, tabii."

"Ben duygular hakkında asla konuşmam," diye homurdandım.

"Harika. Benim hiç yok, o yüzden sorun yok."

Düşüncelerim kafamın içinde gevşek bilye gibi yuvarlanıyordu. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu — yatağımdaki yarı çıplak yabancı, ağzından çıkan espriler, Eliana'nın önsezili mektubunun gerçeklerle uyuşmaması.

Harlowe, o seni bile kandıracak.

Beni uyarmıştı, ama yine de bu adamın bir adım gerisinde olduğum, yetişmek için çabaladığımı ama asla başaramadığımı hissinden kurtulamıyordum. Dahası, bir şeyi kaçırdığımı hissediyordum. Çok önemli bir şeyi.

"Biliyorum." İşaret parmağını havaya kaldırdı. "Neden şehre gitmiyoruz?"

"Kasabaya mı?"

"Evet. Oceansgate sadece bir taş atımı uzaklıkta. Tiyatroya gidebiliriz. İçmeye gidebiliriz. Ne istersek yapabiliriz."

"Tiyatroya gitmek istiyorsun," dedim düz bir sesle. Yine o his vardı.

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum, belki de az önce seni öldürmeye çalışan biriyle evlendiğin içindir?"

Elini havada salladı. "Oh, aslında *denemedin ki*. Deneseydin, şu anda yerde can çekişiyor olurdum." İki elini boynuna doladı ve korkunç bir şekilde ölüyormuş gibi yaptı.

Onun performansını sonuna kadar izledim. "Sen kesinlikle tanıdığım en tuhaf adamsın."

"O zaman çok sıkıcı bir hayatın olmalı."

Vay canına. Bu çok komikti — şımarık prens, hizmetçiyi korunaklı olmakla suçluyordu.

"Bak," dedim. "İstersen Oceansgate'e gidebilirsin. Ama ben gitmiyorum. Birincisi, oradaki insanların yarısı benden nefret ediyor, ikincisi, ben yorgunum." "Hadi ama, bunun neresi eğlenceli?"

"Biz sadece zorunluluktan evlendik. Bunun eğlenceli olması gerekmiyor."

Bir an gözlerime baktı, sonra dudaklarını bükerek "Sen gelip beni biraz rahatlatmayacaksan, kasaba çok daha az çekici geliyor" dedi.

Bütün vücudum gerildi. "Ben asla rahatlamam." "Belli ki."

Gözlerimi kısarak baktım. "Seni kesinlikle bıçaklamalıydım."

O güldü. "Eminim daha birçok fırsatın olacak."

Bu spontane sözler beni bir dizi "ya eğer" sorusuna sürükledi. Daha fazla şansım olur muydu? Amryssa'yı korumak için en iyi fırsatımı boşa mı harcıyordum? Olivian ve Kyven'in kendisi

yanlış kadınla evlendiğini fark ettiğinde ne olacaktı?

Midemden bir ses çıktı, sonra histerik bir kahkaha şeklinde dudaklarımdan fırladı.

Kyven kaşlarını kaldırdı, ama kısa süre sonra o da gülmeye başladı. Gülüşümüz dinince, birbirimize baktık.

"Bu neydi?" dedi.

"Bu." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. Yarın, beni fark ettiğinde, onu ilk ve tek kez alt edebileceğim konusunda net bir izlenimim vardı. "Bütün bu olay saçma. O yüzden... şimdi uyumaya gidiyorum. Bıçağımla."

"Kulağa rahatsız edici geliyor. Ama peki. Seni rahat bırakayım. Bana ihtiyacın olursa, burada, sıkıntıdan ölürken bulabilirsin." Kıkırdadı. "Gördün mü? Sonuçta beni bıçaklamana gerek kalmayacak. Beni görmezden gel, sorun kendiliğinden çözülecek."

İnanamayan bir şekilde başımı salladım ve yatağa uzandım. Arkamı dönme hatasına düşmeyecektim; ona bir saniye bile güvenmiyordum.

Kyven gözlerini kapattı. İtirazlarına rağmen, neredeyse anında uykuya daldı. En azından ben öyle *sandım*. Ben uykuya daldığım anda, mırıldandı.

"Leydim Amryssa. Beni istemediğini bilseydim, sana asla dokunmazdım."

Gözlerimi açtım, ne zaman kapattığımı merak ederek. Bunu mi?

Görünüşe göre öyle. Kyven çok uzaklara dalmış gibiydi. Göğsü inip kalkıyordu, vücudunun keskin hatları mum ışığında bir şişip bir iniyordu.

Göz kapaklarımı ağırlaştıran uykuyla mücadele ettim. Zephyrine yardım et, bu adam kimdi? Eliana'nın tarif ettiği boşluğu hiç görmedim, ama bu inatçı neşe sadece bir sis perdesi, değil mi? Ya ben uyurken o uyanırsa? Ya uyanırsam ve ellerini boğazımda hissedersen?

Hançer düşüncelerimi hissetmiş olmalıydı, çünkü elimde iç çekmişti. *Neye ihtiyacın var?*

Bir an düşündükten sonra, ona dedim ki, "*Uyu. Onu uyut.*"
Ben uyanana kadar uyandırma onu.

Haçer uğuldadı ve cızırdadı, sonra sessizleşti — anlaşmanın kabul edildiğinin işareti.

Bir dakika daha bekledim, Kyven'ın nefes alıp verişini izledim, ama yorgunluk beni çekiyordu, ayak bileğime bağlanmış bir değirmen taşı kadar ısrarcıydı. İki gündür neredeyse hiç uyumamıştım ve daha fazla dayanamazdım.

Sonunda, büyümenin sabaha kadar sürmesi için dua ederek bıraktım.

8.

Olivian'ın sesi beni uykumdan uyandırdı. "Ne yaptı?"

Gözlerimi açtım. Odam ile Amryssa'nın odası arasındaki duvar Olivian'ın bağırıışlarını boğuyordu, ama hiç şüphe yoktu — seneschal kızının odasıydı ve *çok kızgındı*.

"O kurnaz küçük sahtekar," diye bağırdı. "Onu öldüreceğim!"

Hemen doğruldum. Bir bakışta Kyven'in hala derin uykuda olduğunu ve dün gece beni öldürmeye çalışmadığını anladım, ama bunun anlamını daha sonra çözecektim. Şu anda Amryssa'nın bana ihtiyacı vardı.

Battaniyemi bir kenara attım ve koridora koştum. Olivian'ın odasının anahtarı olduğunu neden hatırlamamıştım? Neden bunu önceden tahmin etmemiştim?

İçeri daldığımda, seneschal Amryssa'nın yatağının başında volta atıyordu. Amryssa, karışık çarşafaların arasında oturuyordu, gözleri kansız yüzünde gri cam küreler gibiydi.

"Ona bağırmayın," diye patladım. "Bu benim fikrimdi, onun değil."

"Öyle mi?" Olivian bana dönerek tükürdü. "Bu neden beni şaşırtmıyor, *Majesteleri*?"

Bir adım geri çekildim. *Majesteleri*. Huh. Ben... bunu aslında düşünmemiştim.

"Ee?" diye bağırdı. "Artık sana böyle mi hitap etmeliyim?"

Hançerimi aradım, sonra yüzümü buruşturdum. Kahretsin. Odamda bırakmıştım.

Ah, peki. Başka çare yoktu. Çelik bıçağı belime taktım, çünkü görünüşe göre artık Olivian'dan daha üstün konumdaydım — Elara'daki doksan dokuz seneschal'ın hepsi monarşiye bağlıydı. "Sanırım öyle yapmalısın."

O hırladı. "Çünkü dün gece prensle evlendin, Amryssa ile değil, değil mi?" "Öyle görünüyor."

"Peki, bunun için ne söyleyeceksin?" "Şey...

Oops?"

Olivian'ın bakışları ölümcül hale geldi. Parmakları gerildi, beni boğmak için can atıyordu. "Seni ne ele geçirdi, kızım? Ne yapmaya çalışıyordun?"

Dişlerimi gösterdim. "Eliana'nın mektubunu okuduktan sonra, gerçekten sormak zorunda mısın?"

Gözlerinde şiddetle bana doğru yürüdü.

Kaçmam gerekip gerekmediğini düşünürken bile, topuklarımı yere çaktım. Ne yapacaktım, çıplak elle onunla dövüşecek miydim?

Neyse ki Olivian adımını yarıda kesti, dikkati omzumun ötesine kaydı. Boş bir alan ya da belki özellikle kışkırtıcı bir şamdan bekleyerek döndüm, ama bunun yerine kapıyı çıplak göğüslü bir prens dolduruyordu, pantolonu oyulmuş kalçalarına düşük oturmuştu. Kyven'in dudaklarında uykulu bir gülümseme vardı.

O kadar... muhteşem görünüyordu ki, dünkü nefretim bir yumruk gibi karnıma çarptı. Sonra elinde ne tuttuğunu gördüm.

Benim hançerim.

Bana silahı, kabzası önde uzattı. Onu kaptım, nefretim tanımlanamaz bir şeye dönüştü.

"Bunu isteyeceğini düşündüm." Kyven göz kırptı. "Bu odadaki birinin gerçekten *çok* huysuz olduğunu görünce."

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Olivian sessizliği, omuzlarındaki gerginliği gidermek için kullandı. "Ahem. Majesteleri."

"Seneschal." Kyven'in gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Günaydın. Her an tebriklerinizi kabul etmeye hazırım."

"Tebriklerimi sunardım," dedi Olivian sert bir sesle. "Ama görünüşe göre bir... karışıklık var."

"Ah, evet." Kyven bana baktı. "Dün gece bunun için özür dilemiştim. Ama kızınız isterse tekrar özür dileyebilirim."

"O değil," diye fısıldayarak tısladım.

Olivian gözlerini kısarak baktı ama konuyu daha fazla uzatmadı, Zephyrine'e şükürler olsun. "Majesteleri, sadece... Emin olmam gerekiyor. Dün gece bu kadınlardan hangisiyle evlendiniz?"

Kyven kaşlarını kaldırdı. Bana, sonra Amryssa'ya baktı ve tekrar bana döndü. "Bu kadınlardan hangisi? Şaka yapıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır." Olivian'ın sabrı çoktan tükenmişti. "Kimdi?"

"Kendi kızının düğününe katılmış olsaydınız, bilirdiniz, değil mi?"
Olivian'ın sert bakışları karşısında Kyven pes etti, ama çok açık bir şekilde bundan zevk alıyordu.

"Tabii ki o." Beni işaret etti. "Leydi Amryssa."

Seneschal boğuk bir küfür savurdu. "Ama o Leydi Amryssa *değil*. O." Yatağı işaret etti.

Kyven'in yüzündeki sürekli gülümseme kayboldu. "O... Ne? Hayır. O senin kızın olamaz. Sana hiç benzemiyor. Kendi çocuğumu tanırım.

Kyven, Amryssa'yı şüpheyle inceledi. "Evlenmek için yeterince büyük mü?" "Yirmi yedi yaşında," diye homurdandı Olivian, "Bence zamanı çoktan geçti."

Prens bunu sindirdikten sonra şaşkın bir şekilde bana döndü.

Ciğerlerim patlayacakmış gibi nefes aldım. Belki de bu, sonunda ateşi yakacak kıvılcım olurdu. Kyven'in sahte neşesi yok olur ve ben de herkesin önünde bu canavarın maskesini düşürürdüm.

"Bu doğru mu?" dedi.

Boğazımı temizledim. "Evet... doğru."

"Ama... eğer o Leydi Amryssa ise, sen kimsin?"

"Anahtarcı!" Olivian, kontrolünü kaybederek bağırdı. "Kızımla evlenmedin, onun lanet hizmetçisiyle evlendin!"

Kyven'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baştan aşağı süzdü. "Yani *sen* anahtarcı *mısın*?"

Çenemi kaldırdım. "Ben... öyleyim."

"Ve beni sahte bahanelerle mi evlendirdin?"

"Evet."

"Ama... *neden*?"

Amryssa'ya bir bakış güç verdi bana. "Çünkü. Sana ona dokunmanı istemedim."

"Aslan," diye fısıldadı Kyven, sonra bir dakika boyunca sadece bakakaldı. "Ben... sözsüz kaldım. Sanırım aynı zamanda oldukça etkilendim."

Ağzımı açıp savunma hazırladım, sonra buna gerek olmadığını fark ettim ve sessizce bocaladım. Bu, hiç de beklediğim gibi gitmiyordu. Hiç de.

"Yeterince tereddüt ettin," diye bağırdı Olivian. "Bunun geri alınabileceğini söyle bana."

Ben ırkıldım. "Geri alınabilir mi?"

"Evet. Yani, bunu tamamlamadığını söyle."

Hareketsiz kaldım. Tamamlama. Kahretsin. Tören öpücüğü gibi, bunu da düşünmemiştim.

"Ee?" dedi Olivian.

Kyven gözünü kırpmadan beni izliyordu. Sessizlikte, zemin eğildi, tüm dünya benim cevabımı bekliyordu. Yalan söylersem, yeni kocamın beni doğrulayacağına dair garip bir hisse kapıldım. Ama bu muhtemelen delice bir düşünceydi ve ayrıca yalan söylemek bana hiçbir fayda sağlamazdı. Bu evlilik, incelemeye dayanmalıydı. Aksi takdirde, Olivian Amryssa ile töreni tekrarlamaya zorlayacaktı.

Hayır, dürüst bir çözüme ihtiyacım vardı. Ya da en azından zaman kazanmanın bir yoluna. "Hiçbir şey yapmadık," dedim. Sonra, tedbir olarak, "Aşağılık olma," diye ekledim.

Kyven elini göğsüne bastırdı. "Ah. Sen gerçekten egoma ölümcül bir darbe indirdin."

Olivian nefesini bıraktı. "Zephyrine'e şükret. Şimdi benimle gel." Etli eli kolumu kavradı ve beni kapıya doğru çekti.

"Hey." Ağırlığımı ona karşı koydum, ama yüzyıllık bir meşe ağacını devirmeye çalışmakla aynı şeydi. "Bırak beni."

Hızını kesmeden beni koridora sürükledi. "Nereye gidiyoruz?" diye bağırdım.

"Ofisime, krala mektup yazabilesin diye. Bunun tüm sorumluluğunu üstleneceksin, sonra da iptal talebinde bulunacaksın."

"İptal mi?" diye bağırdım. "Ne? Bunu yapamazsın."

"Yapamam, haklısın. Ama kral yapabilir. Kral iptal kararı verir ve ikiniz de belgeyi imzalarsanız, tamamlanmamış bir evlilik hala feshedilebilir."

Midemdeki buz sertleşti. "Ama... ya reddedersem?" Olivian'ın bakışları keskinleşti, bir tehdit gibi. "Reddetmeyeceksin."

"Peki, peki... Ya Kyven reddederse?"

Onun sert bakışları, *bu* olasılığı ne kadar olası gördüğünü tam olarak yansıtıyordu. "O bir prens. Az önce şöhretli bir hizmetçiyle evlendi. Bunun onun için bir sorun olacağını sanmıyorum."

Ona parmak hareketi yapmaktan zorlukla kendimi alıkoydum. "Yani bu kadar mı? Amryssa'yı kurtarmak için onca zahmete giriyorum, sen de onu kurtların önüne atmak istiyorsun?"

Dişlerini gösterdi. Koridorun sonunda, yaklaşan bir uşak bizi gördü ve aniden yönünü değiştirdi. Nasıl görüldüğümüzü hayal ettim: Olivian

kızgın, ben ise geceliğimle sürüklenirken hançerimi sıkıca tutuyordum.

Her zamanki gibi, gerçekten.

Kolumu kontrol altına almaya çalıştım ama başaramadım. "Bırak. Ben de seninle gelirim, ama bana bu kadar sert davranmayı kes."

"Peki." Seneschal adımını bozmadan beni bıraktı. "Ama kaçarsan, Zephyrine'e yemin ederim ki seni saçından tutup aşağıya sürüklerim."

O arkasını döndüğü anda, ona parmak hareketi yaptım. Olgunlaşmamış mı? Evet.

Tatmin edici mi? Evet, o da.

Olivian'ın ikinci kattaki çalışma odasında, masasının arkasına çöktü ve bana öfkeyle baktı. "Bunu ne kadar mahvettiğinin farkında değilsin."

Kollarımı kavuşturup ona da ters ters baktım. Otursaydım onunla göz hizasında olacaktım, o yüzden oturmadım. "Aslında oldukça iyi bir fikrim var, çünkü amaç *da* buydu."

"Öyle mi? Peki *amaç* Amryssa'nın Oceansgate'ten ayrılma şansını da mahvetmek miydi?"

"Onun şansı... bekle, ne?" Gözlerimi kısarak, onu doğru duyup duymadığımı merak ettim.

"Ayrılma!" Masaya açık avucuyla vurdu. "Onun burada, kabus üstüne kabus görmesini istediğimi mi sanıyorsun? Yapabilseydim, onu yıllar önce Hightower'a göndermez miydim sence? *Yıllardır* onun için güvenli bir yer ayarlamaya çalışmadığımı mı sanıyorsun, ve şimdi sen, nankör, entrikacı sefil, onun için bunu mahvetme cüretini mi gösteriyorsun?"

Yanaklarımdan kan çekildi. Dizlerim tutmadı ve koltuğa sertçe düştüm.

"Senin burnunu sokan boynunu kırmalıyım," diye devam etti, sözleri nefret dolu ve öfkeliydi.

Orada oturdum, onun gerçekten *umursuyor* olabileceği düşüncesiyle hareketsiz kaldım. "Ben... Ama... Sen bunu hiç söylemedin. Onun için daha iyisini istediğini hiç söylemedin."

"Sence tüm bunlar ne anlama geliyordu?" diye bağırdı, sonra kendini kontrol etti, gözlerini sıktı ve derin bir nefes aldı.

Olivian tekrar başını kaldırdığında, çok zayıf da olsa bir parça sakinlik kazanmıştı. "Bir anlaşmam vardı," dedi. "Kral ile."

"Evet," dedim zayıf bir sesle. "Yeni kanun adamları için. Öyle demiştin."

"Ama bu sadece bir kısmıydı. Önemsiz bir kısmı. Geri kalanı, Amryssa'nın evlendikten sonra başkentte bir yeri olmasıyla ilgiliydi. O bir prenses olacaktı. Hightower'da bakılmaya layık bir prenses. Ona başka hiçbir şekilde sağlayamayacağım türden bir hayatı olacaktı, çünkü kasamız *boş*, Harlowe. Tamamen boşaldı. Oceansgate'i bu dokuz yıl boyunca ayakta tutmak için sahip olduğumuz her şeyi harcadım."

Ağzım açıldı. Tekrar kapandı.

Seneschal dirseklerini masaya dayadı. "Sen olmasaydın, Amryssa'nın bir evi olurdu. *Güvenli* bir ev."

Bunu sindirdim. "Ama... burası onun evi. O ve Kyven düğünden sonra *burada* yaşayacaklardı."

"Bir süreliğine. Ama Kyven'dan daha uzun yaşasaydı, Hightower onu evine alırdı. Anlıyor musun?"

Boğazım kurudu. "*Eğer*" demişti, ama söylenmemiş, ama açıkça anlaşılan bir "*ne zaman*"

havada asılı kalmıştı.

Amryssa Kyven'dan daha uzun yaşarsa.

Olivian, yeşil cam parçaları kadar sert ve düz gözlerle bana baktı. Onun sözleri, planlarının şekli netleşene kadar zihnimde dönüp durdu.

"Yedi cehennem," diye fısıldadım. Bunca zaman, buzdağının ucunu görmüş, ama altında devasa bir şeyin gizlendiğinden hiç şüphelenmemiştim. "Kral Kyven'i buraya sürgün etmedi. Onu ölmeye gönderdi. Kendi oğlunu. Evlilik anlaşmasının senin payın buydu. Prensi ortadan kaldırmak."

Olivian hiçbir şey söylemedi.

"Öyleyse doğru mu?" diye devam ettim. "Kyven bir canavar mı? Bir... katil mi? Kendi babası bile onun gitmesini isteyen kadar korkunç biri mi?"

Seneschal sert bir şekilde onaylayıcı bir ses çıkardı.

Geriye yaslandım, zihnim karışmıştı. "Ama onu kim öldürecek? Kyven Amryssa ile evlenseydi, sonunda ona zarar vermeye çalışırdı ve..."

Anladım.

Dudaklarımdan acı bir kahkaha döküldü. "Tanrım. Bunu *benim* yapmamı istedin. Ona dokunduğu anda onu öldürürdüm ve sen de ellerini kirletmeden Amryssa'yı başkente gönderebilirdin. Cezayı çeken ben olurum. Öyle mi?"

O, pirinç bir kağıt ağırlığını yeniden düzenlemekle meşgul oldu. "Evet, durum yaklaşık olarak öyle."

Soğuk, beyaz bir sessizlik zihnimi kapladı. Kahretsin. Olivian bana tuzak kurmuştu. Beni korkutucu bir hassasiyetle ölçüp biçmiş, sonra Amryssa'nın hayatını benim cinayet eğilimime bağlamıştı. Onunla yer değiştirmesem, her şey tam da onun istediği gibi gelişirdi.

"Beni istediğin kadar nefret edebilirsin," dedi sert bir sesle, "ama bu durumu düzelteceksin. Seni neyle tehdit etmem gerektiği umurumda değil."

Derin bir nefes aldım. "Aslında beni tehdit etmene gerek yok. Ve bunu söylediğime inanamıyorum, ama... senden nefret etmiyorum. Bunun için değil. Sanırım... Sanırım..."

Kyven'in birkaç dakika önce söylediği sözler aklıma geldi. *Sanırım oldukça etkilendim.*

"Bunu yapabileceğini bilmiyordum," dedim. "Gerçekten, gerçekten bilmiyordum. Daha da önemlisi, Amryssa için daha iyisini istediğini fark etmemiştim. Her zaman umursamadığını düşünmüştüm."

"Tabii ki önemsiyorum. Ben onun babasıyım." Olivian'ın sesi soğuktu, ama şimdi sözlerinin altında keşfedilmemiş bir derinlik hissettim. "İkimiz de bu kabusların onu öldürdüğünü biliyoruz. Bir gün, kaçacak. Ve bu olduğunda, onu kaybedeceğiz. Sonsuza dek yok olmaktansa, uzaklarda güvende olması daha iyi."

Uyuşukluk uzuvlarımı kemiriyordu. Parmaklarımı bükerek, hissizleşmiş ellerime biraz his geri kazandırmaya çalıştım.

"Ve bilmen gerekiyorsa," diye devam etti Olivian, "Amryssa benim için topraklarımdan daha önemli. Oceansgate'i kendimden daha çok önemsiyorum, ama onun için onu yakıp kül ederdim."

Bu duygu içimi yakıp kavurdu. Bunca zamandır amaçlarımız aynıydı, ama ben bunu fark edemeyecek kadar inatçıydım. Olivian'ın sertliği ve katılığının derin bir şefkatin gizlendiğini düşünemeyecek kadar dik başlıydım.

Ellerimi masasına kavuşturdum, avuç içlerim yukarı bakıyordu. Bu bir özür ve yalvarma jestiydi. "Tanrıça, bilseydim, onunla yer değiştirmezdin. Yani, bana neden söylemediğini anlıyorum. Beni uçurumdan atmaya çalışıyordun. Ama mesele şu ki, sana izin verirdim. Eğer bana gelip açıklasaydın, kendi kendime atardım. Kyven ve Amryssa yeminlerini ederlerdi, ben de kapısının önünde çılgılık atana kadar beklerdim. Ve hançerimi sırtına sapladıktan sonra, yeni kanun adamlarına bileklerimi uzatırdım. Beni götürmelerine izin vermek benim için bir onur olurdu."

Bana baktı. "Öyle mi?"

"Onun için mi? Evet. Her şeyi."

Öfkesi biraz yatışınca duruşu da yumuşadı. "Hala yapabilirsin. Evliliğin iptal edildiğinde."

"Evet. Bana kağıt ver."

Elime bir dolma kalem ve parşömen uzattı.

Masaya eğildim. Kalem ucunun sessizliği çizgilerle doldurdu, mürekkeple yazılmış yalvarışlar parmaklarımdan akıyordu. Yaptıklarımı ayrıntılı olarak anlattım ve hatamı düzeltmek için bir şans diledim.

"Onu sevdiğini anlıyorum," dedi Olivian, ben bitirince sert bir sesle. "Belki de buna daha fazla güvenmeliydim."

"Kesinlikle güvenmeliydin. Bana her şeyi anlatmalıydın. Anlatsaydın, şimdi hapiste olabilirdim. Amryssa şu anda Hightower'a doğru yola çıkmış olurdu."

Düşünceli bir ses çıkardı. Uzun bir süre geçti, ama her zamanki sert dinamiklerimiz kaybolmuştu — bir kez olsun, birbirimizi gerçekten anlıyorduk.

"Peki şimdi ne olacak?" dedim.

Olivian mektubuma mum damlattı ve Oceansgate'in mührünü vurdu. "Bu mektubun krala ulaşması bir ay sürecek. Sonra iptal belgesinin buraya gelmesi için bir ay daha geçecek. Geldiğinde, sen ve Kyven onu imzalayacaksınız ve Amryssa planlandığı gibi onunla evlenecek."

"Sonra onu öldüreceğim?" "Evet."

Yüzüme küçük, hüznü bir gülümseme yerleşti. "Çünkü kralın tek istediği, kimsenin yakından bakmayacağı uzak bir yerde oğlunun uygun bir şekilde ölmesi mi?"

"Aynen öyle," dedi Olivian. "O zaman Amryssa, bakıma muhtaç dul bir prenses olacak."

Ölü bir kahkaha attım. Tanrım, bunu bozmaya çok yaklaştım. Kyven'in beni tamamen karısı yapmasına izin verecektim. Bunu *istemiştim*.

Açıkçası, bende çok, çok ciddi bir sorun vardı. Merron, onu terk ettiğim için şanslıydı.

"Ömür boyu hapis cezası alabilirsin," dedi Olivian. "Bu sonucu önlemek için elimden geleni yapacağım, ama çok az etkim var."

"Denediğin için minnettarım."

O, işadamı gibi başını salladı. "Boşanma kararını beklerken, her zaman Kyven'in yanında olmanı istiyorum. Onu Amryssa'ya yaklaştırma. Ya da bu evdeki diğer kadınlara."

Acı dilime dolandı. "Yani... ona bakıcılık yapmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Peki ya geceleri?"

"Özellikle o zaman. Koridorlarda dolaşmasına izin verilemez. Onu odanda tutman gerekecek."

"Oh, harika." Boğazımdan bir kahkaha çıktı, ama bu çukuru kendim kazmıştım. şimdi kendim çıkmam gerekecekti.

"Ve onu öldürmemeye *çalış*. Henüz değil. Sana saldırırsa, boğazını kesmeden onu savuşturman gerekecek."

"şimdi eğlenceyi bozuyorsun" diye mırıldandım. Gözleri kısıldı.

Avuçlarımı açtım. "Üzgünüm, üzgünüm. şaka yapıyordum. Sayılır."

"Çok komik," dedi Olivian soğuk bir sesle. "Ve hiçbir koşulda bu evliliği tamamlama. Eğer yaparsan, evliliğin feshi sonsuza kadar imkansız hale gelir."

Kyven'in dilinin hatırası içimde çatırdayan bir sıcaklık uyandırdı, ama bu duyguyu kendimin en karanlık köşelerine ittim. Görünüşe göre, bu köşeler bolca vardı. "Hadi ama. Gerçekten bu kadar alçaldığımı mı düşünüyorsun?"

"Sen gençsin. Bu da aptal olmakla eş anlamlı. Ve Kyven yakışıklı. En azından Merron'dan daha yakışıklı. Bunu ben bile görebiliyorum."

Yanaklarım kızardı. Olivian'ın, kâhya ile olan ilişkimi bildiğini fark etmemiştim, ama görünüşe göre bir sürü şeyi yanlış değerlendirmiştim. "Ben yirmi yedi yaşındayım, ergen değil. Temel dürtülerimi kontrol edebilirim, teşekkürler. Zaten o kadar da ahlaksız değillerdi."

"İyi." Olivian'ın dikkati köşeye kaydı. O kadar ince bir şekilde irkildi ki, neredeyse fark etmedim, ama sonra o bakış yine yüzüne yayıldı. Takıntılı. Avlanmış.

Aramızdaki tipik düşmanlık ortadan kalktığında, sonunda sormaya cesaret buldum.

"Neye bakıyorsun?" dedim. "Bunu yaptığında. Kimi görüyorsun?"

Olivian'ın çenesi gerildi. Bir an için cevap vermeyeceğini sandım, ama homurdandı ve "Karımı" dedi.

Kaşlarım kalktı. "Amryssa'nın annesi mi demek istiyorsun?" Gözlerini kaçırıldı. Yine köşeye değil, sadece... bana bakmıyordu. "O gitmiş olmasına rağmen onu görebiliyor musun?" diye ısrar ettim.

Sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Öyleyse bile, kızımızla ilgili yaptıklarından duyduğu hoşnutsuzluğu ifade etmekten alıkoymuyor."

Kaşları m ı çattım. "O yüzden mi Amryssa'yı göndermek istiyorsun? Annesinin hayaleti sana öyle söylediği için mi?"

Soğuk bir kahkaha attı. "Hayır. Tam tersi. Bana sürekli Amryssa'yı serbest bırakmamı söylüyor. Bataklığa."

Midemi bulandırdı. "Ne? Hayır. Onu dinleme. O gerçek değil."

"Biliyorum. Bazen öyle geliyor, ama..." Deri mürekkep lekesini karıştırdı. "Biliyorum. Bu sadece beynime saplanmış bir kabus parçası. Çoğunlukla onu görmezden geliyorum."

Sadece yarı yarıya yatışmış bir şekilde başımı salladım. Lady Marche ile hiç tanışmamıştım; ben anahtarcı olmadan önce ölmüştü, kabusların ilk kurbanlarından biriydi. Ama Amryssa annesinden hep saygıyla bahsederdi ve Oceansgate'de insanlar seneschal'ın karısını ne kadar çok sevdiğini fısıldayarak konuşurlardı. O zamanlar Olivian'ın adil bir şekilde hüküm sürdüğünü söylerlerdi. Lady'nin ölümünden sonra kalpsiz ve inatçı birine dönüştüğünü söylerlerdi.

"O, onundu, biliyorsun." Hançeri işaret etti. "Senin olmadan önce, karıma aitti."

Şaşırdım. Daha önce hançerin kökeninden hiç bahsetmemişti. Kısa bir süre daha fazla bilgi istemeyi düşündüm, sonra bunun zahmete değmeyeceğine karar verdim. Silah çok uzun süre bana ait olmayacaktı.

Çünkü... Kahretsin. Amryssa'yı Kyven'la yalnız bırakmıştım, değil mi? Olivian'ın bana yapmamamı söylediği şey. "Peki, sohbet için teşekkürler." Ayağa kalktım, gitmek için sabırsızlanıyordum.

"Harlowe."

Durdum.

"Kızım sana sahip olduğu için çok şanslı." Yüzünü buruşturdu, sonra yutkundu, sanki bu duygu dilini kesmiş ve şimdi bir yudum kan yutması gerekiyormuş gibi.

Muhtemelen gerçeklerden çok da uzak değildi. "Teşekkürler," dedim, sonra hafifçe gülümsedim ve kapıyı kapatarak onu karanlığına ve hayaletlerine bıraktım.

Yukarı çıkarken, yaptığım hatanın büyüklüğü beni bir yük gibi aşağı çekiyordu. Kyven ile evlenmenin stratejik bir hamle olduğuna o kadar emindim ki, ama şimdi yaptığım şeyden tiksiniyordum.

Amryssa'nın refahını tehlikeye atmıştım. En iyi arkadaşımın geleceğini elinden almaya çok yaklaşmıştım.

En azından Olivian kafamı toparlamamı sağlamıştı. Ve şimdi yaptıklarımı bildiğim için, durumu düzeltebilirdim. Zamanımı bekleyip, yeni kocamın karanlık yüzünü kendim ortaya çıkarabilir ve zamanı geldiğinde ondan kurtulabilirdim.

Ne pahasına olursa olsun, yarattığım korkunç karmaşayı temizleyecektim.

9.

O öğleden sonra, çatının açık tarafındaki kubbe içinde, bir sepet dolusu tamir işi ile uğraşıyordum. Amryssa uzak bir bankta oturmuş, bataklığı seyrediyordu. Dudakları hareket ediyordu, ama sözleri nemli havada duyulmuyordu.

Kyven yanımda uzanmıştı. Sıcaklığa boyun eğerek yeleğini çıkarmış ve kollarını dirseğine kadar sıvamıştı. Benim ikiyüzlülüğümden dolayı öfkelenmek yerine, gün boyu beni açık bir ilgiyle inceliyordu.

Ve... kahretsin. Ben de onu inceliyordum. Yine. Nedenini kim bilebilirdi ki, çünkü onun yüzünden nefret ediyordum. Çenesinin köşeli şekli, burnunun sivri ucu, her şeyi beni rahatsız ediyordu. Saçları bile beni sinirlendiriyordu. Sanki öyle olmasını planlamış gibi alnına düşüyordu, ki muhtemelen öyle de yapmıştı, narsist herif. En uzun, en parlak saç teli kaşlarının kemerine değiyordu ve saçları ile kaşlarının bir veya iki ton farklı olduğu çoğu insandan farklı olarak, kestane rengi tonlarının tam olarak uyduğunu fark etmeden edemedim.

Dikkatimi tekrar dikişime verdim. Onu böyle bakmaya ne hakla cüret ediyordu? İğrenç herif.

"Bir hizmetçiden prensesliğe yükselen biri için," dedi, "oldukça mutsuz görünüyorsun. Seni iyi tanımıyorsam, yeni kocandan memnun olmadığını düşünürdüm."

Ağzım bükülürken, iğneyi gereksiz bir kuvvetle batırdım. "Sen benim kocam *değilsin*."

"Oh, ben öyle düşünmüyorum." Eğlence ve o aptal, snob aksanı, sözlerini alaycı bir hale getirdi. "Dün gece öyle olduğumu çok net hatırlıyorum."

"Peki. Belki şimdilik öylesin. Ama uzun süre kocam olarak kalmayacaksın."

Onu bulduğum anda boşanma kararını ona söyledim — korktuğum gibi Amryssa'nın odasında değil, kahvaltı masasında, hizmetçileriyle birlikte yığılmış tabakları sırayla işlerken. İçeri girmeden hemen önce, Oceansgate aksarıyla fısıldanan sözler duyduğuma yemin edebilirim, ama Vick içeri girdiğimde bana dar gözlerle baktı ve ben durakladım. Üçü de Hightower'dandı, değil mi?

Hayal görmüş olmalıyım.

Kyven dirseklerini dizlerine dayadı ve beni rahatça süzdü. Etrafta kimse yoktu; yardımcıları Zephyrine'in bildiği bir yere gitmişlerdi ve Amryssa da başka bir boyuta yükselmiş gibiydi.

"Bu evliliğin feshi ne kadar sürecek?" dedi. "Yaklaşık iki ay."

Dikiş, dikiş. "Şanslıysak daha az." "Şanslı mı?" Kıkırdadı.

"Neredeyse ciddiymişsin gibi konuşuyorsun."

Ona sert bir bakış attım, ama o hiçbir şey olmamış gibi davrandı. "Bu sana şok edici gelebilir," dedim, "ama seninle bir saniye bile fazla evli kalmak istemiyorum. Bütün bu olay bir hataydı."

"Hmm." O gökyüzü gibi parlak gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Ama dün gece, o hoş inlemelerle beni en kötüsünü yapmaya davet ederken öyle düşünmüyor gibiydin."

Ben kekeledim. Kızıl ve öfkeli bir şey derimin altında kaynıyordu.

"Oh, bu kadar öfkeli görünme, sadece şaka yapıyorum. Ve sana dürüstçe bir sorum var."

"Nedir o?" Sözlerim çaydanlıktan çıkan buhar gibi tıslayarak çıktı.

"Seneschal sana ne kadar teklif etti? Evliliğimizi iptal etmek için?"

Dikişimi durdurup esprinin sonunu bekledim, ama kestane rengi kirpiklerinin hiçbirisi kıpırdamadı. "Hiçbir şey. Bana hiçbir şey teklif etmedi. Neden etsin ki?"

"Şey, sen artık bir prensesin. Öylece... bunu imzalamazsın."

Gerildim. "Sence mesele bu muydu?"

"Peki, yoksa neden benimle evlendin ki?"

Yanlışlıkla iğneyi başparmağıma batırmamak için onardığım şeyi sepetine attım. Ya da onun gözüne. Zephyrine, yardım et, iki ay boyunca bu eşeğin kıcını bıçaklamaktan nasıl kaçınabilirim?

bu eŖeğin kıcını iki ay boyunca bıçaklamaktan nasıl kaçınabilirim? "Sana zaten söyledim. Amryssa'ya dokunmanı istemediğim için seninle evlendim. Benim için her şeyin başlangıcı ve sonu buydu."

"Hadi ama. Kimse bir arkadaşını korumak için istemediği bir evliliğe atılmaz."

"Kesinlikle yaparlardı." Sözleri çakıl taşları gibi tükürdüm. "Sen bunu anlayamazsın tabii. Muhtemelen kendi yansıman dışında hiçbir şeye sadakat yemini etmemişsindir."

Çenesini indirdi. "Kabul etmelisin ki, bu belli bir bağlılık duygusu uyandırıyor."

Sessizce ağzımı açtım. Çizim becerim olsaydı, aşağıdaki kütüphaneye iner, raftan sözlüğü alır ve "kibir" kelimesinin yanına Kyven'in portresini çizerdim. Belki "hayalperest" kelimesinin yanına da.

"Bütün bu çabayı gösterip, sonra bir teşvik olmadan fikrini değiştirmezsin," diye devam etti.

Gözlerimi kısarak baktım, ama... tamam, aslında haklıydı. Sadece buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Babasının onu buraya gönderme nedenlerini ne kadar anlıyordu?

Gerçeğe yakın bir şey söylemeye karar verdim. "Amryssa'nın ve senin düğünden sonra Hightower'da bir yeriniz olacağını fark etmemiştim. Bu yüzden fikrimi değiştirdim."

Görünüşe göre bu, herhangi bir alarm zili çaldırmadı, çünkü Kyven, ağır havayı hareket ettiremeyen hafif bir nefesle iç geçirdi. "Peki, o zaman söyleme. Zaten önemi yok sanırım. Boşanma belgesini imzaladığımızda, yeni kazandığın servetle gün batımına doğru koşup benim varlığımı unutmaya çalışabilirsin. Tabii bunun pek şansın olacağını sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım, buna cevap vermeye tenezzül etmedim. Zaten bana inanıp inanmaması kimin umurundaydı? "Yani Amryssa ile evleneceksin, öyle mi? Boşanma davasından sonra?"

Dikkatini en iyi arkadaşşıma çevirdi, yüzündeki ifade dün kahvaltıda takındığı sahte şefkatle yumuşadı.

Ama... tanrım, bu sahte *görünmüyordu*. Kyven, en ufak işaretleri bile ustaca kullanmayı başarmıştı; duruşu gevşedi ve ağzı kıvrıldı. Herkesin gözünde, kırılğan bir şeyi inceleyen bir adam gibi görünüyordu. Kırmaktan ziyade korumayı tercih ettiği bir şeyi.

Yanlış düşünceleri kafamdan silmeye çalıştım. Belki performansı gerçeklikten ayırt edemiyordum, ama bu Kyven'in bir canavar olmadığı anlamına gelmiyordu. Eliana öyle demişti. Olivian da öyle.

Ne kadar ikna edici bir gösteri sergilediği önemli değildi.

"Buraya evlenmek için geldim." Prensın bakışları tekrar bana döndü, dikkati bana geri dönen bir bumerang gibiydi.

"Yani... bu evet demek mi?"

"Sanırım benim için ne kazanacağım bağlı."

"Bana ne kazandıracak?" Dudaklarım kıvrıldı. "Vay canına. Ne kadar asil bir davranış."

O sırtıttı. "Ben bir prensim. Tanım gereği asilim. Bunun için *çaba sarf* etmem gerekmiyor."

Kendi kendime küfrettim. En azından kibri onu nefret edilmesi kolay birisi yapıyordu. "Kendi konuşmalarını dinlemekten hiç bıkmıyor musun?"

O güldü. "Hayır, asla. İnsanlara keskin dilinle cevap vermekten hiç bıkmaz mısın?"

"Hayır. Dilimin olduğu gibi olmasını seviyorum, teşekkürler." "Mmm-hmm." Dikkatini ağzıma verdi.

Boynumun arkası ısındı ve yakamı çektim. Tanrım, Oceansgate'teki yazları nefret ediyordum. Bu bunaltıcı sıcaktan kaçış yoktu. "Senin için bir şey var dediğinde," dedim, konuşmanın kontrolünü geri alarak, "ne demek istiyorsun? Baban... sana bir şey mi teklif etti? Evlenmek için mi?"

Kyven'in dikkati tekrar gözlerime döndü, bu rahatlatıcı olmalıydı ama olmadı. Kimde bu kadar mavi irisler vardı ki? Ve kim insanlara bu kadar sarsılmaz bir şekilde bakıyordu?

Biri bu tür şeylere karşı bir yasa çıkarmalıydı. "Şimdi sırlarımızı mı paylaşıyoruz?" diye sordu ve bana doğru eğildi.

Geri çekilme dürtüsüyle mücadele ettim. "Hayır. Zaten hiç saklamıyorum." "Oh, *bundan* şüpheliyim. Herkesin sırları vardır."

Gözlerimi kısarak baktım. "Herkes mi? Sen de dahil mi?" Ağzında tembel bir gülümseme belirdi.

"Özellikle ben."

Omurgamdan bir titreme geçti. Onun özel günahlarını çok iyi bildiğimi hiç fark etmemişti. Sırları ondan önce gelmişti ve şimdi onları, dün gece uyuduğu yerden beş adım bile uzak olmayan dolabımın çekmecesinde saklıyordum.

"Ama sen paylaşmadıkça ben de paylaşmak istemiyorum," dedi. "Öyleyse seneschal'ın sana ne kadar ödediğini söylemeye ne dersin?"

"Zaten söyledim," diye tısladım. "Hiçbir şey. Peki neden geldin? Başka bir unvana ihtiyacın yok, hele bir bölgeye hiç. Peki burada ne kazanmayı umuyorsun?"

Kyven tekrar Amryssa'ya baktı. Amryssa parmağını uzatmış, devasa mor bir kelebeğin üzerine konmasını sağlamıştı. Zavallı kelebek üç kanadı vardı ve Amryssa ona fısıldarken kanatları titriyor ve kıvrılıyordu.

"Sen anlamazsın," dedi, yine o yumuşaklık tonuyla.

Belli ki *sahte* bir yumuşaklıktı. "Deneyin bakalım."

"Denemek mi? Dün gece denedim. O zaman da bunu yapmamam gerektiğini açıkça belli ettin."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Hançerimi aradım, onu bıçaklamamak için elimden geleni yaptım ve ancak başardım.

"Ve motivasyonlar konusunda," diye devam etti, "onunla evlenip evlenmememin ne önemi var? Yeni unvanını koruyamıyorsan, para en iyi ikinci seçenektir ve Olivian sana bolca teklif etmiş olmalı. Öyleyse, evliliğin feshedilmesinden sonra ne olacağı seni neden ilgilendiriyor?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım, ama yalan söylemeye değmezdi. "Ben Amryssa burada kalamaz, bu yüzden *endişeleniyorum*. Hightower'a gitmesi gerekiyor.

"Ah." Gözlerinin arasındaki kırılganlık düzeldi. "Yani ona eşlik etmek mi istiyorsun? Başkentte onunla lüks içinde yaşayarak kahramanca bir fedakarlık mı yapacaksın?"

Dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki azı dişlerim gıcırdadı. Tanrım, bu herif bana baş ağrısının anası yaşıtıyordu. "Biliyor musun? Boşuna nefesini harcama. Zamanı geldiğinde onunla evlen, tamam mı?" Çünkü sonuçta Kyven'in burada ne bulmayı umduğu önemli değildi. Amryssa'yı prenses yapmak için yeterince uzun yaşaması gerekiyordu.

"Oh, o kadar basit olduğunu sanmıyorum." Çenesini ovuşturdu. "Onunla tanıştıktan sonra, reddetme yeteneğine pek güvenmiyorum."

Durakladım, kaşlarımı çattım. "Bu ne demek oluyor?"

"Dün gece sana bir seçim sundum. Ama ona bir bak. Bir erkek böyle bir kızla nasıl evlenebilir? Hele ki onunla yatmak? Bu... doğru olmaz."

Bunu düşündüm. Onları... *birbirine sarılmış* olarak düşünmek, onu çatıdan aşağı itmek istememe neden oldu, ama o kadar ileri gitmeyi planlamıyordum. Yemin töreninden hemen sonra ondan kurtulacaktım. "Eminim başarabilirsin. Beni sorunsuz bir şekilde evlendin."

"Sen istedin."

"Tamam. Ama beni *yatağa atmaya* çalışırken hiçbir sorun yaşamadın." Boğazım kurudu, yutkundum.

Göz kapakları indi. "Ve izin verseydin, bütün gece seni uyanık tutardım, aslanım. Bana güven."

Midem bulandı, midem yukarı çıktı ve tekrar aşağı düştü. Kahretsin. Neden kahvaltıda fazladan bir bisküvi yedim ki? Midem rahatsız oldu.

"Ama ben her zaman enerjik kadınları tercih etmişimdir. Leydi Amryssa bu kelimeyi duymamış gibi görünüyor."

Kaşlarımı çattım. "O sandığından daha güçlüdür."

"Sert bir rüzgar onu uçuracakmış gibi görünüyor."

"Onu hafife alıyorsun." Sesim, sanki onu yakacak kadar asit dökecekmişim gibi sertleşti. "Senin umurunda değil ya da bunu duymayı hak etmiyorsun, ama herhangi bir erkek onu 'eşim' olarak adlandırabilmek için şanslı sayılır. Amryssa, tanıdığım herkesten daha iyi. Cömert. Fedakar. Kimseyi düşünmeden, hak etsin ya da etmesin, herkes için kendini feda eder. Seni bilmem ama, bu tür bir özveriliğin her gün rastladığım bir şey değil. Belki bir daha asla rastlamayacağım. Bu da onu saygı duyulmaya değer kılıyor. Tanıdığım en özverili insan ve başka hiç kimse için seninle evlenmezdim."

Sessizleşti. Gözlerinde bir değişiklik oldu — sanki bulutlar dağılmış ya da kalabalık seyrekleşmiş gibi, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir açıklık. Beklemediğim birini ortaya çıkaran bir açıklık. Şimdi beni, çözülmesi gereken bir bilmeceymişim gibi ilgiyle inceleyen birini.

"Sanırım bunu gerçekten kastediyorsun," diye düşündü. "Bunu tüm kalbimle söylüyorum."

"Hmm."

Tek söylediği buydu. Ama onun dikkatinin gücü, sıcaklığa rağmen kollarımda tüylerimi diken diken etti.

Bu hissi atmak için boğazımı yeterince kuvvetli bir şekilde temizledim. "Sadakati hak eden biriyle hiç tanışmadığını söyleme."

"Hiç. Tecrübelerime göre, böyle bir şey yok. Çoğu insan affedilemez derecede bencil. Ben de dahil."

Tereddüt ettim. En azından bir konuda hemfikirdik. "Benim demek istediğim de bu. Çoğu insan bencil. O yüzden bencil olmayan birini bulduğunda, yapman gereken son şey onu es geçmek. Kendini ona adamak daha iyidir."

Alçakgönüllü ol. Çünkü o kişi bunu hak eden tek kişi olabilir ve bu fırsatı kaçıırırsan, bir daha asla başka bir fırsat bulamayabilirsin."

"Anlıyorum." Kyven bir an avuç içlerini düşündü, sonra kirpiklerinin arasından bana baktı. "Peki sen öyle birisin mi? Kendimi teslim etmem gereken türden biri misin?"

"Hayır." Bir santim geri çekildim. "Tanrım, hayır. Ne?"

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Dün gece bencilce davranmadığımı bana inandırmaya çalıştın. Arkadaşının iyiliği, unvanından daha önemliydi. Kendi sözlerinle, onu korumak için benimle evlendin, bu da seni az önce bahsettiğin o nadir altruistlerden biri yapar. Kendimi alçaltmam gereken türden. Değil mi?"

Benim argümanımı bana karşı kullanma becerisini anlamaya çalışırken, ciğerlerim tuzlu havayı emdi. Söyledikleri mantıklı *geliyordu*, ama ben hiç de öyle demek istememiştim.

"Hayır. Sen... tersine anlıyorsun."

"Öyle mi?" Soru yumuşaktı, ama dikkati hiç dağılmadı. O keskin bakışları, savunma duvarlarımı yıkıp beni... kim bilir ne hale getirecekti.

Yedi cehennem, onun o saçma sapan yarım gülümsemelerinden vazgeçmesini dilemişim, ama şimdi vazgeçtiği için, onları geri istiyordum. Çaresizce. Beni incelediği şekilde, içim tanıyamadığım şekillere büründü.

"Az önce söylediğin gibi bir şey demek istemedim," dedim. "Ben özel biri değilim. Aslında hiç kimse değilim. Herkesin en kötü yanlarını benimsemek zorunda olduğu bir yerde, inanacak birini bulan sıradan bir kızım."

"Ama sen değil mi? Sen temel içgüdülerine direniyorsun?"

Düşündüm. "Sadece bunu yapma lüksüne sahip olduğum için. Amryssa bana bu hayatı vermemiş olsaydı, bu seçeneğim olmazdı."

Biraz daha yaklaştı, kişisel alanıma eğretili otu ve tuzlu su kokusuyla sızdı. Gözleri kışın mızrakları gibiydi, kalbime nişan almıştı.

Nefesim kesildi. Bu... farklıydı. Maskenin altından bir bakış attım, ama orada bir canavar görmedim, zeki, meraklı ve... ilgili birini gördüm.

"Yani sahip olduklarına minnettarsın," dedi.

Kurumuş boğazımdan zorla hava geçirdim.

"Çok." "Ve sadıksın. Aşırı derecede, öyle görünüyor."

"Çabalıyorum."

"O kadar sadıksın ki, Olivian sana hiçbir şey sunmamış olmasına rağmen, Amryssa'nın daha iyi bir hayatı olması için yeni unvanından vazgeçmeyi kabul ettin."

Sinirlerim gerildi. Tanrılar aşkına, neden *gözlerini kırpmıyor*? "Önemli değil, ama evet."

"Ve bunu normal kabul ediyorsun. Sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. Kendini önemsiz biri olarak görüyorsun."

"Önemli biri olmadığımı *biliyorum*."

Uzun bir süre geçti. Kyven elini uzattı ve ben donakaldığımda saçımı kulağımın arkasına koydu. Titredim. Bu harekette korkunç derecede samimi bir şey vardı. Parmaklarının dokunuşu imkansız bir ağırlık taşıyordu, kalbimin atışını boğazıma kadar çıkaran bir ağırlık.

Tepkimi yatıştırmaya çalışarak uzaklaştım.

Elini indirdi ve gözlerini kırıştırdı, benim geri çekilmemle sakinleşti.

"Özür dilerim."

Saçların rüzgarda uçuşuyordu."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bahsedilecek bir esinti yoktu. Sadece olgun, bekleyen bir sessizlik vardı, o kadar yoğun ki tadını alabiliyordum.

Boğazını temizledi, sonra ayağa kalktı ve bir sütuna yaslanmak için uzaklaştı. Ter, gömleğini sırtına yapıştırmış, omurgasını çevreleyen ikiz kasları vurgulamıştı.

Ben bankta kalarak, parçalanmış sakinliğimi yeniden toplamaya çalıştım. Az önce ne olmuştu böyle? Onunla aramda bir denge kurduğum anda, güvenle içine gömülebileceğim bir nefret, beni yine dengesiz hale getirmişti.

"Harlowe?"

Sarsıldım. İlk kez adımı söylemişti ve heceleri ağzında çok yabancı geliyordu, ünlüler güçlüydü, *r harfi* neredeyse yok olacak kadar yumuşaktı. "Ne?"

"Orada ne yapıyorlar?" "Kim?"

"O adamlar."

Eteğimi düzelttim, nefesimi de onunla birlikte, ve yanına gittim.

Bu bir görev, diye kendime hatırlattım. Hepsi bu kadardı. Bu korkunç, güzel, canavarca prensi bir süreliğine tolere edip, sonra onu Amryssa ile evlendirip onu dul bırakacaktım. Mantıklı, somut adımlar, atmakta hiç zorlanmayacağım adımlar.

Atmakta hiçbir zorluk çekmeyeceğim adımlar.

Gölgeli gözlerle çimleri taradım. Aşağıda, Merron ve hizmetkarlar, çimlerin yerini vahşi mor bir karmaşaya bıraktığı kenarda dolaşıyorlardı. Bataklıkta, selvi kökleri sudan parmaklarını sallayan parmaklar gibi çıkıntı yapıyordu, şüphesiz olanları Zephyrine'in yozlaşmış alanına davet ediyordu.

Adamlar kürekler ve meşalelerle donanmış olarak dağıldılar. Bazıları çimlerde hendek kazarken, diğerleri dış çemberi yakıyordu. Ortak çabalarıyla toprağa kahverengi bir çizgi oluşturdular. "Yayılmayı engelliyorlar," dedim.

"Neyi?"

Yan gözle baktım, ama Kyven'in bakışları, bankta yaşananlar hiç olmamış gibi açık ve bulutsuzdu.

"Yayılmamasını," dedim, bu sefer daha kararlı bir sesle.

"Çürümenin." "Çürümenin mi?"

"Evet. Uzun bir hikaye, ama... belki bizim koruyucu tanrıçamızdan duymuşsundur? Zephyrine?"

Ağzı kıvrıldı. "Ben Hightower'lıyım, aslan kız. Bir kayanın altından değil."

Gözlerimi devirdim. Evet, zamanı geldiğinde onu bıçaklamaktan kesinlikle zevk alacaktım. "Tamam, Zephyrine'i duymuş olabilirsiniz, ama muhtemelen bilmediğiniz şey, dokuz yıl önce uykuya daldığıdır. Ya da bir tür ilahi uykunun lanetine maruz kaldı. Ya da... aslında kimse ne olduğunu bilmiyor. Ama dualara cevap vermeyi bıraktı ve korkunç kabuslar görmeye başladı ve o olmadan bataklık hastalandı. İlk başta sadece ortasında, Zephyrine'in bin yıllık ağacının içinde uyuduğu yerde. Ama o zamandan beri çürüme dışarıya doğru yayıldı. Bunu durdurmanın tek yolu onu yakmak, biz de öyle yapıyoruz, çünkü etkilenen bitki ve hayvanlar zehirli hale geliyor. İnsanlar etkilenmiyor, ama bahçelerimizi, kümeslerimizi ve keçilerimizi korumazsak, yiyecek hiçbir şeyimiz kalmaz."

"Hmm. Bu o kadar da trajik gelmiyor."

"Öyle mi?" diye alay ettim. "Bu sabah kendi ağırlığı kadar domuz pastırması yiyen biri için büyük laflar."

"Hadi ama. Zengin bir kahvaltı hakkımdan vazgeçmiyorum. Sadece, çünkü kabustan sonra herkesin çok karamsar davrandığını söylüyorum. Öyleyse neden gitmiyoruz? Başka bir yere?"

"Ve ne yapalım?" Kollarımı kavuşturdum. "Bizi kabul etmeleri için birine yalvaralım mı? Hayır, teşekkürler."

"Yalvarmak zorunda kalmazsın. Zenginsin."

Harika. O da diğerlerinden farksızdı. "Aslında değiliz. Sahip olduğumuz her şey gitti. Burada gördüklerin dışında her şey."

Kyven bana bir bakış attı. Bu onu açıkça şaşırtmıştı ve ben geç de olsa yanlış bir adım atmış mıyım diye merak ettim. Belki de Amryssa'nın onu zengin edeceğini düşünerek buraya gelmişti. İsteddiği zaman hazinesinden yararlanabileceği bir bölgeyi miras alacağını düşünerek.

"Yani bana söylediğin şey," dedi yavaşça, "daha az domuz pastırması yemem gerektiği mi?"

Gözlerimi kırptım. Ya da kırpmadım. "Demek istediğim, gidecek hiçbir yerimiz yok. Gelirimiz yok. Oceansgate, kanun adamlarımızı kaybettiğimizde vergi tahsildarlarını da kaybetti. Hayat daha da zorlaştı ve şu anda, tırnaklarımızla tutunmaya çalışıyoruz. Olivian'ın tek gerçek umudu, Zephyrine'in uyanması."

"Yani kalıyorsun," dedi, yarı soru, yarı ifade. "Kabus üstüne kabus. *Dayanıyorsun.*"

"Hoşuma gittiğini söylemedim." Dudaklarımın köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. "Aslında nefret ediyorum. Kabusların bana hissettirdiklerini nefret ediyorum..."

Kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu, bir botunu diğerinin üzerine rahatça koydu. "Ee... ne olmuş?"

Çenem sertleşti. Ne yapıyordum ben? "Hiçbir şey. Duygularımdan bahsetmem, hatırladın mı?"

Kıkırdadı. "Sen konuştun."

"Ben getirmedim. Ve bu kadar merak ediyorsan, kabuslar *sana* nasıl hissettiriyor? Ve dün kahvaltıya nasıl bu kadar zinde geldin?"

"Ben özelim." Omzunu silkti. "Bunu zaten açıkça belirtmiştim sanırım."

Ellerimi havaya kaldırdım. Ugh. Bu pislikle gerçek bir konuşma yapmaya çalıştığım için hak ettiğim cezayı aldım.

"Orada yardıma ihtiyaçları var mı?" dedi aniden.

Ona baktım. Yine konu değiştiriyordu. Bir güve gibiydi, parlak mum ışığından diğerine uçuyordu. İnsanları gizlice işkence edecek kadar uzun süre konsantre olabilmesi şaşırtıcıydı. "Kim, görevliler mi?"

"Başka hendek kazıyor kimseyi görmüyorum, sen görüyor musun?"

Yüzümü buruşturdum. "Eğer sorduğun buysa, bu kraliyet ailesi için uygun bir eğlence değil. Sıcak, kirli, terli ve berbat bir iş."

"Umarım kürek kullanma yeteneğimi sorgulamıyorsun. Ayrıca, sıkıldım. Oradaki saygın bakıcın gibi bütün gün oturup solmamı bekleyemezsin." Amryssa'ya doğru el salladı.

"Aşağı inmeyeceksin."

"Öğleden sonra bütün gün hareketsiz oturacak değilim. Tembellik, sahip olmadığım birkaç yetenekten biri."

Ona sert bir bakış attım. "Olivian sana göz kulak olmamı istiyor." "O zaman buradan yap."

Tartışmak için ağzımı açtım, ama o çoktan harekete geçmişti, yanımdan hızla geçip tavan arasına inen merdivenlerden aşağı indi.

"Hey!" diye seslendim. "Geri gel!" Cevap yoktu.

Peşinden gitmeye başladım, sonra Amryssa'yı düşünmek için durdum. Karar veremedim, Kyven aşağıda belirdi. Çimlerin üzerinden büyük adımlarla yürüdü, yol boyunca gömleğini çıkardı, sonra bir kürek aldı ve çalışmaya katıldı.

Merron ve hizmetkarlar birbirlerine baktılar. Eski sevgilimin yüzünde somurtkan bir ifade belirdi, ama isteksizce Kyven'in yanına gidip çalışmaya başladı. Kyven, şaşırtıcı bir ustalıkla hendekten toprağı fırlatıyordu. Prens eğilip esnedi, eğilip esnedi. Kasları gerildi ve gevşedi, ritmi hiç bozulmadı.

İzlerken ağzım açık kaldı. Huh. Belki de avuçlarını pürüzlü hale getiren ve vücudundaki keskin hatları belirginleştiren nefret değildi. Belki de... sıkı çalışmaydı.

Onun çok aşına olduğu bir şeydi bu.

Amryssa'ya doğru sürüklendim ve oturdum. Kelebek, benim ortaya çıkmamla artık onunla ilgilenmez hale gelmiş, durgun havada yükseldi.

O, kelebeğin gitmesini izledi. "Onu meraklandırıyorsun." Kaşlarımı çattım.

"Kimi, kelebeği mi?"

"Hayır. Kocan."

"Ne?" Güldüm, sert bir tavırla ve soğuk bir inkarla. "Hayır, ilgimi çekmiyor. Saçmalama."

"Bence belki de o da seni etkiliyor."

"Hayır, değil." Tikinti dolu bir ses çıkardım. "O beni çileden çıkarıyor. Kendine deli gibi aşık ve muhtemelen bir cenazede ciddi davranamaz. Ve seneschal'ın kızlarını kaçırp onlara zarar verdiği kısmı da unutmayalım."

"Ama o değildi. O asla böyle şeyler yapmaz."

O kadar kesin bir şekilde söyledi ki, bir an durup düşündüm. "Ne? Kim söyledi bunu?"

"Kelebek."

Kelebek. Kafamı salladım. Tabii ki.

"Bir mesajı vardı." Amryssa bana sokuldu, çıplak teni benimkine yapıştı. "Benim, bizim sandığımız kişi olmadığını söyledi. Prens de öyle. Hiçbirimiz, hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Bana az önce bunu söyledi."

İçim burkuldu. Normalde, onun saçmalıkları kulaklarımdan hemen kayıp giderdi, ama bugün, sözleri kalbimin atışlarının güneyinde, girmeye cesaret edemediğim bir arafta takılıp kaldı.

"Sorun yok," dedi. "Göreceksin."

Aşağıda çalışan adamları izledim. Göremeyecektim. Boşanma belgesini imzalayıp Kyven'ı dünyadan silip, Amryssa'yı Hightower'a gönderecektim. Geri kalan yıllarımı hapiste geçirecektim ve hepsi bu kadar olacaktı. Küçük bir hayat, artık sona ermişti.

Soğuk bir kepenk indirdim ve o gelecekle ilgili tüm duygularımı sert, boş bir duvarın arkasına kilitledim.

"Kelebek başka bir şey daha söyledi," diye devam etti Amryssa. "Bir fırtına geliyor. Herhangi bir kabustan daha güçlü. Ve geldiğinde, her şey parçalanacak."

İçim sızladı. *Her şey paramparça olacak.*

En azından bu kadar doğruydı.

10.

Sonraki üç hafta boyunca, Kyven'ı bir gardiyan gibi takip ettim, dikkatli ve şüpheliydim.

Tabii bu dikkatim pek bir işe yaramadı. Sanki benim dikkatli bakışlarıma cevap vermek istercesine, prens kaygısız imajını iki katına çıkardı; kolayca gülüyor, her şeyi coşkuyla yapıyor ve her fırsatta bana göz kırpmıyor ya da yarı gülümsüyordu. Dahası, kubbedeki konuşmamızdan beri, sanki tırmanmayı planladığı bir dağı ölçüyormuş gibi sık sık beni inceliyordu.

Bu durum beni en azından tedirgin ediyordu. Çoğunlukla, ne kadar iyi gizlemeye çalışsa da, muhtemelen acı hakkında düşündüğünü bildiğim için. Özellikle *benim acımı*, ve günler geçtikçe, neredeyse onun hata yapmasını umuyordum. Sadist eğilimlerini ortaya çıkarmasını, böylece bu saçmalığa daha fazla katlanmak zorunda kalmayacağımı.

Ama beni bu ızdıraptan kurtarmak yerine, bu dayanılmaz adam hiç durmadan hareket etmeye devam etti. Kahvaltı genellikle büfeye üç kez gidip gelmeyi ve ardından malikanenin odalarını "uyarıcı" bir şeyler bulmak için baştan sona araştırmayı içeriyordu. Bu kaçınılmaz olarak başarısız olduğunda, Kyven zavallı bir hizmetçiyi iş bulmak için rahatsız eder, ardından öğleden sonrasını odun keserek, sıcak su kazanlarına odun atarak veya koyunların yünlerini kırmak için onlarla güreşerek geçirirdi. Görev ne olursa olsun, genellikle saçma sapan bir güç gerektirirdi ve görünüşe göre gömleğini çıkarmayı gerektirirdi.

Sinir bozucu, egoist bir gösterişçi.

Onu gözümün önünde tutmak beni yoruyordu ve bir de Amryssa'ya bakmam gerekiyordu. Çifte görevimi katlanılabilir kılan tek şey, prensin benim sürekli varlığımdan rahatsız olmamasıydı. O sadece

sıkıldığından şikayet ederdi ve bunu her zamanki yarım gülümsemesiyle yapardı.

Başka hiçbir şey onu rahatsız etmiyor gibiydi. Sıcaklık da, bir sabah Bayan Quist'in lekesiz jakarlı yeleğine döktüğü kaynar çay da. Görünüşe göre, yanlış kadınla evlendiği ve önümüzdeki sekiz hafta boyunca onunla aynı yatağı paylaşacağı gerçeği bile.

Boşanma işlemi tamamlanana kadar benim odamda kalacağını söylediğimde, kaşlarını oynattı ve gözlerinde kötücül bir parıltı belirdi. Ama bana hiç dokunmadı. Her akşam, giysileri asgari düzeydeyken odamda dolaşıyordu. Birden fazla kez, gözlerimin onun heykel gibi vücudunda dolaştığını fark etti.

"Beğendiğin bir şey mi gördün?" dedi bir gece.

Dikkatimi kucağımdaki kitaba çevirdim. O uykuya dalmadan önce asla uyumamayı kendime kural edinmişim, bu yüzden o etrafta dolaşıp kalan enerjisini tüketirken, ben de okumak için fırsatı değerlendiriyordum.

"Hayır," dedim.

"Ah, meşhur çekiciliği inkar etme."

"Çekicilik mi?" Parmaklarım sayfaları sıkıca kavradı, mürekkebi bulaştırdı. "Ha. Burada çekici bulduğum tek şey, beş hafta sonra senden kurtulacak olmam."

"Ah, ama beş hafta önemsiz bir süre değil." Parmaklarını çenesine vurdu. "Dikkatli olmazsan, o zamana kadar bana deli gibi aşık olacaksın."

Yüzümü buruşturdum. "Beni sana aşık etme şansın yüzde sıfır. *Özellikle* de beş hafta içinde."

"Haklısın. Özür dilerim." Omuzlarım gevşedi.

"Üç haftada yapabileceğime eminim," diye ekledi ve göz kırptı.

Kendimi tutamadım. Kitabı fırlattım. Kyven gülerek kaçtı.

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Yine de haftalar geçtikçe, bir parçam onun varlığına alışmaya başladı. Yatağımı bir canavarla paylaştığımı asla unutmadım — kendi itirafına göre sır saklayan bir canavarla. Ama bu, bazen, sadece bazen, günün sıcağının onu altınla kaplamasını, sanki biri onu ılık ve ateşle boyamış gibi görünmesini takdir etmemi engellemedi. Kalbimin buna tepki olarak sıkıcı ve sarhoş gibi atmasını saymıyorum bile.

Gerçekten yazık. Bütün o güzellik, bir kötü adam için boşa gitmişti.

Günler geçti. Her akşam, Kyven yorgun düşene kadar okudum. Sonra hançerin büyüsunü çağırdım, ben uyanana kadar uyanmamasını sağladım.

Sonra yuvarlanıp onu görmezden gelirdim. Ya da denerdim. Ama sıcaktan bunalmış sessizlik, her sesi çıldırtıcı bir şekilde yükseltme alışkanlığı vardı. Nefesinin ritmi vardı. Uykulu mırıldanmaları. Hayal kurduğu şaşırtıcı sıklık.

Bunların hepsi benim rahatça dinlenmemi engelliyordu.

Yine de, Amryssa'daki değişiklikleri görmek için binlerce huzursuz geceye katlanabilirdim. Evlilik tehdidi ortadan kalktığı için daha çok gülümsüyordu. Müzikal kahkahası kulaklarımı giderek daha sık şereflendiriyordu.

Olivian onu evlendirmek niyetini açıkladıktan sonra ne kadar acı verici bir şekilde kasvetli hale geldiğini ancak şimdi fark ettim. Hâlâ uzun saatler pencereden dışarı bakıyor, her zamankinden daha kırılgan görünüyor olsa da, en azından evliliğin iptali için bekleme süresi ona nefes alması için alan sağlamıştı.

Çok geçmeden her şey sona erecekti.

Yakında, Amryssa'nın dediği gibi her şey parçalanacaktı.

Vick bir şeyler çeviriyordu.

Ne zaman fark ettiğimi tam olarak söyleyemem. Belki Kyven, turuncu saçlı görevlisi neredeyse on yıldır kullanılmayan bir odadan çıktığında, üçüncü kez dikkatimi dağıtmaya çalıştığında. Ya da belki Vick'i kütüphanede otururken, havada duvarları ve merdivenleri çizdiğini gördüğümde.

"Ne yapıyorsun?" dedim.

Beni keskin bakışlarıyla süzdü, sanki beni belirli bir açıdan bakarak en gizli sırlarımı bile hesaplayabilecekmiş gibi. "Bir plan çiziyorum."

"Neyin?"

"Evin."

Bir an durdum. Vick, koltuğuna oturmuş, kısa kılıcını yanına dayamıştı, ama elleri boştu, elinde bir parça kağıt bile yoktu.

"Ne, kafanın içinde mi?" "Başka nereden olabilir ki?"

Gözlerimi kırptım. Dokuz yıldır burada yaşıyordum ve hala malikanenin geniş alanlarında yolumu bulmakta zorlanıyordum, en azından daha az kullanılan kanatlarda dolaşırken. Birinin bu labirenti bir aydan kısa bir sürede haritalandırması fikri...

"Kilitli bir oda var," dedi, benim şaşkınlığımdan etkilenmeden. "Üçüncü katta. Merdivenlerden iki kez sağa, sonra sola dönersen, sağdaki son oda. O kapı kilitli. İçinde ne var?"

Kaşlarımı çattım. Kyven köşede, ayakta duran bir küreyi döndürerek eğleniyor, sonra rastgele bir yere işaret parmağını koyuyordu. Kendini kaptırmış olduğu için başını kaldırmadı.

"Seneschal orada bir şey mi saklıyor?" Vick'in yeşil gözleri benimkilere dikildi. "Önemli bir şey mi?"

Boğazım düğümlendi. Tanrım, Kyven Vick'in küçük konuşmalar yapmadığını söylemişti, ama bu... çok yoğundu.

"Bu seni ne ilgilendiriyor?" diye sordum.

"Burası artık benim evim. İçerideki işleri öğrenmem gerekmez mi?"

Hayır demek istedim, ama... ugh. Belki de haklıydı. Ve Kyven ile bitmek bilmeyen tartışmalarım, tartışma isteğimi tamamen yok etmişti.

Bu soruyu düşündüm. Doğru koridoru zihnimde canlandırmak için üç deneme yaptım, ama...

Ah. Kilitli bir oda. Kilitli oda. Doğru.

"Bu Leydi Marche'nin yatak odası," dedim. "Ya da eskiden öyleydi. Olivian öldüğünde odayı mühürledi. Yıllardır kimse oraya girmedi. Şey, hariç..."

Vick eğildi, ama beş yıl önce Leydi'nin odasını havalandırmak için kendi başına harekete geçen kahyayı ona anlatmak istemiyordum. Olivian adamı duvara fırlatmış ve onu boğazlayarak ölümün eşiğine getirmişti. Adamın ağzının balık gibi açılıp yüzünün mor lekelerle kaplandığını asla unutmayacağım.

Amryssa'nın, eşi görülmemiş bir inisiyatif göstererek kendini kavgaya atmasını da anlatmak istemiyordum. Olivian onun yüzüne bağırması, bu da en azından hizmetçinin kaçmasına izin vermişti.

Amryssa'nın babasına karşı geldiğini gördüğüm tek seferdi ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunu sadece başkasının iyiliği için yapmıştı. Ama sonrasında, günlerce sessiz kalmıştı. Ve sonunda olayı unutmuş olsa da

ama ben unutmadım. O deneyimden, Leydi Marche'nin yatak odasının Olivian'ın uğruna cinayet bile işleyeceği bir yer olduğunu öğrendim.

Artık ben bile oraya adım atmaya korkuyordum. Ve bu bir şey ifade ediyordu. Vick benim çekingenliğimi umursamadı. "Kimse oraya girmiyor mu?"

Hiç mi? Mutlaka bir yerde bir anahtar vardır?"

"Var," dedim isteksizce. "Ama sadece bir tane ve Olivian'ın cebinde. Diğerleri eritildi, yani o kapıyı açmayı unutabilirsin. Denersen seni öldürür."

"Öyle mi?" Vick dudaklarını yaladı. Gözlerinin arkasında bu yasak sırrı ortaya çıkarma arzusunu neredeyse görebiliyordum.

"Bak," dedim. "Gerçekten bunu yapmak istemezsin..."

Kütüphane kapısı gıcırdadı. Kyven'in gözetimimden kaçtığından korkarak hızla döndüm, ama o köşeden ayrılmamıştı. Bunun yerine, Althea içeri koştu ve beni görünce yüzü aydınlandı.

"Harlowe." Yaklaştı, ellerini birleştirdi. "Seni bulmak istiyordum. Ve birkaç hafta önce, o kabus gibi olayda yaptığın şey için teşekkür etmek istiyordum..."

Vick ve Kyven'a bir bakış atarak sözünü yarım bıraktı. "Şey. Yaptığın şey için. Ailemin bana ihtiyacı varken buradaki konumumu kaybedemem. O yüzden... teşekkür ederim."

Onun samimiyeti beni ısıttı. "Önemli değil. Gerçekten. Herkes aynı şeyi yapardı."

"Herkes değil," dedi.

"Peki, Harlowe son kabusta ne yaptı?"

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Tanrılar aşkına, Kyven odayı nasıl bu kadar çabuk geçmişti? Bir şekilde, dirseğimin yanında durmuş, Althea'yı keskin gözlerle değerlendiriyordu.

Çok keskin gözlerle.

Kalbim ters döndü. Oh, hayır. Hayır. Kesinlikle olmaz. Benim sözüm geçerse, o hizmetçilere ilgi göstermeyecekti.

"Althea," dedim, "Olivian'ın yardımı ihtiyacı var mı bir bakmaya ne dersin?" Tereddüt etti, dikkati Kyven'e kaydı.

Muhtemelen profesyonel bir paralı askeri bile etkisiz hale getirecek bir gülümsemeyle bana baktı. "Althea. Seninle tanışmak ne güzel. Bir ailen var, öyle mi? Senin yardımına muhtaç bir aile? Bana biraz daha anlat. Şehirde mi yaşıyorlar?"

Ağzını açtı ama onu kesip sözünü kestim. "Althea. Git. Olivian'ı gör. Ya da Bayan Quist'i. Ya da başka birini. Hemen."

Ses tonumdan şaşkın bir çığlık attı, ama Zephyrine'e şükürler olsun ki aceleyle uzaklaştı.

Kyven dudaklarını büzdü. "Peki. Bu oldukça kaba bir davranıştı."

"Onu sorgulaman kabaydı," dedim, düşmanca. "Ailesinin nerede yaşadığı seni ne ilgilendirir?"

Omuz silkti, bu da tüylerimi diken diken etti. Muhtemelen onun... özlenip özlenmeyeceğini bilmek istemişti. Ya da öyle bir şey. İğrenç.

"İnsanları tanımam gerekmez mi?" dedi.

"Hayır. Onları rahat bırakmalısın. *Özellikle* masum genç hizmetçileri."

Bana bakarak, gözlerinde eğlence parladı. "Neden, aslanım. Seni tanı mıyorsam, kıskanç olduğunu düşünürdüm."

Son üç hafta boyunca benden kazandığı azıcık hoşgörü de küle dönüştü. "Kıskançlık mı? Saçmalama. Bununla hiçbir ilgisi yok."

"Mmm-hmm. Sen öyle diyorsan."

O sırtıttığında, hançerimi avucum ağrıyana kadar sıkıca kavradım. Hemen aramıza mesafe koymazsam, bundan sonra olacaklardan sorumlu tutulmam.

Bu yüzden uzaklaştım. Kapıya ulaştığımda, öfkemi bastırmayı başarmıştım. Çoğunlukla.

Beş hafta daha, hepsi bu. Sonra ondan kurtulabilecektim. Kelimenin tam anlamıyla.

"Hadi," dedim. "Amryssa muhtemelen banyosunu bitirmiştir. Onu kontrol etmem lazım."

Cevap yoktu. Arkama baktığımda, Kyven Vick'e doğru eğilmiş, fısıldıyordu.

Aralarında anlam yüklü bir bakış alışverişi oldu.

Midem düğümlendi. Zephyrine adına, ne oluyor?

Prens doğruldu. Bana doğru yavaşça yürüdü, sanki az önce onu hizmetçisiyle komplo kurarken yakalamamışım gibi, ağzında o aptalca yarım gülümsemeyle. "Amryssa'nın bize ihtiyacı varsa, tabii ki, yol göster."

Gözlerimi kısarak baktım. Neyin peşindeydi? Dahası, Vick tüm bu gizli kapaklı davranışlarıyla neyin peşindeydi?

"Bu arada, bunu yaptığında çok güzelsin." Kyven'in sesi kadifemsi bir mırıldanmaya dönüştü. "O bakışın... beni

yaramazlık yapma isteği uyandırıyor, sırf sonra beni azarlayabilesin diye."

"Azarlayacak mıyım?" Dışlerimi sıkarak sözleri zorla çıkardım. "Azarlamaktan çok daha kötüsünü yaparım. O yüzden beni sınaama. Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

Elini kapı çerçevesine koyarak beni kapana kısırdı. "Ah, ama mesele de bu, aslanım. Sanırım biliyorum. Sanırım o çatıdaki günden beri seni çözdüm."

Geri çekilmeye çalıştım, ama kapı pervazına takıldım. Kyven o kadar yaklaştı ki, nefesi tenime değdi ve aynı ateşli nefesin —aynı dudaklar—boynumdan aşağı doğru bir iz bırakmıştı.

Titredim. "Benden uzak dur."

O güldü. "Israr ediyorsan." Uzaklaştı.

Orada, ayaklarım yere çivilenmiş, göğsüm öfkeyle dolu olarak durdum. Öfke ve... başka bir şey. Kendi kalp atışlarımın rahatsız edici farkındalığı, bunun için bir açıklamam yoktu. Saçımı elime alıp, nefesinin yerinden oynattığı saç tellerini düzelttim.

Neyse ki, Vick'e baktığımda hayali hislerim kayboldu. Hâlâ koltukta oturmuş beni izliyordu.

Ağzında bir gülümseme belirdi, ama bu gülümseme bir orak gibi geldi bana. Bu gülümseme, benim hiçbir sırrım olmadığını ve asla olmayacağını, bu adamın beni bir bakışta tartıp yetersiz bulduğunu söylüyordu.

Titreyerek, Kyven'ın peşinden koştum, hangi adamın beni daha çok tedirgin ettiğini karar veremedim.

11.

Kyven'e bir adım önde başlama şansı vermek bir hata oldu. Koridorda koşarak onun izini aradım.

Ama hiçbir şey bulamadım. Sadece gölgeler ve güvelerin yediği perdeler vardı. Benden nasıl bu kadar çabuk uzaklaşabilmişti?

Göğsüm sıkıştı. Amryssa yukarıda beni bekliyordu, ama Kyven'i yalnız bırakamazdım. Ona sırtımı dönmeyi reddettim, ancak daha sonra şanssız bir hizmetçinin kaybolduğunu öğrendim.

Adımı çağırırsam mı diye düşünerek adımlarımı hızlandırdım. Ama dikkat çekmek istemedim. Olivian pusuda olabilir ve bu kadar önemli bir olaydan sonra böyle bir ihmali affetmezdi.

Koridordaki bir virajı döndüm ve aniden durdum. Bayan Quist bana göz kırptı, ince sarı bukleleri aşçı şapkasıyla ancak yarı yarıya örtülüyordu.

"Harlowe, tatlım. Az kalsın sana çarpıyordum. Ne kadar sakarım." Onun sözlerini eliyle reddettim. "Hayır, hayır, benim hatam. Ben sadece Kyven'i arıyordum. Onu görmedin, değil mi?"

"Oh, evet." Gözleri parladı. "Majesteleri az önce o tarafa gitti. Bana mahzenden mantar getireceğini söyledi. Ne kadar hoş, değil mi? O bir prens olabilir, ama bu onun yardım etmesini engellemiyor, değil mi?"

Ağzım sıkılaştı. Beş dakikada bir beni kızdırmak "yardım etmek" sayılırsa, tabii ki. O sonsuz derecede yardımcıydı. "Tamam. Evet. İzninizle."

Aceleyle uzaklaştım, sonra ilk dış kapıyı itip geçtim, çünkü kök mahzenine sadece dışarıdan girilebiliyordu. Sıcaklık ve

Parlaklık bana bir tokat gibi çarptı, ama ben neredeyse fark etmedim. Avlunun karşısında, mahzen kapıları açıldı. Aralarında, karanlık bir tünel toprağın içine doğru eğimliydi.

Aceleyle oraya gittim ve içeri daldım. İlerledikçe sıcaklık düştü, hava arpa ve kurutulmuş elma kokusuyla yoğunlaştı. Gözlerim alışmakta zorlandı, parlaklıktan karanlığa ani geçiş tüneli gölgeli bir lekeye dönüştürdü.

"Kyven," diye karanlığa seslendim. "Aşağıda mısınız?" Cevap yoktu.

Ayakkabılarımın altında gevşek toprak ezildi. Kısa süre sonra geçit genişledi ve beni mahzenin içine götürdü. Gölgeler içinde gölgeler hareket ediyordu ve ben durdum. Birkaç dakika içinde ikinci kez, neredeyse biriyle arpışacaktım.

Önümde, bir figür ömelmış, muhtemelen geçen yılın cılız patateslerinin artıkları ya da belki de Bayan Quist'in istediğİ bodur mantarların bulunduğU bir sandığı karıştıırıyordu. Güneş ışınları hala retinama yansıyorken ne olduğunu anlayamadım.

"Bilgin olsun," dedim, "kovalamak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum..."

Kişi doğruldu ve hızla döndü. Bir yumruk boğazımı yakaladı, sonra omuzlarım duvara arpına kadar beni geriye doğru itti. Toprak yağmur gibi yağdı, kum gözlerimi tıkadı.

Saldırganı savuşturmaya çalışarak ırpındım, ama kınından çıkan kılıcın tıslaması beni dondu.

Çünkü o sıradan bir bıçak değildi. *Benim* bıağımdı. Benim hançerim. Belimdeki kemer birdenbire çok hafif geldi.

Panik her sinirimi sararken nabzım hızlandı. Silahım olmadan savunmasızdım. "Onu geri ver."

Ama boğazımdaki el daha da sıkılaştı. Soğuk elik çenemi deldi.

Tanrılar aramızda. Düzgün nefes alabilseydim, gerçekten gülerdim. Kyven gerçek yüzünü göstermişti. *Sonunda*.

"Biliyordum," diye hırıltıyla söyledim. Neredeyse histerik gibiydim, ama kendi kocam tarafından bir kök mahzeninde öldürölmek üzereydim, bu yüzden kendimi çok sert yargılayamazdım. "Senin her zaman..."

"Kapa eneni." Bıçak ucu derimi ukurlaştırdı.

Ağzım kapandı, zihnim boşluğA süröklendi. Çünkü o ses Kyven'e ait değildi. O... bir *kadına* aitti. Gözlerimdeki kalıntıları temizlemeye çalışarak gözlerimi kırptım.

Yavaşça, karanlıktan bazı özellikler ortaya çıktı. Uzun, zarif bir burun. Dolgun dudaklar. Kalp şeklinde bir yüzün etrafına taç şeklinde örülmüş koyu renk saçlar.

Onu izledim. Bu kadını hayatımda hiç görmemiştim. Oceansgate'den bile görünmüyordu — eski püskü, üç kez yamalanmış bir elbise yerine, geyik derisi tozlukların üzerine erkek tuniği giymişti.

Onu izledim. "Sen de kimsin?"

Cevap vermediğinde, zihnimde şüpheler uyandı. "Bekle. Sen ormandaki haydutlardan mısın? Burada ne arıyorsun? Bizden *çalıyor* musun?"

"Çalmak mı?" Burnunu kırıştırdı. "Zenginlerden almak ne zamandan beri çalmak sayılıyor?"

"Bilmiyorum," diye tısladım. "Muhtemelen yasalar icat edildiğinden beri?" Gözleri kısıldı.

Ben de ona dik dik baktım. Muhtemelen onu kışkırtmamalıydım, ama yanlış anlamalardan bıktım usandım. *Yargılamalardan*. "Bak bayan. Bil diye söylüyorum, Oceansgate'te kimse zengin değil. En azından Olivian zengin değil. O yüzden ormana geri dönsen nasıl olur? Küçük haydut arkadaşlarına buradan uzak durmalarını söyle. Burada senin için hiçbir şey yok."

Patlamam bana bir bıçak darbesi kazandırdı. O, cildimi derimi *tam olarak* kesmemiştii.

"Açız." Yaklaştı. "Ve senin yiyeceğin var. Bana oldukça basit geliyor."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bu evde yirmi sekiz kişi yaşadığını biliyorsun, değil mi? Etrafına bak. Burada neredeyse hiçbir şey yok. Yemeğimizi alırsan, biz..."

"Onu bırak."

Donakaldım, ağzımı kapattım. Çünkü *o* sesi tanıdım.

Kyven saldırganımın arkasındaki tünelden çıkarken gölgeler dalgalandı. "Şimdi."

Kadın sertleşti. "Efendim?"

Kaşlarım çatıldı. *Efendim mi?* Onu göremiyordu bile. Onu nasıl öyle çağırdı?

Ama yine de, o saçma aksanı onu ele vermişti. O ve her kelimesine bir şekilde kattığı imparatorluk emri.

"Sana emrediyorum," dedi Kyven soğuk bir sesle, "bıçağı indir. Tekrar söylemek zorunda bırakma beni."

Kadın nefesini çekti, ama bir an sonra, hem yumruğu hem de bıçak boğazımdan kayboldu. Ellerini kaldırarak geri çekildi. "Özür dilerim, lordum. Düşünemedim..."

"Ne, karımı tehdit etmene itiraz mı edeceğim?" Kyven'in ses tonunda kınama vardı. Görünüşe göre, ciddi bir konuşma yapabiliyordu. "Çünkü itiraz ediyorum. Ve onun dediği gibi. Burada senin için hiçbir şey yok. Olsa bile, bu sana insanların boğazına bıçak dayama hakkı vermez."

Kadın soldu.

Ağzım açık kaldı. Tanrım, insanları kendilerini kötü hissettirmek için *prens* gibi davranmak nasıl bir şey olmalı?

Açıkçası, prenses olmanın potansiyelini tam olarak kullanmamıştım.

"Git." Kyven'in emri tartışmaya yer bırakmıyordu. "Ve bir daha buraya gelme."

Kadın onun yanından geçmek istedi, ama o elini uzattı, avucunu yukarı doğru çevirdi. "Bıçağı bırak."

Kadın yutkundü ve hançerimi onun avucuna bıraktı, sonra koşarak uzaklaştı. O hareketsizce durdu. Tünel arkasında ışık olduğu için yüzündeki ifadeyi seçemedim.

Saniyeler geçiyordu ve her saniye sinirlerimi daha da gerginleştiriyordu. Çünkü artık burada yalnızdık ve Kyven benim bıçağımı ve mükemmel bir mazeretimi elinde tutuyordu. Yatak odamızda ölü bulunursam insanlar sorular sorardı, ama burada, kök mahzeninde? Cinayeti bize soygun yapmaya çalışan haydutun üzerine atabilirdi. Çok kolaydı.

Boğazımdan çılgın bir kahkaha çıktı.

"Ne," dedi, "bu kadar komik olan ne?"

"Bu." Son birkaç dakikanın yoğunluğu, içimde bir şeyleri sarsmış, şiddetli bir duygu seli yaratmıştı. Sonunda bilmek rahatlatıcı olacaktı. Yanımda uyuduğum adamın, bu koridorlarda dolaşan, insanları sağdan soldan etkileyen, beni karısı olarak adlandırma gibi çılgın bir alışkanlığı olan adamın, bir canavardan başka bir şey olmadığını görmek rahatlatıcı olacaktı.

Sadece bir sonraki kısmı çabuk bitirmesini umuyordum.

"Devam et." Hançeri işaret ettim. "Bıçağım sende. Ve istediğin kadar mahremiyetin var. Sonunda bana yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin."

Cevap yoktu. Uzun bir süre kıpırdamadı. Sonra bana doğru geldi. Hançerimin ucunda ışık parladı — parlak bir acı yıldızı, sadece teslim edilmeyi bekliyordu.

İçimde kırmızı bir öfke duvarı yükseldi. Tanrım, ne kadar çirkin, aptalca bir ölüm şekli. Kendimi nasıl bu duruma soktum? Amryssa'yı nasıl böyle yalnız bırakabilirim?

Ama Kyven'in yüzü netleştğinde, ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Sana söz veriyorum, aslanım, sana yapmak istediğim şeylerin hiçbirinde bıçak yok."

Eli hareket etti. Kaburgalarımın arasına metalin batmasını bekledim, ama o sadece bıçağımı kemer kılıfına soktu. Sonra öylece...

...orada durdu. Bana karşı hiçbir suç işlemedi. Hatta, gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Yoksa sana zarar vereceğimi düşündün mü?"

Yüzüne baktım. Ne? Ne? Çılgılık atmak istedim. Ona tokat atmak istedim. Yere düşüp beni hırsızdan kurtardığı için ona teşekkür etmek istedim, ama yaptığı şey mantıklı değildi, hiçbir şey mantıklı değildi ve en çok da, bana öyle bakmayı kesmesini istedim.

Sanki beni tanıyormuş gibi. Sanki aramızda bir tür bağ varmış gibi.

"Şimdi." Sesinde sıcaklık vardı. "Teslim etmem gereken mantarlar var, senin de seneschal'ın kızıyla ilgilenmen gerekiyor. Gidelim mi? Yoksa bütün gün burada durup asılsız suçlamalarda bulunmayı mı tercih edersin? Benim için ikisi de olur."

Ağzımı açtım. Kapattım. Anlamsız gözyaşları gözlerime doldu. "Seni... anlamıyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Gerçekten mi? Neden acaba?" Orada çaresizce durdum. Kaybolmuştum.

"Düşündün mü hiç," dedi, "belki de gerçekten denemediğin içindir?"

Bana göz kırptı, sonra yoluna devam etti, giderken bir çuval aldı. Muhtemelen mantar.

Arkasından baktım. Yedi cehennem, ben... ne? Zihnim geniş beyaz bir uğultuya dönüştü, sanki silinmiş bir tahta gibi. Onun kötü olduğuna emindim. Tamamen ikna olmuştum. Ama şimdi...

Kyven'in ayak sesleri uzaklaştı. Tam bir dakika geçti, sonunda kendime geldim ve geçide koştum. Az önce olanları anlamıyor olabiliyordum, ama bir şeyi biliyordum.

Prensi bir daha gözümün önünden ayırmayacaktım.

12.

Kilerdeki olay, günlerce aklımdan çıkmadı, çıkaramadığım bir kıymık gibi.

Kyven'ı neredeyse takıntılı bir şekilde yakından izlemeye başladım. Kahvaltıda, Bayan Quist'ten dolu bir tepsiyi almak için koştuğunda onu dikkatle inceledim. Sonra bahçede hizmetçilere odun kesmelerine yardım ettiğinde. Ve öğleden sonra, bataklığın kenarından hala sarı olan bir karahindiba koparıp, hiçbir neden yokken Amryssa'ya verdiğinde.

Özel olarak, Eliana'nın mektubunu tekrar okudum ve bir şeyi gözden kaçırmış mıyım diye düşündüm.

Ama uyarısı netti: Kyven'ın karanlık bir tarafı vardı.

Sadece... onu gerçekten bulamıyordum. En ufak bir ipucu bile yoktu.

Evliliğimin ortasına yaklaşırken merak ettim. Eliana bir şekilde yanılmış olabilir miydi? Yazdıklarına açıkça inanıyordu ve Kyven sır saklıyordu, ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bana bir yapboz verilmiş gibi hissettim, ama şimdi parçalar kutunun üzerindeki resmi oluşturmayı reddediyordu.

Tek bildiğim, Kyven'ın bir şey sakladığıydı. Bunu kendisi söylemişti, ama onu Vick ile bir düzine kez daha fısıldaşırken yakalamıştım, konuşmaları giderek hararetleniyordu. Tilki suratlı görevli, günün her saati evde dolaşıyordu ve gözlerimiz her buluştuğunda, o jilet gibi gülümsemesini gösteriyordu.

Evet, bir şeyler çeviriyorum, diyordu. Ve hayır, sana ne olduğunu söylemeyeceğim.

Bu noktada, neye inanacağımı bilmiyordum.

"Sanırım Vick benden nefret ediyor," diye bir gece Kyven'a konuyu açtım. Eğer doğrudan sorarsam, soruyu bana geri yönelteceğini biliyordum

, bu yüzden başka bir açıdan yaklaşmaya karar verdim. "Ee?" dedi Kyven. "Sen de ondan nefret et."

Yatağın uzak tarafında yatıyordu, gözleri kapalı, elleri başının altında. Çıplak gövdesi mum ışığını yakaladı ve yüzüme yansıtıyordu.

Tatlı Zephyrine, o hep böyle yapardı. Sadece... *parıldıyordu*. Ne cesaret ama.

"Bu sana doğal olarak gelmelidir," diye ekledi.

Kaşlarımı çattım ve geceliğimi düzelttim. Bu gece çok sıcaktı ve geceliğimi tamamen çıkarmak için her şeyi verirdim. "Bana nefret dolu mu dedin?"

"Oh, bu kadar şok olmuş gibi davranma. Sen de aynı şeyi iddia ederdin."

"Oh, gerçekten mi? Kim diyor bunu?"

Gözleri açılmasa da ağzı kıvrıldı. "Sen nefret dolu *olmadığını mı söylüyorsun?*"

"Şey... hayır. Tabii ki değilim. Senden nefret ediyorum, değil mi? Senden ve yardımcılardan, ikinizden de."

O güldü. "Oh, hadi ama. Kimse Lunk'tan nefret etmez. Bu fiziksel olarak imkansız."

Ben homurdandım, ama haklıydı. Lunk'un düğünümdeki gözyaşları, ayrıca adamın bitmek bilmeyen, sivri dişli gülümsemeleri - Bayan Quist'e karşı beslediği şiddetli aşkından bahsetmiyorum bile - herhangi bir kötü niyeti saptırmak gibi rahatsız edici bir etkiye sahipti.

"Peki," dedim. "Lunk sorun değil. Ama Vick? O ürkütücü. Yani, neden hep etrafta dolanıp, bir şey arıyormuş gibi davranıyor?"

Kyven tembel gözünü kırptı. "Ne arıyor olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

Yatmasına rağmen omuz silkti. "Hiçbir şey. En azından benim bildiğim kadarıyla."

Gözlerini sabitleyerek gizli bir anlam arandım, ama o sadece yaramaz bir gülümseme attı. Tanrım, çok iyiydi. Ya da masum, belki. Ya da... ugh. Artık kim bilebilirdi ki?

"Bu gece çok enerjiksın," dedi. "Bu kadar enerjik olduğuna göre, ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?"

İnledim. Biliyordum, çünkü her gece aynı şeyi öneriyordu. "Şehre gitmek," dedim, onunla aynı anda, kibirli aksanıyla.

O güldü. "Harika. Anlıyorsun. O zaman giyinmeye gitsem mi?"

"Hayır. Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Tam tersi." "Hmm. O zaman soyunmaya mı gitmeliyim?"

"Hayır. Dur." Omzuna bir tokat attım, sonra ne kadar sert olduğunu fark edince hemen pişman oldum. Merron bir daha benimle konuşursa, Kyven'in bu kadar çok odun kesmemesini söylemeliyim. "Bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Neyi?"

"Beni kızdırmak. Bilerek."

"Öyle bir şey yapmıyorum." Sesinde alaycı bir ton vardı. "Sadece seni şehre götürmek için giyinmek için önce soyunmam gerektiğini kastettim."

Ona sinirli bir bakış attım, ama sözleri zihnimde yavaş akan bir lavabo gibi dönüp duruyordu.

Sadece bu seferlik onunla gitmek o kadar da kötü mü olurdu? Amryssa çoktan uykuya dalmıştı ve evin kasvetli koridorları son zamanlarda gerçekten bunaltıcı hale gelmişti. Bu günlerde, ben sadece... kaşınıyordum. Her uyanık anımı bu kendini beğenmiş prensle geçirmek, kendimi bağlı ve rahatsız hissetmeme neden oluyordu, sanki cildim onun kışkırttığı yanlış tepkileri barındıramayacak kadar küçülmüş gibiydi.

"Hadi." Kyven bana doğru yuvarlandı, tüm kasları uyum içinde hareket ediyordu, ben de bunu fark etmemeye çalışıyordum. "Seni tiyatroya götüreceğim. Sonra da içki içmeye. Eğleneceğiz."

Kollarımı kavuşturdum, ama... tanrım, en son ne zaman içki içmiştim, gösteriden bahsetmiyorum bile? Şehre yaptığım geziler her zaman, fısıltıları en aza indirmek için mümkün olduğunca çabuk halledilen işlerden ibaretti.

Cadı, cadı, cadı.

Ama Kyven'la Oceansgate'e hiç gitmemiştim. Ve ondan ne kadar nefret etsem de, onda belli bir... çekicilik olduğunu inkar edemezdim. Etrafında bir kasırga gücü vardı, bastırılamayacak ve inkar edilemeyecek bir güç. Sadece katlanılabilirdi.

Belki de *onunla* şehre gidersem farklı bir karşılama olurdu. Ve belki de ona birkaç içki ısmarlarsam, Vick hakkında konuşmasını sağlayabilirdim.

Vick. Bu kararımı verdi. Huysuzluğum Kyven'in sırlarını ortaya çıkarmama hiç yardımcı olmamıştı, ama belki ona alkol ikram etmek yardımcı olurdu.

"Biliyor musun?" dedim. "Tamam. Amryssa uyanmadan geri dönersek sorun yok."

O sinir bozucu mavi gözleri parladı. "Gerçekten mi?" "Evet. Gidelim."

Sanki birkaç dakika önce rüya dünyasında değilmiş gibi yataktan fırladı. "Sonunda evlilikte bir zafer. Ne heyecan verici." Banyoya girdi ve birkaç dakika sonra, içimi burkan prens gibi şık giysiler giymiş olarak çıktı.

Tanrıça. Asla evlenmeyeceğim — gerçek anlamda değil, Amryssa için yakında feda edeceğim şeyi düşününce. Ama evlenseydim, gelecekteki kocamın böyle görünmesini isterdim.

Sadece... yalancı olması ve muhtemelen sadist olması hariç.

İç geçirdim ve gardırobumun önüne gittim. Banyoda geceliğimi, kolları dantelli ametist rengi bir elbiseyle değiştirdim, sonra aynadaki yansıma baktım ve hançerimin korse bağcıklarını benim için bağlamış olmasına şükrettim. Kyven'dan yardım istemektense kendimi pencereden atmayı tercih ederdim.

Banyodan çıktığımda, beni takdirle süzdü. "Hazır mısın?" Kolunu uzattı.

Onu görmezden geldim. "Olabileceğim kadar hazırım."

Salona gizlice girip merdivenlerden aşağı indi. Her adımda, kafamın arkasında vızıldayan bir heyecan, içimi kaplayan hafif bir coşku hissettim. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım ve sanki başka birinin hayatına girmişim gibi hissediyordum. Sanki on altı yaşındaydım ve ailemin gözetiminden kaçıyordum. En azından bir geceliğine, sorumlulukların yükünden kurtulmuştum.

Gerçekten öyle olduğumdan değil. Bu gecenin amacı, Kyven'dan bir tür gerçeği öğrenmektir. Ama mum ışığıyla aydınlatılmış koridorlarda gizlice ilerlerken, gölgelerin bize yol açtığını, sonra arkamızda tekrar bir perde gibi kapandığını, karanlığın bizim geçişimize uyum sağladığını yemin edebilirim. Sanki dünyayı ortak bir sırdan uzak tutmuşuz gibi.

Dışarıda, bataklığın tuzlu kokusu akşamı kaplamıştı. En şiddetli sıcaklık geçmişti ve yıldızlar ateşli elmaslara dönüşmüştü. Bataklığın parıltısı, hayalet gibi mor dumanlar gibi ağaçlardan yükseliyordu.

Durup evin ışıklandırılmamış pencerelerini, sonra da gökyüzünü düşündüm. Son kabusumuzdan bu yana bir ay geçmişti ve ondan önce de sadece sekiz günlük bir ara vermiştik. Ama kabuslar genellikle altı haftada bir geçiyordu, bu da iki hafta daha huzurlu geçireceğimiz anlamına geliyordu.

Kyven, sanki zihnindeki hesaplamaları hissedebiliyormuş gibi yanıma yaklaştı. "Bir bulut bile görürsek, hemen geri döneceğiz. Onu yalnız bırakmayacağız."

Nefesim kesildi. O kadar algısı güçlü müydü, yoksa ben o kadar şeffaf mıydım? "Yemin eder misin?"

Yumruğunu kalbine bastırdı. "Hayatım üzerine yemin ederim," dedi ve eski şövalyeler gibi abartılı bir reverans yaptı.

Onun abartılı tiyatrosuna burun kıvırdım. Açıkça yalan söylüyordu, ama... ne olmuş yani? Kasaba uzak değildi. Sadece bir buçuk mil. Amryssa'ya en fazla birkaç dakika uzaklıkta olacaktım.

Kyven doğruldu ve boğucu karanlığa doğru yavaşça yürüdü. Ben de onu takip ettim, hava değişirse, onunla ya da onsuz geri döneceğimi bilerek.

Yolda, ayaklarımızın altında çakıl taşları çıtırdadı. Kyven beni sohbete çekmeye çalıştı ve zaman geçirmek için başka bir yol olmadığı için ona izin verdim. Lunk'un Bayan Quist'e yeni doğan aşkı hakkında gerçek bir tartışma bile oldu.

Üç hafta önce, bu aşkın doğuşuna tanık olmuşum. Bir sabah, pembe yanaklı, kıvırcık saçlı, muhteşem tombul aşçımız kahvaltı salonuna bir tepsi yumurta getirmişti ve Lunk kalbi kaybetmişti.

Bir erkeğin bir anda aşık olabileceğini bilmiyordum, ama devin yanakları gevşemiş ve keskin hatları yumuşamış, yüzünde bir ışıltı belirmişti. Konuşmamıştı, ama nefes almayı kesmiş ve Bayan Quist mutfak kapısını kapatana kadar nefes almaya başlamamıştı.

Şimdi Kyven ile alçak sesle konuşuyordum, dikkatim hala gökyüzündeydi. "Lunk onunla konuştu mu?"

"Hayır," dedi, "ve konuşmayı planladığını da sanmıyorum. Daha başlamadan kendini yarıştan çekme alışkanlığı var. Bunu daha önce de yaptığını gördüm."

"Neden? Onun... yüzünden mi?" Yüzümü işaret ettim.

"Mmm-hmm. Ona, kendine değer veren her kadının onun ne kadar değerli olduğunu anlayacağını ve *hepimizin* genetik şansını kazanamayacağını söyledim. Ama hiç dinlemiyor. Muhtemelen, uzaktan ona hayranlıkla bakıp, sonunda bir iki umutsuz şiir yazacaktır. En azından, senin de benimle birlikte bu şiirleri dinlemek zorunda kalacağın gerçeği beni rahatlatıyor."

Bunu sindirdim. İki hizmetçisi olmasına rağmen, Kyven çoğunlukla kendi başının çaresine bakıyordu, bu yüzden Lunk ile sadece birkaç kez konuşmuşum. Dev, konuşurken her zaman ağzını kapatırdı, sanki kaldırdığı eli, alt çenesinin ürettiği peltek s'leri ve arı vızıltısı gibi th'leri gizleyebilecekmiş gibi. Yine de bana

zeki ve açık kalpli, Bayan Quist gibi tatlı birine layık bir adam olarak görmüştüm.

Göğsümün altında bir sıcaklık hissettim ve kendime geldim. Tanrım. Bir anda *iki* kişi hakkında da iyi düşünceler mi? Keskinliğimi kaybediyordum.

En azından Kyven, yanımdan her geçtiğinde hala bir şeyi bıçaklamak istememe neden oluyordu.

"Lunk'a, görünüşe göre yargılayacak biri olmadığını söylemelisin," dedim, dengemi yeniden kazanmaya çalışarak. "Ve benim okuduğumdan daha fazla aşk romanı okuduğunu da. Onlar daha skandal da. Belki bu konuda birbirlerine yakınlaşabilirler." Kyven kaşlarını kaldırdı, ama benim sürprizime, alay etme fırsatını kaçırdı. "Dinlemez. Dün mutfak dışında ikimiz varken, ona yeni keşfettiği tutkusu hakkında yeni tutkusunu sordum."

Gözlerimi kısarak baktım. "Oh. Yani... onu itiraf ettirmek için bir tuzak mı kuruyorsun?"

O sırıttı. "Planladığımı söyleyemem."

"Oh, hayır, tabii ki değil." Burnumu çektim. "Dur tahmin edeyim, karmaşık bir gerekçen vardı, değil mi? Kendine ne dedin, *şu anda olmayan bir fırsat yaratıyordun*?" Burnumu havaya kaldırarak onun kibirli aksanını taklit ettim.

O güldü. "Tanrılar, aslanım. Benimle alay ettiğinde çok sevimlisin. Gerçekten."

Bu iltifat ciğerlerimdeki havanın yarısını çaldı ve kendimi azarladım. Aptal. Aptal, kendini beğenmiş, küçümseyen prens. Onun saçmalıklarına kanmış aptal ben. Bu adamı bana o kadar uzun süre yük olarak yükleyen aptal Olivian.

Öne doğru döndüm ve sohbetimizi etkili bir şekilde sonlandırdım. Neredeyse kasabaya varmıştık ve gecenin loş ışığında Oceansgate eski halinin kalıntıları olarak duruyordu. Terk edilmiş evler birbirine yaslanmıştı. Ay ışığı, pürüzlü kaldırım taşlarını çizgi çizgi aydınlatıyordu. Uzakta, deniz yıldız ışığını yansıtıyordu ve terk edilmiş çapalar sahilde paslanıyordu — artık bu sularda seyretmeyen gemilerin kalıntıları.

Bir zamanlar burası, uzak güney adalarından gelen ticaret yolunun son durağı olan, hareketli bir liman kasabasıydı. Ancak kabusların ortaya çıkmasıyla limanımız kullanılmamaya başlandı. Artık mallar, Hightower'a karayolu ile taşınmak yerine, gemilerle Stormbow'a götürülüyordu. Oradaki liman daha sık ve daha az korunaklıydı, sular

bölgeye adını veren hava koşullarından etkileniyordu, ama en azından fırtınalar intihara sürükleyecek türden değildi.

Kyven harap binaları inceledi. Bir esinti yükseldi, tuzlu su ve deniz yosunu kokusunu taşıdı. "Çok çekici."

"Öyleydi. Şimdi ise sadece... solmuş. Ve eminim Hightower'dan hiçbir farkı yoktur."

"Oh, hiçbir yer onunla boy ölçüşemez. Ama burayı her şeye rağmen yeterince canlı buluyorum. Tiyatro nerede?"

Uzakta, sarmaşıklarla kaplı duvarlarına meşale ışığı vuran bir binayı işaret ettim. Sıva çatlaklarla doluydu ve deniz havası nedeniyle siyah lekelerle kaplıydı.

Son tepeyi inip kasabaya vardık ve Kyven haklıydı; şaşırtıcı sayıda insan dışarı çıkmıştı ve sokaklar canlıydı. Parlak etekli kadınlar yıkık kapılardan el sallarken, soluk fraklı erkekler dağınık, sarhoş korolar halinde şarkı söylüyorlardı.

Kyven'e garip bir enerji geldi, sanki buraya aitmiş gibi. Elimi tuttu, heyecandan titriyordu.

Elini çekmeye başladım, sonra tekrar düşündüm. Burada tavuk kümesindeki tilki gibiydi — bir sokağa dalıp birini yiyebilirdi. En azından parmaklarımız birbirine bağlıyken onu kontrol altında tutabilirdim. Bu yüzden elimi olduğu yerde bıraktım.

Ugh. Bu iş bittiğinde Olivian'a bir fatura göndermem gerekecekti. Acım ve ıstırabım için yüklü bir ücret içeren bir fatura.

Birkaç dakika içinde, tiyatro severlerin akınına katıldık. Yıpranmış yelekler ve el fanları meşale ışığında parıldıyordu. Kyven, bilet satıcısının eline birkaç bozuk para attıktan sonra bizi kırmızı kadife koltuklarımıza götürdü.

Olayı sindirmek için yerime oturdum. Bir zamanlar yaldızlı olan salonun sahne kemeri, artık ihmalin izlerini taşıyordu, ama binlerce sarkan kristalle parıldayan avize bunu telafi ediyordu. Havada heyecan vardı. Beklerken, biri perdeli sahneye bir çift iç çamaşırı attı ve bu, kahkaha dalgalarına neden oldu.

Birkaç dakika sonra perde açıldı. Kyven elimi daha sıkı tuttu.

Korsanlar, halatlar ve makaralarla çalışan gıcırdayan bir geminin eşliğinde sahneye çıktılar. Arka planda, davullar ve ziller bir fırtına gibi çınlıyordu.

Eğildim. Sonraki yarım saat boyunca, iki rakip korsan kaptanı — koyu tenli bir kadın ve kahverengi saçlı bir adam — birbirlerini öldürmeye çalıştılar. Bu başarısız olunca, isteksizce birbirlerine aşık oldular ve sonuçta, saten örtülü bir yatak ve çıplak, kabarık göğüslerle tamamlanan ateşli bir aşk sahnesi yaşandı.

Birlikte çok güzellerdi. Ateşliydi. Öyle ki, karnımın dibinde bir şey çırpındı ve kendimi Kyven'e bakmaktan alıkoyamadım.

O da bana baktı, gözleri parlayan mavi yıldızlar gibiydi. Yüzünde şehvetin yanı sıra başka bir şey daha vardı: daha önce sadece bir anlık gördüğüm, ısıltılı bir zevk, bir neşe. Şimdi bu duygu, kaşlarının kıvrımlarında, burnunun imparatorlukvari eğiminde yeni bir yuva bulmuştu.

"Bunu seviyorum," diye fısıldadı. "Tiyatroyu. Dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Her gece buraya gelebilirim ve asla bıkmam."

Yüzünü inceledim. "Gerçekten mi? Ama... duyguların olmadığına ne oldu?"

"Ah, aslanım." Gözleri yumuşadı. "Anlamadın mı? Söylediklerimi ciddiye almamalıydın. Sadece yarısı gerçeklere dayanıyor."

Onu izledim, bir şekilde ona kapıldım. Ondan yayılan saf mutluluk o kadar gerçekçiydi ki... O kadar gerçekçiydi ki, alçı tavan çökse bile gözlerimi ondan ayırmazdım. "Bu demek oluyor ki... düşün gecemizde beni uyanık tutmazdın, öyle mi?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz dudaklarımı sıkıca kapattım. Ne halt ettim ben? Herhangi bir şey söyleyebilirdim, ama ben... *bunu* söyledim.

Kyven sırttı. Bu sefer yarı yarıya değil, tam ve beyaz, bir söz kadar geniş bir sırtıydı. "Ah, ama eğlenceli kısmı da bu. Hangi yarısına inanacağını bulmak."

Bir an daha gözlerime baktı, sonra oyuna geri döndü. Ve gerçekten Solsticetide Akşamı'ndaki bir çocuk gibi görünüyordu, nefes nefese ve ıslıl ıslıl, Zephyrine'in yılın en uzun gecesinde hediyelerini bırakabilmesi için kapının dışına fenerini asmak için sabırsızlanıyordu.

Oyunun aksiyonu arttı, ama dikkatimi geri kazanamadı. Kyven yanımda mavi ve kırmızı bir alev gibiydi, Eliana ve Amryssa'nın düşünceleriyle karışan parlak, yanan bir şey.

O böyle biri değildi. O böyle şeyler yapmazdı.

Onu bu halde görünce, neredeyse inanabilirdim. Sonuçta, Kyven beni bodrumda bırakmıştı. Beni *korumuşt*u. Ve tiyatroya olan saf sevgisiyle, hazır gülüşü ve her şeye olan hevesiyle...

, *her şeye hazır bir kahkaha ve hevesle... şey, her şeye, insanları incitmekten zevk alabilir miydi?*

Olasılıklar zihnimde dolaşıyordu. Burada bir şeyi kaçıırıyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Oyun sona erdi. Alkışlar patladı, Kyven herkesten daha yüksek sesle bağıırıyordu. Perde indiğinde, kalabalığın içinde yapışkan akşamın içine doğru ilerledik, o da elimi tekrar tuttu ve beni bir yan sokağa sürükledi.

Bir blok sonra, yağmurla lekelenmiş bir ilan panosunun önünde durdu. Eski broşürler, çoktan bitmiş gösterileri duyururken, diğerleri artık mevcut olmayan iş ilanlarını detaylı olarak anlatıyordu.

Kyven bir arananlar ilanına dokundu. "Bu ne?"

Sararmış parşömeni inceledim. Başlıkta bataklık haydutlarının lideri için ödül vaat ediliyordu, ardından adamın suçları sıralanıyordu: soygun, yol kesme, vergi kaçakçılığı. Eşlik eden portre sıradan ve soluktu, herhangi biri olabilirdi.

Ödülü alacak hiçbir kanun adamı kalmadığına göre, bu ilan yıllar önce asılmış olmalıydı. "Ormanlarda yaşayan haydutlarla ilgili. Mahzende bulunan kadının da ait olduğu grup."

Kyven, birinin el yazısıyla eklediği notun bulunduğu posterin alt kısmını parmağıyla okşadı. *Oceansgate'in gerçek seneschali*. "Peki bu?"

Ağzım sıkılaştı. "Bilmiyorum. Onlar sıradan hırsızlar, ama... kurucuları şu anda bir tür efsanevi figür haline gelmiş durumda. İnsanlar onu ezilenlerin şampiyonu gibi görüyorlar. Yoksullara yardım eden asıl hırsız, bu tür şeyler. Belki de para dağıttığı içindir. Ya da kabuslar ilk başladığında dağıttığı içindir. Ve Oceansgate'deki herkesin bir zincir setine sahip olmasını sağladı. Ama ona 'hakiki seneschal' demek saçma. Sanırım Olivian, bu adamın yaptığı gibi halkın sevgisini kazanmayı başaramadı."

Kyven posteri duvardan kopardı ve frakının cebine katladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Araştırma." Güneş ışığı gibi parlayan bir gülümsemeyle, "Yeni evim hakkında her şeyi bilmek istiyorum," dedi.

Ona şüpheli bir bakış attım, ama o çoktan beni tekrar elinden çekmeye başlamıştı. Hızlı bir yürüyüşün ardından, bir kapıdan geçtik ve kendimi kalabalık bir barda ahşap bir masada otururken buldum.

Mekan genişti, tavanı yüksekti ama karanlıktı, duvarları sıcak siyah, zemini gri taştı. Eski bir yerdi, kemiklerime işleyen ve havaya ağırlık katan bir eski.

Tüm o gölgelerin arasında Kyven, bakır bir peni kadar taze ve parlak bir şekilde parlıyordu.

İki bira ve bir tabak meyve sipariş etti. Garson, her şeyi masanın onun tarafına koydu ve göğüsleri neredeyse yüzüne değecek kadar eğildi.

O fark etmedi. Bana bir bakış attı, sonra elmayı sürekli bir spiral şeklinde soymaya başladı. Soyma bıçağının ilerleyişini takip ettim, ona bıçak vermemem için bir şey yapmalı mıydım diye düşündüm.

Ama aslında kendimi tehdit altında hissetmiyordum. Kyven tüm dikkatini bana vermiş gibi beni incelediği için. Sanki buz gibi bakışlarıyla benim katmanlarımı yakıp kül edebilecekmiş gibi.

"Gösteriden keyif aldın mı?" dedi.

Taburede rahat oturmaya çalışarak yerimi değiştirdim. Etrafımda kahkahalar, camların tıkırtıları ve keskin ter kokusu karışıyordu. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama evet. Bir kez olsun seninle olmak aslında fena değildi."

"Dikkatli ol." Ağzı büküldü. "Böyle iltifatlar kesinlikle kafama vurur."

ale. "Everything your head.

İltifatlar, hakaretler, hiç fark etmez." "Hmm.

Haklı olabilirsin."

Harika. Yine hmm'lerle başladı. Onlara karşı dikkatli olmayı öğrenmiştim, çünkü Kyven genellikle onları daha önemli konulara yönlendirir ve beni yüzeysel olarak hafif görünen, ama aslında öyle olmayan bir sohbe çekirdi.

Tahmin ettiğim gibi, dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. "Bunun gibisi yok, değil mi? Tiyatro. En saf haliyle olasılık."

Yüzümü buruşturdum. Felsefi bir tartışma şu anda ihtiyacım olan son şeydi. "Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum."

Bıçağı elmayı dolaştı. "Bu, o salonda hiçbir kuralın olmadığı anlamına geliyor. Ben prens değilim. Sen de anahtarcı değilsin. Perde açıldığında, istersek korsan olabiliriz. Ya da rakip, ya da sevgili, ya da arkadaş. Orada, ne istersek olabiliriz. İstedığımız hikayeyi yazabiliriz."

Tüylerim diken diken oldu. Kahretsin. Bu bakış açısının ilgimi çekmesinden nefret ediyordum. "Ve sen... bundan hoşlanıyor musun? Bu özgürlükten?"

"Özgürlük, evet." Yüzü aydınlandı. "İşte bu kelime. Tiyatro sadece bir olasılık değil, en saf haliyle özgürlüktür. Çünkü her gittiğimde, sahnedeki oyuncular gibi kendimi yeniden keşfedebileceğimi hatırlıyorum."

Bunu düşündüm. Huh. "Peki tam olarak ne olmak istersin?" "Şey." Gülümsemesi gizemli bir hal aldı. "Bu güne bağlı güne bağlı. Ruh halime bağlı. Fark etmediysen, ruh halim oldukça sık değişir."

Düşünmek için kendime zaman kazanmak amacıyla biramı bitirdim. Onun kaprisli olduğunu inkar edemezdim — alışkanlık olarak bir şeyden diğerine geçiyordu. Ama onun uçarılığı neredeyse... istikrarlı bir nitelik taşıyordu. Tahmin edilebilir şekilde tahmin edilemezdi ve her zaman neşeli, her zaman iyimserdi.

Bunca zamandır bunun yapmacık olduğunu düşünmüştüm. Ama o tiyatrodaki gördüğüm ifadesi...

"Peki ya sen, dişi aslan? Kendini yeniden yaratabilseydin, kim olmak isterdin?"

Onun sorusu dilimi damağıma yapıştırdı. Düşüncelerim buharlaştı. Komik — bir bakıma kendimi yeniden *yaratabilirdim*, ama hançerin yetenekleri yüzeyde kalıyordu. Sanırım bu bir ironiydi. Yüzümü istediğim gibi değiştirebilirdim, ama hiçbir sihir altında yatan şeyi değiştiremezdi. Yaptığım hiçbir değişiklik beni daha az... *ben* yapmazdı.

Şimdi kelimeler boğazımı dolduruyordu. Dürüst kelimeler. Tanrım, o bardağı bu kadar çabuk bitirmemeliydim.

Belki bir içki daha içersem aklım başıma gelir. Garsona işaret ettim.

Ama ikinci bardak geldiğinde, ondan yudumlamak sadece düşüncelerimi yağladı. "Eğer herhangi biri olabilseydim," dedim yavaşça, "...sanırım Amryssa gibi iyi olmak isterdim. Değerli."

Kyven'in kaşları çatıldı. "Değerli mi? Hyperion adına, neden değilsin ki?"

"Şey, senin dediğin gibi. Çoğu insan bencil. Ben de dahil."

Bıçağı yarıda durdu. Artık uzamış kabuğu masanın üzerine düştü, elinde parlak kırmızı rengiyle göz alıcıydı. "Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Eğildim. "Hayır."

"Şanslısın ki, yine de sana söyleyeceğim, inatçı kadın. Çünkü birinin sana kesinlikle değerli olduğunu söylemesi gerekiyor."

Tabii ki değersin. Aslında sen çok vahşisin. Çoğu insan bu yönünden kaçır, ama sen? Sen zorbasın ve bunun için hiç pişman değilsin. Seneschal'ın kızı söz konusu olduğunda da, sadakatine gelince de. Bu da demek oluyor ki, sen bir tırnak batmasını benim boğazıma bıçak dayamaktan daha ciddiye alıyorsun, ama bu tekdüzelik senin en büyük gücün. Bu, sana güvenilebileceği anlamına geliyor. Güvenilirsin. Kıyafetlerinle birlikte fikrini değıştirmezsın. Demir gibi sağlamsın ve bu, bir insanın sahip olabileceği en nadir ve en değerli özellik değilse, neyin olduğunu bilmiyorum."

Kanım kulaklarımda gürültüyle akıyordu, etrafındaki gürültüyü bastırarak kadar yüksek sesle.

Ne?

Ne.

Siktir.

Ona karşı hep kısa ve öz davranmıştım. Hatta acımasız bile olmuşum. Ve o bana bununla mı karşılık verdi? Bu... yorumlama yeteneği mi?

Yüzümü bardağıma gömdüm, düzensiz atan nabzımı yatıştırmak için çaresizce.

Kyven, benim sessizliğimden hiç rahatsız olmamış gibi, soyma işine devam etti. "Şimdi, bilmek istediğim şey, Leydi Amryssa'nın senin bağlılığını ilk başta neyle kazandığı."

Sözleri, yükselen hava akımında uçan karahindiba tohumları kadar hafıftı, ama yine de beni durdurdu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sen kolayca güvenen bir kadın değilsin. Yine de onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attın. O, senin bu kadar fedakarlık yapmanı sağlayacak *bir şey* yapmış olmalı."

Onu sabit bir şekilde izledim. Kyven'in bıçağı, elmanın kabuğunu soyarak, altındaki yumuşak çekirdeği ortaya çıkardı.

Bunu nasıl tahmin etmişti? Özellikle de Merron tam tersini varsaymışken?

Ama yine de, bu iki adamın hiçbir ortak yanı yoktu. Merron her şeyi kişisel algıırken, Kyven benim görüşlerimden etkilenmiyor gibiydi. Onu aşığılamaya çalışmak, suya dart atarak bir kuyuyu zarar vermeye çalışmak gibiydi

—tek kazandığım şey eğlenceli bir dalga oldu ve dalga kaybolduğunda, yüzey önceki haline geri döndü, az önce olanlardan hiç etkilenmemiş gibi.

O, benim incitebileceğim türden bir adam değildi. Kazara değil, muhtemelen kasıtlı olarak da değil. Bu da... şimdi düşündüğümde, garip bir şekilde özgürleştiriciydi.

"Amryssa bir keresinde hayatımı kurtardı," dediğimi duydum. "On sekiz yaşındayken."

"Dokuz yıl önce." Gözlerini indirdi ve elmayı dilimlere ayırmaya başladı. "Kabusların başladığı yaşla aynı. İlginç. Ne oldu?"

Tereddüt ettim, ama ya sıcaklık, ya bira, ya da elmasını inceleme şekli... —sanki bana kasıtlı olarak bir süre nefes alma fırsatı vermek istercesine— dilimi çözdü.

"Ondan sonraydı... O zamanlar ailem yoktu. Evim bile yoktu, bataklıkta kendim yaptığım bir kulübe vardı. Orada midye toplardım. Her hafta bir çanta dolusu midyeyi kasabaya getirir, ekmek, sabun ve kibritle takas ederdim." Anılarımdan dolayı sözlerim kesik kesik çıkmaya başladı. "Ama Oceansgate'teki herkes beni o zamanlar bile kaçınıyordu. Bana isimler takıyorlardı. Bataklık kızı. Bataklık hayaleti. Her hafta yeni bir isim buluyorlardı sanki."

Ve daha sonra, Olivian bana hançeri verdikten sonra, fısıltılara kaçınılmaz olarak *cadı* kelimesi de eklendi. İnsanlar yanlarından geçerken parmaklarını çapraz yapmaya başladılar, yüzümü ve saçımı değiştirmek için çağırdığım kötü ruhları uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Ama bu kısmı anlatmadım.

"Beni hiç kabul etmediler. Ailemin beni bataklığa götürüp... bırakmış olması önemli değildi. Kasaba halkı, yırtık pırtık giysili, parasız bir kız gördü ve beni dışladı. Amryssa hariç herkes."

Kyven gözlerini kaldırmadı. Sanki biliyordu. Sanki yıllardır bundan bahsetmediğimi, bu kelimelerin doğrudan gözlemden kurtulamayacak kadar ham ve acemi olduğunu anlıyordu.

"Senin acıma istemiyorum," diye aceleyle söyledim.

"Sana acımadığımı hatırlamıyorum." Sanki hava durumunu yorumluyormuş gibi konuşuyordu.

Nefes aldım. Biraz daha bira içtim. Kyven hiç sabırsızlık belirtisi göstermedi ve bu, her şeyden çok, devam etmemi sağladı. Bunu ben başlatmışım, Zephyrine nedenini biliyordu. Bitirmem de fena olmazdı.

"Her neyse," dedim, "şehre giderken bir hafta sonra bir timsahla karşılaştım. Çok kötü bir timsah. Midyelerimi istiyordu, ben de ona vermemek istedim ve bu konuda tartışmamız bittiğinde, bacağıma kalçadan topuğa kadar parçalamıştı. O kadar çok kanıyordum ki, kanı durdurmak için temiz bir giysi parçası bulamadım."

Kyven'in yüzünde endişe belirdi.

Tereddüt, çelik uçlu pençelerini nefes boruma sapladı, ama ben onu yuttum. Şimdi durmanın bir anlamı yoktu. Bu hikayeyi anlatacaktım. Geçmişimi onun kucağına bırakacaktım, sırf belki, sadece belki, onun da kalbi atıyor mu diye görmek için.

“Amryssa caddede geçiyordu, ben de ameliyat olmak için şehre doğru sendeleyerek gidiyordum. O gün beyaz bir elbise giydiğini hatırlıyorum. Aslında bunu asla unutmayacağım, çünkü hiç bu kadar güzel birini görmemiştim. Melek gibiydiler. Beni içeriye sürükleyerek yardım ettiğinde inanmadım. Mükemmel elbisesini kanla lekelememe izin verdi ve doktor çok kan kaybettiğimi ve hayatta kalamayacağımı söylediğinde, bana kendi kanından vermek için gönüllü oldu.”

Kyven'in bıçağı elmanın kalbini deldi ve orada kaldı.

Bir yudum daha bira. Bir nefes daha. "Başka bir şey hatırlamıyorum, çünkü sürekli bilincimi kaybediyordum. Sadece... anlık görüntüler. Parçalanmış anılar. Ama cerrahın damarımı açtığını ve Amryssa'nın kolundan benimkine bir tür tüp bağladığını hatırlıyorum. Bunun işe yaraması pek olası değildi. Bir kişinin kanının genellikle başka bir kişinin kanıyla uyuşmaması gibi bir şey. Ama bizim durumumuzda uyuşmuştu. Doktor bacağımı dikti ve Amryssa bana o kadar çok kan verdi ki bayıldı ve sonrasında iyileşmesi haftalar sürdü. Olivian çok kızmıştı. Ama ben buradayım. Onun sayesinde hala hayattayım. Çünkü bana sırtını dönmeyi reddetti, bunu yapabiliirdi. Muhtemelen yapması gerekirdi.

Kyven'in boğazı, sanki içinden bir sonraki kelimeleri arıyormuş gibi titredi. "Ama karşılığında senden bir şey istedi, değil mi? Onun anahtar ustası olmanı istedi?"

"Hayır, hayır." İnkâr, sesimi alçaltmıştı. "O da bir armağandı. Fırtınalar yeni başlamıştı ve annesi yeni ölmüştü. O zamanlar kabuslar şimdiki kadar kötü değildi, ama yine de öldürücü olabiliyorlardı ve Amryssa'nın ona bakacak birine ihtiyacı vardı. Bu yüzden bana bir seçim sundu. Bataklıktan çıkma şansı. Gerçek şu ki, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Onun merhameti olmasaydı, hâlâ bataklıkta olurdum. Yalnız başıma."

Kyven elmayı bıraktı, dilimler çiçek yaprakları gibi açıldı. Gözlerini kaldırdı.

Başım vücudumdan kopmuş gibi hissettim. Bana attığı onca bakış arasında, hiçbirisi bu bakış kadar beni çıplak bırakmamıştı. Sanki içimi görüyordu. İçime *bakıyordu*.

"Sen... tanıştığımızda beklediğim gibi değilsin," dedi. "Bunu haftalardır biliyordum, ama bu ana kadar tam olarak farkında değildim."

Boğazım düğümlendi. Buna cevap veremedim.

"Belki Leydi Amryssa da öyle değildir. Belki... onu hafife almışımdır "

"Bunu yapan ilk kişi sen olmazsın." Kendime bir şeyler yapmak için bir şeyler yapmak için. "Herkes ona yumurta kabuğundan yapılmış gibi davranıyor. Dürüst olmak gerekirse, ben bile. Ama onun nezaketi... şiddetli. Dışarıdan yumuşak görünebilir, ama içi güçlü. Hayatın ona attığı her türlü saçmalığı atlatacak kadar güçlü."

"Saçmalık mı?" Kyven'in alametifarikası gülümsemesi canlandı. "Zavallı, bakire kulaklarım."

"Üzgünüm," dedim, pek düşünmeden. Aslında, başka bir konuya geçebildiğim için derin ve grotesk bir rahatlama hissediyordum.

"Öyle mi?"

Düşündüm. "Hayır. Kesinlikle değilim."

Gülümsemesi genişledi. "Ah, peki. Aslında, kulaklarım da benim diğer yerlerimden daha bakire değil."

O anda bir anı canlandı zihnimde: ustaca bir dil, boğazımda titremeye neden olan çizgiler çiziyordu. Hayır, o hiç de bakir değildi. Bunu biliyordum.

Ateşli bir ok omurgamdan aşağı kayd. Tanrılar, zihnim o yeri tekrar tekrar ziyaret etmekten hiç vazgeçmeyecek miydi? Kyven çok yakınlaştığında, çok *ilgilendiğinde*, düşüncelerim yokuş aşağı kayıyordu.

Düğün gecemizi istediğimden çok daha sık yeniden yaşıyordum.

Dikkatimi başka yöne çekmek için meyve tabağından bir portakal aldım ve tırnaklarımı kabuğuna geçirdim. Tekrar başımı kaldırdığımda, Kyven'in gözleri parlıyordu. Bu, benim düşüncelerimin yönünü tahmin ettiği için miydi, yoksa benden o hikayeyi çıkardığı için miydi, bilemiyordum. Ama haftalarca bir yapboz üzerinde uğraşmış, sonra da son parçayı halının altında bulmuş bir adam gibi görünüyordu.

"Bana Ky de" dedi, hiçbir şeyin ilgisi yokken.

Kaşıntı cildimi gerdi, uyarıcı bir karıncalanma, sanki etrafıma bakıp açık ateşe çok yaklaşmış olduğumu fark etmişim gibi. Bir sonraki anda, beni yakacak ve suçlayacak kimse olmayacaktı, kendimden başka. "Bunu yapmayacağım."

"Neden? Hoşuna gideceğinden mi korkuyorsun?"

"Hayır." Bu kelime alaycı bir ses tonuyla söylenmişti. "Takma adlar çok... samimi."

"Eh, samimiyet küçümseme doğurur derler. Madem beni bu kadar çok nefret ediyorsun, belki de gardını biraz indirmelisin. Bu, amacına yardımcı olabilir."

Kafam, onun döngüsel argümanıya dolup taşıyordu. Böyle şeyleri nasıl bu kadar çabuk bulabildiğini hiç anlamıyordum. "Ne? Bu hiç mantıklı değil."

"Çok mantıklı."

"Olmaz. Bunu söylediğin için bile sinir bozucusun."

"Seni sinirlendirmemi seviyorsun."

"Hoşlanmıyorum."

"Kendine bunu söylemeye devam et. Belki bir gün buna inanırsın. Çünkü ben kesinlikle inanmıyorum." Sırıttı ve ağzına bir elma dilimi attı. Bir insanın *kendini beğenmiş bir şekilde* çiğneyebileceğini bilmiyordum, ama o bunu başardı.

Iyy.

"Aç mısın?" Bir parça meyve uzattı.

Parçalanmış portakalımı bir kenara koyup elmayı kaptım, sırf Kyven'in bana öyle bakmasını engellemek için. Sanki benim özel bir parçamı ortaya çıkarmış ve cebine koymuş gibi.

Meyve dişlerimin arasında patladı. Çiğnerken, gürültüye yeni bir ses eklendi: enstrümanların akort edilmesinin çıkardığı hırıltı ve vınlama sesi.

Tanrıya şükür. Dikkatimi dağıtan bir şey. Köşede bir kemancı, bir perküsyoncu ve bir banjo çalgıcısı hazırlanıyordu.

"Burası birazdan gürültülü olacak," dedim. "Gitsek iyi olur." "Gitmek mi?" Kyven bir yudumda birasını içti, sonra boş bardağı masaya bıraktı. "Kesinlikle olmaz. Daha yeni başladık ve ben bir sonraki kısmı çok merak ediyorum."

Midem yavaşça ters döndü. Bunu daha önce de söylediğini duymuştum, değil mi? "Sonraki kısım mı? Ne sonraki kısım?"

O mavi gözler içlerindeki ışıkla parıldıyordu. "Seni benimle dans etmeye ikna edeceğim kısım."

13.

Dans etmek.

Yaptığımız şey bu muydu? Daha çok, her an farklı yönlerle savrulan farklı parçalarım varmış gibi hissediyordum.

Kyven beni eğip döndürdü, görünüşte hiç çaba harcamadan. Ve ben o kadar çok bira içmiştim ki, ona izin verdim — istekli bir partner, kollarında uysal.

En azından o işi kolaylaştırdı, müziğe olan içgüdüğü kusursuzdu. Daha iyi bilmesem, bu şarkıyı gerçekten bildiğine yemin ederdim, çünkü banjonun her tınısını ve tefin her sesini önceden tahmin ediyor gibiydi. Ama bu imkansızdı. Bu şarkı saf Oceansgate tarzıydı — bayou müziği, keman ağırlıklı ve kaotik, Hightower'ın seçkin odalarına hiç uygun değildi.

Bu da onun doğuştan yetenekli olduğu anlamına geliyordu. Doğal ritim duygusunun diğer... faaliyetlere de yansıdığını kısa bir süre merak ettim, sonra hemen merak etmeyi bıraktım, çünkü ne?

Siktir, sarhoştum. Aklımı kirleten haylaz düşüncelerim için başka bir mazeretim yoktu. Ya da Kyven beni sırtımdan eliyle ya da kalçasıyla her ittiğinde içimi kaplayan heyecan için. Yine de, şişmiş burnu olan şişman bir müşteri bize çarpıp beni sendeletene kadar bir kez bile tökezlemedim.

Kyven beni ustaca yakaladı ve geri içeri çekti, kolunun kıvrımına soktu. "Kusura bakmayın."

Adam sadece öfkeyle baktı, yatışmadı. "Hmph. Batakılık cadısı ve prens değil mi? Kulelerinizden inip bizim gibilerle omuz omuza olmak için, ha?"

Saçlarım diken diken oldu. Adam, açıkça sarhoş olduğu için sendeleyerek uzaklaştı.

Onun kalabalığın içinde kayboluşunu izledim ve bizim varlığımızın fark edilmediğini fark edince şaşırdım. Hiç de bile. Kadınların yarısı Kyven'e gizlice bakarken, erkekler sert bakışlarla bir duvar ördüler. Köşede, biri bana doğru çapraz parmaklarını gösterdi.

"Bütün gece bunu yapmadılar," dedim. "Değil mi?"

Kyven sırtı. "Senin bunu fark etmen ne kadar sürer diye merak ediyordum."

"Görünüşe göre... bir süre." Şok, sözlerimi yapay parçalara ayırdı. Genellikle, kasaba halkının düşmanlığı beni derinden etkilerdi, görmezden gelmek imkansızdı, ama bu gece... "Dikkatimi vermemiş olmalıyım."

"Evet, şey. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim olur genellikle."

Ona baktım. Ne garip. Şimdi farkına varmış olsam da, kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi. En azından şu anda. "Dikkatimi dağıttığını mı söylüyorsun?"

Elini sıkarak beni kendine yaklaştırdı. "Ben 'her şeyi tüketen' terimini tercih ederim."

Her şeyi tüketen. Bu saçma bir iddiaydı. Tuhaf. Ama nabzım, o ay gibi parlayan gözlerin çekim gücüyle hızlandı. Bir cevap bulmaya çalıştım ama nefes bile alamadım.

Diğer kolunu kaldırdı ve beni kendine çekti, göğsümüz göğsüne değdi. Müzik coşkuyla devam etti, bizi ses ve hareketin ortasında bıraktı.

"Her şeyi tüketen mi?" Sonunda ciğerlerimin derinliklerinde keşfedilmemiş bir bölgede bir nefeslik hava buldum. "Kendini çok fazla abartıyorsun."

Kyven yüzümü inceledi. Bu kadar yakinken, kokusu beni boğdu — vahşi bataklık, odun dumanı ve yıldızlarla dolu yalnız geceler. Ama o uzun zaman önceki akşamlar hiçbiri bu kadar sıcak, yakın ve samimi olmamıştı. Dışarıda, kimse beni, yeterince uğraşırsa ruhumun tam şeklini çizebilecekmiş gibi bakmamıştı.

"Ben de seni aynı derecede yüksek görüyorum," dedi. "Eğer bu seni teselli ederse." "Etmez," dedim, ama parmaklarım aynı fikirde değildi, çünkü

sanki onu kendine çekmek istercesine gömleğinin önünü kavradılar.

Göz kapakları düştü. "Dikkatli ol." Bu kelimeyi ağzında sıcak bal gibi eritti.

Dikkatli ol. Bu muhtemelen bana söylediği en dürüst sözdü, dikkate alınması gereken bir sözdü, ama vücudum mantıktan muhteşem bir şekilde kopmuştu

geçirmiş gibi görünüyordu. İçim titriyordu, nefesim düzensiz bir yıldız patlaması gibiydi ve gömleğini bırakmadım.

"Bana böyle bakmaya devam edersen," dedi, "bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalabilirim."

Bir an durakladım, sonra bir an daha. "Bir şey mi? Ne gibi?"

"Bu gece seni öpmek gibi bir planım yoktu. Ama fikrimi değiştirmem için beni ikna edebilirsin."

Sıcak içneler karnımda dolaşmaya başladı. Gözlerim onun ağzına kaydı. Elma gibi tadı olacağına emindim. Tatlı, gevrek ve lezzetli. Ama... hayır. O berbattı. Bu fikir bile berbattı ve bu konudaki her şeyi nefret ediyordum. "Sen dünyadaki son erkek olsan bile seni öpmezdim."

"Hayır mı? O zaman neden geldin?" Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı, bu hareket göğsümde karşılık gelen bir sızı yarattı. Hayır. Başka ne olursa olsun, o gerçekten çok yakışıklıydı. Sinir bozucu, iğrenç derecede yakışıklı. "Parlak sohbet için mi geldin? Bedava bira için mi? Yoksa bütün gece ağzıma bakıp ilginç bulmuyormuş gibi mi davranacaktın?"

Titrek bir nefes aldım ve gözlerimi ona kaldırdım. Gereğinden fazla çaba sarf ederek, gömleğini bıraktım ve onu ittim.

Ama o kıpırdamadı. Kolları sıcak demir çubuklar gibi beni sardı.

Kalp atışlarım tüm vücudumu kapladı. Tanrım, nasıl bu noktaya geldik? Bunun bir soruşturma olması gerekiyordu, ama tek bir soru bile sormamıştım. Dikkatim dağılmıştı. Muhteşem gözleri ve yumuşak, davetkar ağzı beni sarhoş etmişti.

Ve içki. Evet, kesinlikle içki.

"Bunu yanlış anlamayın," dedim. "Sadece Vick hakkında bilgi almak için geldim."

"Vick mi?" Kyven'in bakışları keskinleşti. "Onu n e d e n umursuyorsun? Sakın bana seni öpmesini istediğini söyleme?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, tabii ki hayır.

Ondan nefret ediyorum." "Benden nefret ettiğin gibi mi?"

"Daha fazla." Başımı salladım. "Ya da... hayır, daha az. Tabii ki daha az, çünkü en çok senden nefret ediyorum. Tanrıça, şunu *yapmayı* keser misin?"

"Neyi yapmayı?"

"Yüklü sorular sormayı." Tekrar ittim ve bu sefer beni bıraktı. "Nasıl cevap versem de beni mahkum eden sorular."

"Sadece bir soru seni mahvedebiliyorsa," dedi, "belki de kendini sorgulama zamanı gelmiştir."

Nefesimi tuttum. "Sen korkunçsun."

"Hadi ama. Bunu gerçekten kastetmediğini düşünüyorum."

Ağzımı açtım, daha çok içimdeki çarpık bir parçanın onaylayarak iç çekmesini gizlemek için. Yedi cehennem, ne oluyordu? Pişman olacağım bir şey söylemeden ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bu yüzden dönüp, diğer dansçıları önemsemeden uzaklaştım. Çiftleri ikiye ayırarak, kaçışımın bana kazandırdığı tıslamaları ve sert bakışları görmezden gelerek, ortadan kayboldum.

Kyven dans pistinin kenarında bana yetiştii, elimi tutup beni döndürdü. Yüzündeki ifade - zafer dolu, neredeyse yırtıcı - beni omuzlarım duvara çarpma kadar geri çekilmeye zorladı.

Bu bir hataydı. Bana yaklaşarak, başımın yanına avucunu uzatarak beni sıkıştırdı.

Nefesim kontrolden çıktı. Tanrım, kokusu deli edici bir şekilde tanıdıktı. Görünüşü de öyleydi ve keşke uykusunda çıkardığı her sesi, rüyalarında bazen çıkardığı uykulu kahkahasının tam dokusunu bilmesem diye düşündüm. Ya da yakasını açıp kenara itersem, sol köprücük kemiğinin altında, yarım ay şeklinde soluk bir leke olan bir doğum lekesi bulacağımı.

Olivian beni onunla birlikte bırakarak ne düşünmüştü? Ama seneschal beni ayartılmamam konusunda uyarmıştı ve ben de kendimi bunun üstünde olduğumu ilan edecek kadar kibirliydim.

Bu açıkça inanılmaz derecede aptalca bir hareketti. Kyven eğildi. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır," diye tersledim, damarlarımdaki nabız isyan çıkarmasına rağmen. "Hiç umurumda değil."

"Bence benden hoşlanıyorsun," diye mırıldandı. "Ve bu seni çok korkutuyor, çünkü benim de senden hoşlandığımı biliyorsun. Dahası, bana bir santim bile vermek istemiyorsun çünkü sonunda bir kilometre vereceğini biliyorsun. Ve benim de bunu kabul edeceğimi, hatta daha fazlasını da kabul edeceğimi biliyorsun."

Ona tokat atma isteğine zar zor direndim. "Sen hayal görüyorsun." "*Sen* inkâr ediyorsun."

"Değilim. Buraya gelmemin tek nedeni Vick hakkında bilgi almam gerektiği idi. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Gözleri kısıldı, ama bu, orada parlayan zaferini gölgelemedi. Sanki benim itirazlarımın ardında, benim bile çözemediğim bir sırrı görebiliyormuş gibi.

"Peki. Eğer benim asistanım hakkında bu kadar çok bilgi edinmek istiyorsan, istediğini sor. Bu konuyu halletmekten mutluluk duyarım."

Çenemi kaldırdım, ama çok geç fark ettim ki bu, ağzımı onun ağzına yaklaştırmak gibi talihsiz bir etki yaratmıştı. Artık tek yapmam gereken parmak uçlarımda yükselmektir. Tabii ki bunu yapmaktansa kendimi bıçaklamayı tercih ederdim. "Peki."

"Peki."

"Vick'in evde ne aradığını söyle." Kyven'in çenesi gerildi. "Para. Değerli eşyalar."

Şok, bir anlığına görüşümü kararttı. Onun gerçekten bu soruyu cevapladığına inanamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, öyle görünüyordu. "Yani bizi soymaya mı çalışıyor? Zephyrine adına, ona bu hakkı veren ne?"

"Bilmek istiyorsan, Olivian'ın servet biriktirdiğini düşünüyor. Hepinizin şımartıldığını düşünüyor. Senin durumunda bu, gerçeklerden daha uzak olamazdı, ama Vick seni benim tanıdığım gibi tanımıyor. Sıradaki."

Boğazımdan bir yutkunma sesi çıktı. Vick evi baştan aşağı arayıp tek bir kuruş bile bulamazdı, bu yüzden istediği kadar zamanını boşa harcayabilirdi. Kyven'in söylediği diğer şeyleri tamamen görmezden gelmeye karar verdim. "Tamam, yani hizmetçin bir hırsız. Harika. Ama bundan daha fazlası var mı? O... bazen insanlara zarar veriyor mu?"

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Tepkisini kontrol etmeden önce gözleri parladı. "Sadece gerektiğinde."

Aklımdan binbir türlü düşünce geçti. Bu ne anlama geliyordu? Vick ve Kyven deli saçması bir ikili mi oluşturuyorlardı? "*Sen* insanlara zarar veriyor musun?"

Kyven gözlerime baktı. "Hayır."

"Gerçekten mi? Hayatında hiç bir kadına zarar vermedin mi?" Kaşlarını çatı. "Bunun Vick ile ilgili olduğunu sanıyordum."

Buz gibi bir yumruk mideyi sardı ve sıktı. "Sadece soruyu cevapla."

Çenesindeki bir kas seğirdi. Odanın diğer ucunda, düşen bir bardak parçalandı, ama beni hiç etkilemedi, sanki kilometrelerce uzakta olsaydı da aynı olurdu. "Lioness, ben kahraman değilim. Tam tersine. Ama hiç kimseye acı çektirmekten zevk almadım, almayacağım da. En azından bir kadına. Yani hayır. Hayatımda hiç olmadı. Ama neden sorduğunu anlayamıyorum."

Bu cevap, bir kuyuya atılan taş gibi içime saplandı ve dalgalar halinde yayıldı. Yedi cehennem, o çok samimi görünüyordu ve ses tonu da öyleydi. Ama ölü hayvanlardan ve seneschal'ın kızını korkutmaktan *birinin* sorumlu olması gerekiyordu.

Düşüncelerimi topladım. "Doğru. O zaman... Vick, o hep seninle birlikteydi, değil mi? Hep senin hizmetçin miydi? Nereye gidersen git seninle birlikte mi seyahat etti?"

"Hayır." Bir an bile tereddüt etmedi. "Onu bir yıldan az bir süredir tanıyorum."

Bir yıl. Bu cevap, kafamda şekillenmeye başlayan teoriyi tamamen çürütmüştü. Yine de Kyven'in açık sözlü cevabı önemli bir anlam taşıyordu, burada bir şey sezdiğim kadar, parçaları doğru bir şekilde bir araya getirebilirim çözebileceğim bir bilmece olduğunu hissettim.

"Hepsi bu mu?" Kyven'in nefesi dudaklarımın üzerinde yayıldı, sıcak, elma kokulu.

Titredim. Ya da ürperdim. Kim bilebilir ki. "Hayır. Bir tane daha." "Evet?"

"Sen kimsin?" Parmağımı göğsüne batırdım. Demir batırıyormuşum gibi hissettim. "Burada. Sen gerçeğe kimsin?"

Yüzünde bir dizi duygu belirdi: endişe, kararlılık, zafer. "Dediğim gibi. Kim olmak istersem o olurum. O anda ne olmak istersem o olurum. Ben bir prensim, bir dilenciyim ve çoğu zaman bir korsanım. Ve şu anda, seni çok, çok öpmek isteyen bir adamım."

Nefesim kesildi ve durdu.

Ağzıma odaklandı. "Mesele bu, aslanım. Her şeyden çok istediğim şey, hayatın sunabileceği her şeyi deneyimlemek. Her yere gitmek istiyorum. Her şeyi yapmak istiyorum. Her şey *olmak istiyorum*. Tiyatrocuların yaptığı gibi kendimi yeniden keşfetmek, bana en uygun şekli bulmak istiyorum. Ve şu anda, seninle birlikte, daha önce hiç olmadığım bir şey olabiliyorum. Tamamen yeni bir şey."

"Nedir o?"

Bana yaklaştı. "Bir koca."

"Bir... koca."

"Evet. Sadece dört hafta daha olsa bile. Ve kocalar genellikle eşlerini öpmekle bilinirler."

Bir savunma aradım ve bulabildiğim ilkinde sarıldım. "Ama ben sana karşı hiç de nazık davranmıyorum."

O, alçak ve şehvetli bir şekilde güldü. "Sana nazık davranmana ihtiyacım yok. İlginç olmana ihtiyacım var. Ve tanrılar adına, sen çok ilginçsin. Senin *birçok yönün* var. Belki dikenlerin altında gömülü, ama bu sadece orada ne olduğunu daha da görmek istememi sağlıyor. Ne kadar kıskanç bir şekilde koruduğun hazineler."

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Hazine falan yok. Ben sadece... zor biriyim." Bu normalde benim avantajıma çalışırdı. Zor biri olmak

insanları hep uzak tutmuştu.

Ama onunla...

"Söyle bana." Göz kapakları indi, kirpikleri yanaklarına yayıldı. "Beni bahçede gördükten sonra, sana zor işlerden kaçınan bir adam gibi mi göründüm?"

Ciğerlerim titredi. Sonsuzluk gibi bir süre geçti, bizi şişmiş, acı veren bir sessizliğin içinde mahsur bıraktı. Uzaklarda kalabalık uğultu yapıyordu. Müzik devam ediyordu. Ama benim farkındalığım, karışık nefeslerimize ve henüz göğsünden geri almadığım parmak ucuma çarpan kalp atışlarına daraldı.

"Ee?" diye fısıldadı Kyven.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Boğazından bir kahkaha çıktı. "Bu beni hiç rahatsız etmiyor. Ve nefret ettiğin bir adamı öpmekten seni alıkoyan hiçbir şey yok."

Ona dokunmamam için sayısız neden saymaya çalıştım. Bu lanet olası çekiciliğin en iyi ihtimalle sakıncalı, en kötü ihtimalle ise felaket olduğunu. Çünkü ona direnmek için binlerce neden vardı. Milyonlarca.

Ama şu anda aklıma tek bir tane bile gelmiyordu. Parmaklarım gömleğinin önünü kavradı. Ve...

Çın. Uyarı çanı gecenin sessizliğini bozdu. Sonra bir tane daha. *Çın.*

Kyven'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Kalabalık panik içinde dağıldığında, o da birden dikleşti. İnsanlar çıkışlara doğru kaçıştılar, erkekler birbirlerinin üstüne bağırırken, bir kadın yeni doğmuş bir bebekten daha yüksek sesle ağlıyordu.

"Leydi Amryssa," dedi Kyven, alçak ve acil bir sesle, ama ben ondan bir adım öndeydim, çoktan harekete geçmiştim.

Tanrım. En iyi arkadaşımı bırakmıştım. Uyuyordu ve zincirleri yoktu, yatak odasının kapısı kilitliydi ama penceresi açık.

Onu *yalnız* bırakmıştım. Sonra gökyüzünü izlemeyi tamamen unutmuşum.

Ve şimdi Amryssa'yı yaklaşan kabustan koruyacak kimsesi yoktu.

14.

İran.

Kapıyı bulmak için cesetleri kenara iterek ilerlerken midem bulanıyordu. Bu insanları kim umursuyordu ki? Ben değil, onlar zincirlerinden sadece birkaç adım uzaktaydılar. Bu arada, hayatımı borçlu olduğum kızıdan bir buçuk mil uzaktaydım.

Şimdi terk ettiğim kız.

Sokağa fırladım. Kyven'ı karmaşada kaybetmişim, ama önemi yoktu. O bir dikkat dağıtıcıydı. Zamanımı boşa harcamam gereken, hatta neredeyse öpüşeceğim aptal, baş döndürücü bir bilmeceydi.

Boşalan caddelerden koşarak geçtim. Kuzeyde, mor bir canavar ağaçların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Asıl tehlike oydu. Tilkiyle meşgulken sırtımı döndüğüm tavuk kümesindeki kurt. Aptal, aptal, aptal.

Ama bunu düzeltecektim. Amryssa'ya ulaşacaktım. Ulaşmak zorundaydım.

Ayaklarımın altında çakıl taşları fışkırıyordu. Kaslarım ağrıyarak eve giden yolu koştum. Ama boşa harcanan saniyeler hayat ve ölüm arasındaki farkı belirleyebilirdi, bu yüzden acıyı bastırdım.

Git. Bir ayağını diğerinin önüne koy. Acı vericiydi, ama önemi yoktu. Daha hızlı.

Amryssa ne yapıyordu? Yeni mi uyanmıştı? Kapısının kilidini mi sallıyordu? Pencereye dönüp, fırsatının geldiğini mi fark etmişti?

Kabus homurdandı. Kahretsin. *Kahretsin*. O şey çoktan yaklaşmıştı. Zil çok geç çalınmıştı ve evdeki herkes kendilerini zincirlemeye başlayacaktı

kendilerini zincirleyeceklerdi, Amryssa'nın anahtarının sahibinden tam on dakika uzakta olduğunu fark etmeden.

Ciğerlerim buharlı havayı emdi. Yanmış kağıdın kömürü boğazıma kül yağdırdı ve kararlılığımı umutsuzluğa çevirdi.

Sen bir hiçsin. Atılabilir bir şeysin. Tek bir amacın vardı ve onu bile başaramadın.

Zehirli düşünceler beni dövüyordu, her kelime nal sesleriyle kafama kazınıyordu. Bu da... yeni bir halüsinasyondur.

Ama dur. Bunlar *gerçek* miydi?

Arkamı baktım. Gecenin karanlığından bir gölge fırladı, şeytani karanlık bir at ve binicisi. Ateşli halimde bile o parıltıyı tanıdım. Mavi ısı.

Sürpriz beni neredeyse tökezletiyordu.

Kyven yanıma geldiğinde hızını kesmedi. Bir tür çeviklik ve kaba kuvvet mucizesi sayesinde, elbisemin arkasını yumrukladı ve beni yukarı çekerek önündeki eyere oturttu. Kolu belimi sardı. At eğildi ve gerindi, kasları karanlıkta yağlanmış yaylar gibiydi.

Eyerin ön kısmına tutundum. "Nereden geldin? Bu şeyi nereden buldun? Senin mi?"

"Umarım birinin atını çalacak kadar ahlaksız olduğumu ima etmiyordursundur." Kyven'in sesi kulağımın yanında alçaktı. "Çünkü öyleyse, kesinlikle haklısın."

Çılgılık attım. "Bir at mı *çaldın*?"

"Evet."

"Amryssa için mi?"

"Hayır. Senin için. Sana söz verdim, değil mi?"

"Evet, ama..." Aslında ona inanmamıştım. Bir an bile. "Yeminleri ciddiye almamaya ne oldu?"

Kyven'in tutuşu sıkılaştı. Cevap vermedi. Belki kendisi bile şaşırmıştı.

Neyse. Bunu sonra hallederim. Şimdilik, rüzgar direncini en aza indirmek için kendimi alçalttım. Kyven de eğildi, sırtımda çelikten bir duvar gibi.

Aklım hızla çalışıyordu. Yardımcı olabilirdim. Olmak zorundaydım. Hançerimi kavradım ve büyüsünü çağırdım.

Başımın üstünde kabus kükredi. Başım dönüyordu, ama avucumu ata vurdum ve enerji ve hız şeklinde sihir döktüm. Canavar hızlanırken hastalıklı mor ağaçlar bulanıklaştı.

Kyven şaşkınlıkla homurdandı.

Birkaç saniye içinde, malikâne bir tepenin üzerinde, heybetli sütunlar ve çatıları ile ortaya çıktı. Bakışlarım Amryssa'nın kulesine doğru yükseldi. Kahretsin.

Lambası yanıyordu. Daha da kötüsü, silueti pencereyi karartıyordu.

Her sinirim keskin bir tel kadar gerildi. Damarlarımda kan boşaldı, sonra gece, öfke ve karanlıkla yeniden doldu, sanki fırtınayı yardımına çağırabilirmişim gibi. Sanki onu, aramızdaki mesafeyi kesecek kadar keskin bir kılıç haline getirebilirmişim gibi.

Atın içine daha fazla güç aktardım.

Yaklaştım.

Daha da

yaklaştım.

Neredeyse

vardım.

Kulede, Amryssa penceresinin mandalını açtı. Camları dışarı doğru açarken gökyüzü çılgık attı.

"Onu yakalaman gerekecek," diye bağırdım.

"Ne?" Yükselen gürültü, Kyven'in cevabını neredeyse bastırdı.

"Atladığında. Onu yakalaman gerekecek."

O kaskatı kesildi. Neredeyse mesafeyi, imkansız düşüşü ölçtüğünü hissedebiliyordum. Denese bile, düşüş onu öldürebilirdi. İkisini de öldürebilirdi.

Ama ben bu riski göze alırdım. Ve eğer o almazsa, onu zorlardım. Gerekirse, sırf lanet olası irademle onu kurtarırdım.

Hançerimi daha sıkı kavradım.

Atımız hızla yola çıktı. Ben eyerden atladığımda Amryssa pencere pervazına tırmandı.

Yere yuvarlanarak düştüm. Bacaklarım burkuldu. Her yer çakılla doluydu. Acı. Islak kan damlaları... Sonra tekrar ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Sadece birkaç metre kalmıştı.

Amryssa'nın penceresinin altında kayarak durdum. Pencere pervazında dengede duruyordu, saçları beyaz bir flama gibi dalgalanıyordu, geceliği rüzgârda çırpınıyordu. Gri gözleri fırtınayı yansıtıyordu. Ağzı hareket etti, ama rüzgâr sözlerini kapıp götürdü.

Yakınlarda bir yerde at çılgık attı. Kyven ortaya çıktı, eteğimi pençeliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye ona vurdum.

"İniş pisti yapıyorum," diye bağırdı. "Benim yapacağımdan daha yumuşak bir iniş olacak."

Eteklerimin kenarlarını yumrukladı ve eteklerimi genişçe açarak kumaştan bir beşik oluşturdu. Bu... tamam, aslında mantıklıydı.

Amryssa ayağını boşluğa kaldırdı.

Zaman parçalandı. Dünya askıda kaldı, bir gözyaşı damlası kalbimin atışına uyumlu olarak *çarpıyordu*. Bir ses vardı. Rüzgâr. *Korku*. Yenilmez, durdurulamaz bir korku.

Amryssa atladı.

Bir çılgılık boğazımdan çıktı. Elimi uzattım ve tüm sevgim, tüm iradem, *görebildiğim* bir jetle patladı, avucumdan spiral şeklinde çıkan mor bir huni. Geriye doğru sıçradım, ama çabucak dengemi sağlamayı başardım. Büyü hançerden akıyordu, ama aynı zamanda fırtınadan da akıyordu, bunu *hissedebiliyordum*. Enerji içimden akıyordu, damarlarımı aydınlatıyor, irademe boyun eğiyordu.

Amryssa yere doğru daldı. Ama benim dönen büyüm onu yakaladı, uzuvlarını sardı.

Yavaşladı, sonra süzülerek, bir beşikte yatırılmış bir bebek kadar nazıkçe eteğimin üzerine kondu. Mor büyü ortadan kayboldu.

Kyven bana sanki kafamda fazladan bir kafa çıkmış gibi baktı, ama şoku neredeyse hiç belli olmadı. Amryssa'ya atladım, yaralanıp yaralanmadığını kontrol ettim. Rahatladım, yaralanmamıştı, üzerindeki tek kan benim sürdüğüm kandı.

Kyven kendini silkeledi, sonra onu kollarına aldı.

"İçeri girebilir misin?" diye bağırdı. "Yoksa seni de taşımam mı gerekiyor?"

Gök gürültüsü havayı yırttı. İki büküm oldum, görüşüm bulanıklaştı, kanım damarlarımdaki siyah bir yağ tabakası gibiydi. Birkaç dakika önce fırtına bana yardım etmişti, ama şimdi yine taraf değiştirmişti. Dişlerini boğazıma geçirdi.

Kyven bana yardım etmek için harekete geçti, ama ben kendimi zorla ayağa kaldırdım. "Beni merak etme," diye nefes nefese söyledim. "Onu yukarı çıkar."

O başını salladı ve eve doğru koştu. Ben de onun yanında koştum, kapıları açtım, tekrar kapatmaya zahmet etmedim. Büyük fuayeden geçip merdivenlerden yukarı çıktık.

Amryssa inledi. "Bırak beni. Çıkar beni."

Kyven'in çenesi sertleşti. Kabus, aç pençelerini zihnimde gezdirdi, ama ben kararlılığımın simgesine odaklandım. Onun sarsılmaz adımlarına, hiç taviz vermemesine.

Merdivenlerin tepesinde. Koridorun sonunda. Kuleye çıkan spiral merdivende. Odalarımıza doğru, sonra Amryssa'nın odasına daldık, Kyven onu

onu yatağa sabitledi. Çekmecedен kelepçeleri çıkardım ve yerine taktım. Cebimden anahtarlığını çıkardım. Her şeyi sıkıca kilitledim.

Zincirleri birkaç kez çevirdikten sonra iş bitti.

Ayaklarımın üzerinde sallandım, kemiklerim sıcak jöle gibiydi. Bir adım atmaya çalıştım ama yapamadım, kendi rahatlamamın ufkunda çok kaybolmuştum. "Üzgünüm, Am," diye mırıldandım. "Çok, çok üzgünüm."

Gri-yeşil gözleri benimkilerle buluştu, solgun yüzünde iki parlak yalvarış. "Şimdi sen," dedi Kyven arkamdan.

Neredeyse gülecektim. Ben mi? Beni kim umursuyordu ki?

Her şey eridi. Duvar kağıdı, böceklerden oluşan kabarık kulelere dönüştü. Düşünceler beni deldi — öfkeli eşek arıları, sokuyor, sokuyor, sokuyor. *Hiçbir şey. Değersiz. Boş.*

"Harlowe," diye bağırdı Kyven. "Hadi."

Ona döndüm ve... oh. Bu sefer pençeleri yoktu. Hayır, bu sefer parlıyordu. "Şimdi." Beni kapıya doğru çekti.

Odama girdiğimizde, beni yatağa attı ve gevşeyen parmaklarımdan anahtarlığı kaptı. Ev sallandı, sallandı ve beni çeneleriyle ezmeye çalıştı. Tavandan gölgeler sarktı, zehirli solucanlar derimi aradılar ve içinden geçtiler.

Gözlerim, derimin altında kaygan bir karanlık dolaşırken yuvarlandı. Bileklerimde, sonra da ayak bileklerimde bir şey tıkırdadı.

Kelepçeler. Ama... nasıl? Bunu kendi başıma yapamazdım.

Kyven zincirlerimi çevirdi ve üstüme tırmandı, nasırlı parmaklarıyla yüzümü kafese kapattı.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Göğsümün içinde bir şey patladı, erimiş bir korku fişkırdı.

Tanrım. Onun ölümünü izlemek zorunda kalacaktım. Beni yine kurtarmıştı ve şimdi de gözlerimin önünde intihar edecekti. "Git," dedim, çok geç olduğunu bilerek. Kahretsin, neden ondan nefret ettiğimi söylemişim ki? O da buna inanarak ölecekti. "Burada ikimiz için yeterli zincir yok."

Başparmağını yanağımın kemerine sürdü. "O zaman benim zincire ihtiyacım olmaması çok iyi."

Sözleri kulaklarıma çarptı ve orada, anlamsız bir şekilde kaldı. Yüzünde yalanın kanıtını aradım, ama... hiçbir şey yoktu. Hiçbir yüz buruşturma, diş gıcırdatma, dehşeti yutarken boğazında bir kasılma yoktu.

Sadece bana bakıyordu, gözleri berraktı, mavisi artık buz ya da don gibi değil, rüzgarsız bir günde geniş, ılık bir deniz gibiydi.

"İmkansız," diye boğuk bir sesle söyledim. Bir çığlık çıkmaya çalıştı, ama onu geri yuttum.

"Öyle değil. Lioness, beni dinle." Dokunuşu beni sakinleştirdi, etrafımızdaki dünya paramparça olsa bile. "Kabus seni ancak sen izin verirsen alabilir. O yüzden... sadece sesimi dinle. Bana dokun. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece ben varım ve seni terk etmeyeceğim."

Gözlerim hızla hareket etti. Arkasında, duvar kağıdı şişti ve yırtıldı. Düzinelerce böcek kolu boşluktan içeri girdi, çok kollu bir canavar adımı fısıldayarak beni ıslak, gevşek ipliklere dönüştüreceğini vaat etti.

"Harlowe."

Dikkatim tekrar Kyven'e döndü.

"Ne oldu?" dedi. "Ne görüyorsun? Kabus sana ne söylüyor?"

Cevap içimden bir yerlerden fışkırdı. "Benim değersiz olduğumu. Hiçbir şey. Önemsiz."

"Bu doğru değil," dedi. "Bunu *biliyorsun*, değil mi? Çünkü eğer öyleyse, fırtına seni alamaz. Ama sadece değerli olduğuna inanmakla kalmamalısın, bunu bilmelisin. Benim bildiğim gibi. Amryssa'nın bildiği gibi. Belki aptal ailen bilmiyordu, ama yaptıkları daha zayıf bir kadını yıkardı. Ama sen yıkılmadın, çünkü kraliçeler asla yıkılmaz. Kraliçeler demir gibidir, hatırladın mı?"

"Ama..." Nefes almakta zorlandım. Kabus, parmaklarımı onun bakışlarının demir zincirinden kurtarmak için mücadele etti. "Ben kraliçe değilim. Sadece alçakgönüllü bir prensesim."

Gözlerini kırptı, sonra güldü, sesi o kadar beklenmedikti ki, bana bir doz kontrol aşılardı.

"Aferin kızıma," dedi, yanaklarımı, saçlarımı okşayarak. "Sekiz haftalık karım. Adın ne?"

"Adım mı?"

"Evet. Sen Harlowe'sun, ama Harlowe ne?"

"Adım..." Fırtınanın şiddetli uğultusunu, duvar kağıdından aşağı akan kanı engelledim. Kraliçe. Bana kraliçe demişti. Bunu bir düşün. "Soyadım yok. Artık yok. Ailem beni bataklığa götürdü ve oradan uzaklaştı ve... ben de onların adını oraya gömdüm. Bataklığa. Artık ben sadece Harlowe'um."

Kabus çığlık attı. Ellerim pençe gibi kıvrıldı, kolum omuz eklemimden koparak göğüs kafesimden kalbimi söküp çıkarmak için çabaladı.

Kyven, asi bileğimi tuttu ve onu kelepçeden çok daha nazikçe yatağa sabitledi. "Tamam, sadece Harlowe. Beni dinle. Şu anda ben sadece Ky'im. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Ky." Adını bir kalkan gibi kaldırdım.

"Evet, güzel. Şimdi Şöyle olacak. Benimle kalacaksın. Çünkü bu fırtına, seni yutmaya çalışan korkudan başka bir Şey değil. Söylediği her Şey, sana gösterdiği her Şey yalan. Ve o güçlü olsa da, sen daha güçlüsün. Sen sadece Harlowe olabilirsin, ama aynı zamanda bir hayatta kalan da.

"Ben... değilim."

"Öylesin." Sözlerine çelik gibi bir inanç kattı. "Bataklıktan kurtuldun. Yıllarca yalnız kaldın. Hyperion aşkına, cinai bir timsahla karşılaştın. Ve bu kabuslardan kurtuldun. Sayısız kez."

Amryssa çığlık atıyordu. Olivian ve diğerleri de öyle, çığlıkları duvarları dolduruyor, zeminlerden yukarı doğru titreşiyordu.

Kaybediyordum.

Bu gerçekleşmeden önce biliyordum, sel beni sürüklemekten hemen önce barajın yıkılacağını tahmin etmiştim.

Kabus beni Ky'nin kollarının sığınağından kopardı. Adımı bir kez, iki kez, tekrar seslendi, ama artık onu duyamıyordum.

Boğuluyordum, beni yok olana kadar kemirecek canavarlar tarafından derinliklere sürükleniyordum. Geri dönmeye çalıştım, ama o gitmişti, parlak vaha karanlıkla kaplanmıştı.

Bulanık derinliklere battım. Aşağı, aşağı, aşağı, çığlıklardan başka hiçbir şeyin kalmadığı yere.

15.

Bilinç, katman katman sızdı.

Yumuşak, gri bir ışıık.

Düzenli bir kalp atışı. Yağan yağmur.

Sonra acı. Çok fazla acı. Derin ve eski, iskeletimin iskeleti boyunca yayılmış.

İnledim ve kirpiklerimi zorla açtım, tavanı göreceğimi umuyordum. Bunun yerine, yağmur damlalarıyla kaplı bir pencere camı, kırmızı çarşaf lar ve yanağımın altında çıplak, sert bir göğüs gördüm.

Yan yatıyordum. Zincirsizdim. Üzerimde sadece bir gecelik vardı. Yarı çıplak bir prens, vücut yastığım olarak hizmet ediyordu.

Başımı kaldırdım, yanağım dinlenme yerinden ayrıldı, sonra oda başımı döndürmeye başlayınca çabalamayı bıraktım.

"Ugh." Yüzüm tekrar yere çarptı. Bir kol beni sımsıkı sardı ve boynumu uzatıp bana bakan kristal gibi gözleri gördüm.

"Günaydın," dedi Kyven.

Karnım dalgalandı. Midemde kusacak bir şey olsaydı, muhtemelen onun üzerine kusardım. "Öyle mi?"

"Bu şekilde uyanmaya itirazım olduğunu söyleyemem, yani evet. Öyle. En azından benim açımdan."

"Ama sen yatıyorsun." Sesim paslı bir musluğu zorla açmak gibi geliyordu. "En azından bu kadar neşeli değ ilmiş gibi *davranabilirdin*."

Göğsü bastırılmış kahkahalarla titredi, bu da kafatasıma bir buz kıracağı saplanıyormuş gibi rahatsız edici bir yan etki yarattı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Neyse ki Kyven ipucunu anladı ve hareketsiz kaldı. Parmakları kolumun üst kısmını sıkıca ve sıcak bir şekilde kavradı. Uyluklarımız birbirine dolandı ve kalbi kulağıma çarptı — sakın, düzenli, benimkinden daha yavaştı. Muhtemelen odun kesme ve koyun kırkma işlerinin bir sonucu. Arka planda yağmur yumuşak bir koro gibi damlıyordu.

Başım ağrıma y 1 bıraktığında, genel olarak etkisi... hoştu. Hareket etmek çok acı verici olduğu için bir daha denemedim.

Bunun yerine, zihnimde dün geceyi hatırlamaya çalıştım. Boğazımı parçalayan çığlıklar hatırladım. Fırtınanın azalan sancıları. Kyven—Ky?—zincirlerimi çözüp elbisemi çıkardı, sonra kendi kıyafetlerini çıkarıp beni kendine çekti. Fısıldayarak beni sakinleştirdi. *Bitti, aslanım. Bitti. Artık güvendesin.*

Ve ondan önce, Oceansgate. Tiyatro, bira ve dans. Evlendiğim adamın iki hayatı kurtarmasıyla sona eren bulanık bir panik girdabı. Sadece benimki değil, ama...

Birden dikleştim, başım ikiye bölündü. "Amryssa!"

Kyven beni tekrar yatırdı. "Şu anda aşağıda, kahvaltısını yapıyor."

"Ne?" Boğazım bu kelimeyi söylerken çatladı.

"Mmm-hmm. Anahtarlığını Bayan Quist'e verdim. Ona sabahları biraz dinlenmen gerektiğini söyledim. Leydi'yi giydirip beslemeye şaşırtıcı bir şekilde razı oldu. Bayan Amryssa'nın daha fazla yemesi gerektiğini, son yapacağı şey olsa bile ona tam bir kahvaltı yedireceğini söyledi. Bana sorarsan, o kadının zorla besleyecek birine ihtiyacı var."

Bunu sindirdim. "Yani sen çoktan kalktın mı? Sonra yatağa geri mi döndün?"

Elini saçlarıma uzattı ve parmaklarıyla saçlarımı düzelitti. "Yalnız uyanmanı istemedim. Tüm vaktini Leydi Amryssa'ya bakarak geçiriyorsun, ama bildiğim kadarıyla kimse sana bakmıyor."

İçimde boş bir acı hissettim. Sanki göğüs kafesime bir bıçak saplayıp çevirmiş gibiydi. Kendimi yarı dik bir pozisyona getirip, ön kollarımı göğsüne dayadım.

Kyven yanaklarından bana baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Ve çok garip bir şey oldu.

Kaburgalarımın altında başladı — binlerce narin kanadın sıcaklık uzuvlarımı hafifletip dışarıya doğru yayıldı, parıldayarak

parmaklarımın ucuna kadar.

O... farklı görünüyordu. Belki de fırtınanın etkisinden dolayıldı, ama onun güzelliği beni açıklayamadığım bir şekilde derinden etkiledi. Yüz hatları bir senfoni gibi bir araya geliyordu, uyumlu ve tanıdık, ama bir şekilde şaşırtıcı derecede yeni.

Bakışlarım başka yere kaydı, ama sonra kendimi onun köprücük kemiğinin altındaki yarım ay şeklindeki doğum lekesine bakarken buldum. Parmaklarım, görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını öğrenme isteğiyle titriyordu.

Buna direndim. Zar zor.

"Sen..." diye mırıldandım göğsüne, "...beni kurtardın."

Az söz, ama arkasında kocaman bir hayranlık duvarı vardı. Kyven dün gece her şeyi yapabilirdi — bana zarar verebilirdi, beni terk edebilirdi, fırtınaya terk edebilirdi. Ben, sırt üstü kalmış bir kaplumbağa kadar savunmasızdım, ama o beni *korumuşt*u. Yine. Beni ve Amryssa'yı, ikimizi de.

Tanrıça. Eğer durumlarımız tersine olsaydı, onu terk ederdim. "Beni bir tür kurtarıcı gibi göstermeden önce," dedi, "yaptığım şeyin bedeli benim için hiçbir bedeli yoktu. Tek üzüldüğüm şey, sana bu konuda daha iyi rehberlik edememiş olmam."

Parmaklarım onun doğum lekesine doğru kaydı. Hiçbir bedeli yok *muydu*? Benim için bir at çalmıştı. Amryssa'nın düşüşünü engellemiş, sonra onu güvenli bir yere götürmüştü. Ve tüm bu süreç boyunca, onun aciliyetini kendiminki kadar keskin bir şekilde hissetmiştim.

Hayır, bunun bedelsiz olamazdı.

Bunu fark ettiğimde, içimdeki inanç daha da güçlendi. Eliana'nın mektubu yanıltı. Öyle olmalıydı.

Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordum, sadece bu adamın onun tarif ettiği canavar olmadığını biliyordum. Bunun için hayatımı ortaya koyardım. Dün gece gerçekten de öyle yaptım. Ve o kendini temize çıkardı.

Bu, sorularımın hiçbirine cevap vermedi. Aksine, daha fazla soru ortaya çıkardı. Bu adam *kimdi*? Bunlar dışında başka sırları var mıydı?

"Sen kimsin..." diye başladım. "Nasıl... Kabus sırasında..." Tanrım.

Saçımı öyle okşarken düzgün düşünemiyordum. O da mırıldanmaya başladı. "İkimizin de açıklaması gereken çok şey var, değil mi?"

Gözlerimi kaldırdım. "Ben mi? Neden ben?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de üçüncü kattaki pencereden düşen bir kadının nasıl bir kuş tüyü kadar yumuşak bir şekilde yere konabildiğini bana anlatmak istersin.

tüy gibi yumuşak bir şekilde yere süzülerek düşebilir

Yutkundum. Tamam. Haklısın.

Ama bunu kendime bile açıklayamazdım, ona açıklamam imkânsızdı. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Geçmişte, hançer sadece yakın mesafeden ve ince bir şekilde işe yaramıştı.

Ama yine de, dün geceki çaresizlikle hiç bu kadar büyü yapmamıştım ya da Amryssa'yı kaybetmeye bu kadar yaklaşmamıştım. Yine de, başka bir şey daha iş başındaydı. Kabus bir anlığına bana *eşlik etmişti*. Sanki amaçlarımız aynıymış gibi.

"Daha önce büyü gördüm," dedi Kyven. "Hightower Şehrindeki Hyperion tapınağında. İnsanlar dua mumları sunar ve fitiller kendiliğinden tutuşur, bu da onun dinlediğini gösterir. Ama dün gece yaptığın şey... İnsan eliyle yapılan büyü hiç görmedim. İnsan eliyle yapılabileceğine de inanmıyorum. Bu da seni... ne yapar? Bir tür tanrıça mı? Zephyrine'in kendisi olduğunu ve gözümüzün önünde saklandığını sanmıyorum."

Bu saçmalığa gözlerimi kırdım.

"Çünkü öyleyse," diye düşündü, "sanırım burada evlenen benim."

Gülmek boğazımı ısıttı. Artık sadece dalga geçiyordu. "Hayır, ben sadece bir insanım. Ve dün gece olanları açıklayamam. Sana tek söyleyebileceğim, sihrin hançerden geldiği."

Bir kaşı yukarı doğru kalktı. "Hançer mi?"

"Evet. Olivian'ın bana verdiği hançer. İçinde bir şey var, bir... büyü, sanırım. Ama dün gece... ne oldu bilmiyorum. Büyü hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Kesinlikle daha önce hiç görmemiştim ve fırtınadan güç almamıştım. Yapabileceğimi bile bilmiyordum."

Kafasında bir şeyler dönmeye başladı. "Belki de Zephyrine bir şekilde senin hançerinin içinde olabilir?"

İtiraz etmek istedim, ama vazgeçtim. Huh. Neden Zephyrine'i hiç düşünmemiştim?

Belki de yıllar önce ortadan kaybolduğu içindir. Ya da belki de Oceansgate'te bataklık kendi büyüünü barındırıyor gibi görüldüğü içindir. Hightower merkezi, resmi bir tapınağa sahipken, Oceansgate bin yıllık meşe ağacını ve dolayısıyla bataklığı da saygıyla karşılıyordu. Burada insanlar doğanın büyüüne, aynalı suların altında gizlenen ikinci bir dünyaya inanıyordu. Cadılara ve hayaletlere, öcülere ve hayaletlere korkuyorlardı. Büyüler, nazar ve görünüşte terk edilmiş küçük kızlardan bahsetmiyorum bile who couldn't brush their own hair. Belief in the supernatural

Oceansgate'in kolektif bilincine nüfuz etmişti ve ben de buna inanmış, hançerin gücünü bir tür büyücülüğe atfetmiştim.

Ama Hightower'dan biri bunu *mantıklı* bir şekilde analiz ederdi — batıl inancı bir kenara bırakarak. Ve eğer büyü gerçekten tanrılardan geliyorsa, o zaman Zephyrine uyumuyor, ama... sıkışmış olabilir. Olivian'ın bana verdiği bıçağın içinde.

Bu fikir beni sarsmıştı. Yedi cehennem. Amryssa'nın annesi tanrıçayı bıçağının içine hapsetmiş olabilir miydi? Öyleyse, Olivian bunu biliyor muydu? Ve hançerin içindeki varlık neden bu kadar... eksik hissediyordu?

"Başka bir açıklama düşünemiyorum," dedi Kyven.

"Hayır, ben de," dedim yavaşça. "Büyücülük dışında, ki haklısın, muhtemelen böyle bir şey yoktur."

"Muhtemelen yok."

Gerçekler kafamda dönüp duruyordu. Leydi Marche, bataklıkta yakalandıktan sonra üçüncü kabusta ölmüştü. O zamanlar fırtınalar daha zayıftı, ilk ikisini zincirsiz atlatacak kadar zayıftı, ama üçüncüye gelindiğinde herkes ne yapacağını biliyordu. Bu da Leydi'nin kendini koruyacak bir yol bulmadan bataklığa asla girmemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Orada ne yapıyordu?

Düşündüm. Ve düşündüm. Baş ağrım dayanılmaz bir boyuta ulaşana ve zihnim o kadar çok daireler çizip kendi kuyruğunu ısırmaya başlayana kadar.

Kyven benim mücadelemi hissetmiş gibiydi. "Bu sabah çözmemiz gereken bir şey değil."

"Hayır, sanırım öyle." İsteksizce, düşüncelerimi kafam netleştğinde daha sonraya erteledim.

Kyven beni inceledi. Eli saçımdan yüzüme kayd ve sert avucuyla yanağımı kavradı. Dokunuşu dün gecedен farklı değildi, ama bu sefer cildimde bir karıncalanma hissettim.

Boğazımı temizledim. *Odaklan*. Açıklanamayan bir şey yapan tek kişi ben değildim.

"Kabus," dedim, mantıklı bir soru bulmaya çalışarak. "Sen... bunu daha önce de yapmıştın, değil mi? Böyle direnmiştin? Yapmış olmalısın. Buraya geldiğin ilk gece yapmış olmalısın."

Yarım bir gülümseme. "Evet."

"Ama... sen Hightower'lısın. Bunu nasıl bilebilirdin ki?"

Durakladı. "Buna cevap vermek için sana tüm hayat hikayemi anlatmam gerekir."

"Tamam. Devam et. Görünüşe göre gidecek bir yerim yok."

Gözleri ısındı. "Ama zamanımızı daha iyi geçirebileceğimiz yollar aklıma geliyor. *Çok* daha iyi yollar."

Omzuna vurmak için elimi uzattım, ama o bileğimi yakaladı ve sıkıca tuttu.

Parmaklarının ön kolumu kavradığı yerden içime bir heyecan dalgası yayıldı ve neredeyse onun üstüne uzanmış olduğumun çok güçlü bir şekilde farkına vardım. Bu da... muhtemelen yanlış bir mesaj veriyordu.

Elimi çekip uzaklaştırdım. Onun bir suçlu olmadığına karar vermiş olabilirdim, ama gerçekten, bunun ne önemi vardı ki? Bu adam Amryssa ile evlenmeye mahkumdu. Aslında değişen tek şey, onu soğukkanlılıkla öldürdüğümle ilgili o can sıkıcı küçük detaydı.

Bu da... aslında sorun değildi. Zaten öyle bir yüzün boşa gitmesi yazık olurdu.

"En derin, en karanlık sırlarımı sana anlatmaktansa, dün geceki konuşmamızı devam ettirmeyi tercih ederim." Sesi sıcak, ıslak ipek gibi oldu. "Çünkü sanırım, benimle umutsuzca aşık olmaya başladığın kısma gelmiştik."

"Hayır, sana tokat atmak üzere olduğum kısımdaydık." Ondan uzaklaştım, ancak bu bana tüm enerjimi ve azımsanmayacak derecede zonklayan bir acıyı mal oldu.

Tanrıça, neden her şey bu kadar acıyordu? Normalden çok daha fazla?

Sonra hatırladım. Dün gece o attan atlamıştım.

Ve yere *sertçe* çarpmıştım.

Aşağı baktım. Kollarım kabuk bağlamış sıyrıklarla doluydu. Her yerim ağrıyordu, ama kemiklerim kırılmış gibi değildi.

Kyven'in bakışları benimkini takip etti. "Eğer duşa benimle birlikte girmek istersen, paylaşabilirim. Çıplakken itiraf etmekte her zaman en iyisini yaparım. Aslında çıplakken çoğu şeyi daha iyi yaparım. Seve seve gösteririm."

Gözlerimi devirdim, uyluklarımın birleştiği noktada ortaya çıkan gizemli tepkiyi görmezden geldim. "Sana hikayemi zaten anlattım. Ücretsiz olarak. Ortak duş almaya gerek yok."

O, teatral bir şekilde iç geçirdi. "Doğru." "En azından iyiliğime karşılık verebilirsin."

"Şey. Aslında benim hayatım o kadar da ilginç değil."

"Nedense, bundan şüpheliyim." Bir anlığına gözlerine baktım ve vay canına, dağınıklık ona çok yakışıyordu. Kurumuş ter, bakır rengi koyu saçlarını alına yapıştırmıştı

Alnına yapışmıştı. İki günlük sakal çenesini kaplamış, dokunulmak için yalvarıyor gibiydi, göğsünü ise kırmızı lekeler süslüyordu.

Benim kanım, onun değil. Dün gece beni ne kadar sıkı tuttuğunun kanıtı.

Onun üzerinde kendi izlerimi görmek bana garip geldi, bu yüzden bacaklarımı yatağın kenarından indirdim ve hançerimi aramaya gittim. En iyisi ona biraz alan tanımak, tıpkı dün gece bira içerken onun bana yaptığı gibi.

İkimize de biraz alan bırakmak en iyisi. Çok ihtiyaç duyulan, çok istenen, kesinlikle kritik *bir alan*.

Hançerimi elime aldığımda, makyaj masamın başına oturdum. Kyven yatağın kenarına kaydı, gözleri aynada benimkilerle buluştu.

"Görmek ister misin?" dedim. "Neler yapabildiğini?"

O başını salladı ve ayağa kalkmak istedi, ama ben onu geri çağırdım. Bunu daha önce kimseye göstermedim. Ama kimse beni bir kabustan kurtarmamıştı da. Kyven başka türlü bir şey elde edemeyeceğine göre, bu benim intikamım olacaktı.

İşe koyuldum, bir kesikleri düzelttim.

O hafifçe nefesini tuttu. "Bu... şaşırtıcı." "Sadece bana hikayeni anlat. Ben çalışırken."

Sonunda, yaralarımın taze, lekesiz bir cilde dönüştüğünü görerek kabullenmiş olmalıydı, çünkü şöyle dedi: "Dün gece, her yere gitmek istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Her şeyi yapmak? Her şey *olmak*?"

Bir titremeyi bastırdım. O sözleri söylediği koşulları düşününce, istesem de unutamazdım. "Evet." Önce bir parça çakıl çıkarmam gereken, özellikle kötü bir sıyrığa odaklandım.

"Aslında, bu her zaman doğru değildi. Temelde, benim hikayem seninkinden çok da farklı değil."

Kaşlarımı çattım. Kraliyet ailesinde büyümek ne anlama geliyorsa gelsin, bir bataklığa atılmanın bunun avantajları arasında yer aldığını sanmıyordum.

Ama onu dinleyecektim. Ona bu kadarını borçluydum. "Ben... istenmiyordum, anlarsın ya," dedi.

Durakladım. Hiçbir kin izi sezmedim, sadece çıplak gerçekler vardı.

Aynada bakışları uzaklaştı. "Ailem... beni kazara doğurdular ve bunu bana her fırsatta hatırlattılar. Kardeşlerimin en küçüğüydüm ve annemle babam o zamana kadar yorulmuştu. Beni bir yük olarak görmeye yetecek kadar. Tüm kardeşlerim arasında en değersiz olanıydım. Ve sen

Şimdi pek hatırlamıyorum, ama o yargıyı çok keskin bir şekilde hissetmişim. Sessiz bir çocuktum. Somurtkan. Sonuçta, ailem beni bir hata olarak görüyordu, öyleyse neden bu doğru olmasın ki?

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Bunu hayal etmek benim için zor. Senin..." *İstenmeyen*, diyecektim, sonra vazgeçtim. "Somurtkan."

O güldü. "Oh, ama öyleydin. Öyle ki, mümkün olduğunca çabuk evden ayrılmaya karar verdim. Hala gençken bunu yaptım. Muhtemelen dünyada yolumu bulmak için çok gençtim, ama şimdi bunun için pişman olduğumu söyleyemem."

Ben bile anlamını bilmediğim bir ses çıkardım. Bir prensin öylece... gitmesine izin verilmesini hayal etmekte zorlandım, ama o en küçüktü. Tahtın varisi olarak o kadar gerideydi ki, pratikte taht için uygun değildi. Ve erken ayrılması, onun bazı şaşırtıcı eğilimlerini açıklıyordu — özellikle de, günlerini kir ve ter içinde geçirme istekliliğini.

Sonuçta, o da lüks içinde büyümemişti.

"Her neyse," dedi, "ayrıldıktan sonra her yeri gezdim. Beni istemeyen ailemden daha iyi bir aile bulmaya çalışıyordum sanırım. Ama nereye gidersen git, insanlar hemen hemen aynıymış. Çoğunlukla kendileriyle ilgileniyorlar. Sadece kendilerine *sadıklar*. Kısacası, senin gibi değiller."

Omuzlarım, onun sözlerini savuşturmak istercesine kıvrıldı. Ben özel biri değildim. Neden beni öyle görmekte ısrar ettiğini bilmiyordum.

"Ama bir gece, Gray's Reach'teki küçük, köhne bir tiyatroda tüm bunlarla barıştım."

Elim, tedavi ettiğim kesikten kaydı. Gray's Reach mi? Orası Elara'nın en kuzeyinde, koruyucu tanrıça Gelidra'nın buzlu toprakları, buzlu dağları ve acımasız kışlarıyla ünlü bir bölgeydi. O kadar uzağa seyahat etmeyi hayal bile edemiyordum. Yolculuk haftalar, hatta aylar sürerdi. "Gray's Reach'e gittin mi?"

"İnanır mısın, doksan sekiz bölgeye gittim. Sadece bir tane kaldı. Ama Gray's Reach on yıl önceydi. O zamanlar on dokuz yaşındaydım ve daha önce hiç tiyatro oyunu izlememişim. O kadar çok bira da içmemişim, ama gösteri beni çok etkiledi."

"Ve bu... hayatını değiştirdi mi? Bir *oyun* mu?"

Gülümsememek için kendini zor tuttu. "Mmm-hmm. Sanki hiç bilmediğim yepyeni bir dünya açılmıştı. Sahnedeki o insanlar, istedikleri her şey olabilir
Söyledikleri her şey olabilir
Ve

düşündüm... neden benim için de aynı şey geçerli olmasın? Belki ailem beni istememişti, ama ne olmuş yani? Kendimi istememi engelleyen neydi? Beni tanımlayabilecek tek kişi... ben olsaydım? Ve bunu yaparak, istediğim her şey olabilirdim?

Nefesim garip bir şekilde hızlandı. Bu kadar kolay olamazdı, değil mi?

"Ayıldığımda, ilk yaptığım şey o tiyatro grubuna katılmak oldu.

Bu, umduğum her şeydi. Elara'nın her yerini birlikte gezdik ve her gece yeni bir yüz denedim. Hangilerinin bana ait olduğunu anladım, ister kahramanın ister kötü adamın olsun. Zamanında korsan oldum, atlı oldum. Savaşçı ve şair oldum. Hatta kadın oldum. Ayrıca şok edici sayıda kez öldüm."

Aklımın bir köşesinde bir şey kıpırdadı. "Ve... akşamları sık sık aşık olup, gün doğarken tekrar aşık olmaktan çıkıyordun?"

O güldü. "Ne zekisin."

Yanaklarım kızardı. Tanrım, onun bununla çok farklı bir şey kastettiğini sanmıştım.

"Her neyse, çok uzun bir süre hayatım böyleydi," dedi. "Mümkün olan her kimliği denedim. En çok sevdiğim parçaları sakladım, diğerlerini bıraktım. Ve bu süreçte her yemeği denedim. Her manzarayı içime çektim. Dilimin çevirebildiği her aksanı öğrendim. Ki bu da hepsi demek oluyor."

"Hepsini mi?"

"Şey, bir tanesi hariç hepsini. İstersen Oceansgate'i yapabilirim," dedi, ses tonu benimkine o kadar benziyordu ki ne yaptığımı unuttum.

Aynada şokumu fark etti ve sıırttı. "Yoksa Stormbow'u mu tercih edersiniz?" Sesi yine değişmişti, yapmacık ünsüzlerle dolmuştu. "Ama şüphesiz en sevdiğim Crystal Hollow olduğunu söylemeliyim."

Çenem düştü. Sonuncusunu hiç duymamıştım. Hiç. Ama neden sevdiğini anlayabiliyordum. Melodikti. Sanki bir şarkı kelimelere sıkıştırılmış gibiydi.

Şaşkınlığımı atlatınca, "Bu inanılmaz.

Sen inanılmazsın."

"Ah. Sonunda fark ettin."

Yüzüm kızardı. "Ama... onca seyahatten sonra, Oceansgate'e mi geldin?"

"Evet."

"Bir süre kaldığın yer mi?"

"Mmm-hmm," dedi. "Bu yakın zamanda mı oldu?"

Bir duraklama. "Evet."

"Ne kadar süredir buradasın?"

"On aydır."

Bunu düşündüm. Neredeyse bir yıl. "Ama doksan sekiz bölgeye gittiysen, başka bir yerde bu kadar uzun süre kalmış olamazsın."

"Hayır. Gezilerim beni buraya getirdiğinde, kendimi bu hale getirmiştım ve bundan hoşlanıyordum. Doğal geliyordu. Doğru geliyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, kabuslar beni meraklandırıyordu. Hikayeleri duymuştım ve..." Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Her deneyimi yaşamak istedim. Sadece hoş olanları değil."

Ağzımı açık bırakmaktan kaçındım, ama zar zor. "Kabus gibi bir hayat *yaşamak istediğin* için mi geldin?"

"Peki, neden olmasın? En azından ben öyle düşünmüştüm. Sonra ilkin

"Neden olmasın? En azından ben öyle düşünmüştüm. Sonra ilk kabusumu gördüm ve on yıl boyunca inşa ettiğim özgüvenim bir anda paramparça oldu. Ama orada bir şey gördüm. Fırtınanın gözünde." Merak, sözlerine gümüş bir parıltı kattı. "Olasılığı *tadabiliyordum*. Düşündüm ki... kendimi molekül düzeyinde tanıyorsam, kendime olan inancım sarsılmazsa, her anlamda kendime ait olabilirim, kabusla savaşp kazanabilirim. Zaten pek çok yüz takınmışım. Pek çok rol oynamışım. Ama bu şimdiye kadarki en zorluydu. En heyecan vericiydi. Bu yüzden kaldım ve fırtınayı yenmeyi görevim haline getirdim."

Onun yansımasını hayretle inceledim. Yatağın kenarına oturmuş, bir dirseğini dizine dayamış, diğer elini yatağa dayamıştı. Vücudunun yalın, aç çizgileri her zamanki gücünü yayıyordu, ama ben bunun kaynağını tamamen yanlış yorumlamışım. Şimdiye kadar iki kez.

"Yarım yıldan fazla sürdü," dedi, "ama başardım." "Ama... bu imkansız olmalıydı."

Gizemli bir yarı gülümsemeyle karşılık verdi. Çünkü açıkça, öyle değildi.

Sessizlik patlamak üzereydi. Artık dayanamayacak hale geldiğimde, makyaj masasından uzaklaştım. Bu sefer, alevin parlaklığına cevap veren kelebek bendim. Önüne geçtim ve hayranlığımdan başka bir şey düşünemeyecek kadar şaşkındım.

Onun tüm özgüveni görünüşe göre... tamamen gerçkti.

Hakaretlerimin onu hiç etkilememesine şaşmamalı.

"Senin gibi insanların var olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim." Bana baktı, kararlı bir şekilde. Çok kararlı. "Komik. Oyunlarda insanlar her zaman başkaları için kendilerini riske atarlar, ama ben hiç bu tür bir inanca sahip biriyle tanışmadım. Bu tür *bir sadakate*. Sen gelene kadar."

Boynumda bir sıcaklık hissettim.

"Hikayelerde de hep erkekler vardır." Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Gerçekte bu tür bir cesarete sahip olanların kadınlar olması şaşırtıcı değil sanırım."

Sözcükler aradım. "Sanırım seni... feci şekilde yanlış değerlendirmişim."

Sessizlik. Düşünme. Sonra, "Ben de suçluydum. Ben de... Buraya geldiğimde herkesin düşündüğünü düşündüm. Senin şımartıldığını. Bu evdeki herkesin şımartıldığını."

Birbirimize baktık. Nefesimi tuttum, bekledim, bekledim... neyi? Dizlerinin arasında sallanan eli seğirdi, parmakları kıpırdadı, ama bana doğru hiçbir hareket yapmadı, ben de ona doğru.

Sessizlikte, sorular kulaklarımda sivrisinekler gibi vızıldıyordu. Biri konup ısırdı. "Ama Oceansgate'te zaman geçirdiyse, dün gece kasabada insanlar seni neden tanımadı?"

Gözlerinde kurnazlık belirdi. "Çünkü o on ayı kasabada geçirmedim. Onu ormanda geçirdim."

"Ormanda mı? Ne, haydutlarla mı?"

"Kendilerine 'kurtarıcılar' diyorlar, çok teşekkürler. Ama evet." Şok beni yere çiviledi. "Bekle. Yani... o kadını tanıyordun, bodrumda? *Bu* yüzden mi sana 'efendim' dedi?"

Gözleri parladı. "Mmm. Evet. Kyra her zaman... fevri olmuştur. Seni tehdit etmesine şaşırmadım, ama kurtarıcıların böyle olmadığını bilmelisin. Kaynakları yeniden dağıtmak, evet. İnsanların boğazına bıçak dayamak? Hayır."

Ona göz kırptım. Birkaç kez daha göz kırptım. "Ben... Vay canına. Tamam. Sen gerçekten onlardan biriymişsin."

Beni uzun, tembel bir bakışla süzdü ve sonunda gülümsedi. "Seni şaşırttım."

"Beni şok ettin. Yani... ormanda yaşamak nasıldı?"

"Rahatsız," dedi. "Ve ıslak, ve şaşırtıcı derecede zorlu. Suyu içemedik, bu yüzden yağmur suyunu toplamak zorunda kaldık. Odun için ormanı kesmekten bahsetmiyorum bile. Ama en büyük zorluk yiyecek bulmaktı. Yolda hâlâ trafik varken işler daha kolaydı, ama şimdi durum vahim hale geliyor. Kurtarıcılar yakında yeni bir yiyecek kaynağı bulamazlarsa, başka bir yere gitmek zorunda kalacaklar."

"Oh. Ama... o zaman neden şehre taşınmıyorlar?"

Bana anlamlı bir bakış attı. "Çünkü. Liderleri anonim kalmayı tercih ediyor."

Dün gece Kyven'in aranan posterini cebine koyduğunu hatırladım. O zaman, onun önemsizmiş gibi *davrandığı* için bunu önemsememiştim. Ama fark etmeliydim. "O zaman onu tanıyorsun? Bu... haydut şefi?"

"Onunla tanıştık," dedi ve bunun hoşuna gittiği izlenimini edindim.

"Nasıl biridir?"

"Oh, çok gizemli. Çok... haydut gibi. Ve kahraman rolünü oynamaya çok bağlı. Daha fazlasını söyleyemem, çünkü öyle yaparsam onunla arkadaşlığım kalmaz."

Bunu düşündüm. "O da kabuslara direnebilir mi?"

Kyven bir anlığına gözlerime baktı, sonra bir an daha. "Bildiğim kadarıyla, bunu sadece ben yapabilirim."

Onun ortaya koyduğu bulmacanın parçaları, yağmurun yumuşak sesi eşliğinde birbirine oturdu. "*Demek* haydutların zincirlere ihtiyaç duymadıkları söylentisi buradan geliyor. Senden. Hem de tüm insanlardan. Ama... Vick. Onu bir yıldan az süredir tanıdığını söyledin, bu da onu ormanda tanışmış olman gerektiği anlamına geliyor, değil mi? Bu yüzden mi o ve Lunk kraliyet üniforması giymiyorlar? Çünkü aslında Hightower'dan değiller mi? Çünkü sıradan hırsızlardan başka bir şey değiller mi?"

Cevap olarak gülümsemesi beni neredeyse kör etti. Onu memnun ettiğimi anlayabiliyordum. "Vay canına." Bu açıklamaları kafamda bir süre düşündüm. Vick'in

aksanı Kyven'inkiyle uyuşmuyordu. Sahte olduğu için kulağa sert geliyordu, çünkü Vick benim kendi mahallemden geliyordu. En azından Lunk'un peltekliği, kökenine dair ipuçlarını gizliyordu. En azından yalan söylememişti.

"Sana söylediğimi onlara söyleme," dedi Kyven. "Özellikle Lunk, artık onu aşırı eğitilmiş ve aşırı maaşlı biri olarak görmediğini öğrenirse çok hayal kırıklığına uğrayacaktır."

Boğuk bir kahkaha çıktı. "Tamam. Ama... geri dönmüştün. Hightower'a. Değil mi?" Dönmüş olmalıydı. Eliana birkaç ay önce başkentte onunla karşılaşmıştı. Burdock Street'te, her neyse.

"Evet, orada zaman geçirdim. Arada sırada." Kyven kirpiklerinin altından beni inceledi. Utangaç mı davranıyordu, yoksa rol mü yapıyordu, anlayamadım. Ya da her ikisi de. "Bana uygun olduğunda."

Tanrılar aramızda. Bu hikaye, Eliana'nın mektubunu neredeyse tek başına çürütüyordu — o, başkentteki suçların sürekli olduğunu ima etmişti. Neredeyse bunu açıkça söyleyecektim, ama sonra geri çektim.

Kyven'in bana bakışında bir şey vardı. Neredeyse bir meydan okuma. Bir beklenti. Hâlâ kavrayamadığım bir yapboz parçası.

Bunu anlamaya çalıştım, ama kafamda uzun bir bölme işlemi yapmaya çalışmak gibiydi. Çözüm yerine oturacak gibi görünüyordu, ama oraya ulaşmak için hareketli parçaları yeterince uzun süre dengede tutamadım.

Ama birçok şey olsam da, aptal değildim. Bunu biliyordum. Cevap istersem, Kyven sadece kaçamak cevaplar verecekti, Vick'i veya arananlar posterini sorduğumda olduğu gibi. Ama beklersem, söylediği her dikkatsiz kelimeyi inceleyerek, o istese de istemese de parçaları bir araya getirebilirdim.

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedim ve onu sırlarıyla baş başa bıraktım. Geri kalanını da yakında öğrenecektim. "Ama... bu tam olarak ne anlama geliyor? Bizim için? Gelecek ay bizi nasıl etkileyecek?"

Bronz rengi kaşlarından biri yukarı kalktı. "Evliliğimizin geri kalanından ne istediğimi mi soruyorsun?"

"Ben... Evet. Sanırım öyle."

Kıkırdadı ve saçını düzeltmek için boşuna bir girişimde bulundu. "Seninkinden çok farklı bir şey, eminim."

"Nedir o?"

Sanki savaşa hazırlanır gibi derin bir nefes aldı. "Ben... her şeyi istiyorum. Hayatın sunabileceği her şeyi deneyimlemek istiyorum. Bu da, senin kocan olduğum sürece, gerçekten senin kocan *olmak* istediğim anlamına geliyor. Her anlamda. Bunu yaşamak istiyorum. Nefes almak istiyorum. Karanlıkta çizebilene kadar içinden haritasını çıkarmak istiyorum. Buna dalmak istiyorum. Kendimi senin içine gömmek istiyorum."

Şaşkın bakışım karşısında güldü. "*Öyle değil*, aslanım. Aslında, hayır, bu kesinlikle yalan. Kendimi senin içine gömmek istiyorum. *Öyle*. Ama bu durumda tam olarak demek istediğim bu değil. Daha çok..."

"Özgünlük mü?" diye sordum, zayıf bir kurtarma çabasıyla. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Aynen öyle."

Çıplak ayak parmaklarım halıda kıvrıldı, bu baş döndürücü konuşmanın ortasında bir dayanak noktası arıyordu. "Bu evlilikte senin için bir şey olduğunu söylediğinde bunu mu kastetmiştin?"

"Bu seni çok mu şaşırttı?"

Öyleydi. Gerçekten öyleydi. O gün çatıda neden açıklamayı reddettiğini şimdi anlıyordum. Açıklamış olsaydı, tek kelimesine bile inanmazdım. Ama şimdi, onun hiç azalmayan bir coşkuyla bir deneyimden diğerine atıldığını gördükten sonra, onun

aynı şekilde yaklaşması neredeyse mantıklı geliyordu.

"Sürpriz bir yana," dedim yavaşça, "senin için özgünlük tam olarak ne anlama geliyor? Ne istiyorsun? Yatağımı paylaşmak mı? Gözlerime bakmak mı? Beni kucaklamak mı? Beni sikmek mi?"

"*Sikişmekten* bahsetmiyorum." Dilini kelimenin üzerinde gezdirerek tadına baktı. Okşadı. Aksanı, kelimeyi kaba bir şeyden lezzetli bir şeye dönüştürdü. "En azından, *sadece* o değil. Bana kalsa, tabii ki onu da kabul ederdim. Ve bakmayı, sarılmayı, yatağı paylaşmayı. Ve bunlardan bazılarını da. Dün gece yaptığım gibi sana bakmayı. Yanılmıyorsam, bu evlilik işinin bir parçası."

Göğüs kafesimdeki ani çarpıntıyı görmezden geldim. "Ama tüm bunları yapsak, evlenmiş oluruz. Tamamen. İptal etmenin hiçbir yolu olmaz."

"Ah, ama öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyin senin elinde olduğu." Sesi, saten üzerine dökülmüş bal gibi yumuşaktı. "Bana kalırsa, hiçbir kral, hiçbir yasa bana kim olduğumu veya ne olduğumu söyleyemez. Bu konuda da durum aynı. Sen ve benim birbirimiz için ne ifade ettiğimiz sadece bize ait. Bu, burada, bu odada karar verilir, başka hiçbir yerde değil. Kesinlikle Hightower'da ya da huysuz yaşlı bir hükümdar tarafından değil. Yeminleri ciddiye almadığımı söylediğimde kastettiğim buydu. *Kendimi* ciddiye almadığımı kastetmedim. Sadece başkaları tarafından bana dayatılan sözleri ciddiye almadığımı kastettim."

Boğazım düğümlendi. Cevap vermek için üç deneme yaptım. "Yani ne yaparsak yapalım, evliliğin feshini imzalayacak mısın? Amryssa ile evlenecek misin?"

Gözünü bile kırpmadı. "İstedğin bu mu?"

Nabzım hızlandı, sonra normale döndü. Kesinlikle öyle. Kyven, Oceansgate'ten çıkabilmesinin tek yoluydu. Güvende olabilmesinin tek şansı. "Her şeyden çok."

"O zaman neden olmasın? Ama şunu bilmelisin ki, bunu onunla tekrarlamak gibi bir niyetim yok. İş bittiğinde, yoluma devam etmem en iyisi. Doğrusu, benim planım da hep buydu."

"Ne, gitmek mi?"

Gülümsemesi düzleşti, pişmanlık dolu bir ifadeye dönüştü. "Evet. Hanımefendi, ben olmadan Hightower'da yerini alabilir. Ben ise bir kabusa doğru yürüyeceğim ve bir daha

bir daha haber alınmayacağım."

Bunu sindirdim. "Ama herkes senin öldüğünü düşünecek. Nereye gidersen git, artık prens olmayacaksın."

"Hayatımın çoğunu prens olmadan geçirdim. Bu benim için yeni bir şey olmaz."

Düşüncelerim karmakarışık oldu, ama bu aslında... mükemmeldi. İsteddiği gibi yaşayabilirdi, görücü usulü evlilikler ya da hesap vermesi gereken kraliyet babaları olmazdı. Kral sorunu çözülmüş sayardı ve Amryssa harika bir hayat sürerdi. Onu Hightower'a bile eşlik edebilirdim, ki bu umut etmeye cesaret edemediğim bir şeydi. "Ama nereye gideceksin?"

Omuz silkti. "Muhtemelen Fairmont'a. Henüz görmediğim tek bölge. Toplamam gereken son aksan."

Fairmont. Elara'nın tam ortasında. Oceansgate ve Hightower'dan yeterince uzakta olacaktı, onu bir daha görme şansımız olmayacaktı.

Damarlarımda bir titreme başladı. "Bu fikri beğendim."

"Öyle mi?" Sesi boğuk bir tona dönüştü. "Hangi kısmı? Hepsi mi?"

"Şey, sevişme kısmı hariç."

Yumuşak, boş bir kahkaha attı.

"Ya da sarılma kısmı. Ama yatak paylaşımı, bunu yapabilirim. Daha da önemlisi, özgürlüğünü kazanmana yardım edebilirim. Tek bir isteğim var. Benim için yapman gereken bir şey."

Bana bir bakış attı. Seksi, baştan aşağı, *umarım bu bir şekilde çıplak kalmamızı gerektirir diye içtenlikle umduğum* bir bakış, midemi titretti. "Karım için her şeyi yaparım," dedi, sesi o kadar boğuktu ki sanki başka biri gibi geliyordu.

Ne? Ne oluyor lan? Bunu nerede öğrenmişti? Sahnede mi?

Sinirlenerek, bu duyguya sarıldım. Eğer bu prens, gözleriyle bu yakıcı bakışları atıp, bunun bedelini ödemededen kurtulabileceğini düşünüyorsa, onu bu düşünceden çabucak vazgeçirecektim.

"Her şey mi?" dedim, onun baştan çıkarıcı ses tonuna uyarak. "Her şey."

Adım attım ve sanki onu öpecekmiş gibi eğildim.

Yüzünü yukarı kaldırdı, hevesle, kirpikleri yanaklarına değdiğinde dudakları açıldı. Elini saçlarıma kaydırды, ama ben durdum, ağzım onunkinden bir saç teli kadar uzaktaydı.

Biraz eziyet hak etmişti. Muhtemelen birazdan da fazlasını.

Yine de, gereğinden çok daha uzun süre orada kaldım. Sadece bir santim kadar yaklaşıyordum, tadının nasıl olduğunu öğrenebilirdim.

Ve tanrıça, bunu öğrenmek istiyordum. Göğüs kafesimdeki bir şey şişti, o kadar ısrarcıydı ki, parmak ucu kadar küçük bir alana hapsolmuş bir fırtına gibi hissettim. Çünkü bir yandan, onu ilk gördüğüm andan itibaren onu güzel bulmuştum, ama bu... kokusunun cazibesi, yakınlığı, onunla uyandığım şekilde uyanmak... bu...

Her neyse, en azından benim kendimi kaptıramayacağım bir şeydi. Çünkü Kyven'in iddialarına rağmen, evliliğimizin iptali geçerli olmalıydı. Amryssa'ya Hightower'da kimsenin itiraz edemeyeceği bir yer ayarlayacaktım.

Dahası, Amryssa o koridordan geçene kadar her şey hala bozulabilirdi. Bu da bir yedek plana ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Mümkünse, Oceansgate'i Amryssa için yaşanabilir hale getirecek bir yol.

"Zephyrine'in hançerimde olup olmadığını bulmama yardım etmeni istiyorum," dedim, sözleri konuşmaktan çok, doğrudan ağzına üfler gibi. "Ve eğer öyleyse, onu nasıl çıkaracağımızı. Bu kabusları nasıl durduracağımızı."

Kyven'in gözleri birden açıldı. O kadar yakındı ki, irislerindeki elmas parçacıklarını sayabilirdim. Nefes alıp verişinin her ihtiyacını hissedebiliyordum.

Tanrıça, onu öpersem, ona bir santim bile vermeyeceğim. Onun dediği gibi bir mil bile değil. Ona bir ışık yılı vereceğim.

Ben de geri çekildim ve onu boşluğa doğru uzanmış halde bıraktım. O inledi, ama ben onun sesinde bir takdir notası duyduğuma yemin edebilirim.

"Sen yıkıcısın, biliyor musun?" Sesi yay telinden daha gergin hale gelmişti. "Yemin ederim, sen benim ölümüm olacaksın."

Zorla gülümsedim. Öldürmeyeceğim, ama ilk gece neredeyse öldürüyordum. Keşke o dilinin onu nasıl kurtardığını bilseydi.

"Ama... sana yardım edeceğim," diye devam etti. "Elbette edeceğim."

"Teşekkür ederim." Kapım çalındı ve dikkatimin dağılmasına minnettar olarak oradan uzaklaştım.

Muhtemelen Amryssa'yı getirmek için gelen Bayan Quist'ti. Ama kapıyı içeri doğru açtığımda, koridorda yüzü asık bir uşak bekliyordu. "Harlowe. Majesteleri. Seneschal herkesin aşağıya, kütüphaneye gelmesini istiyor. Arama ekibi kuruyor."

"Arama ekibi mi?" Kanım dondu. "Ne? Neden? Birisi mi kayboldu?"

Adam ellerini ovuşturdu. "Althea. Dün gece zincirleri kullanılmamış. Ya da kullanılmışsa, bu sabah erkenden kaldırılmış. Ve

görevine gelmedi. Odasını aradık ama... hiçbir şey bulamadık. Sanki ortadan kaybolmuş gibi."

Kaybolmuş. Kyven'e dönüp güven ararken, gözlerimiz buluştuğunda, kemiklerim buz tuttu.

Çünkü bir an için, hiç de şaşırmış görünmüyordu.

16.

Merdivenlerden aşağı inerken, Kyven'in peşimden geldiği yere baktım.

Yüzünde sessiz bir endişe vardı, ama odamda gördüğüm o anı unutamıyordum. Ya da geçen hafta Althea'ya olan ilgisini. *Ya da dün geceki fırtına sırasında zincirlerinin çözüldüğünü, çünkü beni teselli ederken, evet, orada kaldığından emin olamıyordum. Kabusun doruk noktasında, herhangi bir yere gidebilir, herhangi bir şey yapabilirdi ve ben farkına bile varmazdım.*

Midem bulandı. Birkaç dakika önce ona çok emindim, ama bu, onun son on yılı bir aktör olarak geçirdiğini itiraf etmeden önceydi. Bir *yalancı* olarak. İsteddiği aksanı kullanabilecek kadar yetenekli bir yalancı.

Şimdi içimde bir kargaşa vardı. Kimdi o? Ne saklıyordu? Kütüphaneye vardığımızda başım zonkluyordu.

Vick çoktan gelmişti; kollarını kavuşturmuş bir köşede duruyordu, yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı ama gözleri her zamanki gibi keskin bakıyordu. Keşke o keskinliği ona yöneltebilseydim, çünkü olanlar onu şaşırtmamış gibi görünse de, şaşırtmamış *gibi* de görünmüyordu.

Tanrım, ya Althea'yı *o* kaçırdıysa? Ya ikisi de kaçırmadıysa?

Ugh.

Olivian boğazını temizleyerek sessizlik işaret etti. Bayan Quist ve Amryssa dışında neredeyse herkes oradaydı. Lunk koltukta oturuyordu, yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

"Çoğunuzun bildiği gibi," dedi seneschal, "bu sabah hizmetçilerimizden biri kaybolmuş olarak bulundu."

Yüzümü buruşturdum. Althea'yı pek tanımıyordum, ama Zephyrine'e onun iyi olduğunu umduğumu söyledim.

Olivian, kâhyanın söylediklerini büyük ölçüde tekrarladı, ancak bunu yaparken belirgin şekilde daha dağınık görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Saçları, tarakla taranmış gibi görünüyordu - tabii tarakla taranmışsa - ve Althea için personeli harekete geçirmeyi başardığına hayret ettim. Sonra fark ettim ki, onun için Althea'nın ortadan kaybolması, alet kutusundan bir aletin kaybolması anlamına geliyordu. Bir hizmetçi eksikliği, tereyağı çırpamak, yumurtaları toplamak ve çamaşırları ipe asmak için bir el eksikliği anlamına geliyordu.

Olivian aslında *umursamıyordu*. Sadece evin işgücünün azalmasını istemiyordu.

"Althea dün gece kendini güvende tutmayı başaramadıysa, cesedi arazinin bir yerinde olabilir," dedi. "Bu olasılığa hazırlıklı olun."

Ben irkildim. Olivian, personeli ikili gruplara ayırarak ve bize nerede arama yapacağımızı söyleyerek konuşmasını bitirdi.

"İki saat sonra tekrar toplanacağız. Eğer bulunamazsa..." Olivian durakladı ve ben onun bakışını takip ederek boş bir köşeye baktım. Karısının hayaleti orada dolaşıyor gibi görünüyordu. Onunla alay ediyordu.

Ama konuşmasını bitirmiş gibiydi. Hizmetçiler ve uşaklar ikişer ikişer gruplara ayrılıp dağıldılar.

"Peki," dedi Kyven. "Görünüşe göre sen ve ben üçüncü katı arayacağız."

Çenem gerildi. Onunla daha fazla yalnız kalacağım. Ne güzel. "Evet. Gidelim bari."

"Hadi gidelim. Çünkü bu iş ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk iyileşme pastırması yiyebilirim."

Durdum, gözlerimi kısarak. "İyileşme pastırması mı? Kabuslar seni etkilemiyorsa, tam olarak neyden iyileşmen gerekiyor?"

"Oh, dün geceyle bir ilgisi yok." Bana küstahça gülümsedi. "Daha çok, bu evde *birisi* iştahımı kabartıp sonra da beni tatminsiz bırakmakta ustadır."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Yukarıda onu neredeyse öperek alay ettiğimi kastettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. "Bunu hak ettin."

"Oh, buna itiraz etmiyorum. Ve hoşuma gitmediğini de söylemedim. Sadece beni... aç bıraktığını söyledim."

Yanan yüzümü çevirip kütüphaneden çıktım. Bu adam. Onunla birlikteyken, üstünlük her zaman benden uzaklaşıyor gibiydi.

Üçüncü katta, Kyven ve ben doğu koridorunu oda oda aradık. Başka bir flört saldırısına cesaret edememek için, tüm bu süre boyunca onun bakışlarından kaçındım.

O ise aramaya dürüstçe çaba gösterdi. En azından öyle görünüyordu. Ağır perdeleri kenara çekti, ortaya çıkan toz bulutuna öksürdü, sonra dizlerinin üzerine çöküp yatakların altını aradı.

Hayır Althea. Bunun beni cesaretlendirdiğini mi yoksa cesaretimi kırdığını mı

Koridorun sonuna geldiğimizde, kilitli bir kapıya rastladık. Kyven Kolu salladı ve kaşlarını çatı. "Burada ne var?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır." Bana bakarak gözlerini kırptı. "Bilmeli miyim?"

Kollarımı kavuşturdum. Bu, ben onları fısıldaşırken yakalamadan hemen önce, asistanının büyük ilgi gösterdiği odaydı. Ama Vick'in Kyven'in asistanı olmadığı ortaya çıktı, peki neydi? Onun tebası mı? Astı mı? Kesinlikle arkadaşı değildi... aralarındaki etkileşimler bunun için yeterince sıcak değildi. Ve son zamanlarda, Vick'in bakışları daha da soğuk hale gelmişti. "Vick her şeyi bilmek için can atıyordu. İkiz fısıldaşmaya başlamadan hemen önce."

Kyven'in kaşları çatıldı.

"Althea'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye patladım, kendimi tutamadım.

Yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. "Sanırım biliyorum, çünkü aklı başında herhangi biri bu kabuslardan bıkmadı. Herkes *giderdi*. Eminim ki çok uzaktadır ve dün geceki gibi bir fırtınayı bir daha yaşamak zorunda kalmayacağı için rahat bir nefes almıştır."

Her sözünü, her göz kırpışını dikkatle dinledim. "Yani onu sen kaçırmadın?" Burun kıvırdı. "Hiç de değil."

"Vick'e onu çaldırmadın mı? Onu saklamak için bu odayı kullandın mı? Çünkü o bu kapıdan geçmeye kararlı görünüyordu."

Yüzünde şüphe belirdi. "Vick'in bu odaya ilgisi varsa, bu odada değerli bir şey olduğunu düşündüğü içindir. Beni tam olarak neyle suçluyorsun?"

Onu uzun süre inceledim, sonra avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Yedi cehennem, aslında bilmiyordum. Tek bildiğim, bu sabah

duygularımın büyük bir değişim geçirdiğini, güvene doğru, ona *inanmak* için kemiklerime kadar işleyen bir ihtiyaca doğru kaydığını biliyordum.

Şu anda bile, içimde sessiz bir kesinlik atıyordu, bu adamla güvende olduğumu söyleyen bir sükunet. Buna güvenebilir miydim?

Nefesim hızlandı. Belki Althea kendi isteğiyle gitmişti. Belki ailesini alıp kaçmıştı. Belki Kyven'in Vick'e fısıldaması sadece bir tesadüftü ve...

"Zephyrine adına ne yapıyorsun?" Döndüm.

Olivian koridorda duruyordu, başı eğik, duruşu geniş, saldırmaya hazır bir boğa gibi. "Neden siz ikiniz diğerleriyle birlikte aşağıda değilsiniz?"

Geri çekildim. Başka bir yerde olsaydım, yerimden kıpırdamazdım, ama burada? Zavallı hizmetçinin, lekelenmiş ve oksijensiz kalmış, Olivian'ın elleri boynunda olduğu bir görüntü gözümün önüne geldi.

Tanrıça, Lady Marche'nin odasına yaklaşmamalıydım.

Kyven önüme geçti. "Bu kapı kilitli. Arayabileceğimiz son yer burası, ama içeri giremiyoruz."

"Çünkü burası özel bir oda." Olivian'ın vücudunun her bir çizgisi kırılmak üzere gerilmişti.

"Her odayı dedin." Kyven burnunu çekti. "İstisnalar olsaydı, belirtmeliydin."

"İstisnalar var," diye tısladı Olivian. Ondan hiç böyle bir ses tonu duymamıştım; çekilen bir kılıç kadar soğuk ve tizdi. "Kimse bu kapıya yaklaşamaz. Anahtarcı bile, prens bile."

Kyven dikleşti. Boyu seneschal'ın boyuna yetişmiyordu, ama çok daha uzun bir adam gibi duruyordu. Ve Zephyrine'e şükürler olsun ki, arkasına saklanmam için yeterince büyüktü.

"Peki." Sesi neredeyse... sıkılmış gibiydi. "Zaten saklambaç oynamanın heyecanı da azalmıştı."

Bunun üzerine kolumu tuttu ve beni uzaklaştırdı. Çok sarsılmıştım, itiraz edemedim. Bunun şiddete ne kadar yakın olduğunu tahmin bile edemediğini sanıyordum.

Aşağı kata indiğimizde, herkes yeniden toplanmıştı. Titreyen nefeslerimi sakinleştirdim ve Althea için dua ettim. Görünüşe göre kimse onu bulamamıştı ve umarım Oceansgate yolunun yarısını geçip, daha iyi bir hayata doğru yol almıştır.

Ama sonra Bayan Quist ve Amryssa içeri girdi ve düşüncelerim buharlaştı. En iyi arkadaşıma koştum, Kyven'ı unuttum. Vick'i. Her şeyi.

Amryssa berbat görünüyordu, sanki kabus onun canlılığının bir parçasını koparıp ateşe atmış gibiydi. Kemikleri ıslak ipek kadar şeffaf derisinin altında belirgindi ve gözlerinin altında derin çukurlar vardı. Ve... dünden beri bir şekilde kilo mu vermişti?

"Am, ne oldu?" Ellerim onun üzerinde uçuyordu, sanki elbisesini düzelterek *onu da* düzeltebilecekmişim gibi.

"Hiçbir şey." Neşeli görünmeye çalıştı ama başarısız oldu. "Sadece... yorgunum. O kabus... çok acımasızdı."

Bayan Quist'in geniş mavi gözleri, kalbimi dolduran aynı çaresizliği yansıtıyordu. "Yemek yedi, ama pek faydası olmadı. Onu yukarıya uyumaya göndermek dışında ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Boğazımda oluşan dikenli topu yuttum. Amryssa ölüyormuş gibi görünüyordu. Gerçekten ölüyormuş gibi. Yavaş ama emin adımlarla, bu kabuslar onu öldürüyordu ve ben bu konuda tanrıça lanetli bir şey yapamıyordum, ama...

Hayır. Bekle.

Dikleştım. Amacım içime işledi ve kemiklerimdeki acıyı uzaklaştırdı. Yukarıda Kyven'e söylediğim gibi, Zephyrine'i hançerimden kurtarabilirdim. Kabusları durdurabilirdim.

Çünkü şu anda Amryssa'ya bakınca, kraliyet evliliğinin onu kurtaracağına ikna olamıyordum.

Bu gidişle, düğünü görebilecek kadar hayatta kalabileceğinden emin değildim.

17.

Günü Amryssa'nın etrafında telaşla geçirdim. Bir şekerleme ve banyo onu biraz canlandırdı, akşam olduğunda hayatta kalacağına karar verdim. *Bu* seferlik. Ama kabuslar giderek şiddetleniyordu ve boşanma belgesi gelmeden bir sonraki fırtına gelirse...

Titredim. Zephyrine'i kurtarmak için bir ayım vardı, belki daha az.

Ertesi sabah, kendimi hançerimi araştırmaya adadım. Amryssa'yı, yağmurun devam etmesi nedeniyle bütün gün serin kalacak olan kütüphaneye yerleştirdim ve Olivian'ı aramaya çıktım. Koridorda geniş omuzlarını gördüğümde, hızla peşinden koştum ve sabahlık ceketinin kolunu yakaladım.

Döndü. Sanki tam da bu an için saklamış gibi, yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi. "Ne var?" diye bağırdı.

Ben bir kelime bile edemedim, daha fazla soru sordu. "Neden prensin yanında değilsin? Onunla kalmanı söylemedim mi? Bir hizmetçinin *daha* kaybolmasına gerçekten ihtiyacımız var mı?"

"Althea kendi isteğiyle gitti," diye tersledim ve tanrım, bunun doğru olmasını ne kadar da umuyordum. "En olası açıklamanın bu olduğunu biliyorsun."

Homurdandı — kabul ediyormuş gibi mi, sabırsızlıktan mı, kim bilir.

"Kyven de benim odamda duş alıyor. Onu içeri kilitledim, bu yüzden sinirlenmene gerek yok."

"Peki." Olivian küçümseyici *bir hareketle* elini salladı. "O zaman ne istiyorsun?"

Çenemi kaldırdım ve... daldım. Amryssa'nın tereddüt etmeme tahammülü yoktu. "Senden *istediğim*, Zephyrine'in bir parçası nasıl

ve geri kalanının nerede olduğunu söylemeni istiyorum. Ve kabusların neden kızını güvende tutmaya bu kadar önem verdiğini."

Seneschal'ın yüzü bembeyaz oldu. Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Düşen bir tüy bile daha fazla ses çıkarırdı.

Her bir seçirmeyi kaydettim. Az önce söylediklerimin yarısı karanlıkta bir bıçak darbesi gibiydi, ama gözlerini dolduran panik, hedefi vurduğumu gösteriyordu.

Yedi cehennem, o *biliyordu*. Olivian başından beri Zephyrine'in nerede olduğunu biliyordu ve bu konuda hiçbir şey yapmamıştı.

Bu pisliği nefret etmeme şaşmamalı. O gün çalışma odasında ona gösterdiğim iyi niyet, ilk yüksek dalgada kumdan kale gibi eridi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi, ama inkârı çok geç kalmıştı. "Hançer sana bunu söyledi ise, yalan söylüyor."

Burnumdan bir nefes çıktı. Demek bıçağın konuştuğunu da biliyordu. İnanılmaz. "Hançer bana hiçbir şey söylemedi. Bunu kendim anladım." Ya da... Aslında Kyven anlamıştı, ama şu anda prenze altın yıldızlar vermek zorunda değildim.

"Yanıyorsun." Olivian'ın sözleri sanki boğazından zorla çıkarılmış gibi geliyordu.

"Yanılmıyorum. Açıkça. Bu da demek oluyor ki, bu kabusları nasıl sona erdireceğini biliyorsun, değil mi? Zephyrine'i nasıl kurtaracağını."

Seneschal'ın daha fazla öfkelenebileceğini düşünmemiştim, ama başardı. Göz bebekleri ateşli iğne delikleri kadar küçülürken boğulur gibi bir ses çıkardı. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Dişlerimi sıktım. "Belki öyle, ama hatırlıyor musun, bu gelin takası karmaşasına, bana güvenmediğin için girdiğimizi söylemiştin. Sence bu da o zamanlardan biri olabilir mi?"

Boyunu kullanarak bana doğru eğildi. "Kesinlikle öyle düşünmüyorum." Geri adım atmak istemediğim için duruşumu genişlettim.

"Ve eğer dediğin kadar kızımı seviyorsan, bu konuyu kimseye açmayacaksın. Ne ona ne de başkasına. Beni duyuyor musun? İşini yap. Onu koru. Bu konuyu bir daha duymak istemiyorum." Öfkesiyle beni itip geçti, öfkesi o kadar belirgindi ki, geçtiği sırada floklu duvar kağıdının bile titrediğine yemin edebilirim. Her adımında cam aplikler yuvalarında sallanıyordu.

Peki öyleyse. *Bu* tepki bir şey ifade ediyorsa, Amryssa gerçekten de bu işin bir parçasıydı. Hem de çok büyük bir parçası.

Ama Olivian bana hiçbir şey söylemeyecekti. Gerçeği kendim bulmam gerekecekti. Çürümüş ahşaplardan sırlarını söküp

kendi başıma birleştirmeliydim.

Nereden başlayacaktım? Muhtemelen kütüphaneden. Tek gerçek bilgi kaynağımız orasıydı. Her kitabı tek tek incelemeli, hançerden, Leydi Marche'den veya herhangi bir ipucundan bahsedilip bahsedilmediğine bakmalıyım.

Hâlâ koridorda durmuş, pencereden dışarı bakıyordum, camdan aşağı akan gümüş rengi ıslaklığı pek fark etmeden, birden ayak sesleri yaklaştı.

Dönüp Merron'u gördüm. Yorgunluk ve ihtiyatlılık yüz hatlarını köreltiyordu. "Selam." Koluna uzandım, ama o geri çekildi.

"Majesteleri," dedi sert bir sesle.

Ben irkildim. Son bir aydır benden kaçması kesinlikle kasıtlıydı. "Evet, o konuda. Ben..."

"Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor," dedi. "O gün, birlikte olduğumuzda. Biliyor muydun? O gece onunla evleneceğine karar vermiş miydin?"

Ağzım kurudu. "Merron..."

"Sadece söyle." Gözleri parıldıyordu, suçlama hissi yok olmuştu. "Ne olduğunu bilmem gerek. Eğer bu yüzden mi bana seni unutmamı söyledin, o gece."

Boğazıma bir karıncalanma geldi ve hançerimi sıkarak bir anlık gecikme kazandım. *Zephyrine, yardım et bana.*

Bu sözleri hiç bu kadar ciddiye almamıştım, ama şimdi yanımda bir tanrıça olduğunu biliyordum — ona pek nazik davranmamış, ona saygı göstermemiştim. Aslında, onun önünde utanç verici derecede çok küfür etmiştim.

Hançer uğuldadı. *Evet?*

Yalvaran bir ses tonu kullanarak, dinsiz davranışlarımı telafi etmeye çalıştım. *Ona ne söyleyeceğimi söyle. Lütfen. Onun acı çekmesine dayanamıyorum.*

Avuç içimde bir kahkaha mırıldandı ve kayboldu. Kaşlarımı çattım. Hiç yardımcı olmayan cadaloz.

O zaman gerçek buydu. "Evet, ben... biliyordum."

Acı, Merron'un stoik tavrını delip geçti. "Ve bana söylemedin mi?"

"Çünkü beni durdurmaya çalışırdın." Sesime yalvaran bir ton
"Biliyorsun ki durdurmaya çalışırdın."

Sessizce yutkundu ve en azından ikimizin de yalan olduğunu bileceğimiz bir inkarla karşılık vermemesini takdir ettim.

"Daha iyisini hak ediyordum," dedi sonunda. "Senden."

Tanrım. Halıyı kaldırıp altına girip, sonra tekrar yere yapıştırmak istedim. "Öyleydi. Kesinlikle öyleydi. Ve özür dilerim. Seni incittiğim için kendimden nefret ediyorum. Hiçbir mazeretim yok. Bu evlilik olayı bir hataydı ve bunu yaptığım için aptalım."

"O zaman... pişman mısın?" "Derinden."

Sanki ona hedefli bir darbe indirmişim gibi geri çekildi. "Tanrım, Harlowe, bu daha da kötü."

"Daha mı kötü? Ne? Nasıl?"

"Çünkü." Kaşları çatıldı. O kadar... kederli görünüyordu ki, gümüş rengi ışık cildinin ve saçlarının zengin kahverengi tonlarını çalıyordu. "Onunla evlendiğine pişman olduysan, bu bütün olayı boşa çıkarmış olur. Bu, seni boşuna kaybettiğim anlamına gelir. Bu, sebepsiz yere böyle hissettiğim anlamına gelir."

Göğsüm çöktü. Boğazımda binlerce mazeret kaynıyordu: Kyven'in onuruna iftira atmak, evliliğin feshini vaat etmek, Hightower'ın kızıl saçlı prensi için hiçbir şey hissetmediğimi inkar etmek. Ama bunların hiçbiri yardımcı olmazdı. Merron'un kalbini paramparça etmişim ve bu süreci durduramıyordum.

Bu yüzden mümkün olan en doğru şeyi söyledim. "Bunu Amryssa için yaptım."

"Amryssa." Gözlerinin arkasında sert bir duvar yükseldi. "Tabii. Elbette."

Kahretsin. Neden bunu söyledim ki? Eğer daha fazla ağzımdan laf kaçırırsam, onu sindirmeye başlayacağım. Açıklamaya çalıştım, ama o elini kaldırarak beni engelledi.

"Yapma. Yapma, tamam mı? Benim için tek bir şey bile yapmayı reddederken, onun için dünyanın sonuna kadar gideceğin hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum."

Başını sallayarak yanımdan geçti. Onun gidişini izledim, her nefesimde pişmanlık vardı.

Tanrılar aramızda. Ben korkunç, berbat bir insandım. Kalbi olmayan bir insandım. Bu genellikle işime yarardı, ama Merron'un yanında her zaman yeni bir utanç tabakasıyla boyanmış olarak uzaklaştırdım.

Ve şu anda, kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim.

18.

Kütüphaneye döndüğümde, Amryssa ve Lunk'u halının üzerinde çapraz bacaklı oturmuş gülüyorlar buldum.

Durup, onların neşeli hallerinin benim utançımın acısını dindirmelerine izin verdim. Sadece gülmekle kalmayıp, açıkça *kıkırdamaları* da yardımcı oldu — o gümüş rengi bir cıvıltıyla, o ise mobilya taşınırken çıkan gürültüye benzer bir sesle.

Kalbim sakinleşene kadar onları izledim.

Çünkü... işte buydu, değil mi? Onu bu yüzden seviyordum, bu yüzden her şeyi feda ederdim. Gerekirse Kyven ile tekrar evlenirdim. Çünkü kabus o kadar acı getirmiş olsa da, Amryssa kömür madeninde bir elmas gibi, sisli bir gecede bir lamba gibi parlıyordu. O, insanlığın sunabileceği en iyi ve en parlak şeydi ve biraz huzur hak ediyordu.

Yaklaştığımda bana baktı. Beyaz bukleleri sırtından aşağı dökülerek haliya kadar uzanıyordu. Yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi.

Ve... vay canına. Onu daha sık Lunk'la bırakmam gerek. Onu canlandırmak için benim denediğim her şeyden daha fazlasını yaptı. O adama karşı duyduğum sevgi içimi kapladı, o kadar güçlüydü ki gözlerim yaşardı.

"Harlowe." Amryssa yere vurdu. "Gel otur. Lunk az önce bana bir tavuğu kesmeye çalıştığı, ama tavuğun onun iç çamaşırını alıp kaçtığı zamanı anlatıyordu."

Dev adam başını eğdi. "Oh, anahtarcı hanım bunu duymasına gerek yok." *Anahtarcı hanım, keymithreth* olarak telaffuz edildi, while *doesn't* ise *doethn't* oldu. "Şüphesiz daha iyi işleri vardır."

Elbette haklıydı, burada aramam gereken dört devasa kitap duvarı vardı. Bir milyon deri ciltli kitap,

kâbusların yükselişini, Leydi Marche'nin hançerini ya da... şey, tam olarak ne aradığımı bilmiyordum.

Ama Lunk'un sadece utangaç olduğunu biliyordum. Amryssa'nın inkar edilemez bir yumuşaklığı, iç çamaşırı çalan tavuklar hakkında itirafları teşvik eden bir sükuneti vardı, ama ben kesinlikle daha az davetkârdım ve dev, ben yaklaştığımda sık sık uzaklaşıyordu.

Gülümsedim, yüzümdeki sertliği yumuşatmaya çalıştım, ama Lunk'un koyu renkli gözleri yere bakmaya devam etti.

Eh, bugün benim için tavuk hikayesi yok.

"Bana aldırma." Uzaklaştım. "Ben burada değilmişim gibi davran."

"Ama buradasın." Amryssa parmaklarıyla soluk renkli bir bukle saçını çekti. "Hem de kocan olmadan. O nerede?"

Kocam. Keşke ona öyle demeseydi. Nedense, onun dudaklarından çıkan bu kelime çok gerçekçi geliyordu.

"Buradayım," diye bir ses geldi arkamdan.

Döndüğümde Kyven kapıdan içeri girerken gördüm.

Kalbim bir anlığına ritmini kaybetti. Taze, temiz ve mükemmel görünüyordu, ıslak saçları cilalı maun gibi parlıyordu, gök mavisi yelege gözlerini vurgulamıştı. Orada durup kan dolaşımındaki patlamaları sakinleştirmeye çalışırken, kar beyazı gömleğinin bir kolunu dirseğine kadar sıvadı, sonra diğerini. O kaslı ön kollar bakışlarımı kendine çekti ve tuttu.

Tepkimi bastırmaya çalıştım. Tek yaptığı bir kabusa direnmekti - tamam, biraz da hayatımı kurtarmıştı - ama bu ona beni bu şekilde etkileme gücü vermemeliydi. Özellikle de mantık, onun hizmetçileri de kaçırıyor olabileceğini ima ediyordu.

Ben sadece... tanrılar aramızda, buna inanamıyordum. Kendimi buna *ikna* edemedim, o çalışmaya hazır gibi orada dururken. En çok sevdiğim kişiyi kurtarmama yardım etmek için.

"Odadan nasıl çıktın?" dedim, kendi nefes nefese kalmış halimden nefret ederek. Omuz silkti. "Kilitleri açtım."

"Kilit mi..." Dudaklarımı sıkıştırdım. Bu beceriyi nereden öğrendiğini bilmek istemiyordum. Ya da nedenini. Zephyrine'i nasıl kurtaracağımı dışında hiçbir şey bilmek istemiyordum, çünkü bu adamla değiştirdiğim her kelime beni onun esaretine daha da çekiyordu.

"Sanırım," dedi, "yardım etmeyi kabul ettiğimde, araştırma yapmayı da kabul ettim. Peki, nereden başlayacağız?"

"Okumadığını söylememiş miydin?"

Yüzünü buruşturdu. "Tanrılar korusun. Ama bu *okumak* değil, aslında. Daha çok bir bulmaca çözmek gibi. Bir zorluğu aşmak diyebilirsiniz."

"Bu da... senin hoşlandığın bir şey," dedim, soru değil, daha çok bir ifade olarak.

Bana doğru yürümeye başladı. Gözümün ucuyla Amryssa'nın gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirim.

"Kesinlikle öyle." Kyven yaklaştı. Sesi alçaldı, sesli harfleri daha da belirginleşti. "Ve zorluk ne kadar büyükse, kendimi o kadar çok ona adarım. İlk bakışta imkansız görünenlere özellikle bayılırım."

Omurgamdan bir sıcaklık dalgası geçti. Hâlâ kitaplardan mı konuşuyorduk?

Bir şey bana öyle olmadığını söylüyordu.

Bastırılmış bir kıkırdama gibi bir ses fark ettim. Etrafıma baktım ve gri ve siyah gözlerin bizi ölçüp biçtiğini gördüm. Renkleri farklı olsa da, her iki çift de bastırılmış bir neşeyle parlıyordu.

Gözlerim kısıldı. Harika. Lunk ve Amryssa açıkça işbirliği içindeydiler,

"Tamam." Kyven'e döndüm, sesim sert çıkmıştı. "Neden diğer uçtan başlasan, ben burada kalayım. Aradığımız şey... defterler olabilir. Günlükler. Kabusların başladığı yılları anlatan her şey. Ya da hançerden bahseden her şey."

O da başını salladı ve uzaklaştı. Onun gidişini izledim ve seyircilerin bir kez daha kıkırdamalarına neden oldum.

Lunk ve Amryssa'ya orta parmak gösterme dürtüsüyle kısa bir süre mücadele ettim, sonra onların inanılmaz derecede çocukça seviyesine inmeden en yakın kitaplığa doğru yürüdüm. Ahlaki üstünlük falan filan. Çünkü ben lanet olası bir erdem örneği değil miydim?

Saatler geçiyordu. Kitapları, kitapları ve daha fazla kitapları karıştırdım, ama ilerleme yavaştı. Bir ara, Vick kütüphaneyi incelemek için içeri girdi. Dikkatini benden Kyven'e çevirdi, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Kaşlarımı çattım. *Bu* ne anlama geliyordu? Onu her gördüğümde, giderek daha fazla kızgın görünüyordu ve şimdi, bizi başka bir yerde soymak için planlarına devam etmesini dilerdim.

Ya da her ne halt ediyorsa onu.

Öğleden sonra, sırtım ağrımaya başladı. Kitaplar belirgin bir düzende değildi — kurgu , , , , , , ve

astronomi ders kitapları. Hatta paleografi denen bir şey hakkında bir cilt buldum, bu da eski el yazıları üzerine bir çalışma olduğu ortaya çıktı.

Hayal kırıklığına uğrayarak onu bir kenara attım. Olivian burada nasıl bir şey yapabilirdi ki?

Ama aslında pek bir şey yapmıyordu. Zamanını çalışma odasında, Leydi Marche'nin hayaleti ile tartışarak geçiriyordu.

Kırgın bir iç çekişle, edebiyata saygısızlık ettiğimi düşündüm ve paleografi kitabını almak için eğildim. Kitap koltuğun altına düşmüştü ve ona uzandığımda, açılmış sayfaların yanında bir demet solmuş ot gördüm.

Durun. Ot değil.

Nefesim hızlandı. Hayır, bunlar Kyven'in düğün gecemizde bana verdiği şakayık çiçekleriydi. Onları koltuğun altına atmış, sonra tamamen unutmuştum.

Gizlice bir bakış attım, ama o pencerenin yanındaki kayar merdivenin üstünde durmuş, kalın bir kitabı karıştırıyordu. Bu sırada Lunk ve Amryssa, buldukları bir masa oyununa toplanmışlardı.

Kimse bana dikkat etmiyordu, ben de çiçekleri aldım. Sapları kurumuştı, ama çiçekler biraz hacimlerini korumuşlardı, şampanya rengi yaprakları sonsuza kadar açmış gibi duruyordu.

Ağzımın köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Kyven'in neredeyse hiç dayanmayan bir çiçek seçmesi ne kadar da uygun. Geçen gece bana ne demişti?

Sekiz haftalık karım.

Sekiz hafta. Sadece bir an. Geçici ve anlamsız. Bu şakayıklar gibi.

"Sanırım bir şey buldum."

Döndüm, bir elim göğsüme gitti, çünkü düşüncelerimin konusu tam arkamda duruyordu. Çiçekleri eteğimin altına ittim, sonra kopan yaprakların sesine yüzümü buruşturdum. "Ne oldu?"

Bana şaşkın bir bakış attı. Kahretsin. Yağmurla ıslanan kütüphanenin kasvetli ortamında çok yüksek sesle konuşmuştum. Yüzümü toparlayarak, çok deli görünmemeye çalıştım.

"Sadece bir cümle." Kyven ağır kitabı kaldırdı. "Ve onu gördüğüm için şanslıyım. Tesadüfen doğru sayfaya rastladım. Aksi takdirde, bu kitapta sadece eski bir kahyanın ölümcül derecede sıkıcı saçmalıkları var

günlük kiler durumunu mürekkeple ölümsüzleştirmeye değer bulmuş gibi görünüyor."

Bunu sindirmek için gözlerimi kırptım. Şakayıklar yine çıtırdadı ve ben gizlemek için öksürdüm. "Tamam. Ne yazdığını söyle."

"Otuz yıl öncesine ait." O, kusursuz Oceansgate aksanıyla yüksek sesle okudu. *"Kilerdeki farelere savaş açmanın yanı sıra, Leydi Marche için de endişeleniyorum. Çocuksuzluğuyla başa çıkmak için, sanki Zephyrine'e yazdığı yazılarla bir bebek sahibi olabileceğini düşünerek, küçük kahverengi günlüğüne ateşli bir şekilde yazıyor."*

Çocuksuzluk. Aklım bu kelime üzerinde dönüp durdu. Amryssa'nın annesinin hamile kalmakta zorluk çektiğini bilmiyordum. Sonra geri kalanını gözden geçirdim ve göğsümde bir kıvılcım çaktı. "Küçük kahverengi bir günlük mi?"

"Aynen öyle. Öyle bir şey buralarda bir yerde olmalı, değil mi?"

Olmalıydı ve bu, hançerin kökenine dair ipuçları sağlayabilecek türden bir şeydi. Ama odayı taradığımda, içimdeki kıvılcım titreyip söndü. Bu raflarda binlerce kitap vardı ve bunların yarısı kahverengiydi. Kyven'in bulduğu şey aramamızı daraltmış olsa da, hepsini incelemek için yine de haftalarca zamana ihtiyacımız olacaktı.

Başımı kaldırıp baktığımda, başını eğmiş beni düşünürken buldum. "Ne?" dedim.

"Sadece, yerde çömelmiş olmanın özel bir nedeni var mı diye merak ediyorum."

Boynum kızardı. Ayağa kalksam, şakayıkları görecekti ve bu, ihtiyacım olan son şeydi. Bana verdiği anlamsız bir biblo için hayran hayran baktığımı düşünürse, bu kendini beğenmiş prens daha da kibirli hale gelirdi. Ya da... daha da kendini beğenmiş? Kendini beğenmiş...

Boş ver. Muhtemelen bu kelimeyi tamamen unutmak en iyisi. "Hayır," dedim. "Özel bir nedeni yok. Sadece... bu sandalyeyi hayranlıkla izliyorum. Çok

güzel, sence de öyle değil mi?"

Kitabı kapattı. "Mobilyalardan bu kadar anladığımı bilmiyordum."

"Oh, ama öyleyim." Panik başladı, içimi bir ısı ile doldurdu. "Mobilya çok... işlevsel. Onunla her türlü şeyi yapabilirsin. Üzerine oturabilirsin. Ya da... üzerine oturmazabilirsin? Çok fazla seçenek var."

Kyven gözlerini kısarak, aklımı kaçırdığımı sessizce ilan etti.

Bu da pek yanlış sayılmazdı. Biri açıkça bedenimi çalmış ve şimdi ağzımı kullanarak anlamsız sözler söylüyordu. Kısa bir süre, bu felaket gibi sohbetten kaçmak için en yakın pencereden kendimi atmayı düşündüm.

"Peki," dedi, yaklaşık on yıllık bir sessizliğin ardından. "Devam et, sanırım. Mobilyaları daha heyecan verici şekillerde kullanmadığını duyduğuma biraz hayal kırıklığına uğradım. Benim aklıma en *az* yarım düzine kullanım şekli geliyor."

O uzaklaşırken, içimden yavaşça bir nefes kaçtı. Şakayıkları arkama sakladım ve ayağa kalktım, ama Amryssa ve Lunk'un beni gizlemeden sevinçle izlediklerini fark ettim.

Bu sefer onlara parmak hareketi yaptım. Ve sonra, bunun için hiç pişman olmadım.

Ertesi gün günlüğü bulamadık. Sonraki gün de.

Yağmur bir hafta boyunca devam etti, dünyayı nemlendirdi, malikaneyi gri bir örtüyle kapladı. Amryssa ve Lunk oyun oynarken, Kyven ve ben kütüphaneyi didik didik aradık. Vick ise amansız arayışına devam etti. Bütün bu süre boyunca, camlardan su damlıyordu ve yağmurun kaburgalarındaki boşluklardan sızıp, kalbimin altında yer alan boş bir odacığa damladığını hissediyordum. Son kabusumdan sonra Kyven'e bakarken ilk kez hissettiğim çırpınan kanatların bulunduğu aynı gizli yere.

Althea'nın ortadan kaybolması nedeniyle, ondan şüphelenmem gerektiğini biliyordum. Ondan nefret etmem gerektiğini. Ama aynı ışıltılı his, kalmak için kararlı bir şekilde kafasını kaldırmaya devam ediyordu. En beklenmedik anlarda beni saldırıyordu — örneğin, akşam yemeğinde Kyven, Amryssa'nın ekmeğine tereyağı sürüp, ağabey gülümsemesiyle tabağına koyduğunda. Ya da yatakta, elini başının arkasına koyup, boş boş pantolonunun bağcıklarını çekiştirirken, dudaklarında müstehcen bir gülümsemeyle. Ve Olivian, bir ihlal ya da başka bir şey için beni azarlamak niyetiyle kütüphaneye daldığında, Kyven onu timsah derisinin yararları hakkında bir tartışmaya yönlendirirken, aynı anda bana göz kırptı.

Sonra, o kanatlar kırırdanırdı ve ben başka yere bakardım. Ondan kaçmak için elimden geleni yapardım.

Ama geceleri bu lüksüm yoktu. Her akşam Kyven flörtöz sözler söyler ve beni telaşlandırmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Bu da işe yarardı. Yüzde doksan sekiz oranında işe yaradı, ancak ben staccato nefesimin ihanetini gizlemek için elimden geleni yaptım. Sonunda, o dönüp uykuya dalardı, bu da bana her zaman benim için bir ziyafet hazırlamış gibi hissettirirdi, sonra ben tek bir lokma bile yemediğimde bilmiş bir şekilde gülümserdi.

Çaresizlikten, hançerin büyüsunü kullanmayı bıraktım. Belki Kyven geceleri bu kadar *mutlu* görünmeseydi, bu giderek artan aciliyet hissini ortadan kaldırabilirdim. Ama hançerin etkisi olmadan da neredeyse aynı şekilde uyuyordu. Bu arada ben, bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. Ve bazen, gecenin en erken saatlerinde, sadece... nefes alıyordum. Onu burnumda tutuyordum.

Elimde değildi.

Bu gece, sırt üstü yatarak tavanda parıldayan bataklık ışığını izledim. Yağmur damlalarının izleri, kimsenin duyamadığı bir melodiye dans eden mor bir ateş ışığı gibi görünüyordu.

"Aslan," diye mırıldandı Kyven.

Kalbim neredeyse ağzımdan fırlayacaktı. Nefes nefese ona doğru döndüm, ama beklediğim şey gerçekleşmedi, çünkü o uyanık bile değildi.

Gözleri kapalı göz kapaklarının altında titriyordu. Acaba... rüya mı görüyordu? *Beni mi?* Adımı söylediği şekilde tanıdık gelmemiştii — aç ve rüzgârlı — ve onu tekrar duymak için can atıyordum.

Ama o sadece iç geçirdi ve yuvarlandı, kendini gözümün önünden çaldı, gerçi arkadan manzara da şikayet edilecek bir şey değildi, tüm o dalgalar ve çizgiler gözlerime bir ziyafet gibi uzanıyordu.

Yine de o gece neredeyse hiç uyuyamadım. Boş bir zonklama beni uykudan kaçırđı

—sanki ocağın üzerinde bir tencereyi yanmaya bırakmışım gibi, yarım yamalak bir eksiklik hissi. Önemli bir şeyin yapılmamış olduğu hissi.

Ve ne yazık ki, ertesi gece de aynı şey oldu. Ve sonraki gece de.

19.

Yağmurun durduğu gece, anne babamı rüyamda gördüm.

Sekiz yaşımdaydım, bataklık ve hışırdayan tupelo ağaçlarıyla çevriliydim. Oceansgate'in vahşi doğasını ilk kez görüyordum ve hiç umursamıyordum.

Annem ellerini beline koymuş, önümde duruyordu. "Beklemeni istiyorum, Harlowe. Tam burada."

"Beklemek mi?" diye sızlandım. Sıcaklığı hissettirmeyen bir esinti, dirseklerime kadar uzanan kahverengi saçlarımı dalgalandırıyordu. "Ama neden? Nereye gidiyorsunuz?"

"Uzak değil." Annem o tonu kullandı. Bu, bu işi bitirmek için sabırsızlandığını, benimle uğraşmaktan bıktığını ifade ediyordu. "Baban ve ben hemen döneceğiz."

Ayağımı yere vurdum. "Ama burayı sevmiyorum." Ağzı sıkılaştı.

İçimdeki uzak, yetişkin bir parça — olan biteni anlayan parça — annemin sabırsızlığına tepki gösterdi. Ama çocuk olan ben, huysuz bir kafa karışıklığıyla karşılaştım. Dün gece, battaniyemin yıpranmış kozasından, annemin babamla tartıştığını duydum ve ne hakkında olduğunu söyleyemesem de, birkaç seçkin cümle yakaladım. *Çok fazla. Bir avuç. Artık yapamıyorum.*

Şimdi bu sözler sivrisineklerle birlikte kulaklarımda uğulduyordu. "Neden sizinle gelemiyorum?"

"Çünkü ben öyle dedim." "Ama..."

"Hayatında bir kez olsun, Harlowe, sadece dinleyebilir misin?" diye tersledi. "Söyleneni yapar mısın?"

Dudaklarımı bzdm ama itaat ettim. Zephyrine nedenini biliyordu ama ben itaat ettim.

Annem uzaklaştı. Arkasını dönüp bakmadı. Ama babam döndü ve rüyanın bulanık sınırları içinde bile, bu basit hareket kendi başına bir anlam kazandı. Kahverengi gözleri beni inceledi, geniş, derin ve merakla.

Tanrım, keşke bunu yapmasaydı. Keşke benim için geri dönmeyi düşünmüş ve vazgeçmemiş olsaydı.

Annem babamın kafasının arkasına bir tokat attı ve babam tekrar ne döndü. Mavi gölgeler onları yuttu, babamın beyaz gömleği gözden kayboldu.

Yalnızdım.

Orada bekledim, böcekleri kovarak ve güneş battıktan çok sonraya kadar ailemin dönüşünü bekledim. İten içe terk edildiğimi bilsem de.

Bir baykuşun soğuk tş beni uyandırdı. Yatakta dik oturdum, göğsüm bir krk gibi inip kalkıyordu, cildim terle kaplıydı. Tanrılar, o rüyayı yıllardır görmemiştim. şimdi ellerimi yüzümde gezdirerek, cildimden anıları silmeye çalışıyordum.

Sakin ol. *Nefes al.*

Kyven, benim şiddetli uyanışımdan etkilenmemiş gibi uyuyordu. Yanımda, asi bir tanrı gibi uzanmış, düşüncesizce kendi tapınağı için yeterli alanı kaplıyordu.

Yedi cehennem, ama o çok güzeldi, her bir cesur fırça darbesi sanki birinin dualarının kabul olması gibiydi. Ve şu anda bununla başa çıkamazdım, sinir ularıım o rüya yüzünden çiğ çiğ kesilmişken. Geride kalan *değersizlik* lekesiyle olmazdı.

Hayır, ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Git... başka bir yere.

Yataktan kayarak indim, koltuktan battaniyeyi almak için sadece bir an durdum.

Aşağıda, mutfakta, musluktan soğuk suyu yudumladım. Ama rüya hala boğazımda çürümüş, ekşimiş ve yapışkan bir şekilde duruyordu.

Hava, o zaman. Havaya ihtiyaım vardı.

Hızla salona geri döndüm, Merron'un kapısı karanlıktan kayarak açıldığında durdum. Hâlâ uyanık mıydı? Eğer yleyse, içimi kemiren mide bulantısını yatıştırmanın kesin bir yolunu biliyordum.

Kapı koluna uzanacak kadar yaklaştım, sonra donakaldım. Hayır. Ne yapıyordum ben? Son seferinde felaketle sonuçlanmıştı ve ben bir daha o kadar bencil olmayı reddediyordum. Üstelik, özlediğim *onun* dokunuşu değildi. O...

O...

Kim bilir, ama Merron'a yalvarmak doğru değildi. O adamı, ona yaptıklarımından daha fazla incitmek o adama daha fazla zarar veremezdim.

Elimi çekip aceleyle ilerledim.

Yukarıda, çatıda, serin gece havası yanaklarımı okşadı. Yağmur dinmiş, noktalı yıldızları ortaya çıkarmıştı ve ben battaniyeme sıkıca sarılmış, çatının kenarında duruyordum.

Yarın, sıcaklık intikam alırcasına geri dönecekti, ama şimdilik, bataklık bulutsuz, ayın soğuk ışığı altında parlıyordu. Çimlerde, ateşböcekleri ametist yıldızlar gibi dans ediyordu.

Çok güzeldi. Ve ölümcül. Ve Amryssa'ya yardım etmek istiyorsam, kabusun ilk belirtisinde dağılmamak için kendimi toplamam gerektiğini hatırlatıyordu. Hem de tamamen sıradan bir kabus.

Bir ayak taşa sürtündü. "Harlowe?"

Döndüm. Merron kubbenin altında duruyordu, kolları açık, geceliği rüzgarda dalgalanıyordu. Korkmuş görünüyordu.

"Merron? Ne oldu?"

"Yapma," diye boğuk bir sesle söyledi. "Lütfen. Sadece... bunu bir düşün."

Kaşlarımı çatarak şaşkınlıkla baktım. Ama sonra parlak gözlerle arkamdaki boşluğa bir bakış attı ve anladım.

Atlamayı düşündüğümü sanmıştı.

Kendimi tutamadım. Burun kıvırdım. "Gerçekten mi? Buraya sadece kötü bir rüya gördüğüm için geldim. O yüzden ağzını kapatabilirsin."

Ağzını kapatmadı. Söylemek istediği şey boğazında takıldı.

İç geçirdim. "Hadi ama. Bütün bu kabuslardan sonra, öylece vazgeçebileceğimi mi sanıyorsun? En azından, Amryssa'yı öylece bırakmayacağımı bilmelisin."

Sen... iyisin? Emin misin?"

Aslında değildim, ama onun korktuğu şekilde *iyi değildim*. "Ben iyiyim."

"Tamam. Ama... buraya gelir misin? Beni korkutuyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Burayı seviyorum."

Beni baş döndürücü bir düşüşten ayıran birkaç santimetreyi gözleriyle süzdü. "Tamam. Ama... az önce seni aşağıda mı duydum? Odamın dışında mı?"

Durakladım. Kahretsin. Bunu açıklamak için makul bir yolum yoktu.

Neyse ki, gölgeler hışırdadı ve beni cevap vermekten kurtardı. Kyven karanlıktan çıktı, dağınık ve çökmüş görünüyordu ve bizi burada bulduğuna hiç şaşırمامış gibiydi.

"Aslan." Dağınık saçlarını ovuşturdu. "Kötü rüya mı gördün?"

Merron'a "*Gördün mü?*" bakışı attım. "Evet. Biraz hava almaya çıktım."

"Mmm." Kyven kedi gibi gerindi. Kollarını kaldırdığında, tüm gövdesi dalgalandı, kasları fizyolojik olarak imkansız görünen yerlerde belirginleşti.

Bu çok saçmaydı. O kadar gülünçtü ki *Merron* bile izledi. Ama sonra kâhyanın yüzü kapandı. "Burada ne yapıyorsunuz, Majesteleri?"

"Karımı yatağa geri çekmeye çalışıyorum." Kyven, Merron'a hiç ilgi göstermeden baktı. "Senin bahanen ne?"

"Ben..." Merron yardım için bana baktı.

Kafamı salladım. Eğer geçici ama yine de tamamen yasal olan kocamın önünde onun kapısında beklediğimi itiraf etmemi bekliyorsa, o zaman... hayır.

O konuya girmeyeceğim.

"Onu kenardan uzaklaştırmaya çalışıyorum," dedi Merron belirsiz bir şekilde. "Onun bu kadar yakın durmasından hoşlanmıyorum."

Kyven kıkırdadı ve bir bankın yanına yürüdü. "Senin için ne yazık. Çünkü son baktığımda, o istediği yerde durabiliyordu."

Bunun üzerine aptal kalbim şişti ve şişti. Kyven, tamamen rahat bir şekilde bankın üzerine uzandı. Bu arada Merron, iki başparmağıyla bükülmüş bir kibrit çöpü gibi gerildi.

İkisi de doğrudan bana bakıyordu. Ama tamamen farklı iki insan görüyorlardı.

"Yatağına geri dön, Merron," dedim, kenardan bir adım uzaklaşarak reddimi yumuşattım. "Seni korkuttuğum için üzgünüm."

Beni açıkça kırgın bir şekilde inceledi, sonra ellerini havaya kaldırdı ve tavan arasına geri döndü.

O gittikten sonra Kyven göz kırptı.

Bir iç çekerek, "Bunu yapma," dedim.

"Ne?" Ağzında bir sırıtış belirdi. "Ben bir şey demedim ki."

"Demene gerek yoktu. Yüzün her şeyi anlatıyordu."

Gülerek kollarını uzattı. "Gel. Otur. Bana bu rüyayı anlat."

Yaklaştım. Ondan kaçmak için buraya gelmişim, ama yine de buradayım, o kaygısız yarım gülümsemenin cazibesine karşı koyamıyordum. Ya da onun

yaşam arzumun önceden belli bir sonuç olduğunu düşündüğü gerçeğine de.

Ama bankın yanına yaklaşınca tereddüt ettim. Oturacak başka yerim yoktu, onun üstüne oturmaktan başka, ki o da bunu bekliyor gibiydi, çünkü bana parmağıyla işaret etti.

Alaycı bir şekilde, "Eğer düşündüğün buysa, seni koltuk olarak kullanmayacağım," dedim.

O da dudaklarını bükerek, "Neden?" dedi.

"Bu ciddi bir soru mu?"

"Hadi ama. Beş dakika boyunca yatakta tek başıma kalmak zorunda kaldım. En azından bana sarılabilirsin."

Burnumu kırıştırdım. "Hayatta olmaz."

"Zavallı, yalnız bir kocaya en azından biraz ilgi göstermeyecek misin?"

"Sen büyük bir çocuksun." Tanıdık atışmalarımıza başladım, rüyanın sonunda geride kalmıştı. "Yaşarsın."

"Hadi ama," dedi. "İkimiz de giyinikiz." "*Bunun* için yetmez."

Gözlerinde bir parıltı belirdi, benim pes etmeyeceğimi *bildiğini*, ama yine de çabalamaktan zevk aldığını gösteren bir parıltı.

"Ayrıca," diye ekledim. "Son baktığımda, istediğim yere oturabilirdim."

Gülerek ellerini indirdi. "Buna karşı çıkamam. Bu sözü belli ki çok bilge biri söylemiş." Kendini dikleştirdi — karın kasları müstehcen bir şekilde dalgalandı — ve artık boş olan bankın yarısını okşadı. "İşte. Mutlu musun?"

Onun boşalttığı yeri gözledim. Tanrım. İçimdeki acıyı hem hafifletiyor hem de keskinleştiriyordu. Bir bağımlılık gibiydi. Ondan ne kadar çok alırsam, o kadar çok istiyordum. Ve ne kadar çok istersem, onu uzak tutmak o kadar zorlaşıyordu.

Bu tehlikeliydi. *O* tehlikeliydi.

O kadar tehlikeliydi ki, kendimi bankta oturup bacaklarımı çekmekten alıkoyamadım. En azından, cesaret vermemek için geceliğimi sıkıca sardım.

Kyven'in böyle şeylere ihtiyacı yoktu. Ön kollarını dizlerimin üstüne koydu ve çenesini üstüne dayadı.

Nefesimi tuttum. Yıldız ışığı ve bataklık ışığı yüzünde dans ediyordu, onu nefes kesici hale getiriyordu. Uyuduğundan bile daha fazla.

"Bana bakıyorsun," dedi.

Boğazımı temizledim. "Sen benim gözlerimin tam karşısındasın. Bunun seninle bir ilgisi yok."

O hafifçe güldü. "Bana *bakıyorsun*."

Ben de öfkeyle, "Tamam, peki, sen de öyle yapıyorsun." dedim.

"Mmm. Çünkü yüzünü seviyorum. Saçını seviyorum. *Seni* seviyorum."

Yanaklarım kızardı. Ona bakmak bana bir şeyler yapıyordu, ama *bakılmak* da ilkine bir dizi başka şey ekliyordu. "Hâlâ senden nefret ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi daha da derinleşti. "Oh, benim hakkımda ne hissettiğini çok iyi biliyorum."

Hava gerginleşti. Tanrım, bunu nasıl yapıyordu? Bir şey söyleyip tamamen başka bir şey mi kastediyordun?

Bu küçük oyunda kazanamayacağımı anladığım için konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Kibirin ne kadar hoş olsa da, aslında... Sana bir şey sorabilir miyim?"

Davetkar bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Ya da belki meydan okurcasına. "Devam et."

"Bilmek istiyorum..." Geceliğimdeki gevşek bir ipliği çekiştirdim. "...Kabuslar sana ne gösterdi? Buraya ilk geldiğinde?"

Yüzü boşaldı.

Neredeyse gülümseyecektim. Sonunda onu şaşırtmayı başarmıştım. Ha.

Ama bu uzun sürmedi. Düşünürken kaşlarının arasında bir çukur oluştu. "Fırtınalar bana... yeterli olmadığımı söyledi. Yeterince çekici değilim, yeterince esprili değilim. Kimsenin isteyeceği kadar yeterli değilim."

Şok hissi uyandı, ama onu bastırdım. Bu benim kendi korkuma çok yakındı, ama o ve ben daha farklı olamazdık. "Peki bunu nasıl aştın? Kendini değiştirerek mi? Kendini o kadar çekici, o kadar esprili hale getirerek ki, eksikliklerin önemsiz hale geldi mi?"

"Eksikler mi?" Gülümsemesi kurnazlığa doğru kaydı. "Aslanım. Bir şeyi telafi ettiğimi mi ima ediyorsun? Çünkü seni temin ederim ki, benim *eksik* bir yanımdan yok. Önemli olan yerlerde yok."

Kafamı salladım. Tatlı Zephyrine, muhtemelen patates hakkında bir sohbeti bile cinsel hale getirebilirdi.

Ben tuzağa düşmediğimde, içini çekerek bana merhamet göstermeye karar verdiğini belli etti. "Mesele o değildi. Fırtınalar geldiğinde, benim ne olduğumun önemi yoktu. Sadece neye *inandığının önemi vardı*. Bu da demek oluyordu ki, daha çekici olmak zorunda değildim. Zaten çekici olduğumu fark etmem gerekiyordu. Kendimi tanımlamalıydım ki kabuslar bunu yapmasın. Çünkü kabuslar hiçbir gerçeği söylemez. Senin değersiz olduğunu söylediklerinde, bu sadece sana geri dönen kendi korkun. Fırtınaların tek silahı, senin onlara verdiğin silahlardır."

Sözleri içime işledi, ağır ve sıcak. Kabuslar her zaman kaçınılmaz gibi gelmişti, sanki evrenin tam merkezinden haykırılan gerçekler gibi. Ama belki de bu da onların illüzyonlarından biriydi. "Bunu... kendi başına mı anladın? Kendi başına mı?"

"Zaman aldı," diye itiraf etti. "Aylar sürdü. Ama bir kez anladığımda, savaşın yarısı kazanılmıştı."

"Ve şimdi sadece... yapabileceğine inanarak direniyorsun?" "Hayır. Bunu bilerek."

Göğsümün içinde bir şey sıkıştı. "Bu nasıl bir şey? Kendine bu kadar inanmak?"

"Bu..." Gözleri, içinde bir cevap ararken parladı. "Özgürleştirici."

Onu izledim. Tüm varlığım, hayranlık ve kıskançlığın karmaşık bir karışımı haline geldi.

"Ama benim yaşadığımdan daha kolay olacak," dedi. "Kabusları neredeyse hiç zorlanmadan yeneceksin."

Kaşlarım çatıldı. Onun başardığını bir kez bile hayal etmemiştim. Ben bu kadar hassasken, o ise bu kadar... Bilmiyordum bile. *Daha fazla*. Benden daha fazla. Hayattan daha büyük. "Neden böyle söylüyorsun? Bana yardım edecek sen varsın diye mi?"

"Hayır. Çünkü sen sarsılmazsın."

Ona yan gözle baktım. "Bu, bana inatçı demek için kullandığın süslü bir ifade mi?"

Kıkırdadı. "Hayatımı çok değerli buluyorum, *bunu* kabul edemem. Sadece demek istediğim... sen güçlüsün. En azından benimle başa çıkacak kadar güçlüsün ve bunun ne kadar nadir olduğunu sana anlatamam. Dikkatli olmazsam, insanları ezip geçme eğilimim var."

Peki. Buna inandım.

"Ama seninle... endişelenmeme gerek yok. Sen demir gibisin. Ve dünyadaki hiçbir kabus bunu senden alamaz."

Gözlerimi indirdim. Onun yanında demir gibi hissetmiyordum. Kendimi... yumuşak hissediyordum. Kırılgan. Oceansgate'de o gece soyduğu elma kadar çıplak ve korumasız.

Konuyu değiştirmemin zamanı gelmişti.

"Ama ben inatçıyım," dedim. "Bu da kabuslar konusunda bana hiç yardımcı olmadı."

"Seni inatçı olarak nitelendirmezdim. Sen daha çok... iradeli birisin." "Hadi ama." Ona sert bir bakış attım. "Ben zor biriyim."

Başını eğdi. "Sanırım aradığın kelime 'canlı'."

"

Gözlerimi devirdim. "Ben huysuzum."

"Sen iddialısın."

Nefesimi dışarı verdim. "Ben başa çıkılması zor biriyim. Fazla zor."

"Peki," dedi. "Bir baş belası olarak diğerine, bence sen yeterince yeterlisin."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, sözlerim kesildi, onun iddiaları saçma olsa da. Yakın zamanda herhangi bir kişilik yarışmasını kazanma tehlikesi altında olmadığımı biliyordum.

Yine de... hızlanan nefesimin arka planında karanlık bir heyecan parladı.

"Devam etmek istersen buyur." Gözleri meydan okurcasına parladı. "Bunu bütün gece yapabilirim."

"Sen imkansızsın," dedim.

O güldü. "Eh, bu aslında doğru olabilir. Şimdi, kendini küçümseme konusunda yeniysen, bana rüyayı anlatmaya ne dersin?"

Geceliğimden çıkan iplikler birdenbire ilginç gelmeye başladı. Ama çekinmek için bir nedenim yoktu. O zaten sırrımı biliyordu. "Daha önce de gördüğüm bir rüyaydı. Birçok kez. Ailemin beni terk ettiği bir rüya."

"Ah." Kollarını dizlerimin üzerine kaydırdı, uyluklarımı kavradı ve beni kendine çekti. Gövdesi, bacaklarıma bastırılmış sıcak bir taş parçası gibiydi.

Bu temas içimde bir şey uyandırdı, kemiklerimin derinliklerindeki bir sığınaktan ısı yayıldı. Her sinirim bir yıldız kayması gibi parladı.

Kısa bir süre gözlerimi kapattım, içimden geçen duygu seline kapıldım. Tanrım, mahvolmuştum. Hem de fena halde.

Kelime oyunu kesinlikle kasıtlıydı.

"Ailen aptaldı," dedi Kyven.

"Mesele de bu," dedim nefes nefese. Ona karşı çıkmak, ona karşı çıkmaktan daha iyiydi. "Öyle değillerdi. Onlar sadece çocukları yüzünden mutsuz olan normal insanlardı. Benden kurtulmaları hiç de şaşırtıcı değil."

"Hayır. Mutsuzlarsa, bunun sebebi kendileriydi. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Durakladım. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Hayat sadece... senin onu nasıl yaşadığınla mı ilgili?"

"Benim bildiğim şey bu."

"Bu çok basit geliyor."

"Gerçekler genellikle öyledir." Başını eğdi, yanağı diz kapağını ısıttı. "Ve bunu anladığında, ailen sana dokunamayacak. Kabuslar da. Ben de, bu konuda. İstedğin her şeye sahip olacaksın. Arzu ettiğin her şeye."

Her şeyi. Nedense, dikkatim onun ağzına kaydı.

Şimdi benim bakışlarımın altında yükselen bir ağız. "Sen doğanın bir gücüsün, dişi aslan. Bunu kabul ettiğinde, hiçbir şey yoluna çıkamayacak."

Ciğerlerim daraldı. Tanrılar, onun kesinliğine, soğuk bir gecede ateşe sarılır gibi sarılmak için ne kadar da can atıyordum. Onun güvencesiyle ne olabilirdim? Onun desteğiyle kim olabilirdim?

Ama... bizim diye bir şey yoktu. Gelecek yoktu. Sadece mesafemi korumam için binlerce neden vardı. Aramızda yüzlerce belirsizlik dolaşıyordu.

Yine de onun bakışlarıyla karşılaştığımda, hepsi yok oldu, çünkü şu anda gözleri sonsuz görünüyordu. Açık bir ovadaki yaz gökyüzü gibi. Ya da karanlığa karşı yanan sonsuz bir mum gibi.

Yüzümde bir şey belli olmuş olmalı, çünkü nefes alışını değiştirdi. Kalbi bacaklarıma çarpıyordu, düzenli atışı yerini acil bir şeye bırakmıştı.

Beni daha sıkı tuttu. "Harlowe..." Sesi kalınlaşmıştı. Dumanla ıslanmış.

İçimde çok büyük, vahşi ve korkunç bir cızırtı yayıldı, yanıp kül olacağımı düşündüm. Kyven'i sadece küllerle kucaklamaya bırakacaktım.

Çünkü yedi cehennem, o benim adımları öyle söylediğinde ne yapmam gerekiyordu? Belki de bana öyle bakmayı kesmesini söylemek dışında. Benim gibi insanların mavi gökyüzü ve sonsuzluğu *elde edemeyeceğini* açıkça belirtmek dışında.

Yavaşça, elini uyluğumdan aşağı kaydırarak, pürüzlü avucuyla geceliğimin ipek kumaşını kavradı.

Nabızım hızlandı, her kalp atışı bir sonrakine çarpıyordu. Kyven kalçama ulaştığında, elini oraya koydu ve sıktı. O baskı, tüm vücudumu titreten bir titremeye neden oldu, bu titreme bir şekilde uyluklarımın arasında sona erdi.

Reaksiyonumu hissetmiş olmalıydı, ama zorlamadı. Gözleri benimkilerle buluştu, erimiş bir soru vardı içinde.

Yine de hareketsizce oturdum. Bu evliliği iptal edip Amryssa ile evlenebilmesi için değil, onun son sırrını çözemediğim için değil, ya da diğerleri gibi beni terk edeceği için değil, ama...

Aslında, hepsi de öyleydi. Ve hiçbiri de değildi.

Kahretsin, ben bile bilmiyordum.

Sadece geri çekilmem gerektiğini biliyordum, öyle de yaptım, onun tutuşunu kırıp geceliğimi düzelttim. "Yorgunum," dedim, bakışlarımı kaçırarak. "Beni yatağa götürür müsün?"

Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Havadaki kıvılcımlar soğudu ve dondu

"Tabii ki," dedi sonunda. "Ne istersen." Bir kez olsun, cevabında hiçbir ima yoktu. Hiçbir ateşlilik yoktu. Ona mükemmel bir fırsat vermiş olmama rağmen.

20.

Bir hafta daha geçti ve bu süre içinde daha da sıkı davrandım. Malikanenin etrafımda küçüldüğüne, bir mengene gibi beni acımasızca sıkıştırdığına yemin ederdim.

Zephyrine'i kurtarmaya kararlıyım. Ve evliliğimi iptal etmeye. Ancak Leydi Marche'nin günlüğünü aramak sonuçsuz kaldı ve Kyven'e olan takıntım daha da arttı.

Dua ettim. Zephyrine'den günlüğü bulmama yardım etmesini ya da Kyven'in bu durumdan bıktığını karar verip gitmesini istedim. Lanet olası bir yangın evi küle çevirsin ki, içimde kaynayan şeyle yüzleşmek zorunda kalmayayım.

Zayıf düştüğüm her an tanrıçaya fısıldadım, örneğin Kyven'in mavi gözlerinin ışığından kaçmak için kullanılmayan müzik odasına saklandığımda ve iki gün sonra, kütüphanenin diğer ucundan bana baktığını fark ettiğimde ve aramızdaki hava bir anda alev alev yandığında.

Aramızdaki tanrılar, şu *bakış*. Yıldırım çarpması bile beni bu kadar etkilemezdi. Ve gülümsemesi dudaklarına yayılmadan önce, sonsuza kadar süren bir süre boyunca gözlerime bakışıyla, o da bunun farkındaydı.

Hançerimi kapıp odadan çıktım. *Zephyrine, yardım et. Hiçbir koşulda bu kendini beğenmiş ahmakla yatamam. Ya da... pardon, inanılmaz derecede kibirli adamla, demek istedim. Çünkü yatarsam, Amryssa onunla evlenemez ve bu bir felaket olur. Pek çok nedenden dolayı.*

Hançer avucumda cınladı ve Zephyrine kaybolmadan önce bana gülüyor gibi bir izlenim verdi.

Peki, o zaman. Yine tek başımayım.

Ne harika bir durum.

Bir şekilde, bir hafta daha hayatta kaldım. Şimdiye kadar, aptal bir günlüğü aramakla bir ayın dörtte üçünü boşa harcamıştım ve şimdi evliliğimin son günleri gözümün önündeydi. Bu rahatlatıcı olmalıydı, çünkü boşanma belgesi bir hafta içinde elime ulaşacaktı. Ama önce bir kabusun gelmesinden korkuyordum.

Amryssa neredeyse yok olmuştu. Bugün onu kütüphanede bacak bacak üstüne atmış, pencereden dışarı bakarken buldum.

"Merhaba." Boğazımdaki yüz kiloluk ağırlığı zar zor geçirebildim.

Başını kaldırdı, gülümsemesinde hüznün vardı. Saçları donuk perdeler gibi sarkıyordu ve gözleri bile yeşil rengini kaybetmişti. "Merhaba."

"İyi misin?"

Kırılğan omuzları inip kalktı. "Beni çağırıyor. Yine." "Ne?"

"Bataklık."

Nefesimi tuttum. Geçmişte, onun özlemlerini hep görmezden gelmiştim, ama şimdi içimi kötü bir his kapladı. Ya bataklığı özlemesinin bir nedeni varsa? Ya Zephyrine'i kurtarmak onu benden uzaklaştırırsa? Ya...

Yedi cehennem, muhtemelen tüm bu "ya eğer"leri bile anlamıyordum.

Boğazımı temizledim ve paniğe kapılmam için bir *neden olmadan* paniğe kapılmamam gerektiğini kendime söyledim. Keşke o lanet günlüğü bulabilseydim. O zaman tüm bunların ne anlama geldiğini anlayabilirdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Amryssa başını salladı. "Tabii ki."

"Annen hakkında ne hatırlıyorsun?"

Gözlerini kırptı. "Annem mi? Hmm. Sıcaklık, sanırım. Kahkaha. Kahverengi ten. Parlak siyah saçlar. Kömürle lekelenmiş parmaklar... Sürekli çizim yapardı. Ve bir koku... Bergamot çayı gibi, belki? Oh, ve sarılmalar. Çok fazla sarılma."

Kalbim sıkıştı. "Seni çok seviyor muydu?"

"Oh, deli gibi. Beni ve babamı. Bazen düşünüyorum da..."

Boğazı hareket etti. Bekledim.

"Bize olanları, geldiğimiz noktayı görse çok üzülürdü herhalde."

Bu sözler kalbimi delip geçti, ama kendimi devam etmeye zorladım. "Peki ya hançer? Onundu, değil mi? Onunla ilgili çok şey hatırlıyor musun?"

Amryssa'nın dikkati kemerime kaydı. "Oh, evet. O da senin gibi onu takardı. Her zaman bunun nedenini... bilmiyorum. Sanırım hiç sormadım. Belki de bir aile yadigarıdır."

Bakışları yine pencereye kaydı. Gözlerindeki derin özlem içimi burktu. Tanrım, ona yardım etmeliydim. Bu durumu düzeltmeliydim.

Bu yüzden öğleden sonrasını kütüphanedeki son kahverengi kitapları incelemekle geçirdim. Saatler sonra, terleyerek, kendime küfrederek kötü bir ruh haline girmiştim ki, son cildi raftan çıkardım. Kapağını açtım ve içinde... ornitolojiyle ilgili bir kitap buldum.

Kuşlar. Lanet olası kuşlar.

İçimde bir şey kırıldı. Kitabı fırlattım ve dizlerimin üzerine çöktüm, yüzümü ellerimle kapattım. Başarısız olmuştum. Amryssa için tüm umutlarımı buna bağlamıştım ve elime hiçbir şey geçmemişti.

Göğsümün içinde bir ağlama patladı. Bir an sonra, sıcak bir el omzuma kondu. Başımı kaldırdığımda Kyven'in bana gülümsediğini gördüm. Gömleğinin yakası açıktı ve pürüzsüz boynu görünüyordu.

Bakmamam gerekirdi, ama baktım. O düğmeyi sık sık açık bırakmasını seviyordum, böylece yemek yerken kaslarının dalgalanmasını, gülerken boğazının hareketini görebiliyordum. Dahası, onu görmek - her yaklaştığında içimde alevlenen o şey - damarlarımı tıkayan gölgeleri uzaklaştırıyordu.

Şu anda, bunu yapabilecek tek şey muhtemelen oydu.

"Günlük kütüphanede olmayabilir," dedi, "ama bu, evde olmadığı anlamına gelmez."

Yanaklarımı ovuşturdum. "Ama onun gerçekten var olduğunu bilmiyoruz. Ya o kahya yanıyorsa? Ya Leydi mektuplar yazıyorsa? Ya da... Bilmiyorum. Alışveriş listeleri yazıyorsa?"

"Yazmıyordu. O günlüğü günlüğü olarak adlandırdı.

Emin gibiydi." "Belki. Ama günlük tutuyorsa, burada olmalı."

Gözlerinde yaramaz bir ışık parladı. "Peki. Bakabileceğimiz bir yer daha var. Aslında oldukça bariz bir yer."

Ani bir ihtiyatla geriye doğru eğildim. Tanrım. "Neden ne demek istediğini tam olarak anladığımı hissediyorum?"

"Çünkü biliyorsun. Tabii ki biliyorsun. Büyük zihinler ve tüm o şeyler."

Yutkundum. Ya da yutkunmaya çalıştım, ama boğazım kumdan daha kuru olmuştu. "Yapamayız," diye fısıldadım, kimse duymayacak olsa da. Lunk, Amryssa'yı yemeğe çıkarmıştı, Tanrı onu korusun. "Olivian bizi karısının odasında bulursa, bizi öldürür. Gerçekten öldürür."

"O zaman bizi bulamayacak. Bundan emin olacağız."

Eteğimi yumrukladım. En azından fiziksel olarak korktuğum çok az şey vardı, ama seneschal'ın o kahya üzerinde sergilediği öfke onlardan biriydi. "Ama içeri girmemizin bir yolu yok. Olivian tek anahtarı cebinde tutuyor."

Kyven'in dudakları seğirdi. "Benim birçok yeteneğimi unutuyorsun." Kaşlarımı çattım, ama... Doğru. O kilitleri açabilirdi.

Her normal insan gibi.

"Biraz hırsızlık yapmaktan memnuniyet duyarım," dedi. "En azından okumaktan iyidir."

Şakaklarımı ovuşturdum, ama gerçekten, düşünülmesi gereken ne vardı ki? Amryssa'ya hançeri sormak beni hiçbir yere götürmemişti ve bıçağın kendisine sorduğum sorular da cevapsız kalmıştı. İçinde yaşayan Zephyrine'in bir parçası, tanrısallığını unutmuş olabileceğinden neredeyse şüpheleniyordum. Ya da başından beri hiç anlamamıştı. Ve şimdi hem zamanım hem de seçeneklerim tükeniyordu.

İç geçirdim. "Tamam, peki. Ama eğer ölürsek, sana çok kızacağım."

"Zaten bana çok kırgınsın."

"Evet, ama sadece çünkü..." Dişlerimi sıkarken, o kaşlarını kaldırdı. Sanki yüksek sesle konuşmuşum gibi, gülümsemesi anlamlı bir hal aldı.

Gözlerimi indirdim. "Senden nefret ediyorum," dedim, hiç de sert bir tonla değil. "Not edildi," dedi.

Boğazımı temizledim. "Peki, bu intihar görevine ne zaman başlıyoruz?" En azından bu, son konuştuğumuz şeyden daha güvenli bir konuşma konusuydu.

"Bu gece nasıl olur? Herkes uyuduktan sonra?"

"Bu gece," dedim. "Harika. Zaten kim bir gün daha güneşin doğuşunu görmek ister ki?"

Kilit açmanın ne kadar süreceğini bilmiyordum, ama on saniye sürmeyeceğinden emindim. Bu yüzden Kyven, Lady Marche'nin kapısını ittiğinde ve kapı gerçekten *açıldığında*, dehşetle ona baktım.

O bunu çok kolaymış gibi gösterdi.

Bana verdiğim, artık ikiye bölünmüş saç tokasını uzattı. "Etkilendin mi?"

"Evet." Geçici kilit açma aletlerini cebime koydum. "Tamamen istemediğim halde, ama evet."

O sırtı, ben de etrafa bakındım. Bu kanattaki aplikler geceleri yanmazdı ve ay ışığı, koridorun kirli pencereleri sayesinde halıya tuhaf geometrik şekiller yansıtıyordu.

"Kendimizi içeri kapatmalıyız," dedi Kyven. "Birisi geçerse diye ."

Ben başımı salladım. Buraya bir ziyaretçinin gelme ihtimali çok düşüktü, ama yine de tüm önlemleri alacaktık. Elini tuttum ve onu hanımefendinin odasına çektim.

Ve parmakları benimkini kavradığında aniden elini çektim.

Kyven'ın bedensiz kahkahası karanlıktan yükseldi, ardından kapının gıcırtısı ve kibritin sürtünme sesi geldi. Cebinde getirdiği mumu yakınca parlak bir ışık yayıldı.

Yavaşça bir daire çizdim. Titreyen ışık, bir zamanlar lüksün zirvesinde olan bir odayı ortaya çıkardı — bir duvara dört direkli bir yatak dayanmıştı, yatak o kadar yüksekti ki, üzerine çıkmak için bir basamak gerekecekti. Köşede, panelli bir paravan, bir zamanlar lüks bir elbisenin askısı olarak kullanılıyordu. Aynalı bir makyaj masası başka bir duvarı kaplıyordu, üstünde kozmetik kapları ve fırçalar diziliydi.

Gözlerimi kısarak baktım. Makyaj masası tozla kaplıydı, ama yüzeyinde çizikler vardı, sanki biri Leydi'nin eşyalarını okşamış gibi. Yakın zamanda.

"Biri buraya girmiş," dedim, nefesim kesildi.

Aniden aklıma kötü bir olasılık geldi ve odayı bir kez daha gözden geçirdim. Ama... Althea yoktu. Vick'in tahmin ettiği gibi, ayırt edilebilir değeri olan hiçbir şey de yoktu. Sadece yarı çürümüş, güve yemiş lüks eşyalar, yarıda kesilmiş bir hayatın kalıntıları.

Kyven makyaj masasına gitti ve parmağını tozun üzerinde gezdirdi. "Seneschal bazen burayı ziyaret ediyor olmalı."

İçim sıkıştı. *Bu* küçük bilgi, içeri girip çıkma sabrımı daha da azalttı. Olivian bizi burada bulursa...

Yedi cehennem. Dışarıda bir kabusta yakalanmayı tercih ederim.

"O zaman çabuk olalım." Ayaklı paravanın arkasına koştum ve arkasına baktım, sonra asılı elbisenin gizli ceplerini kontrol ettim. Kyven de işe koyuldu ve makyaj masasının çekmecelerini karıştırmaya başladı.

Dakikalar saatler gibi uzadı. Midem aciliyetle kramp girmişti, ama bir halıyı kaldırıp şezlongun tozlu alt kısımlarını aradığımda, göğsümün içinde karanlık bir delik açıldı.

Yararsız. Bunların hepsi yararsızdı. Bir sonraki kabus gelecek ve ben Zephyrine'i kurtarmaya hiç yaklaşmamış olacaktım ve...

"Lioness."

Başımı kaldırıp baktığımda Kyven kapının yanında durmuş, bir kulağını dikmişti. "Duydun mu?" dedi.

Dudaklarımı kıvırdım, onun küçük şakasını ne kadar komik bulmadığımı söylemeye hazırlandım, ama sonra suçlamamı boğazımda kaldı. Koridorda ayak sesleri duyuldu, o kadar ağır ve hantal ki, sadece bir kişiye ait olabilirdi.

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. "Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Dalga geçiyorsun herhalde."

Kyven birden harekete geçti, iki adımda odayı geçip kolumdan tuttu. Panik içindeydim, direnmedim, sadece beni yatağa doğru itmesine izin verdim, sonra da yatağın altına girmemi işaret etti.

"Çabuk," diye fısıldadı. Daha fazla ayak sesi, şimdi daha yakındı.

Kendimi halının üzerine attım ve yatak eteğinin altına kıvrıldım. Karanlık beni yuttu, o kadar tamdı ki, burnumu tırmalayan toz, hala var olduğumu bana kanıtlıyordu.

Kyven mumunu söndürmüş olmalıydı, çünkü yanıma sıkıştığında onu aydınlatan hiçbir ışık yoktu. O kadar yakın oturdu ki, vücut ısısı kolumu ısıttı.

Ayak sesleri koridorda durdu. Anahtar kilitte gıcırdadı.

Kalbim güm güm atıyordu. Olivian kapının zaten açık olduğunu fark edecek miydi? Söndürülmüş mumun kokusunu alacak mıydı? Geride bıraktığımız toz izlerini fark edecek miydi?

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Kyven biraz daha yaklaştı, göğsünü yanıma bastırdı. Sıcak bir el ağzımı kapattı.

"Ses çıkarma," diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki fısıltı bile denemezdi. "Gerekirse dışarı çıkıp onunla yüzleşirim, ama ne görürsen ya da ne duyarsan duy,

burada kal. Tamam mı?"

Onayladığımı hissedebileceğini bilerek başımı salladım, bunu göremese de

Öylece hareketsiz, neredeyse nefes bile almadan yatarken, seneschal içeri girdi. Uzun bir süre Olivian sadece... orada durdu, yatak eteğinin ayakkabılarımızı gizlediği yerden bir metre bile uzakta değildi.

Bacaklarımda bir titreme başladı. Biliyor muydu? Şüpheleniyor muydu?

Kyven titrememi hissetmiş olmalıydı, çünkü bana daha yakın eğildi, nefesi saçlarımı okşadı.

Odanın dışında bir kibrit çakıldı. Yatağın eteği hafif bir ışıkla çevrildi. Kyven'in yüzü netleşti, loş ışık gözlerinin rengini soluklaştırıyordu.

Elimi ağzımı kapatan elime anlamlı bir bakış attı, sonra sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Ben başımı salladığımda, parmakları dudaklarımdan ayrıldı. Elini başımın yanına koydu.

Burada neredeyse hiç yer yoktu. Sadece üzerime eğilebilecek kadar yer vardı, gözlerinde güven vardı. Orada bulduğum sözlere, yaydığı istikrara sarıldım.

Sonra bir hırıltı sessizliği bozdu. "Kendini göster."

Kalbim göğüs kafesime çarptı. Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Burada olduğunu biliyorum." Olivian'ın her hecesinde çıplak bir öfke vardı.

Bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Kyven'ın kaşları çatıldı, gözleri pişmanlık gibi bir şeyle doldu. Ya da belki kararlılık. Parmağını dudaklarına koydu, sonra kendini ve odayı işaret etti.

Korku, kırılan bir dalga gibi üzerime çöktü. Hayır. Hayır, siktir et. Onu bırakmayı kabul etmiş olabilirim, ama benim söylediklerim kimin umurundaydı ki? Kyven'ın hayatı elinden alınırken ben burada saklanmayacaktım. Gözlerindeki damarlar patlarken ve tüm alaycı tavırları, kibri ve yarı gülümsemeleri sonsuza dek yok olurken.

Üzerime çıkmaya çalıştı, ama ben kollarımı ve sonra bacaklarımı ona doladım, kurtulmaya çalışırken onu sıkıştırdım.

Sessizce mücadele ettik, ama ben onu bırakmayı reddettim. Ne yapmam gerektiği, kimi bıçaklamam gerektiği umurumda değildi. Onun buradan canlı çıkmasını sağlamak için Zephyrine'in büyüünden ne kadar ödünç almam gerektiği umurumda değildi. Her şeyi yapardım, yapardım...

"Coraline," diye homurdandı Olivian. "Bütün gün peşimdeydin, artık yüzünü göster. Sen gösterene kadar buradan ayrılmayacağım."

Donakaldım. Kyven de öyle. Anladığımızda birbirimize baktık.
Tatlı Zephyrine, seneschal seneschal konuşmuyordu
konuşmuyordu bizimle *konuşmuyordu*. O Ölmüş
karısına sesleniyordu.

Yatak çerçevesi, ağır bir yük yatağın üzerine yerleştiğinde titredi.
Göğsümdeki spazm, yarı yarıya da olsa hafifledi. Olivian'ın üzerimizde
kambur durduğunu, bir hayalet beklerken kaşlarını çatıldığını hayal ettim.

"Ah," dedi sonunda. "Demek buradasın."

Kaşlarımı çattım. Sesi değişmişti. Neredeyse tanıyamadım, o kadar şefkat
doluydu ki.

"Çok güzelsin. Ne kadar güzel olduğunu hep unutuyorum." Güldü —
garip, çarpık bir sesle ve... Tanrım, deliye dönmüştü. Tamamen deliye
dönmüştü.

Ardından, şimdiye kadar şahit olduğum en tuhaf konuşma gerçekleşti.
Olivian sanki iki kişiye bölünmüş gibiydi, önce karısını övüyor, sonra
azarlıyordu. Bir an aşkını ilan ediyor, bir an sonra Amryssa'yı bataklığa
salıvermesini istediği için Leydi'ye bağıyordu.

"Onu alamazsın," diye bağırdı. "Bunu kabul etmem, o yüzden istemeyi
bırak. Kızımızın yeri artık burası. Bu kararı sen verdin. İkimiz de verdik."

Şimdi. Bu kelime aklımda takıldı ve orada kaldı. Bu ne anlama
geliyordu? Amryssa'nın yeri bir zamanlar başka bir yerde miydi?

Olivian, sevgi ve öfkeyi birbirine karıştırarak konuşmaya devam etti,
ikisi arasındaki sınır giderek bulanıklaşıyordu. Kyven ve ben tüm bu süre
boyunca taş gibi hareketsiz kaldık.

Sonunda, hakaretler sona erdi. Olivian nihayet ayağa kalktığında, sanki
son yirmi dakikada on yıl yaşlanmış gibi, bunu aşamalı olarak yaptı.

"Seni seviyorum," dedi boş odaya. "Ve senden nefret ediyorum. Tanrılar
adına, keşke beni terk etmeseydin."

Ayak sesleri uzaklaştı. Mentşeler gıcırdadı. Anahtar kapıda tıkırdadı.

Bir kilometre uzunluğunda bir nefes verdim. Seneschal bizi kilitlemişti,
ama Kyven her zaman bu taraftan kilit açma aletlerini kullanabilirdi. Olivian
da bir lambayı açık bırakmıştı, ama az önce duyduğum şeyleri düşününce,
onun bunu fark edecek, hatta hatasını düzeltmek için geri dönecek durumda
olduğunu sanmıyordum.

"Artık üzerimden kalkabilirsin," dedim.

Kyven kıpırdamadı. Düşün gecemizde olduğu gibi üstümde yatmaya
devam etti.

"Kalkabilirim." Yarım gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. "Ama
'yapabilmek' ve 'yapmak istemek' çok farklı şeylerdir."

Onu inceledim. Tanrılar, yine sinirlenmeye başlamıştım. Coğunlukla, bunu yapmazsam, kalçalarının benimkilere baskı yapmasından mantıksız bir şekilde tahrik olacağımı bildiğim için. "Tamam. Kalkmanı *istiyorum*. Bu nasıl?"

"Ne kadar çok?" diye sordu. Gözlerimi kısarak baktım.

"Senin benim oraya gitmemi engellemek istediğin kadar mı?" diye devam etti. "Seneschal'ın beni öldürmesini engellemek istediğin kadar mı? Çünkü beni nefret ettiğini söyleyen biri için, benim hayatta kalmam için çok uğraşmış görünüyorsun."

Bunu düşündüm, sonra uzanıp sakallı yanaklarını okşadım. "Olivian'ın seni öldürmesini engellemek istememin tek nedeni," dedim tatlı bir sesle, "bunu kendim yapabilmektir."

Gözlerini kırpı, sonra gülümsedi. "Tanrılar, aslanım. Sen berbat bir yalancısın. Kesinlikle en kötüsü."

Öyleydi. Gerçekten öyleydi. İkimiz de bunu biliyorduk, ama bu beni onu uzaklaştırmak için yeterince sertçe itmekten alıkoymadı. Yarı gülme, yarı inilti gibi bir ses çıkararak yana yuvarlandı.

"Her neyse," dedim, "Ben..."

Donakaldım. Ve Kyven'in tüm bu süre boyunca üzerimde durduğu için henüz görmediğim, yatağın alt kısmına, o noktaya baktım.

"Ne?" dedi. "Beni şimdiden özlediğini söyleme sakın?"

"Hayır, dayanılmaz prens. Ben sadece... Sadece..." Parmağımı yukarı doğru uzattım, çitalara sıkışmış deri ciltli kitabı işaret ettim. *Kahverengi* deri ciltli kitap. "*Bak*."

Kyven sırt üstü yattı ve parmağımın işaret ettiği yere baktı. Uzun bir sessizlik oldu.

"Vay canına," dedi. "Şuna bak."

21.

Nedense, daha açmadan ne bulduğumuzdan emindim. Günlük parlak, yıpranmış bir patineye sahipti ve parmak uçlarımda vızıldıyordu.

Kyven bizi yatak odama kilitlediği anda, kitabın kapağını açtım. Tabii ki, ilk sayfada bir portre vardı. Olivian'ın. Daha genç ve sakalsız, şu anda yüz hatlarına yerleşmiş öfke yoktu. Sanatçı onu gülümserken, gözleri parıldarken resmetmişti.

Altında ise, *"Benim tatlı Ollie'm, bu sabahki Büyük Donut Olayı'ndan sonra kendini beğenmişlikle dolup taşıyor"* yazıyordu.

Ollie. Kimsenin seneschal'a bu şekilde hitap ettiğini hayal edemiyordum ve donut olayının ne olduğunu, hele de büyük bir olayın ne olduğunu hiç bilmiyordum, ama açıkça görülüyordu ki, altın madeni bulmuştuk. Bu kitap Lady Marche'ye aitti. Başka hiç kimse, kömürle çizilen her bir vuruşta sevgiyi bu şekilde dönüştüremezdi.

"Ky." Aciliyet sesimi yükseltmişti. "İşte bu."

Sayfaları çevirdim, süslü el yazısı ve daha fazla çizim ortaya çıktı: bataklığın ortasındaki eski meşe ağacı, sonra Zephyrine, koyu renk gözlü ve kahverengi tenli, her zamanki palmiye yaprağı kıyafetini giymiş. Tanrıçanın bir yanı tanıdık geliyordu, ama nereden olduğunu çıkaramadım. Ve...

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Orada, keskin ve mükemmel detaylarla çizilmiş hançer vardı.

Ve birkaç sayfa sonra, Amryssa'dan başkası olamayacak bir bebeğin çizimi. "Buldum," dedi Kyven.

Ona gülümsedim.

"Ve," dedi yumuşak bir sesle, "sonunda bana Ky dedin."

Kaşlarımı çattım. Öyle yapmıştım, değil mi? "Sadece... öyle çıktı. Nedenini bilmiyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Muhtemelen konuştuğumuz o samimiyet meselesi yüzünden. Eminim ki buna orantılı bir miktar hor görme de eşlik etmiştir."

"Eminim," diye yankılandım, zayıf bir sesle.

Gözlerinde bir şey değişti. "Bunu yalnız mı okumak istersin? Yoksa birlikte mi?"

Düşündüm. "Yalnız" en bariz cevaptı ve ona bunu söylemek için ağzımı açtım.

Ama ağzımdan başka bir şey çıktı. "Birlikte. Eğer istersen."

Görünüşe göre istiyordu, çünkü her zamanki gece kıyafetini giydi ve günlüğüyle birlikte yatağa uzandı, ben ise giyinmek için banyoya girdim. Geceliğimi giyip geri çıktığımda, Kyven — Ky? — kollarını açarak bana da katılmamı işaret etti.

Yatağa doğru süzülürken, onu en iyi nasıl reddedebileceğimi düşünüyordum. Ve sonra birden...

Durdum.

Yedi cehennem, şu anda bunu yapamazdım. *Tek* istediğim onun yanına sokulmakken. Kalp atışlarının gümbürtüsü, beni kurtarmak için *üçüncü* kez, hem de neredeyse ölmek üzereyken

—ikimiz de o odadan sağ salım çıkmıştık ve bu günlük Zephyrine ya da Amryssa hakkında ne yazarsa yazsın, her şey yoluna girecekti çünkü biz yoluna koyacaktık ve bu gece Ky'nin sırlarını hala bilmediğimi ve yakında Amryssa ile evlenip beni terk edeceğini unutmak istedim, çünkü tüm bunları sabah düşünsem de olmaz mıydı?

Bu yüzden pes ettim. Yatağın üzerinde sürünerek onun kollarının arasına yerleştim, başımı omzuna yasladım.

Hareket etmedi. Yukarı baktığımda, yüzünde saf bir şok ifadesi vardı.

"Ne?" dedim.

"Ben sadece... bunun işe yarayacağını düşünmemiştim. Bir saniye bile bunun işe yarayacağını düşünmemiştim."

"Şikayet mi ediyorsun?"

"Hayır." Kolunu bana doladı ve kitabı ikimizin de görebileceği şekilde göğsüne koydu. "Şu anda şikayet etmek aklımın ucundan bile geçmez."

"Tamam. İyi."

"Hazır mısın o zaman?"

"Muhtemelen değil," diye itiraf ettim. "Ama ya şimdi ya da asla."

Lady Marche'nin hikayesi oldukça masum bir şekilde başlamıştı. Günlüğün ilk bölümlerinde evliliği ve ardından eve taşınması - onun deyiimiyle "mutlu olaylar" - anlatılıyordu, ardından bir bebek sahibi olma umutları hakkında paragraflar geliyordu. Ancak bir yıl, sonra iki yıl geçmesine rağmen hamile kalamayınca, iyimserliği umutsuzluğa dönüştü.

Ky sayfaları çevirdi. Lady, evliliğinin üçüncü yılında Zephyrine'e nasıl başvurduğunu anlatıyordu. Kutsal meşe ağacının altına kek ve şarap bırakarak bataklıkta düzenli geziler yapıyordu.

Orada, Leydi Zephyrine'in varlığını hissedebildiğine yemin etti. İlahi bir fısıltı duyduğunu söyledi. Ancak tanrıçanın ayaklarına sunduğu adaklara rağmen duaları cevaplanmadı.

Dördüncü yılda, Leydi büyücülere ve şifacılar başvurdu; kasaba halkının gündüzleri hor gördüğü, ama geceleri yine de ziyaret ettiği kişilere, aşk iksiri ve güzellik merhemi için yalvardı. Leydi, haplar, iksirler ve karnına sürdüğü merhemler için fahiş fiyatlar ödedi.

Hiçbiri işe yaramadı.

Ama sanırım cevabı buldum, diye yazdı. Dün gece gördüğüm kadın bana umudun bu kasabada değil, bataklıkta olduğunu söyledi. Zephyrine'in dikkatini doğru şekilde çekemedim.

Şifacı kadın, bunun için kan gerektiğini söyledi ve bu mantıklı değil mi? Gölgelelerde sürünen şeylerin koruyucu tanrıçası şaraba değil, kana ihtiyaç duyar.

O kısımda Ky'ye daha yakınlaştım.

"Bu hiç de iyi gitmiyor," dedi. "Leydi tiyatroya gitmiş olsaydı, bir tanrıça ile kan paktı yapmamak gerektiğini bilirdi. Asla olması gerektiği gibi sonuçlanmaz."

Acı bir gülümsemeyle, "Nedense, bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Belli ki çaresizdi," dedim.

"Hmm. Muhtemelen haklısın."

Okumaya devam ettik, bir gün "tatlı Ollie" kasabaya gittiğinde Leydi'nin bataklığa girdiğini okuduk. Dev meşe ağacının dibinde damarını kesti. Bir kadeh dolusu kanın ardından, Zephyrine sonunda onun çağrısına kulak verdi.

Onu nasıl tarif edebilirim ki, göz kamaştırıcı demek dışında? O sırada başım dönüyordu, o kadar dönüyordu ki, neredeyse düzgün göremiyordum, ama bu, onun ilahiliğini fark etmemi engellemedi. Zephyrine parlıyordu, teni selvi ağacının göbeği renginde, saçları koyu yağ gibiydi. Üzerinde yapraklar ve sarmaşıklar dışında hiçbir şey yoktu, ama ben hiç bu kadar nefes kesici bir şey görmemişim.

Yalvardım. Kendimi onun ayaklarına attım, bir çocuk için her şeyi yapacağımı söyledim.

Zephyrine diz çöktü. Elini karnıma koydu. Gözlerimin içine baktı ve isteğimin yerine getirilemeyeceğini söyledi. İçimde bir sorun olduğunu. Bir çocuğu büyütmek için uygun olmadığını.

Bu haber beni neredeyse yıkmıştı.

Ama sonra bana bir iyilik teklif etti. Yıllarca süren yalvarışlarımın farkına vardığını, kanımın onun lütfunu kazandığını söyledi. Benim için bir çocuk doğurabileceğini söyledi, onun bir parçası olacak, ilahi kökenli bir çocuk. Her zaman arzuladığım tatlı kızımı kavuşabilecektim.

Ama bir şart vardı. Her zaman olduğu gibi.

Çocuğu sadece bir süreliğine alabilirdim.

Bunun üzerine midem bir ağrı ile burkuldu. Ky'nin parmakları kitabı sıkıca kavradı.

"Bu mümkün mü?" diye fısıldadım göğsüne.

"Neden olmasın? Tanrılar gizemlidir. Ve güçlüdür."

"Demek bu yüzden Amryssa Olivian'a benzemiyor? Çünkü aslında onun kızı değil mi? Ya da Leydi Marche'nin? O... Zephyrine'in kızı mı?"

Anlayamadığım bir ses çıkardı.

Zihnim karışmış bir halde, birkaç sayfa geriye, bataklıktan yükselen tanrıçanın çizimine döndüm. Zephyrine'in tanıdık gelmesinin nedeni buydu. Çünkü Amryssa'nın yüzüne benziyordu, ya da onun bir versiyonuna. Renkleri

çok farklıydı, hemen bağlantıyı kuramamıştım, ama şimdi bağlantıyı kurduğumda, hiç şüphe yoktu.

Tanrıçanın bir kızı olduğu fikri beni çok şaşırttı, ama üzerinde düşündükçe mantıklı gelmeye başladı. En iyi arkadaşım diğer insanlardan çok daha iyiydi, tabii ki o bir insan değildi. Hayır, o daha fazlasıydı. Tanrısal bir şeydi.

"Belki de sonunda iyi bir evlilik yaparsın," dedim Ky'ye.

O hiçbir şey söylemedi. Kafamı kaldırıp baktığımda, yüzünde gergin bir ifade vardı.

Bu alışılmadık durum beni duraksattı. "Bu senin için hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi?"

"Bir tanrıçayla evleneceğimi hiç düşünmemiştim," dedi yavaşça. "Tabii ki, zaten sahip olduğumdan başka."

"Oh, kes şunu. Ben tanrıça değilim."

O, tıslama sesi çıkardı. "Senin olağanüstü olduğunu ve benim de bilgelik ve hakikatin kaynağı olduğumu kararlaştırmıştık sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Ve saçmalık, açıkça. Hem de çok." "Sadece yarısı."

"Uh-huh. Peki şu anda hangisiyle uğraşıyoruz?" Bana sevgi dolu bir gülümseme attı. "Tabii ki doğru olanla."

Göğsüm çarpıyordu, ama bunu görmezden geldim. "Peki. O zaman ben bir tanrıça isem, sana söylediklerimi dinlemelisin ve ben de Amryssa ile evlenmen gerektiğini söylüyorum. Şimdi her zamankinden daha fazla. Çünkü Leydi Marche onu geri vermek için bir tür söz verdiyse ve sonra bu sözünü tutmadıysa, Amryssa'yı buradan olabildiğince uzağa götürmem gerekiyor."

Uzun bir süre cevap vermedi. Göğsü yanaklarımın altında inip kalkıyordu. "Bu, ona söyleyeceğin anlamına mı geliyor? Ne olduğunu?"

"Ben..." Sessizlik çöktü. Bu soruyu sevmedim. "Devam edebilir miyiz?"

Tartışmadı. Kitabı tekrar açtı ve okumaya devam ettik. Leydi Marche'nin hamileliği sahteyken, Zephyrine'in gerçek hamileliği olduğunu okuduk. Olivian biliyordu, ama başka kimse bilmiyordu ve çocuk doğduğu gün, Leydi bataklığa gitti. Uzun zamandır beklediği bebeğiyle birlikte, tanrıçanın hediye ettiği boynuz saplı bir hançerle de geri döndü.

Bıçak, Zephyrine'in bir parçasını barındırıyor, diye yazdı. Kendi göğsünden kesip silah haline getirdiği bir parça. Kızımın on sekizinci yaş gününe kadar onu güvende tutacak, o zaman onu bataklığa geri götüreceğim.

Çünkü bunu yapmazsam, Zephyrine huzursuz bir uykuya dalacak ve bu da tüm Oceansgate'i mahvedecek. Ve tanrıça onu aramayı asla bırakmayacak. Çocuğunu eve getirmek için rüya görmeyi asla bırakmayacak.

Soğuk bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Amryssa'nın penceresinden atladığı gece, kabusun bana yardım ettiği anı hatırladım. *Ve hançer de. İkisi de onu kurtarmak için işbirliği yapmışlardı.*

Şimdi bu mantıklı geliyordu. Korkunç, iğrenç, mide bulandırıcı bir mantık.

Ondan sonra birkaç giriş kaldı. Lady Marche, sazlıklara muskrat gibi anneliğe alışmış gibiydi, çünkü güncellemeler arasındaki aralıklar uzadı. Azalan girişlere iki eskiz eşlik ediyordu: biri hançerin, diğeri Amryssa'nın bebeklik halinin.

Bu dönemin geçici olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, diye yazmıştı Leydi üç yıllık bir aradan sonra. Ama Amryssa benimmiş gibi geliyor. Kendi bedenimden doğan bir çocuğa karşı ne hissederdim bilmiyorum, ama bundan daha büyük bir sevgi hayal edemiyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, bir gün ne yapacağımdan korkuyorum. Ya da ne yapmayacağımdan, duruma göre.

Sonraki sayfa boştu. Ve ondan sonraki de.

Ky günlüğü bir kenara koydu. Oda sessizliğe büründü.

"Bunların hiçbirinin duymak istediğin şeyler olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Hayır. Kesinlikle değil." Sesim çatladı. Leydi'nin hangi seçimi yaptığı belliydi, tıpkı kabusları sona erdirmek için Amryssa'yı geri vermek zorunda kalacağını belli olduğu gibi.

Birini diğerinden ayrı tutamazdım.

Kahretsın.

Ky bana doğru yuvarlandı ve kolunu başımı desteklemek için yerinde bıraktı. Anahtar deliği yakamdaki kurdeleyle oynuyordu, geceliğimi çıkarmak için değil, bunu biliyordum. Hiçbir amaç gütmeden, sadece kurdeleyle oynuyordu.

"Bir seçim yapmalısın," dedi. "Çok zor bir seçim."

Boğazım kurumuş, yutkundum. "Amryssa'yı Hightower'a götürerek Oceansgate'i mahvetmek ya da kabusları sona erdirmek ve onu sonsuza dek kaybetmek."

"Evet."

İçimde buz gibi karanlık bir boşluk sertleşti. Ky'nin gücümü övmesini, gerçekten sevdiğim tek kişiyi kaybetmeme rağmen hayatta kalabileceğimi söylemesini bekledim. Diğerleri gibi beni terk etmemiş tek kişi. Yakında onun da yapacağı gibi.

Ama Tanrıya şükür, yapmadı. Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Onu hiç gördün mü, dışarıda? Bataklıkta?"

"Kimi, Zephyrine'i mi?" Sesimdeki kuru umutsuzluğu silmeye çalıştım, ama pek başarılı olamadım.

"Mmm-hmm."

Konunun değişmesine minnettar olarak bunu düşündüm. "Bazen... bir şeyler gördüm. Rüzgarda kahkahalar duydum ya da gözümün ucuyla bir kadın gördüm. Ya da arkamda bir şey hissettim ve dönüp baktığımda havada uçan çiçek yaprakları gördüm. Ve bir keresinde, başlangıçta, günlerdir yemek yememiştım ve midye avlamayı henüz öğrenmemiştim, bir taşın üzerinde bir balık buldum. Sanki bir adak gibi. Hala soğuktu. Ve bunun Zephyrine'den geldiğini düşündüm. Garip bir şekilde, öyle olduğunu biliyordum."

"O sana göz kulak oldu," dedi.

"Evet."

"Ve şimdi onun çocuğunu ona geri verme seçeneğin var. Ya da vermeyebilirsin."

Sessiz kaldım. Bu sözlerinde herhangi bir suçlama yoktu. Sözleri sadece gerçeği yansıtıyordu, kararı bana bırakıyordu.

Yine de, aslında alınacak bir karar yoktu.

Amryssa'yı kaybetme düşüncesi göğsüme çöktü, ciğerlerimdeki tüm oksijeni emdi. Geride kalan boşlukta, Olivian'ın sözleri geri gelip beni rahatsız etti. *Oceansgate'i kendimden daha çok önemsiyorum. Ama onun için, yanmasına izin verirdim.*

Tanrılar. Onun ne demek istediğini, onunla ne kadar benzediğimizi ancak şimdi anladım. Çünkü ben ne yapacağımı zaten biliyordum. Adalet veya daha büyük iyilik terazisinde hiçbir şeyi tartmam gerekmiyordu.

Amryssa bataklığa gitmiyordu. Hightower'a gidiyordu, çünkü dünyanın onun tatlılığına ve ışığına ihtiyacı vardı. Benim de öyle. Arkadaşım olmasaydı, yine amaçsız, değersiz bir yetim olurdu. Ky'ye yaslandım. Neye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü başımı çenesinin altına soktu, nefes alışları derin ve düzenliydi. Beni zorlamadığı ve yargılamadığı için o kadar minnettardım ki, artık kendimi tutamıyordum daha fazla dayanamadım.

Doğum lekesine dokundum. *Tam oradaydı*, yüzümden birkaç santim uzaklıkta soluk bir işaret gibiydi.

Boğuk bir nefes aldı. Boynumun arkasını kavrayan eli sıkılaştı.

Donakaldım. "Özür dilerim. Canını mı yaktım?"

Bir duraklama. "Hayır," dedi kalın bir sesle. "Sadece... orası hassas bir nokta. Dokunulmasını çok sevdiğim bir nokta."

Geri çekilmeliydim. Ama köprücük kemiğinin altındaki deri pürüzsüz ve çekiciydi, ve okşamaya devam ettiğimde göğsünden çıkan inilti içimi sıcaklık dalgalarıyla doldurdu. Nefes alış hızlandı, ama benim ilgimi bana dokunmak için bir izin olarak almadı.

Ve tanrıça, onu bunun için, bana bu kontrolü verdiği için çok sevdim. Bu korkunç durumda bana bir parça güç verdiği için.

Tekrar yukarı baktığımda, dudakları açılmıştı. Gözleri mavi alevler gibi parlıyordu.

Yedi cehennem. Dikkatimi dağıtan şey bu. Parmaklarımı sabit tutup durdum.

O yumuşak bir protesto homurdandı. "Beni bu şekilde bekletmek kadar acımasız olamazsın, değil mi?"

Ona küstahça bir gülümseme attım ve elimi göğsüme kıvırdım. "Tabii ki bırakırım. Yapmazsam hiç eğlenceli olmaz."

"Oh, ben aynı fikirde değilim. Seni bu yatağa yapıştırıp, az önce okuduklarımızı unutacak kadar sert bir şekilde sikmekten daha *eğlenceli* bir şey düşünemiyorum."

Göğsümde saf ve katıksız bir arzu alevlendi. O ipeksi aksanla bu kadar müstehcen sözler duymak, sapkın bir şekilde erotik bir şeydi. "Bu korkunç bir fikir gibi geliyor."

Dili alt dudağını yaladı ve parlak bir iz bıraktı. "Bu harika bir fikir gibi geliyor. Tüm dünyada, tüm zamanlarda, kimsenin aklına gelmemiş en iyi fikir."

"Saçmalıyorsun," dedim, ama sesim ilk kez korse giydirilen bir bakireden daha nefes nefese çıkıyordu.

"Belki." Gözlerinde yakıcı bir umut parladı. "Bu, senin de eğlenemeyeceğin anlamına gelmez."

Uyluklarım birbirine sürtündü. Zephyrine, eğleneceğime şüphem yoktu. Ama...

Gerçek, derinlerde, gün ışığına çıkamayacak kadar gizli bir yerde, sadece zevkten daha fazlasını arzuladığımdı. Bir santim değil, bir mil istiyordum. Ben de... kahretsin, onun istediği şeyi istiyordum. Onu karanlıkta çizebilecek kadar içinden haritalamak. Kendimi onun içine gömmek.

İstemediğim şey, birkaç gün içinde her şeyi geri vermektir. Benden zorla alınmasıydı.

Yine terk edilmek.

Ama öyle olacaktı, çünkü o Amryssa'yı prenses yapıp ortadan kaybolacaktı. Tıpkı benim istediğim gibi. Bu yüzden kendimi kurtardım ve sırtımı döndüm.

Ky inledi. "Zalim, kötü karım. Bana ne yaptığının farkında değilsin ."

"Tabii ki biliyorum. Yoksa neden yapayım ki?"

"Mmm." Bana sokuldu, bir kolu hala başımın altındaydı.

"Muhtemelen benden nefret ettiğin için."

"Gerçekten, gerçekten nefret ediyorum." Kalçalarımı kendi kalçalarına yasladığında ateşli bir ses çıktı. "Seni, tüm dünyada, tüm zamanlarda, hiç kimseyi nefret etmediğim kadar nefret ediyorum."

Gülerek, nefesiyle enseme gıdıkladı. "Şanslısın ki, bu beni hiç rahatsız etmiyor."

"Rahatsız etmeli."

"Etmiyor. Sonunda izin verdiğinde, bütün gece sana tapınmaya devam edeceğim." Tüm vücudumu eriyen bir titreme sardı. "*Eğer* izin verirsem."

"Hayır," diye kulağıma fısıldadı. "Ne zaman."

Orada yatarken, içimden mırıldanarak, sessizce patlayarak, ona tam da bunu yapması için yalvarmak için dönüp dönmek arasında kararsız kaldım ve günlüğün dehşetinden dikkatimi dağıttığı için ona teşekkür ettim.

"Ve dişi aslan?" diye mırıldandı.

"Evet?" Sesim cırtlak çıkmıştı. Küçülmüş bir fare gibi. "Bekleyemem. Gerçekten, gerçekten *bekleyemem*."

Ben de bekleyebileceğimden emin değildim. Volkanik bir ihtiyaç damarlarımdan akıyordu, binlerce ateşli nehir hepsi ona doğru akıyordu. Ama dönmeye karar veremedim, nefes alıştı uzadı.

Gülümsedim, göğsümde sakladığım sessiz bir gülümseme. Bu lanet prens ciddi miydi? Az önce beni aptal yerine koymakla tehdit etmiş, sonra hemen uykuya dalmış, yanımda kavurucu, kaslı bir battaniye gibi uzanmıştı.

Aptal. Sinir bozucu, kışkırtıcı, çileden çıkaran adam.

Orada yatarken, bu sıcakta böyle birbirimize yapışık bir gece geçireceğimizi hayal edemiyordum. Ama onu uyandırmak istemedim, bu yüzden gözlerimi kapattım ve uykuya dalmaya çalıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, uyku bir ninni gibi geldi. Ve haftalardır hiç bu kadar dinlendirici bir uyku uyumamıştım.

22.

Tabii ki, huzur, gözlerimi açtığım anda sona erdi.

Ky hala uyurken yataktan kalktım ve günü korku içinde geçirdim. Amryssa'ya gerçeği söyleme fikri beni çok zorluyordu, çünkü ya beni terk ederse?

Ama ona yalan söylemeye dayanamazdım.

Saçını tararken fırçayı düşürdüm. İki kez. Sonra korsesini yanlış bağladım ve yeniden bağlamak zorunda kaldım. Kahvaltıda, fincanını ve fincan tabağını fazla doldurdum, sonra onu yukarıya götürüp eteğine çay damlamamış bir elbise giydirdim.

Tüm bu süre boyunca, bu bilgi zehirli bir kalp atışı gibi içimde zonkluyordu. Amryssa, Zephyrine'e aitti. Ve tanrıça onu geri istiyordu.

Öğleden sonra, kalbimden bahsetmeye gerek yok, başım da zonkluyordu. Kubbenin üstünde, Amryssa kitap okurken, ben tamir işiyle uğraşıyordum. Ky, aşağıdaki bahçede, uzun bacaklı domates bitkileri için bir çerçeve yapmaya çalışıyordu.

Kütüphanede haftalarca süren aramamız sırasında biriktirdiği tüm enerji bir anda ondan dökülüyor gibiydi. Domatesleri bitirdikten sonra, tüm sebze bahçesini ayıkladı, sonra odun kesme kütüğüne doğru koştu. Sıcak su kazanlarının ne kadar çok yakıt tükettiği düşünülürse, bu alet sık sık kullanılıyordu ve ayrıca bertaraf etmemiz gereken sonsuz miktarda hastalıklı mor odun vardı. Tabii, ne yapacağını bilemeyecek kadar enerjik olan, baltayı elinden düşürmeyen bir prens de vardı.

Üstelik son derece çekici bir prens.

Terle kaplı kaslarından gözlerimi ayırdım. Dört gün daha. Sonra iptal belgesi gelecek ve Ky benim sorunum olmaktan çıkacaktı. Kimsenin sorunu olmayacaktı, sadece kendisinin.

Akşam yemeğinde Amryssa, tabağındaki alabalık parçalarını isteksizce itip kakıyordu. Olivian sessizce çiğniyordu. Ky karşımda oturuyordu, sözde hizmetçileri arkasında duruyordu. Vick, Ky'nin kafasının arkasına delik açacakmış gibi bakıyordu.

Bir parça balık boğazımdan aşağı kaydı, ama akşam yemeği Amryssa kadar beni de ilgilendirmiyordu. Yeşil fasulyeyi çatalla aldım ve tekrar bıraktım. Ona ne diyecektim? Eğer öğrenirse Hightower'a gitmeyi reddederse ne olacaktı?

Mutfak kapısı açıldı.

Bayan Quist, ince gri pudingle dolu, kenarları kırık ramekinlerden oluşan bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Gözlerim Lunk'a kaydı, o da dikleşti.

Tanrıça, bunu yaparken boyu iki metreye yaklaşmış olmalı. Varil gibi göğsünü şişirerek, günün ilk gülümsemesini dudaklarıma getirmişti. Nefesini o kadar uzun süre tutması imkansızdı, ama denemesini izlemek eğlenceli olurdu.

Bayan Quist pudingleri dağıttı. Yanakları pembe bir renk aldı. Sarı bukleler, kıvrıkcık güneş ışınları gibi yüzünü çevreliyordu.

"Dorothea," dedi Ky ve ben irkildim. Ne zamandan beri aşçımızla ilk isimleriyle hitap ediyordu? "Seni görmek ne güzel."

Bayan Quist'in yüzündeki kızarıklık daha da arttı. "Majesteleri."

"Sadece Ky," dedi iyi huylu bir şekilde. "Kaç kez söylemem gerekiyor?"

"En az bir kez daha." Amryssa'nın önüne iki porsiyon puding koydu. Lunk, gözlerinde yıldızlar parlayarak onun her hareketini takip etti.

"Biliyor musun Dorothea, düşünüyordum da..." Ky çenesini eline dayadı. "Uzun zamandır iyi bir Snogberry Fizz içmedim."

Kaşlarım birleşti. Ne? "Onları Oceansgate'te mi yapıyorsunuz?"

Bayan Quist, Olivian'ın pudingini masaya koyarken durakladı. "Böyle bir şeyi hiç duymadım, Majesteleri. Üzgünüm."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve "*Ne yapıyorsun?*" diye fısıldadım. Çünkü Snogberry Fizz'in var olmadığından yüzde yüz seksen eminim.

Ky göz kırptı ve bana havada bir öpücük gönderdi. Etrafıma baktım, ama Vick dışında kimse fark etmemişti. Vick, dar gözlerle hesaplayarak bizim konuşmamızı değerlendiriyordu.

Gözlerimi kısarak, ceketinin her yerine yeşil fasulye bulaşmış hali nasıl olurdu diye düşündüm. Belki de turuncu saçlarına da bulaşmış hali. Sorunu neydi?

"Benim geldiğim yerde bunları sürekli yaparsınız," diyordu Ky. "Bu alışkanlığı tekrar edinmek isterim. Belki Lunk'ı mutfağa getirebilirsin? Sana nasıl yapıldığını göstermesini isteyebilirsin?"

Lunk'un hayranlık dolu ifadesi, o kadar açık bir endişeye dönüştü ki, çatalımı fırlatma isteğiyle mücadele ettim. Ky ne yapıyordu? Ve bunu bu kadar *açıkça* belli etmek zorunda mıydı?

Ama Bayan Quist, devin onun mutfak eksikliklerini gidermesi fikrinden çok memnun görünüyordu. Elini göğsüne bastırdı. "Oh, yeni bir şeyler öğrenmeye her zaman açığım. Hadi Henry, bu tepsiyi benim için taşıyor mısın? Zephyrine, tüm tabakları bir kerede taşıyacak kadar güçlü olduğunu biliyor." Masada telaşla dolaşarak tabaklarımızı topladı.

Ağzım açık kaldı. Henry mi? Lunk'un gerçek adı bu muydu? Bunu nereden biliyordu ki?

?

Tanrıça, daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Lunk—Henry?—görevini yerine getirmek için yüzü kızarmış bir şekilde öne çıktı,

Snogberry Fizz'i icat etme gerekliliği yüzünden mi, yoksa Bayan Quist'in kaslarını övdüğü için mi, bilemiyorum. Ama o, yüklü tepsiyi stoik bir şekilde mutfağa taşıdı. Kapı arkalarından kapandı ve bizi solgun pudinglerimizle baş başa bıraktı.

Peki, o zaman. Heyecan sona erdiğinde, kaşığımı ramekinime batırıp karıştırdım. Ky sandalyesinde geriye yaslandı, unutma beni gözleri memnuniyetle doluydu.

Bu da neydi böyle? diye dudaklarımla söyledim.

Saf sanat, diye cevapladı sessizce.

Gözlerimi kırptım. Bunu anladığımı inanamıyordum. *Saçmalıktı.*

Sen bayıldın.

Nefret ettim, diye karşılık verdim. *Seni nefret ettiğim kadar.*

Kendinden emin bir şekilde başını salladı. *Beni seviyorsun. Aslında nefret ettiğin şey bunu itiraf etmek.*

Gözlerim, iki yaşındaki bir çocuğun ustalıkla ramekinin kenarlarından dökmüş olduğum pudingime daldı.

Ne saçma. Tabii ki onu sevmiyordum. Zaten öyle demek istememişti, *öyle* değil.

Kalbimin altında kanatların çılgınca çırpınmasını engellemek için bu gerçeği defalarca tekrarladım.

Olivian'ın sert bariton sesi yemek takımlarının tıkırtılarını bastırdı. "Zephyrine adına ne oluyor?" Sandalyesinden kalkıp pencerelere öfkeyle baktı.

Yanaklarımdaki sıcaklık kayboldu. Dışarıda, ışık karanlık bir karamel rengine dönüşmüştü, ama çimlerde mor bir şey parlıyordu. İçgüdüsel olarak elimi Amryssa'nın omzuna koydum. Onu korumak mı yoksa sakinleştirmek mi istediğimi bilmiyordum, ama dışarıda sadece küçük, püskü bir köpek vardı. Ağzından çatallı bir dil sarkarken, iki kuyruğu arkada titriyordu. Yavru köpek, ametist renginde parlayarak çimlerde sendeliyordu.

Ky pencereye gitti. "Hasta." Zavallı sokak köpeği nereden gelmiş olursa olsun, yolda bir enfeksiyon kapmıştı.

Olivian homurdandı. "Öldür onu."

Bu emri kime yönelttiğini fark ettiğimde kalbim durdu. "Kime? *Bana mı?*"

"Evet, sen," diye tersledi. "Yoksa Amryssa'nın bu görevi üstlenmesini mi tercih edersin?" Hançerimin kabzasını buldum ve sıktım. Bu pislik. Madem bu kadar kolaydı, neden kendisi gitmedi? Daha önce hiç bir şey öldürmediğimi söylememe gerek bile yok.

Tamam, belki yıllar boyunca birkaç milyar sivrisinek öldürmüştüm, ama hasta bir köpek yavrusu öldürmemiştim. Muhtemelen yetişkin bir adamı öldürmek benim için daha kolay olurdu.

Aslında, bunu bir kez denemiştım, değil mi? Ve o küçük girişimin sonucu ne olmuştu?

Ky, Olivian'a sert bir bakış attı. "Ben yaparım." Sözleri kesikti, hiç de her zamanki gibi değildi.

Ama seneschal farkında değil gibiydi. "İyi. Kim boynunu kırarsa kırsın, yeter ki o köpek tavukları enfekte edip bize kahvaltıda zehirli yumurtalar bırakmasın."

Ky ağzını açtı, sonra vazgeçti ve selvi kokusu ve ateş dumanı eşliğinde hızla yanımdan geçti.

Başım dönüyordu. Kısmen kokusunun etkisiyle, ama aynı zamanda bir şeyi öldürmeyi gönüllü olarak kabul ettiği için de. Çaresiz bir hayvanı öldürmeyi. Belki beni kurtarmak için değil, sadece... istediği için?

Tanrım.

Sandalyeyi geri itip onun peşinden koştum.

Yemek odasının kapıları arkamda kapandı. Koridorun sonunda Ky yan çıkıştan dışarı çıktı. Öfke duruşunu gerginleştirmişti ve bu, günün sıcaklığı ve korkunçluğuyla birlikte boğazımı bir mengene gibi sıktı.

Yedi cehennem, Eliana bunca zaman boyunca haklı mıydı? Ben bunu görmek istememiş miydim? Bir katile karşı büyük F ile başlayan duygular beslemeye izin mi vermiştim?

Yani, büyük harfle yazılan duygularım *vardı* demek değil. Ben sadece... Ah, lanet olsun. Zamanımı boşa harcıyordum.

Ky'nin kullandığı kapıya ulaştım ve nemli akşama çıktım. O çoktan çimlerin yarısını geçmişti. Yavru köpeğe ulaştığında, hızını kesmeden onu kucağına aldı.

Boğazımdan bir inilti çıktı.

Ky bahçeyi çevreleyen hendeğin üzerinden atladı ve ormana daldı. Bu mantıklıydı, pencerelerden görünürken bunu yapmak istemezdi. Ama ben görmem gerekiyordu. Bir kez olsun bilmem gerekiyordu.

Onun peşinden koştum. Çimlerin kenarında, ormana daldım, mor ağaçların ve kıvrımlı çalılıkların bulunduğu yabancı bir diyara. Çürük kokusu havayı ağırlaştırıyordu. Bir elim hançerimin üzerinde, eğrelti otları ve palmye ağaçlarının arasında ilerledim.

İleride, bir açıklıkta Ky köpeği yere bıraktı. Çürümüş bir selvi ağacının arkasına saklandım ve gövdesinin etrafından gözetledim. Köpek yukarı bakıyordu, çift kuyruğu sallanıyordu, sanki sallamalı mı yoksa bacaklarının arasında kıvrılmalı mı kararsız kalmış gibi.

Ky diz çöktü. Elini köpeğin boynuna doladı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, mideye doğru inerken takıldı. Kahretsin. Kahretsin, kahretsin. Yavruyu en iyi nasıl kurtarabileceğimi bilmiyordum. Hançerin büyüsunü Ky'ye mi kullanmalıydım? Köpeğe mi?

Ama artık çok geçti. Eli hareket etti ve ben kaçınılmaz çığırta karşı içim sızladı. Çığırta gelmeyince gözlerimi açtım ve onu...

...onu okşuyordu?

Hayatımın en uzun nefesini verdim. Ky köpeğin tüylerini okşadı ve köpek sevinçle kıvrılmaya başlayınca karnını kaşdı. Köpeğin ikiz kuyrukları yere vuruyordu.

"İşte böyle," dedi Ky. "Biraz peynir ister misin?"

Yeleğinin cebine uzandı ve beyaz bir parça çıkardı. Köpek, hiç duraksamadan sunulan şeyi yedi.

Başım hafifledi, omuzlarımdan uçup gidecekmiş gibi. Ağacın arkasından çıktım, elim bıçağımdan düştü.

Ky başını kaldırdı. "Oh, aslanım, seni görmemiştim. Onu okşamak ister misin? Kokusu iğrenç ama en azından coşkusuyla bunu telafi ediyor."

"Onu... öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Öldürmek mi?" Alınmış gibi görünüyordu. "Tabii ki hayır. Kim masum bir köpeği öldürür ki?"

İçimde bir sıcaklık yayıldı. Utanç mı, rahatlama mı... İkisini birbirinden ayıramadım.

ayırt edemedim.

"Şu hariç o kan dökücü eski fosil sen senin sen
seneschal" devam

devam etti. "Bu arada, bir dahaki sefere sana öyle konuşursa, git kendini becer demelisin. En son ne zaman biri beni bu kadar kızdırdı, hatırlamıyorum."

Dudaklarımdan keskin bir kahkaha kaçtı. Tanrılar aşkına, onu nasıl katil olduğundan şüphelenebildim? Bir an bile olsa? O katil değildi. Açıkça. O sadece... *kendiydi*. Kendini çok iyi tanıyan, kabusların ona dokunamayacağı, seneschal'ın beni kontrol etme girişimlerinden benim kadar hoşlanmayan bir adam.

"Biliyorsun, bunu Olivian'a söyledim," dedim. "Birçok kez. Ama o garip bir şekilde hakaretlere karşı bağışık. Tanıdığım başka biri gibi."

"Peki." Ky ellerini silkeledi ve ayağa kalktı. Yavru köpek, peynir ve ilgiyi doya doya yedikten sonra çalılıklara koştu. "Öyleyse, ona kendim söyleyeceğim. Kendini siktir et diye bir kraliyet emri hafife alınacak bir şey değildir."

Kalbim ılık tereyağı gibi eridi. Bu tatlı dilli şeytan. "Ky. Sana söylemem gereken bir şey var. Yanıldığım bir şey."

Bana doğru geldi, gözleri bataklığın ışığında leylak rengi parılıyordu. "Ne oldu?"

"Ben..."

Bir dal kırıldı. Kafalarımızı çevirdik.

Eğrelti otları hışırdadı ve Vick, elinde kısa kılıcıyla ortaya çıktı. Kaşlarımı çattım. Burada ne arıyordu?

Ky'nin yüzü kapandı. "Oh. Sensin."

Vick, sanki tam boyutlarını ve *anlamını* haritalandırıyormuş gibi, bedenlerimiz arasındaki mesafeyi inceledi. Hiçbir şey söylemedi.

Ky içini çekti. "O hoş ağzını istediğin zaman açabilirsin. Harlowe senin Hightower'dan olmadığını biliyor, o yüzden o berbat aksanı bırakabilirsin."

Vick beni o kadar uzun süre inceledi ki, nabzım hızlandı. O kılıçla ne yapmayı planlıyordu? Dahası, Ky neden bu kadar soğuk konuşuyordu?

"Köpeğe ne yaptın?" diye sordu Vick sonunda. "Öldü mü?"

Ağzından Oceansgate aksanı çıktığını duyunca irkildim. Biliyordum, ama yine de. Aniden bambaşka bir insan gibi göründü. Beni daha da sinirlendiren, eskisinden daha da fazla.

"Onu serbest bıraktım." Ky burnunu çekti. "Ama bunu seneschal'a söylemezsen sevinirim. Şimdi, neden gitmiyorsun? Karımla konuşmak üzereydim."

Vick, prensin isteğinin hiç önemi yokmuş gibi güldü. "Eminim konuşmak üzereydin. Diğer şeylerin yanı sıra."

Derim gerildi. Konuşma tarzında bir terslik vardı. Sanki kraliyet mensubu değil de, otoriter bir ebeveyne konuşuyormuş gibi. Prense karşı küstahlıkta bulunmaya hakkım olduğunu düşünsem de - sonuçta onunla evliydim - Vick bunu yaptığında öfke boğazımı yakıyordu.

Bu muhtemelen pek mantıklı değildi, ama neyse. Hiçbir zaman mantıklı olduğumu iddia etmedim.

Ky'nin bakışları sertleşti. "Karımla ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Oh, ama ilgilidir. Bir anlaşmamız vardı, hatırlamıyor musun?" Gerildim. Anlaşma mı? Ne anlaşması?

Ky somurtarak baktı. "Unutmak zor olurdu."

"İyi. Unutma." Vick bıçağını ustaca kınına soktu. İstersen o şeyle ciddi hasar verebileceği belliydi. "Oh, Ky?"

"Ne?" Sözcük bir tıslama olarak çıktı.

"Bir dahaki sefere, o lanet köpeği öldür. Çünkü sen yapmazsan, başkası yapar." Vick soğuk bir gülümsemeyle çalılıklara geri döndü.

Ky onun arkasından baktı.

"Bu da neydi böyle?" dedim.

"Ben..." Sesi, zar zor bastırdığı duygularla titriyordu.

Kalbim göğüs kafesim içinde kıvranıyordu. Onu bu kadar dengesiz hale getirebilecek bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama sanki bozuk süt yutmuş gibi görünüyordu.

"O adamdan hoşlanmamaya başladım," dedi. "Çok hoşlanmıyorum."

"Tek sen değilsin. Ama neyden bahsediyordu? Ne anlaşması?" Ky parmaklarını göz kapaklarına bastırdı ve nefes verdi.

"Bunu açıklamaktan kurtulacağını bir saniye bile düşünme," diye uyardım.

"Hayır, biliyorum, sadece..." Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardı. "Eğer mutlaka bilmek istiyorsan, Vick ve ben buraya gelmeden önce bir anlaşma yaptık."

Kaşlarımı çattım. "Ne anlaşması?"

"Ben öldüğümde, ya da... daha doğrusu, herkes öldüğünde..."

Öldüğümü *sandım*... tüm mal varlığım ona kalacaktı."

Gözlerimi kırptım. "Ne? Neden?"

"Şey. Bir tür halefe ihtiyacım vardı. Evlenmek, doyuma ulaşmak ve bir kabusa adım atmak niyetindeyken onu seçmek mantıklıydı. Ama tüm bu bekleyiş onu tedirgin etti. Sanırım benim hiç gitmeyeceğimi, seninle benim..."

Bekledim, ama devam etmedi. "Ne? Ne yapabiliriz?"

"Bir şeyimiz olabilir." Gözlerime baktı. "Beni kalmaya ikna edebilecek bir şey."

Acı dolu bir çığlık attım. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden son kısmına odaklandım. "Ama... tam olarak ne için bu kadar sabırsız? Para mı?"

"Hayır." Gözleri, adını koyamadığım bir şeyle parlıyordu. "Benim yerime geçmek istiyor."

Gözlerimi kırptım. Kraliyet unvanları ve miraslar hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama en azından temel bilgileri kavırıyordum. "Ama... bu işler öyle yürümüyor. Sen öyle diyorsun diye o prens olamaz."

"Hayır, öyle değil. O..." Dudaklarını ısırarak sözünü kesip sustu. "Kurtarıcıları yönetmek istiyor."

Kalbim durdu. "Ne?" Ky gülümsedi, ama gülümsemesi hiç de neşeli değildi.

"Bekle." Kendimi toparlamaya çalışarak kekeledim. "Yani... Yoksa... sen haydutların lideri *misin*?"

"Şaşkınlık" ifadesiyle ellerini kaldırdı.

Aklım karıştı. "Ama... hayır. Haydutlar dokuz yıldır ortalıkta dolaşıyorlar. Sen Oceansgate'e sadece on ay önce geldin."

"Doğru," dedi, kelimeyi uzatarak. "Ama son dört aydır, kurtarıcılar bana hesap veriyorlar. Çünkü bu unvanı

son adamdan miras aldım, o da bir öncekinden miras almıştı, ve böyle devam ediyor. Asla tek bir kişi olmadı, aslanım. Yıllar boyunca beş kişiydik. Ben gelmeden önce, Vick bir sonraki olacaktı. Ama sonra bu çekici sonradan görme geldi ve tabii ki yaşlı Charley ayrılırken görevi bana devretmeye karar verdi. O zamandan beri Vick benim gitmemi istiyor. Ve ben de sonunda gitmeye hazırdım. Ona sırasını vermek için."

Bakakaldım, zihnim konfeti fırtınası gibiydi. Ama tanrılar, bu, o kadının Ky'ye, kök mahzeninde verdiği tepkiyi açıklardı. Ve Vick'in giderek ekşileşen bakışlarını. Hatta Vick'in bunca zamandır malikaneyi neden didik didik aradığını da açıklardı — muhtemelen Olivian'ın sözde hazinesinden topladığı zenginliklerle ormana dönmek istiyordu.

"Yani... Vick güç düşkününü bir hırsız mı? Senin onun yerini aldığın için kızgın mı?"

Ky'nin ağzında bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Evet. Ama mesele şu ki, aslanım, o zararsız biri değil. Az önce seni tehdit etmediğinden tam olarak emin değilim."

Kaşlarımı çattım. "Beni tehdit etmek mi? Beni tehdit etmedi."

"Oh, ama tehdit etti. Kılıç? Köpek yorumu? İnan bana, bunların görünenden farklı bir anlamı vardı."

"Ama..." Kelimeleri aradım. "Eğer o kadar tehlikeli ise, neden onu göndermiyorsun? Az önce bahsettiğin kraliyet emirlerinden birini ver?"

Uzun bir nefes verdi. "Çünkü. O bana bağlı değil. Senin düşündüğün şekilde değil."

Düşünmeden ona doğru adım attım ve pürüzlü parmaklarını benimkilerle birleştirdim. "Tamam. O zaman seni dinlemeyecekse, Merron ve hizmetçilere onu dışarı atmalarını söyleriz."

O, içinden küfretti. "Sorun da bu. Bunu denersek olacaklardan hoşlanmayacaksın. Vick... misilleme yapar. Benden istediğin her şeyi mahveder."

"Ne demek istiyorsun?"

Boğazı titredi. "Demek *istediğim*, senin bu kadar çok istediğin ikinci düğünü mahvedebilir. Birkaç kelimeyle."

Kafamda binlerce düşünce dolaştı. "Yani senin üzerinde bir şey mi var? Amryssa'yı etkileyebilecek bir şey mi?"

Uzun bir süre bana baktı, sonra gökyüzüne göz attı ve serbest eliyle yüzünü ovuşturdu. "Evet. Hyperion yardım etsin, ama ben asla

böyle bir karmaşa yaratmak istememiştim. Asla niyetim..."

Sözünü yarıda kesti, tahmin ettiğimden daha fazla acı çekiyor gibi görünüyordu. "Ne? Neyi istememiştin?"

"Bunların hiçbiri." Sesi alçak ve boğuklaştı, yoğun duygular sızarak aksanına garip bir etki yaptı. "Tanrılar, aslanım, ama sana bu kadar değer vermeyi düşünmemiştim. Şımartılmış bir kızla evleneceğimi sanıyordum, ateş ve çelikten bir kadınla değil. Evet, evliliği denemek istedim, ama bunun bu kadar... tüketici olacağını hiç düşünmemiştim. Ya da sonunda seni bu kadar isteyeceğimi. Ya da her gün odun kesmek zorunda kalacağımı, çünkü kendimi yormak, senden uzak durmamın tek yolu. Hiçbiri niyetim değildi, ama zorluklara karşı nasıl hissettiğimi biliyorsun, ve işte buradasın, en muhteşem zorluk, çünkü hiç kimse beni bu kadar çok çalıştırmadı, benden bu kadar çok şey talep etmedi, ya da sadece onların yanında durma hakkını kazanabilmem için en iyi halime bürünmemi emretmedi, ve şimdi sen bunu yaptın, bağımlı hale gelmekten korkuyorum, çünkü başka biriyle daha azını yapmayı hayal edemiyorum."

Nefes nefese konuşmayı kesti ve ben, nefes almakta zorlanacak kadar şaşkın bir şekilde ağzımı açık bıraktım. "Sen... ne?"

"Beni duyduğundan eminim."

Bataklık artık yoktu. Sanki havada asılı kalmışım gibi hissettim, onun gözlerine, sıcak, geniş mor havuzlara düşüyordum. İçim eridi, ta ki cildimde parıldayan bir sıcaklık kalana kadar.

Ky parmaklarımı sıktı. "Hiçbiri benim niyetim değildi, ama şimdi oldu ve seni de bu işin içine sürükledim ve seni hayal kırıklığına uğratmadan bir çıkış yolu göremiyorum. Ve inan bana, bu yapmak istediğim en son şey. Ama... sana gerçeği söylemeliyim. Her şeyi."

Onun elini bıraktım, az önce söylediği her şeyin büyüklüğünden sersemlemiştim. "*Daha fazlası* mı var? Sadece haydutları yönetmekten daha fazlası mı?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet. Çok büyük bir şey. Kim olduğumla ilgili olduğumla ilgili."

Midem yana kaydı. "Ama... o hayvanları inciten sen değilsin olamazsın."

"Ben..." Ky'nin kaşları çatıldı. "Bekle, hayvanlar mı? Ne hayvanları?"

Boğazım düğümlenmişti. "Ölenler. Sen daha gençken. Ve seneschal'ın kızı. Balodan ayrıldığın, bir hafta boyunca ortadan kaybolan kız. Bu sen olamazsın. Olmadığını *biliyorum*."

Bana yabancı bir dilde konuşmuşum gibi baktı. Gözlerinde hiçbir tanıma ışıltısı yoktu. Sadece saf, katıksız bir kafa karışıklığı vardı.

"Anlamadım," dedi. "Neden bahsediyorsun?"

"Bütün o suçlar." Sesim sanki uçacakmış gibi yükseldi. Neden bu kadar *şaşkın* görünüyordu? "Hightower'da. Herkesin Prens Kyven Windermere'yi suçladığı korkunç şeyler, ama bunlar senin yaptığın şeyler olamaz."

Gözlerini kırpı ve sonunda, *sonunda*, bir anlık bir anlayış kıvılcımı parladı. "Tanrılar adına. *Bu* yüzden mi bunca zamandır benden nefret ettin?"

Ölü bir kahkaha yuttum. Ondan nefret etmiyordum. Haftalardır ondan nefret etmiyordum.

Sanki geri çekileceğimden korkar gibi, tereddütlü bir adım attı. Ama çekilmedim. Artık bıkmıştım.

"Hiçbiri ben değildim, aslanım. Kimseye veya hiçbir şeye zarar vermedim, yemin ederim. Bu benim doğamda yok."

Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Bataklığın ürkütücü ışığında, bu kadar acı verici bir güzelliğe sahip olmamalıydı. Özellikle de, tanıştığımızdan beri ilk kez, kendinden emin görünmüyordu.

Ama sonunda aramızdaki gerçeğin özüne ulaşmıştık. Elmayı soyup dilimlemiş, çekirdeğindeki yıldız takımını ortaya çıkarmıştık. Bu gerçek Ky'di, samimi ve savunmasız, maskesiz, ve o kadar muhteşemdi ki kalbim göğsümde acı bir şekilde sıkıştı.

"Sana inanıyorum." Sesim sabit çıktı. "Ama başka bir sır saklıyorsan, ne olduğunu bilmem gerek."

O başını salladı. Derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Ve bu... Ben..."

Bir çanın sesi onu kesintiye uğrattı.

Donakaldım. Korku içimi kapladı, beynimi aşırı ısınmış bir su birikintisine dönüştürdü. Alarm zilleri, ama... hayır. Zephyrine, şimdi olmaz. Amryssa başka bir kabusu daha atlatamıyorken olmaz.

Çanlar tekrar çaldı, yankıları bataklıkta yankılandı.

Gözlerimi kapattım, sesin kaybolmasını diledim. İşe yaramadı. Tekrar baktığımda, Ky'nin ağzı pişmanlıkla bükülmüştü. "Sana ihtiyacı var."

"Evet." Bu kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum.

"Üzgünüm. Gitmeliyim." "Senin için..."

"Evet," dedim. Çünkü ne istediğini biliyordum. "Lütfen."

O da başını salladı. "Tamam. O zaman yukarıda görüşürüz."

Geri çekildim, sonra dönüp koştum. Palmetto yaprakları eteğime çarparken, kabus arkamda uyanıyordu. Yanmış kağıdın kokusu rüzgârla geliyordu.

Yosun perdelerini kenara ittim. Kalçamda, hançer uyandı, sonra ritüel mırıldanmasına başladı. *Koruyun, koruyun, koruyun. Onu ait olduğu yerde koruyun.*

Çenemi sıktım ve daha hızlı koştum. *Yapacağım, ama sen de bana yardım edeceksin.*

Amryssa'nın hayatta kalmasını sağlamalısın.

Hançer cevap vermedi, en azından sözlerle değil. Sadece sanki kafası karışmış gibi titreyip sallanan bir kıvılcımla.

Ama kabusun Amryssa'yı almasına izin vermeyecektim. Zephyrine'in kendisiyle yüz yüze gelmem gerekse bile umurumda değildi.

Hendekten atladım ve çimlerin üzerinden koştum, sonra kaçtığım kapıyı açtım.

Ve bir tanrıça ile savaşmaya tamamen hazır olarak koridordan aşağı koştum.

23.

Kabus hızla geldi. O kadar hızlıydı ki, Amryssa'yı zincirlemeye bitirmeden ılık atmaya başladı.

Dışarıda gök gürültüsü patladı ve yatak odasını sarsarak duvarları titretti. Bu kabus, diğerlerinden çok daha şiddetliydi. Etrafımızda gölgeler kaynarken, yer döşemeleri arasında solucanlar kıvrılıyordu. Bu manzara midemi bulandırdı ama kendimi kararlılıkla toparladım. Dağılmamalıyım, dağılmayacaktım. En iyi arkadaşımın bana ihtiyacı varken olmazdı.

Yıldırımlar tekrar çaktı ve Amryssa ılık attı. Zincirlerini çevirdim ve yatağına tırmandım.

"Seni seviyorum," dedim, ılıklarının arasında sözlerimi ona ulaştırmaya çalışarak. Ky ne derdi? Muhtemelen derin bir şey. "Ve dostluğunun beni kurtardığını bilmeni istiyorum. Bunu hak etmedim, ama sen yine de bana verdin ve bu benim için çok değerli. O yüzden... bunu unutma. Bu şey kafanın içindeki kapıları yumrukluyor olsa bile."

Bu bir anlam ifade etmiş olmalıydı, çünkü bir sonraki ılığı boğazında kaldı. "Ben de seni seviyorum," diye nefes nefese söyledi. "Her zaman. Ama git, Harlowe. *Gitmelisin*."

Dünya sallandı ve dalgalandı. Çıtırdayan böcekler yatak eteğinin altından fişkırarak Amryssa'nın yatak odasının zeminini dalgalı bir kara denize dönüştürdü. Dışarıda, kabus kükredi ve tüm kule sallandı.

İçim de onunla birlikte sallanıyordu, ama Amryssa'nın yüzünü ellerimle tuttum. "Dinle. Bunu atlatacaksın. İkimiz de atlatacağız."

Acı alnında dalgalandı. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Bu sefer olmaz. Ben... Dışarı çıkmak istiyorum. Dışarı çıkmam lazım."

Ciğerlerim sıkıştı. Hayır diye homurdandım ve hançerimi kınından çıkardım, daha önce binlerce kez kullandığım büyüü çağırdım. *Ona yardım et. Onu bu durumdan kurtar.*

Bıçak parladı ve cızırdadı, bana hiç olmadığı kadar hırladı. *Onu ait olduğu yerde koru. ONU AİT OLDUĞU YERDE KORU.*

Dudaklarım kıvrıldı. Bunca zaman, bunun benim düşündüğüm anlamı yokmuş. "Koruyacağım, ama onun yeri bataklık değil. Onun yeri burası."

Hançer bana doğru itti, ben de itekledim, görünmez bir irade çatışması yaşandı. Amryssa bağlarından kurtulmaya çalıştı. Kabus çılgılık attı. Panjurlar çerçevelerinde gürültüyle sallandı, çitaları parmaklar gibi bize doğru uzandı.

Dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki ağızım metal tadı ile doldu. Demir gibi. Ky bir keresinde bana öyle demişti ve şimdi buna inanıyordum, kendimi buna inandırıyordum. Zephyrine istediği kadar savaşabilirdi, ama onu eğdirecektim.

Gerekirse onu kırardım.

Hançer çılgılık attı. *ONU AİT OLDUĞU YERDE KORU.*

Bıçağı Amryssa'nın başlığına saplarken boğazımdan bir çılgılık kopardı. "Onu sen koru, lanet olsun! Sen onun annesisin!"

Zephyrine'in içinde yaşayan her ne varsa teslim oldu. Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi geri çekildiğini *hissettim*. Sonra geri döndü, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. *Evet, iç geçirdi. Ona yardım et. Onu koru.*

Hançer mor renkte parladı. Büyü iplikleri açıldı ve Amryssa'nın cildini arayarak başlığın aşağısına kaydı. İplikler ona sızdı ve birkaç saniye içinde alnı düzeldi. Gergin boğaz çizgisi yumuşadı. "Harlowe? Bu... Az önce ne yaptın?"

"Seni... güvende tuttum..." dedim, sonra sabit bir el uzattım, çünkü yorganı erimişti. Yakıcı bir yapışkan eteğime yapıştı, dokunduğu her yeri yakıyordu. Oda etrafımda kaleydoskop gibi dönüyordu.

Panik hissi belirdi, ama ben onun sivri uçlarını düzleştirdim. Bir dakika daha dayanabilirdim. *Dayanacaktım*. Sonuçta, bir tanrıçayı, ya da onun bir parçasını, sindirmiştım.

Bunu yapabiliyorsam, başka neler yapabiliyordum? "Gitmelisin," diye fısıldadı Amryssa.

"Biliyorum." Alnını öptüm, sonra yataktan atladım. Siyah böcekler ayakkabılarımda etrafında uçuşuyor, minik çeneleri şak, şak, şak diye çırpınıyordu.

"Sabah geri döneceğim," diye nefes nefese söyledim ve koştum.

Karanlık düşünceler beni odadan kovdu. *Burada öleceksin ve kimse umursamayacak. Bu dünyadan ayrılışını, temizlenmiş beyazlık yığını dışında hiçbir şey işaret etmeyecek.*

"Kapa çeneni," diye tısladım, Amryssa'nın kapısını kilitleyip kendi odama doğru sendeleyerek yürüdüm. Koridor, kanın süpürgeliklerin altından fışkırmasıyla çılgın bir deniz gibi sallanıyordu.

Odanın içine daldım ve kapıyı çarptım. Ky, sadece pantolon giymiş halde yatağında bekliyordu. Zincirlerim ve kelepçelerim çoktan hazırlanmıştı, sadece bileklerimi ve ayak bileklerimi takmak kalmıştı.

Dudakları kıvrıldı. "Birkaç saniye daha geçse, senin için gelirdim."

Bir an için, onun görüntüsüyle desteklenerek öylece durdum. Batakılıkta karşılaştığımızdan beri kendini toparlamıştı ve şimdi kendinden emin bir şekilde parlıyordu, sayısız mumdan daha parlak, duvarlara tırmanan insanlık dışı şekillerden daha sağlam.

Çünkü onlar gerçek değildi. *O* gerçektir. Ben de öyleydim.

Bunu fark ettiğim anda, kabusun illüzyonları soldu. Tereddütlü bir adım attım, sonra bir tane daha. Gerçek dengeyi yakalayamadım - bacaklarım titriyordu ve kaslarım kemiklerimin üzerinde kıvrılıyordu - ama yatağa ulaştım ve ellerimi Ky'nin omuzlarına koydum. Ve... tanrıça, o çok sağladı. Avuçlarımın altında güneşin ısıttığı taş gibi.

Yukarı baktı, gözlerinde merak vardı. "Hissediyorsun."

Midem altüst oldu, ama aşağıya baktıkça fırtınanın etkisi azaldı. Sanki kabusun içindeydim, ama bir şekilde ondan ayrıldım. *"Bir şey hissediyorum."*

Belimi tuttu ve ayağa kalktı. Yukarı baktım. Parmaklarım omuzlarından boynuna, sonra da parlak saçlarına kaydı.

O titredi. Uzun bir süre, öylece durduk, girdapın ortasında bir sükunet adası gibi.

"Artık beni zincirlemelisin," dedim, boğuk bir sesle.

O başını salladı ve ellerini elbiseme kaydırды, ön tarafındaki kancaları açtı. "Daha önceki konuşmamıza devam etmeyeceğiz. Henüz değil."

Kafamı salladım. Hayır, şimdi zamanı değildi. Gerçek ne olursa olsun, bana söylemesi gereken ne olursa olsun, bir kenara bıraktım. Tek umursadığım, onun burada benimle olmasıydı. Benim için.

Şu anda, tam da bu anda, onu son derece net bir şekilde görebiliyordum. Ve onu tanıdığım süre boyunca, beni bir kez bile incitmemişti. Kendini binlerce farklı şekilde defalarca kanıtlamıştı. Beni önemsemişti.

Vick'in ona karşı elinde ne varsa, Ky'nin itiraf etmesi gereken ne varsa, bu gerçeği değiştirmeyecekti. "Hayır, başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ederim."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Mutlu bir şey mi?"

Elbisemi bitirip çıkardı. Bunu yaptıktan sonra, korsemim bağcıklarını çözmek için uzandı. Parmaklarının eminliği, bunu başka akşamlarda, başka yatak odalarında, başka kızlarla kaç kez yaptığını anlatıyordu.

Ama ben bu düşünceyi de bir kenara bıraktım, yüksek bir rafa kaldırdım, daha sonra indirip inceleyecektim. Ya da incelemeyecektim. Geçmişin önemi yoktu. Şu anda yoktu.

"Mutlu bir şey mi?" dedi. "İstersen, beni ne kadar nefes kesici bulduğunu itiraf ederek başlayabilirsin. Bundan daha mutlu bir şey düşünmüyorum."

Korsemini çözdü ve yere düşmesine izin verdi.

Geceliğimle orada durdum, onun bakışlarına kapıldım. Böylesine soluk gözlerin böylesine derin bir etki yaratabileceğini hiç fark etmemiştim, ama o gökyüzü kadar derin bakışlar sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. "Nefes kesici *birisin*. Bazen sana bakmak bile acı veriyor."

Gözlerinde şok belirdi, sonra yerini zevke bıraktı. Elleri yanlarımdan aşağı kaydı. Beni yatağa kaldırdı ve üzerime çıktı, dokunuşları arkasında alevler bırakıyordu.

Orada uzandım, uzuvlarım açılmış, derin bir yerden başlayan bir titremeye. Yatağa zincirlenmenin bu kadar... şehvetli olabileceğini hiç hayal etmemiştim, ama Ky bu sürece hem şefkat hem de umut kattı. Kelepçeler kapanırken başparmakları nabız noktalarımda gezdirdi. Önce bileğim, sonra ayak bileğim. Diğer ayak bileğim, diğer bileğim.

İşini bitirdiğinde, kelepçeleri denedim ve bir kez olsun, bana verdikleri savunmasızlık hissinden rahatsız olmadım. Tanrım, ben bu kadar çaresizken yapabileceği şeyler...

Zincirlerimi sıktı ve üstüme tırmandı, ağırlığı beni şimdiki ana sabitleyen bir mızrak gibiydi. Uzaklarda, kasırga şiddetleniyordu. Parça parça bilgiler bilincime sızıyordu — köşede canavarca bir şey kamburlaşmış

, çıkıntılı omurgası dalgalanırken, başka bir şey ıslak bir sesle çeneleri arasında çıtırdıyordu.

Ama kendimle onun arasına bir perde çektim. Burada ben vardım.
Ky.

Hepsi bu kadardı.

"Bana daha önce hiç iltifat etmediğini sanıyorum," dedi. "

Sanırım bu hoşuma gitti."

"Umutlanma," dedim. "Muhtemelen bir daha asla olmayacak.

Sonuçta seni hala nefret *ediyorum*."

O, sinirlerimi ateşleyen dumanlı bir sesle güldü. "Tabii ki nefret ediyorsun."

İnanılmaz. Karşılıklı duruyorduk, tam bir kabusun ortasındaydık ve ben onun kahkahasının sesine karşı kendimi tutamıyordum.

Yakınımdan eğildi ve bizi özel bir yörüngeye kilitleti. "Şimdi, dikkatini nasıl dağıtmamı istersin? Geçen sefer yaptığımızı deneyebiliriz ya da... yeni bir şey."

Nefesim hızlandı. Gözlerimin arkasında bir baskı oluştu, zihnime yaklaşan fırtına olarak tanıdığım bir ağrı, ama zaten dayanmam gerekenden daha uzun süre dayanmıştım. Baş döndürücü bir zafer hissi, onun yakınlığının heyecanına eklendi ve beni yeni bir zirveye itti.

Siktir, bu çok heyecan vericiydi. "Bana dokun," diye fısıldadım.

Gözleri ısındı. "Peki. Madem ısrar ediyorsun." Elini çeneme koydu, başımı çevirerek kulak mememin narin derisini ortaya çıkardı.

İnledim. Tavandan gölgeler süzülüyordu, ama dikkatimi Ky'ye çevirdim.

"Sınır nerede?" diye mırıldandı.

"Beni öpme," dedim. Bir santim, bir mil, falan filan. Çünkü burada bile, tüm bunların ortasında bile, Amryssa ile evlenmesi gerektiğini biliyordum. "Sadece... bana dokun. Lütfen. Düğün gecemizde yaptığın gibi boynumu yala. Ve benimle konuş. Hislerin olmadığını biliyorum, ama... belki de varmış gibi davranabilirsin. Sadece bu gece için."

"Oh, hislerim var." Boğazının derinliklerinden bir uğultu sesi çıkardı. "Sen söz konusu olduğunda, meğer çok fazla hislerim varmış. Şefkatli hisler. Hayranlık dolu hisler. Müstehcen hisler. Kulağının altındaki bu yeri tekrar tatmam gerektiğini söyleyen hisler."

Ağız aşağı indi, boynuma sıvı bir sıcaklık bahşetti ve ben, binlerce sesin aynı anda yalvarır gibi bir inilti çıkardım.

Etrafımızda kabus çılgılık atıyordu, ama Ky yine dilini o şekilde kullanıyordu, hayalini kurduğum şekilde, ve ben umursamaya zahmet edemedim.

"Tanrılar," diye mırıldandı dilinin hareketleri arasında. "Bazen seni o kadar çok istiyorum ki, düzgün göremiyorum."

Özlem kabardı, damarlarımı ateşle doldurdu. "Sadece bazen mi?"

O gülerek gülümsedi ve köprücük kemiğime kadar öpücükler yağdırdı. "Hayır, her zaman. Tanıştığımızda sana söylediğim gibi. Sende büyüleyici bir şey var. Ve bu his giderek daha da kötüleşiyor."

Köprücük kemiğimi diliyle okşadı ve boğazımdan yine istem dışı bir çılgılık kopardı. Yukarı baktı, bakışları şeytanydi. "Hmm. Sanırım bundan hoşlanıyorsun."

"Bundan nefret ediyorum," dedim, artık şehvetle. Yalvarırcasına.

"Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum
Nefret ediyorum."

"Mmm. Peki ya bu?"

Omurgamın kıvrılmasına yetecek kadar sert emdi. "Daha da kötü," diye boğuk bir sesle söyledim.

Emme gücü daha da arttı, sanki yıldırım uçlu bir mızrak mide tabanımı deliyordu. Onun altında kıvranıyordum. Henüz dokunmadığı bir yerde onun ilgisini hissedebilmem ne tuhaf ve ne harikaydı.

Ağızını kaldırdı ve eliyle yine boynumu kavradı. Sıkmadı, sadece parmaklarını oraya koydu, gücünü kontrol altında tutuyordu. "Söyle bana." Gözlerimin içine bakarak bekledi. "*Bu* sefer boğazıma ne kadar çok bıçak dayamak istiyorsun? Birden ona kadar bir skala ile?"

"On bir," dedim. "Kesinlikle on bir."

Ağız seğirdi. "En azından bir tepki aldım."

Tanrıça, tabii ki yaptı. Çenemi yukarı kaldırıp alt dudağını ısırmamak için kendimi zor tuttum — sulu bir çilek gibi, ısırılmayı bekliyordu. Ama bu, yepyeni bir dizi soruna kapı açardı, bu gece bataklıkta yaptığı itiraf kadar gereksiz sorunlara.

Umarım *hiç* karşılaşmamamız gereken sorunlar, ama dört gün daha dayanamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Bazen, dört dakika daha dayanamayacağımı düşünüyordum.

Kollarım gerildi, vücudum kontrolümden çıkarken bileklerim zincirlerine karşı çekiyordu. Kabus beni dövüyor, içeri girmesine izin verilmesini istiyordu

Kyven alnını benim alnıma yasladı. "Henüz değil. Benimle kal."

Başımı salladım. "Deniyorum. Konuş benimle?"

"Ne hakkında?"

"Herhangi bir şey," dedim. "Bana bilmediğim bir şey söyle. Seninle ilgili." "Bilmediğin bir şey mi? Hmm. Şey nasıl olur... Seni her zaman düşünüyorum

Bunu biliyor muydun?"

"*Gerçek* bir şey demek istedim."

"Bu doğru." Dikkatini ağızma verirken kirpikleri yanaklarına düştü. "Orada odun kesiyor, inekleri sağıyor ya da senin isteğinle son derece sıkıcı bir kitabı inceliyor olacağım, ama zihnimin bir kısmı seni asla arka planda kaybolmana izin vermeyecek. Bir şekilde her zaman oradasın. Asla sönmeyen bir mum gibi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Boğazım düğümlendi. "Peki sen ne düşünüyorsun? Beni düşündüğünde ne düşünüyorsun?"

Gözleri kalktı ve tekrar benimkilerle buluştu. "Bataklıkta geçirdiğin yıllar. Ne kadar yalnız ve korkmuş olmalısın. Sonra, sonunda bu deneyimin seni sen yapan şey olduğunu düşünüyorum. Ve bu bazen nefesimi kesiyor. Baskı altında yıkılmadığını bilmek. Bunun yerine, kristalleştğini. Bence benim için bu kadar güzel olmanın yarısı bu çünkü ihanete karşı sadakatle cevap verdin. Ve bazen, bu bağlılığı kendim için kazanmak için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. Bana bu kadar çok inanabilecek birine ait olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

Sesimi aradım ve sonunda onu akciğerlerimle midem arasında bir yerde sıkışmış olarak buldum. "Ama benim sana inanmam gerekmiyor. Zaten kendine inanıyorsun."

"Oh, ama ben ikisini de istiyorum." Gülümsedi. "Bu senin *de* bildiğin bir şey. Ben affedilmez bir bencilim ve her şeyi istiyorum. Her şeyi. Elime geçirebileceğim her şeyi."

Kıkırdadım, ama gülümsemesi kaybolduğunda benim kahkaham da kayboldu.

"Gerçek şu ki," dedi, "kendimi yeniden inşa etmek için o kadar çok zaman harcadım ki, başka biriyle bir şeyler inşa etmek için hiç zaman ayırmadım. Denemek için bir yerde yeterince uzun süre kalmadım bile. Ama seninle evli olmak, bu..."

Bilmiyorum. Bir koca olmanın benim için bir yetenek olup olmadığını merak etmeme neden oldu."

Bu duygu içimde acı bir teli çaldı. "Tabii ki diğer birçok yeteneğinin yanı sıra."

Bu sözüm ona bir gülümseme kazandırdı. "Evet, peki. Sonunda ne kadar etkileyici olduğumu kabul ettiğine sevindim."

"Öyle demedim."

"İma ettin. Bu da neredeyse aynı şey."

Duvarlar çökmek üzereydi, ama ben onun güven verici kokusuna kendimi kaptırdım. "Ben de seni düşünüyorum, biliyor musun? Mantıklı olandan çok daha sık."

Başparmağı çenemin altını okşadı. "Öyle umarım," diye mırıldandı. "Bu takıntıda tek başıma kalmak istemem."

Gülümsemeye çalıştım, ama bu hareket yüzüme yansımada, çünkü o bana o kadar yoğun bir bakışla bakıyordu ki, dünya başımdan dönüyordu. O anda bana istediği herhangi bir isimle seslenebilirdi ve ben cevap verirdim, çünkü hiç kimseye bu kadar... bağlı hissetmemiştim. Yasal anlamda değil, sanki benim bir parçamı onun eşdeğer bir parçasına dikmiş gibi. Sanki bu an, tüm saçmalıkları ve yanlış anlamaları ortadan kaldırmış ve bizi birbirimizin karşısına, maskesiz ve samimi bir şekilde dikmişti.

Bir uyarı hayali zihnimde somutlaştı. Kahretsin, ona aşık mı olacaktım?

O anda kesinlikle öyle hissettim. Ağır ve kaçınılmaz bir şey yaklaşıyordu ve buna karşı koymak, yaklaşan şafağa karşı protesto haykırılarından başka bir şey olmayacaktı.

Bu düşünceyle, sakinliğim bozuldu. Kollarım seğirdi, parmaklarım pençeledi, kabusun etkisi altında çöktüm. Boğazımdan hırıltılı bir nefes sızdı.

Ky gözünü bile kırpmadı. "Henüz değil." Ellerini yukarı kaydırıp ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Üzerime uzandı ve bizi, cinsel bir pozisyondan farksız olan eski bir pozisyona kilitledi.

Tanrılar, o tamamen kastan ibaretti. Oyulmuş bir taş parçası.

Şehvet alevlendi, sıcak ve ısrarcı, fırtınanın etkisini bastırdı. Kendimi tutamayıp, yayılmış kalçalarımı yukarı doğru eğdim ve ona bastırdım.

Gözlerini kapattı ve yumuşak bir şekilde güldü. "Tanrılar aşkına. Bu kabustan daha zor direnilirsin, biliyor musun?"

"Öyle umarım," diye alay ettim, Hightower aksanıyla en iyi şekilde.
Yine güldü ve burnunu boğazımın yanına dayayıp derin bir nefes aldı.
Fırtına zihnimin yankı odasında bağırdı. *Sen bir hiçsin.*

Çöp. Değersiz.

Yalancı, diye karşılık verdim. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bir parçam buna inanıyordu. Çünkü bu an, bu prens, bu kocam, yüzünü boynuma bastırırken özlemle titreyerek, somut bir kanıt değil miydi?

Ben önemliydim. Sadece varlığımla dünyada iz bırakmışım. İnsanlar beni önemsiyordu. Belki kendimi önemseme konusunda pek başarılı değildim, ama bu yeteneksiz olduğum anlamına gelmezdi. Belki de sadece karar vermem gerekiyordu. Bu adamın yaptığı gibi.

Bu olasılık zihnimde asılı kalmıştı, düşmek üzere olan bir gözyaşı damlası gibi. "Ky," diye fısıldadım.

"Harlowe." Boynuma karşı boğuk bir sesle konuştu. Parmakları benimkileri daha sıkı kavradı, sanki gücünü bana aktarabilirmiş gibi, avuç içinden avuç içime, derimden geçerek.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

"Ne?" Nefesi, cildime sıcak bir demirci ocağı gibi geliyordu.

"Sanırım... seninle evlendiğim için mutluyum. Sanırım pişman değilim."

Başını kaldırdı. Gözlerindeki saf sevinç bana son bir berrak an yaşattı. Cevap vermek için ağzını açtı, ama ben bunu duyamadım, çünkü kabus zihnimi bir yumurta kabuğu gibi kırdı.

Karanlık içime doldu ve beni isli, kaynayan karanlığa doğru aşağıya çekti.

24.

Bu sefer, farkındalık bir çekiç darbesi gibi geldi. Başım zonkluyordu.

Güm. Parmaklarım ağrıyordu. *Güm.*

Ancak... o baş döndüren gümbürtü kafatasımın içinden değil, dışından geliyordu.

Çünkü biri kapımda duruyordu. Vuruyordu.

Yüksek sesle.

Gözlerimi açtım. "Ugh."

Güçlü uzuvlar bana dolanmıştı, ama gevşekliklerinden yatak arkadaşımın hala uyuduğunu anladım. Kapı açılırken başımı kaldırdım. Kahverengi saçlı bir adam içeriye göz attı.

Bir anlık endişe beni sardı. "Merron? Burada ne işin var?"

Ky ile sarılmış halde bulduğu beni, opak bir duvarın arkasında saklıyken, yatak odamı inceledi. İçeri girdi, muhtemelen yarı yarıya düzgün olduğumuz için onu koridorda tutacak bir şey olmadığını düşünerek. "Uyandırdığım için özür dilerim. Ama Majestelerini ödünç almam gerekiyor."

Gözlerimi kıptım. Gözlerim kumlu bir fırtınada bütün gece mücadele etmişim gibi kumlu hissediyordu. "Tamam."

Ky uykulu bir ses çıkardı. Yukarı baktığımda, o parlak mavi gözlerin açıldığını gördüm. Bakışlarımı fark edince, elini yanağıma koydu. "Mmm. Benim mükemmelliğimi düşünmek için biraz erken, sence de öyle değil mi?"

"Misafirimiz var," diye sahne fısıltısıyla söyledim ve yan gözle baktım. "Görünüşe göre seni ödünç almaya gelen misafirler."

Ky'nin dikkati, dik duran ve bakışları orta mesafeye sabitlenmiş Merron'a kaydı.

Ky neredeyse hiç tepki vermedi. Elini yüzümden bile çekmedi, sadece tembel bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve olabildiğince asil bir ses tonuyla "Evet?" dedi.

Merron boğazını temizledi. "Çürüme, Majesteleri. Hendekleri atladı ve bir gecede çimleri enfekte etti. Uşaklar aşağıda kazıyor ve yakıyorlar, ama yardıma ihtiyacımız var ve..." Bana bir bakış attı, sonra duvarı incelemeye devam etti. "Şey. Sen mükemmel bir hendek kazıcısısın."

Ky'nin dikkati yine bana yöneldi. "Öyleyim, değil mi? Muhtemelen en etkileyici yeteneğim budur."

Gülümsemeye çalıştım ve kendimi oradan uzaklaştırdım. Ya da denedim. Ky elini sıkılaştırdı ve o ara, yüzünde isteksizliği, kolay sözlerinin aksine bir tereddüt izi okudum.

Başka kimse bunu fark etmezdi, ama ben fark ettim. "Ne? Ne oldu?"

"Şey..." Merron'a hitap ederken bile gözlerimi kaçırmadı. "Birazdan sana katılabilir miyim?"

? Karımla konuşmam lazım."

Baş kahya tereddüt etti, sessizliği herhangi bir cevap kadar anlamlıydı.

Ky'nin gözlerine baktım. Evet, konuşmamız gerekiyordu, ama çürüme, önemsiz sırlarımızdan daha önemliydi. Kümesler, bahçeler veya domuz ahırları kaybedilirse, mahvolurduk. "Git hadi. Bu çok daha önemli."

Beni bir an inceledikten sonra, beni kendine çekti. "Gideceğim," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Ama bugün Vick'ten uzak durmanı istiyorum. Çok uzak. Sana elini sürmeyeceğini düşünüyorum, ama... bunu öğrenmek istemem."

Sürpriz midemi kemirdi. Dün yaptığı itirafı bitirmek istediğini sanmıştım, ama aslında benim güvenliğimden endişeleniyormuş. "Tamam. Söz veriyorum."

"Güzel. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. O zaman konuşuruz."

Aniden, ona sarılmak istedim. Kalması için yalvarmak istedim. Ama kendimi zorlayarak bacaklarımı yere indirdim. Bu adam sadece üç gün daha benim olacaktı. Şimdi ona ihtiyaç duymaya başlamanın zamanı *değildi*.

"Majesteleri," dedi Merron sert bir sesle. "Aşağıda size ihtiyaç var. Hemen."

Ky başını salladı ve o şeytani yarım gülümseme yüzünde belirdi, güven duygusu onu bir pelerin gibi sardı. Atılmış zincirlerimi bir kenara itti — şafak sökmeden önce bana biraz zaman ayırmıştı — sonra yataktan kalkıp gömleğini aradı ve düğmelerini ilikledi.

, sonra yataktan kalkıp gömleğini aradı ve düğmelerini ilikledi.

"Önce biraz domuz pastırması yemem gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye Merron'a seslendi koridora doğru ilerlerken. "Ben bile aç karnına kahramanlık yapamam."

O gittikten sonra bile Merron, ellerini yanlarında esneterek orada kalakaldı.

Kalbim ekseninden saptı. Tanrılar, bizi öyle bir anda yakaladığında nasıl hissetmiş olmalı? "Özür dilerim," dedim. "Bunu yapmak zorunda kalmamalydın..."

Burnundan bir nefes çıktı. "Öyle değil. Gerçekten. Sadece..."

Ağzımı kapattım ve bekledim.

Merron derin bir nefes aldı. "Bak. Onunla evlendiğin için sana kızgın olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama mesele o değil. Kıskançlık değil. Yani, kıskanıyorum. Tabii ki. Ama çoğunlukla kendime kızgıyım. Sana ulaşamadığım için. Sana ulaşan onun söylediği veya yaptığı şeyleri söylemediğim veya yapmadığım için."

Gözlerimi kırptım. "Ben..."

"Onu seviyorsun," diye sözümü kesti Merron. "Belli ki onu seviyorsun. Benimle hiç öyle yatmadın."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Bu doğru olsa bile," dikkatlice söyledim, "bu hiçbir şey ifade etmez. Onunla evli kalmayacağım."

Merron'un bakışları acıma dolu oldu. "Belki de kalmalısın. Bunu düşündün mü? Belki de Amryssa için en iyisi olduğunu düşündüğün için değil, sadece istediğin için bir şey yapmalısın."

Bunun üzerine, beni ağzım açık ve bakakaldırarak dışarı çıktı.

Tanrılar aramızda. Bir konuda haklıydım. Onu hak etmiyordum. Hiçbir zaman hak etmemiştim.

Bu bilgi zihnime bir gölge düşürdü, ama ben bunu bir kenara itip, bir kenara attığım elbiseyi giymeye gittim.

Amryssa. O bekliyordu ve Ky ile samimi bir konuşma yapmak bugün programımda olan tek şey değildi.

Şu anda, en iyi arkadaşıma nereden geldiğini söylemek için cesaretimi toplamam gerekiyordu.

Ve bunun onun beni terk etmesiyle sonuçlanmaması için dua etmem gerekiyordu.

Endişeme rağmen, bir kez konuşmaya başladığımda duramadım. Çoğunlukla Amryssa bana inanmıyor gibi görüldüğü için. Onun tanrısal kökenlerini açıklamaya üçüncü denememin ortasında, vazgeçip odama gidip günlüğümü aldım. Bırakın Leydi her şeyi açıklasın.

Geri döndüğümde, Amryssa yatağında bağdaş kurmuş oturuyordu. Kitabı almak için uzandı, ay ışığı birkaç saç telini dirseğinin eklemine yakaladı. Gözlerim de oraya takıldı. O kadar zayıftı ki, neredeyse yok gibiydi. Bu nasıl olmuştu? Dün gece hançeri onu korumaya ikna ettikten sonra bu *neden* olmuştu?

Tanrıça, onu Oceansgate'ten çıkarmam gerekiyordu. Ky ile evlendiği anda onu buradan götürecektim.

Amryssa sessizce okudu, sayfaları çevirdi, ara sıra geri döndü. Zephyrine'in portresine geldiğinde, onu o kadar uzun süre inceledi ki göğsüm sıkıştı. Sonra ne diyeceğini merak ettim.

Bu yüzden pencereye gidip, parçalara ayrılmış çimleri inceledim. Kirlenmiş çimler yığılmıştı ve ateşler sıcakta alev alev yanarak gökyüzüne dalgali dumanlar gönderiyordu. Ky de siperlerdeki çalışmalara katılmıştı. Küreği toprağa saplarken sırtı terden sırılsıklam olmuştu. Parlak omuzlarına çim parçaları yapışmıştı.

Onu izlerken, Merron'un sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. *Belki de sadece istediğin için bir şeyler yapmalısın.*

Bir an için, bencilce, çalınmış bir saniye için, yapabileceğimi hayal ettim. Amryssa'nın koruyucusu olmadığımı. Sadece Ky'nin karısı olduğumu, bu yarım yamalak, cehennem azabı gibi görevde değil, gerçek anlamda.

Kafamda görüntüler canlandı—öğleden sonra kapının yanında durup, odun kesmekten dönen onu karşıladığım görüntüler. Terli tenini öperdim. Ona günümü anlatırdım. Onun süslü aksanıyla dalga geçerdim ve sonra, o beni gülerek ve belime kolunu dolayarak ikna etmeye çalıştığında, onu yukarıya banyo yapmaya götürürdüm. Orada, hevesli gözlerle izlerdim—

"Bu ne?" Amryssa arkamdan seslendi.

Döndüm. Günlüğün son sayfası açık duruyordu ve o da ona bakıyordu.

Yararsız hayallerimi kilitli çelik bir kutuya kilitledim. Birkaç gün sonra Ky, Amryssa ile evlenecekti. Sonra da gidecekti.

Son.

"Ne ne?" dedim, biraz fazla neşeli bir ses tonuyla.

Neyse ki Amryssa fark etmedi. Sayfalara kaşlarını çatarak baktı. "Mektup gibi görünüyor. Bana gönderilmiş."

Kaşlarımı çattım ve yatağa yaklaştım. Tabii ki, Leydi Ky ve benim kontrol etmeyi düşünmediğimiz arka sayfaya bir not yazmıştı. Sayfalar boşaldığında durmuştuk.

Eğildim. "Sevgili Amryssa," diye başlıyordu.

"Bunu görmemiştin," dedim, kalbim çarpıyordu. "Seninle birlikte okuyabilir miyim?" "Tabii ki."

Yatağa tırmandım, sonra çenemi onun kemikli omzuna dayadım.

Sevgili Amryssa,

Benim kanımdan, benim etimden—seni çok seviyorum. O kadar çok ki, "sevgi" kelimesi hissettiklerimi ifade etmek için yetersiz kalıyor.

Önceki yazıları okuduysan, en azından katı anlamıyla akraba olmadığımızı biliyorsundur. Ama kalbimde, ruhumdan daha derin bir yerde, ben senin annenim ve sen benim kızsın. Bu asla değişmeyecek. Zaman bir okyanusu, sonra bir başkasını ve bir başkasını doldurabilir, ama yine de inancımı azaltamaz.

Bu, yıllar önce bu günlüğü yazmayı neden bıraktığımı açıklayabilir — sen benim oldun. Biz bir aile olduk. Bu günlüğü ancak bu sabah tekrar buldum ve on yıldan fazla bir süredir yazmadığımı görünce şaşırdım.

Artık on sekiz yaşındasın. Geçen hafta doğum gününü kutladık. Mumları üflediğin anı asla unutmayacağım, çünkü bana bu keyfi yaşattığın için, bu tür saçma geleneklere katılmak için kendini çok yaşlı ilan etmediğin için seni sevdim. Birlikte geçirdiğimiz çok kısa sürede, en çok saçma anlarımızı sevdim. Bu da farklı değildi, her ne kadar bu olay senin hayatın boyunca korktuğum bir şey olsa da.

Şüphesiz tahmin ettiğin gibi, kutlamamızın sonunda güneş battığında seni bataklığa geri göndermedim. Zephyrine yardım et, ama yapamadım.

Umarım beni affedebilirsin, tatlı kızım. Özellikle de nedenini anlamasan da bizi terk etmeyi hayal ettiğini bildiğim için. Bazen gözlerinde bunu görüyorum.

Ama seni bırakamam. Kaybolmana izin veremem. Bu yüzden yarın, ya da gelecek hafta, ya da belki ondan sonraki hafta ya da ay, ben kendim tanrıçaya gideceğim. Görüyorsun, anlaştığımızın bir kısmını burada yazmadım,

babanın burnunu sokması ihtimaline karşı. Onun bunu bilmesini istemedim, çünkü bu seçeneği kullanmaya karar verdiğimde beni durdurmasını istemedim.

Zephyrine yıllar önce bana bir seçenek sunmuştu. Sen reşit olduğunda, seni ona geri verebilir ya da onun yerine kendimi sunarak sana bu dünyada bir ömür boyu yaşamayı sağlayabilirdim. Bunun bedeli benim kanımdı, bu sefer hepsi, ama bunu harcayabileceğim daha iyi bir şey düşünemiyorum.

Yine de veda etmek zor. Bir gün daha, bir kahkaha daha, bir kucaklaşma daha için cazibesine kapılıp duruyorum. Bir kez daha bana anne demenin verdiği besin.

Asla yeterli olmayacak, ama kalarak Oceansgate'i mahvediyorum. Bunu biliyorum

Yakında. Gideceğim, söz veriyorum. Gidilmem gerek.

Ve bunu babanın asla aramayacağı bir yere saklayacağım. Umarım bir gün senin eline geçmesini umuyorum. Bunu okuyup neden gittiğimi anlamamı istiyorum, bunun seni yeterince sevmediğimden değil, seni çok sevdiğimden, bana büyük mutluluk veren tüm anları senin kaçırmama dayanamadığımdan olduğunu.

Bir gün aşık olmanı istiyorum.

Dünya hakkındaki düşüncelerini yeniden şekillendirecek dostluklar kurmanı istiyorum.

Gülmeni ve bazen ağlamamı istiyorum, böylece gülme anları daha da parlak olsun. Seyahat etmeni, kendi çocukların olmasını, binlerce gün doğumu görmeni ve belki de yaşlandığında, kırışık ve yorgun olduğunda, gülümseyerek bataklığa dönmeni istiyorum. Hazır olduğunda. Her şeyi gördüğünde ve yaptığında.

Ya da belki bunların hiçbirini istemeyeceksin. Sen bir tanrıçasın ya da bir tanrıçanın kızıydın — hala bunun nasıl olduğunu tam olarak anlamış değilim — bu yüzden belki de arzuların benimkinden farklı olacaktır. Bu da sorun değil.

En önemlisi, sadece bir seçeneğin olmasını istiyorum.

İşte bu, sana, sevgili kızım, kanımdan kanım, benim hediyem.

Bir seçim. Bu senin. İsteddiğini yap ve bunu sana özgürce verdiğimi bil.

Seni sonsuza dek, hayat ve ölüm ve aradaki her şey boyunca seviyorum.

Seni seven annen,

Coraline Marche

Okumayı bitirdiğimde, sessiz gözyaşları yanaklarımı ıslattı. Amryssa da ağlıyordu. Bir elini ağzına bastırdı, parmakları beyaz dudaklarına titriyordu.

"Bu... Vay canına," diye fısıldadım. "İyi misin?"

"Benim için mi öldü?" diye sordu titrek bir sesle. "O gün bataklığa *bu* yüzden mi gitti?"

Göğsünü parçalayan bir hıçkırık kaçtı ve ben onu kollarıma aldım. Omzumda ağladı. Bu sırada mektup zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Tanrım, bu aşktı. Gerçek ve samimi bir aşk. Amryssa şanslıydı... ve annesini bu şekilde kaybetmiş olduğu için lanetlenmişti, ama öncelikle böyle bir aşkı yaşamış olduğu için inanılmaz derecede şanslıydı.

Saçlarını okşadım. Sonunda geri çekildi, boynumda yapışkan bir gözyaşı ve sümük izi bırakarak.

"Bu çok şeyi açıklıyor." Sesi sessiz parçalara bölündü. "Öyle mi? Neyi açıklıyor?"

"Neden hep kendimi... ayrı hissettiğimi. Neden hiç tam olarak uyum sağlayamadığımı, neden içim diğer insanlar gibi şekillenmediğini. Neden bazen daha büyük bir şeyin gölgesi gibi hissettiğimi, ya da içimde daha fazlasının olması gereken bir boşluk olduğunu. Neden bataklık beni durmadan çağırıyor ve çağırıyor."

Donakaldım. "Böyle mi hissediyordun? Hep mi?" Gözyaşlarıyla parlayan gözlerini bana dikti.

Boğuluyormuş gibi hissettim. "Neden hiç söylemedin?"

"Çünkü." Burnunu çekti. "Endişelenmeni istemedim. Ben mutsuz olduğumda senin de acı çektiğini biliyorum. Bu yüzden denedim. Gerçekten denedim. Mutlu olmaya çalıştım."

Keskin bir nefes aldım. "Ama değilsin, değil mi?"

"Öyleyim," dedi, gözlerini kaçırarak. "Bazen. Seninle, güldüğümüz zamanlarda. Ya da Lunk bana tavuk hikayeleri anlattığında. Ama zor, Harlowe. Bataklık. Her gün daha yüksek sesle bağırıyor."

Günlüğü alıp bir kenara koydum, onun buruşuk yüzünden başka bir şeye odaklanmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Keşke işler Leydi Marche'nin istediği gibi gitseydi. Ama gitmedi — Amryssa aynı şeyleri istemiyordu, üstelik

annesinin fedakarlığı da ters gitmişti. Leydi sonunda bataklığa girmeye cesaret ettiğinde, bir kabus tarafından yolundan saptırılmıştı. Zephyrine'e kendini sunamadan ölmüş ve Olivian'ı imkansız bir seçimle karşı karşıya bırakmıştı:

kızını bataklığa göndermek ya da Oceansgate'i kabuslarla lanetlemek.

Ama en azından bu, seneschal'ın neden kaldığını açıklıyordu. Bundan o sorumluydu.

Bir sonraki sorum göğsüme takıldı, nefes almamı engelledi ve kalbimi sıkıştırdı. Sormak zorundaydım, ama bu ihtimal beni korkutuyordu.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sonuçta, bir kabusla savaşmış ve *neredeyse* kazanmıştım. Bunu yapabilirdim.

"Ne istiyorsun?" Sözlerim dün geceki puding kadar sert değildi, bu yüzden daha yüksek sesle tekrarladım. "Artık bildiğine göre, bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

Amryssa'nın çenesi titredi. Bakıp durdu, bakıp durdu ve sessizlik içinde kalbimin iki yarısı birbirine savaş açtı. *Senin mutlu olmana ihtiyacım var, ama tanrılar adına, lütfen beni terk etme.*

"Sana bir şey sorayım," dedi. "Gidersem, sen iyi olur musun?"

Tanrım. Cevabımı ağzımın içinde tutarak, hazırlıklı olduğum için kendimi bir canavar gibi hissettim.

"Bu adil değil, biliyorum," diye ekledi aceleyle. "Ama bana gerçeği söylemeni istiyorum."

Kafamda birkaç versiyon denedim, sonra reddimi uygun bir şekilde nazik bir şekilde ifade ettim. "Kaybolurdum."

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Peki babam? Sence o iyi olur mu?"

"Hayır," diye patladım, çünkü bu konuda hiçbir şüphe yoktu. Olivian onun için kendi bölgesini yok etmişti. Şimdi bildiklerime göre, kızını kaybetmesinin onu gerçekten öldürebileceğinden şüpheleniyordum.

Ona hiçbir şey kalmazdı. Sadece hayaletler, suçluluk duygusu ve kabuslar. Bunları kendi başına getirmişti, ama yine de... O benim yapmayacağım hiçbir seçim yapmamıştı. "Hayır. Yapmazdı."

"O zaman sanırım... kalmam gerek." Amryssa yanaklarını ovuşturdu, gözleri ciddiydi. "Çünkü ona asla öyle bir acı çektiremem. Ya da sana."

Göğüs kafesimdeki demir bandı gevşedi. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Ama gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet." Omuzlarını dikleştirdi. "Bunu istiyorum. Hayatımı. Ailemi."

Bir an durakladım, sonra kendimi ona attım, ciğerlerim bir anda genişledi. "O zaman Ky ile evlenecek misin? Benimle Hightower'a gelecek misin?"

Koluma hafifęe vurdu, sonra kıkırdamaya ęalıřtı. Soluk, titrek bir kıkırdama oldu, ama yine de kıkırdama. "Evet."

"Tanrım, bunu ęok istiyorum," dedim omzuna yaslanarak. iğek gibi kokuyordu. Gece açan yasemin ve plumeria gibi, bu evde yıllardır kimse parfüm alacak parası olmadığına göre, bu bir tür tanrıça özelliği olmalıydı. "Ama sadece bu seni geręekten mutlu edecekse."

"Mutlu olacağım." Kolumu okşadı. "Ayrıca, beni boğuyorsun."

Rahatladım, vücudum rahatlamaktan sanki şurup gibi akıyordu. Sanki biri üzerime melas dökmüş gibi ağır hissediyordum. "Zephyrine'e teşekkür et. Yani, Zephyrine'e değil

—düşündüm de, bu aslında biraz kaba bir laf—ama sana

sana. Zephyrine bekleyebilir. Sen seksen yaşına geldiğinde onu geri alabilir."

Amryssa gülümsedi ve günlüğü okşadı. "O zamana kadar bununla ne yapacağız?"

Günlüğü düşündüm. Olivian karısının mektubunu bulursa, kan bedelini öğrenirse, Zephyrine'e hayatını teklif edecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. Ama bu, bataklığa kaybolmak kadar kesin bir şekilde Amryssa'yı öldürecekti. "Onu odamda saklayacağım. Olivian bilmemeli. Kimse bilmemeli."

"Tamam. Peki ya Harlowe? Biraz su alabilir miyim? Susadım. Ve yorgunum. Sanırım biraz uzanmam lazım. Bu... ęok fazla."

Ayağa fırladım, gerekirse hizmetęilerin çim savaşına katılmaya hazırdım, o kadar büyük bir rahatlama hissetmiştim. "Tabii ki. Aşağıdan biraz getireyim. Hemen dönerim."

O uzandı, omuz kemikleri elbisesinin altından kanatlar gibi çıkıntı yapıyordu. Koridora ıktım, anahtarlığımı aradım ve Vick'in yakınlarda dolaşıyor olma ihtimaline karşı kapısını kilitledim.

Ama sonuçta endişelenmemeliydim, çünkü Vick Amryssa'nın peşinde değildi.

Beni almaya geldi.

25.

Merdivenlere yaklaşmıştım, adımlarım yıpranmış halılarda fısıltı gibi ses çıkartıyordu, arkamdaki koridoru bir gölge kapladı. Arkama baktım ve... kahretsin. Vick bana doğru geliyordu, belli ki bir görevi vardı.

Midem düğümlendi. Tanrım, Ky bugün benden tek bir şey yapmamı istemişti.

Tek bir şey.

Yan koridora saptım ve rastgele bir köşeyi seçip döndüm, sonra bir tane daha. Bir kapıdan geçtikten sonra, kendimi bir zamanlar ocuk odası olan, pastel renkli perdeler ve üstüne böcek ağı örtülmüş bir beşikle donatılmış bir odada buldum.

Duvara yaslandım, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Onu kaybetmiş miydim? Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha, ve kendime umut vermeyi izin verdim.

Ama sonra kapı kolu döndü. Kapı açıldığında, Vick içeri süzüldü. Midemde bir korku dalgası yükseldi. Her zamanki gibi, kısa kılıcını takmıştı.

Zihnimin bir parçası, çığlık atarsam kimsenin beni duyup duymayacağını hesapladı.

Muhtemelen hayır.

Vick gülümsedi, yavaşça yayılan bir gülümseme, bir kurt gülümsemesine dönüştü. Boynundaki bağdan kaçan birkaç havuç rengi bukle, sıcağdan kıvrılmıştı.

Ben kenara çekildim. "Beni takma. Ben sadece aşağı iniyordum."

Bir anda üzerime atladı ve elini duvara dayayarak geri ekilmemi engelledi. Yakınımdan eğildi, bir elini kılıcının kabzasına rahatça koydu.

Donakaldım, silahına bakarak. Eğer kılıcını çekerse, hançerimi ekebilirdim, ama *bunun* nasıl sonuçlanacağı konusunda hiçbir yanılısamam yoktu. Ben bir savaşçı değildim. Yapabileceğim en iyi şey

yapabileceğim, silahsız prensleri boynumu emmeye ikna edip, boğazlarına bıçak dayayarak hazırlıksız yakalamaktı.

Ne yazık ki Vick, silahsız bir prens değildi. Ben de ona boynumu sunacak değildim.

"Tam da görmek istediğim kişi," dedi. "Sen yalnız kalması zor birisin."

"Evet. Seni görmek güzeldi, ama şimdi gitmeliyim." Kapıya doğru yöneldim, ama o omzumu duvara dayadı.

"Ah, ah," diye tısladı. "Artık konuşmamızın zamanı geldi, *Prenses*."

Terle ıslanmış ellerinin tutuşunda cildim kıvrıldı. "Öyle mi? Çünkü bir daha asla konuşmamayı tercih edeceğime eminim."

Parmakları koluma gömüldü. "Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi? Öyle konuşarak. Ky ile evlenerek. Kendine bir unvan edinmeye çalışarak."

Boğazımdan bir kahkaha çıktı. "Onunla unvan için evlendiğimi mi sanıyorsun?"

"*Tabii ki öyle.*"

"Tabii ki öyle düşünüyorum."

Neredeyse yüzüne kahkaha atacaktım. Bu konuşma, ilk seferinden daha da az eğlenceliydi.

Ama sonra Vick'in gözlerindeki parıldayan suçlama beni ciddiye döndürdü. Tıraş bıçağından kaçan birkaç sarı kılın olduğu üst dudağında ter damlaları oluşmuştu ve... tanrım, o kadar genç görünüyordu ki. Ky'den daha gençti, ama aynı zamanda daha sert ve daha ciddiydi, onunla bir odada mahsur kalmışken tartışmak inanılmaz derecede aptalca bir şey gibi görünüyordu.

Bu yüzden tartışmadım. "Biliyor musun? Haklısın. Ben sadece kraliyet ailesinden olmak isteyen, iki yüzlü bir altın avcısıyım. Planladığım gibi gitmemesi çok kötü."

Vick'in burnu seğirdi, bu da onu her zamankinden daha tilki gibi gösterdi. "Oh, biliyorum. Senin gibi insanları çok iyi tanırım. Sen küçük kalende saklanıp her gün sosis yerken, başkalarının aç kalması umurunda bile değil. Hiçbir katkı olmamasına rağmen her şeyi hak ettiğini düşünen tiplerdensin."

Peki o zaman. Kendini tutma. Sanırım bu, içindeki özgürlükçü ruhun konuşmasıydı. "Evet. Beni iyi tanıdın. Aferin."

Gözleri parladı. "Benimle alay mı ediyorsun?" "*Asla.*"

Uyarı olarak homurdandı. "İşte olacaklar, *Prenses*. Ky ile küçük oyunlarınız nasıl başladıysa, ben aptal değilim ve

Şu anda sana nasıl baktığını görüyorum. Sorun değil. Ona istediğin kadar hayran hayran bakabilirsin, parmağında oynatabilirsin, umurumda değil. Ama evlilik feshi geldiğinde, onu imzalayacaksın. Ve sonra onu göndereceksin."

Kolumu çekmeye çalıştım, ama nafile. Vick'in kompakt yapısına rağmen, zorlu yaşam ona benim karşı koyamayacağım bir kas gücü kazandırmıştı. "Peki. Memnuniyetle."

Gözleri, bunu anlamaya çalışıyormuş gibi kısıldı. "Anladın mı? Ona kalmasını istemeyi aklından bile *geçirirsen...*"

"Ne, beni bıçaklayacak mısın?"

"Ne? Hayır. Bu ne biçim bir soru?" Burnunun köprüsü kırıştı. "Ben *kadınları kullanmam*. Beni ne sanıyorsun?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Onun aslında bu soruya cevap vermemi istemediğinden yüzde doksan sekiz eminim.

"Ben iyi adamım," dedi. "Kötü adam değilim. Yani sana zarar vermem gerekirse, bu sadece daha büyük bir iyilik için olur. Bunun sorumluluğu sana ait olur. Bana değil."

Kaşlarımı çattım. Ben de *Ky'nin* döngüsel mantığın ustası olduğunu sanıyordum.

"Ama," dedi Vick, elini sıkarak, "bütün bunları beklerken, bu evde lanet olası değerli eşyaların nerede olduğunu bana söyleyeceksin. Çünkü sabrımın sonuna geldim. Olivian, yönetmesi gereken bölgede paylaşım yapmayacaksa, onu buna zorlayacağım."

"Ama burada hiçbir şey yok. Para yok. Yıllar önce hepsi bitti."

"Sen öyle diyorsun." Gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Ama bu evde *bir şey* var, hissedebiliyorum. Seneschal'ın hizmet etmesi gereken insanlara yardım edecek bir şey."

Beynimde alarm zilleri çalmaya başladı. Haçerimi, sonra da günlüğü düşündüm; bu çatı altındaki tek değerli şeyler. Tabii, bir de Amryssa.

Ama Vick bunların hiçbirine sahip olamazdı. Önce beni öldürmesi gerekirdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Hiçbir şeyimiz yok. Yemek yemeye bile zar zor yetiyor."

"Peki." Gülümsemesi soğuk bir ışıkla parladı. "Bana söylemeyeceksen, beni bunu yapmaya zorladın demektir. Bunun senin kararın olduğunu bil, benim değil."

Kılıcına uzandı.

Soğuk bir korku içimi kapladı. *Zephyrine, yardım et bana.*

Çağrıyla birlikte kılıç uyandı. Tanrıçanın enerjisini içime çektim, avucuma aktardım ve onu bir silaha dönüştürdüm. Serbest elimi Vick'in göğsüne dayadım ve Zephyrine'in büyüsünü doğrudan ona yönlendirdim.

O, kalbini tutarak geriye doğru sendeledi, kılıcı yarı çekilmiş haldeydi. Ağzını ses çıkarmadan açıp kapattı.

Hızla uzaklaştım. Muhtemelen kalıcı bir hasar vermemiştim, ama kalıp bunu öğrenmek istemiyordum.

Adrenalin damarlarımdan fışkırıyordu. Koridordan aşağı koştum, merdivenlerden inerken ayaklarım basamaklara zar zor değiyordu.

Sadece mutfağa vardığımda, Bayan Quist ve Lunk'un birlikte kaynayan bir tencerenin üzerinde eğildiklerini gördüğümde arkama baktım.

Vick peşimden gelmemişti.

Bu da pek teselli olmadı, çünkü az önce bir düşman edindiğimi hissediyordum.

26.

Ky, o akşam çimlerdeki savaşıla meşgul olduğu için akşam yemeğine gelmedi. Vick de gelmedi, ama elbette farklı nedenlerden dolayı.

Yemekten sonra, Vick'in hayatta olup olmadığını anlamak için kütüphanede Lunk'ı aradım.

Onun yokluğunu sorduğumda, Lunk sadece omuz silkti. "Kendini iyi hissetmiyordu. Sanırım erken yatmaya gitti."

"Oh. Hepsi bu mu?"

"Evet. Neden sordun?" Her zamanki gibi, benimle konuşurken elini ağzına götürdü. Amryssa'ya karşı böyle davranmazdı, ama bu şaşırtıcı değildi; o ilahi biriydi, ben ise sadece... bendim. "Bir şey mi istiyordun? Onu uyandırayım mı?"

Başımı salladım, sinir uçlarım titriyordu. Vick'in bir daha asla uyanmamasını dilemek muhtemelen çok cinayetvari olurdu, ama yine de bunu yaptım.

"Hayır." Sıradan bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Sadece merak ettim."

Lunk uzaklaşmak istedi, ama ben bileğini tuttum. Kolunu tamamen kavrayamayacak kadar kalındı, ama o ne demek istediğini anladı ve durdu. "Başka bir şey mi var, anahtarcı hanım?"

"Evet." Dudaklarımı ısırdım. "Sadece... sen ve Bayan Quist yakınlaşmışsınız gibi görünüyor ve bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilmeni istiyorum. O senin gibi bir erkeği hak ediyor. İyi birini."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "O harika biridir," dedi. "Sadece güzel değil, çalışkan da. Ve nazik. İnanılmaz derecede nazik."

Gülümsemeyi göze aldım. "O zaman umarım bizimle kalırsın. Onunla." Başını eğdi. "Bunu çok isterim. Sadece..." Bakışları başka yere kaydı. Devam etmediğinde kaşlarımı çattım. "Ne?"

Cebini karıştırdı ve küçük bir kitap çıkardı. Bayan Quist'in en sevdiği kitaptı; safir rengi kapağını, yıpranmış ve iki kez kırılmış sırtını tanıdım.

"Onun istediği kişi olduğumu sanmıyorum." Lunk hüzünlü bir gülümsemeyle kitabı açtı ve bana uzattı. Sayfayı inceledim, kıvrımlı vücutlu bir kadın, sert bakışlı korsan sevgilisini kucaklıyordu. Kahramanın dalgalı siyah saçları, kahverengi teni ve parlak kasları vardı.

"Bunu bana ödünç verdi, ama..." Lunk çizimi işaret etti. "Gördün mü? Bu bu o."

Gözlerimi kırptım. Huh. Kahraman gerçekten de Bayan Quist'e benziyordu,

. Daha önce fark etmediğime inanamıyordum. "Vay canına. Öyle."

Korsanları işaret etti. "Ama Kaptan Dash..." Sesi kesildi ve neredeyse korsan lorduyla asla rekabet edemeyeceğini ilan ettiğini duyabiliyordum.

"Bence bu, beni nazikçe reddetme şekli olabilir," dedi.

Kitabı kapattım ve geri verdim. "Hayır. O öyle biri değil, ayrıca bu sadece bir kitap."

"*Sadece* bir kitap değil. İnan bana, böyle görüldüğünde" —yüzünü işaret ederek elini salladı—"çevrendeki dünyadan çok kurgusal dünyaya inanarak büyürsün. Bazı yönlerden, o daha gerçektir. Daha adildir."

Ne yapacağımı bilemeden sessiz kaldım. Ben kitaplarla büyümemiştim. Hayatta kalmak için mücadele ederek, hangi çilek çalılarının önce olgunlaşacağı ve mumlarla takas etmek için kaç midye toplayabileceğim gibi sonsuz endişelerle büyümüştüm. Olivian'ın evine girip Eliana bana okumayı öğretene kadar edebiyatın lüksünü tatmamıştım.

Kitapları çok sevmeme rağmen, Lunk'un yaptığı gibi onları bir sığınak olarak görmemiştim.

"Ama onlar sadece hikâye," dedim yavaşça. "Hayatın idealize edilmiş versiyonları, gerçek değil. Çünkü gerçek dünyada, iyi adamlar her türlü yüzü takınırlar. Bayan Quist bunu benim kadar iyi bilir."

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Senin için bunu söylemek kolay... şey, öyle görüldüğün için." Bana doğru belirsiz, iltifat edici bir hareket yaptı.

Seçtiğim özelliklerin üzerinde parmak uçlarımı gezdirdim. "Şey. Dürüst olmak gerekirse, her zaman böyle görünmüyordum. Sıradan bir şekilde doğdum. Aslında sıradan da değildim."

Kaşları çatıldı. "Sen... ne?"

"Biliyorum. Kulağa garip geliyor, ama Zephyrine bana bir... hediye verdi. Kendimi istediğim gibi yeniden yaratmamı sağlayan bir hediye. Şimdi böyle görünüyor olabilirim, ama eskiden böyle değildim. Yıllarca görünmez olarak yaşadım."

Bana gözlerini kırptı.

Bir fikir aklıma gelince ona yaklaştım. Hiç kimsenin yüzünü değiştirmedim, sadece kendiminkini, ama neden aynı şekilde işe yaramasın ki? "Aslında, istersen senin için de aynısını yapabilirim. Eğer başka birine benzemek istersen" —kitabı işaret ettim—"başka birine. Ya da biraz farklı bir versiyonuna."

Şaşkın bir şekilde baktı. Açıkçası, bu kabul edilmesi zor bir şeydi.

"Seni bir şeye ikna etmeye çalışmıyorum. Sadece bir teklifte bulunuyorum. Bak, izle."

Hançerimin kabzasına elimi koydum. Zephyrine uyandı, sıcaklığı tenime değdi. Suçluluk duygusu içimi kemirdi, mantıklı bir yanımla tanrıçanın gücünü kullanırken aynı zamanda kızını ondan uzak tutmaya çalışmaktan çekiniyordu, ama bu duyguyu bir kenara ittim. Bu Lunk içindi, benim için değil.

Elimi gözümün üzerinden geçirdim, büyüün içime sızmasına izin verdim ve koyu renkli irisimi parıldayan yeşile dönüştürdüm.

En azından öyle olmasını umuyordum. Daha önce aynasız bunu hiç yapmamıştım. Ama görünüşe göre işe yaramıştı, çünkü devin bronz yanakları bembeyaz olmuştu.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Bu... büyü mü?" Sesi boğuk çıkıyordu.

Gözümü tercih ettiğim kahverengiye geri çevirdim ve hançeri bıraktım. "Hayır. Bu Zephyrine'in büyü. Ben sadece ödünç alıyorum."

"Ben..."

Bekledim. Belki de ona bunu göstermemeliydim, ama bu adamda bir şey bana tartışılmaz bir güven veriyordu. Üstelik Ky ona güveniyordu. Amryssa da öyle. Bu da benim de güvendiğim anlamına geliyordu.

"Daha önce hiç kimseyi büyü yaparken görmedim," dedi sonunda. "Bunu benimle paylaşacağını mı söylüyorsun?"

"Evet."

Kitabı bir süre düşündü, sonra tekrar cebine koydu. Yüzünde çelişkili bir ifade vardı. "Çok nazıksın. Ben sadece... buna güvenebilir miyim bilmiyorum

güvenebileceğimden emin değilim."

"Acı verici bir şey değil. Ve görünüşünü beğenmezsen, her zaman eski haline geri döndürebilirim."

"Hayır." Çıkıntılı kaşları kırıştı. "Yani, insanların bana nasıl davranacağına güvenebilir miyim, bilmiyorum. Komik. Bir yıl önce, hatta bir ay önce sorsaydın, bu fırsatı hemen değerlendirirdim. Ama Dorothea ile tanıştıktan sonra... Bu, bir gün birinin beni gerçekten görebileceğini merak etmeme neden oldu. Gerçekten görebileceğini. Kaptan Dash gibi görünseydim, bunu kesin olarak bilebileceğime ikna olamazdım."

Bunu sindirdim. Bu... vay canına. Takdire şayan. "Anlıyorum. Ama fikrini değiştirirsen bana haber ver, tamam mı?"

Gülümsedi, yüzü yumuşadı. "Söylüyorum. Ve teşekkür ederim." "Tabii ki."

Oradan ayrıldım. Neden tüm bunları konuştuğumu bilmiyordum, sadece yarının geleceği bu sabahki kadar kesin görünmüyordu.

Yukarıda, Amryssa'yı yatmaya hazırladım, ama günün olayları ayaklarımın altında karanlık, emici bir delik oluşturmuştu.

Saldırımın etkisi geçince Vick ne yapacaktı? Peşime düşecek miydi? Amryssa'nın düşününce mahvedecek miydi?

Boğazımın arkası safra ile kaplandı. Ne kadar aptalmışım. Onu o kadar kızdırmamalıydım, ama o beni tehdit etti ve ben kendimi kaybettim. Öfkeye kapıldım.

Şimdi Amryssa'nın yorganını çekip lambasını söndürdüm. Kapısını kilitledikten sonra, Ky'nin beni beklediğini umarak odama gittim.

Ama yatak boştu.

Kalbim midemin dibine kayd. Dışarıya bir göz attığımda, onun hala hizmetçilerle birlikte, gün ışığında gözden kaçırdıkları parlayan çürük parçaları kazarak çalıştığını gördüm. Görünüşe göre, birkaç saat daha dışarıda kalacaklardı.

Homurdandım ve en ince geceliğimi giydim, sonra okumaya çalıştım. Ama kelimeler gözlerimin önünde dans ediyordu ve sonunda başım dönerek kitabı indirdim.

Vick. Kurtarıcılar. Ky. Dün bataklıkta bana anlatmaya çalıştığı her neyse, beni alay ediyordu — artık tüm parçalar elimdeydi, bunu hissedebiliyordum. Ama parçalar karışık ve düzensizdi ve zihnimde ne kadar yeniden düzenlersem düzenleyeyim, mantıklı bir cevap bulamıyordum.

Alaycı bir şekilde kitabımı bir kenara attım. Ky yukarı çıkar çıkmaz bana büyük sırrını söyleyecekti ve muhtemelen aptalca bir şey olacaktı. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek bir şey, çünkü *hiçbir şey* hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Evliliğimizi feshedecektik, sonra o Amryssa ile evlenecek ve gidecekti. Onu Hightower'a götürecektim ve hepsi bu kadar olacaktı.

Sadece Vick'in her şeyi mahvetmediğinden emin olmam gerekiyordu.

Bir kapı çalma sesi sessizliği bozdu ve ben kaşlarımı çattım. Bu Merron'un alışılmış kapı çalma şekli değildi. Ky ise doğrudan içeri girerdi.

Kapıyı açtığımda, Olivian koridorda belirdi.

Elinde, ön yüzünde süslü bir mühür bulunan bir mektup tutuyordu.

Kalbim göğsümde çarpıp durdu, sonra sessizleşti.

Boşanma belgesi. Beklediğimden üç gün önce gelmişti.

Mektubu almaya hiç niyetlenmedim. Bunun yerine, orada durup, bu kadar zararsız bir şeyin nasıl bu kadar güçlü olabileceğini düşündüm.

"Ee?" dedi Olivian. "Bütün gece bekleyemem."

Sersemliğimi atıp o şeyi yakaladım, kuyruğundan sallanan bir fareyi tutar gibi köşesinden sıkma isteğine direndim.

"İmzalayın ve yarın bana geri verin," dedi. Kendimi zorlayarak cevap verdim. "Tamam. Tabii."

"Amryssa sabah ilk iş evlenecek. Ve bu sefer ben de katılacağım." Bana anlamlı bir bakış attı, ama bu evde müdahale edecek son kişi benim olduğumu düşünürsek, bunu yapmasına gerek yoktu. "Ve Harlowe, *bu* hala geçerli, değil mi?"

Bir an durakladım, ama ne demek istediği hemen anlaşıldı. "Kendimi kaybetmiş olup prensle bir tür seks maratonu yapıp yapmadığımı soruyorsan, hayır. Tabii ki yapmadım. Saçmalama."

Bana dar bir bakış attı. "Maratondan çok daha azı yeterli olurdu." Homurdandım. "Tamamen sıfır seks oldu."

Homurdandı, ama tatmin olmuş gibiydi. "İyi. Peki. O zaman bunu imzala ve Kyven'e de aynısını yaptır. Bu belgede iki imza olduğu anda evliliğin feshedilecek. Ve ne yaparsan yap, bu lanet şeyi kaybetme."

Derin bir nefes aldım. "Nerede kaybedebilirim ki, Olivian? Geceliğimin önünden mi?"

Bana, daha genç Harlowe'u köşeye kaçırarak bir bakış attı. "Sadece bunu yine mahvetme."

"İnan bana, hiç istemiyorum. Yarın seve seve geleceğim."

Yine homurdandı ve başının üstündeki dağınıklığı eliyle ovuşturarak uzaklaştı. Onun gidişini izledim, saçını kendisi mi kesmişti yoksa biri bilerek mi kesmişti diye merak ettim. Siyah bukleler her yönde ve farklı uzunluklarda çıkıntı yapıyordu, sanki her biri rastgele aralıklarla kesilmiş gibiydi.

Seneschal spiral merdivene ulaştı ve aşağıya doğru kayboldu. Tüm dikkat dağıtıcı unsurlar ortadan kalktığına göre, elimdeki mektupla yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu. Mühür çoktan kesilmişti ve parmağımla açtığımda, "gelinin aldatıcı iddiaları" gerekçesiyle Harlowe X ile Prens Kyven Windermere'nin gerçekleşmemiş evliliğini geçersiz kılan bir belge buldum.

Peki. Buna itiraz edemezdim. Kralın bu konuda bu kadar kibirli olmasına gerek yoktu.

Kağıdın altında, iki uzun, çıplak iz gibi uzanan iki imza satırı vardı.

Soğuk bir kahkaha attım, kapıyı çarptım ve makyaj masamda kalem aradım. Bu belge, Amryssa'nın geleceğinin anahtarıydı, sadece birkaç damla mürekkep eksikti.

Parşömeni makyaj masasının üzerine serdim ve ona baktım. Bir dakika geçti.

Sonra bir dakika daha.

Ama sonunda başardım. Lanet şeyi imzaladım ve yatmaya gittim, iptal belgesini Ky'nin yastığına katlayıp bıraktım.

O da gece yarısı civarında geldi.

En azından, benim tahminim öyleydi, çünkü sesler farkındalığıma sızdığında, kadife gibi yumuşak uykunun derinliklerinde süzülüyordum — önce bir mandalın tıklaması, sonra kağıdın hışırtısı.

Çoğunlukla uyanmıştım ve hareketsiz yatıyordum. Ky yakınlarda bir yerdeydi, belli ki gizlice hareket etmeye çalışıyordu, ama ayak sesleri ve menteşelerin gıcirtısı duyulunca pes ettim ve gözümü açtım.

Banyo kapısında duruyordu, silueti içeriden gelen mum ışığıyla bulanıklaşmıştı. Pis, çim parçalarıyla kaplıydı, saçları

yapış yapış, terli bir haldeydi.

Tanrılar yardım etsin, hiç bu kadar çekici görünmemişti.

Bu düşünceyle, içimden sessiz bir çığlık yükseldi. Bu adam birkaç saat içinde bana ait olmaktan çıkacaktı.

Ya da... aslında birkaç dakika içinde. Belki de birkaç saniye içinde. Boşanma belgesini ve kalemi elinde tutuyordu, sanki daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmamış gibi aşağıya bakıyordu. Sanırım, daha önce karşılaşmamıştı.

Bana baktı.

Gözlerimi kapattım. Sessizlik beni ezmek için elinden geleni yapıyordu, ama Ky bakışlarımı fark etmemiş olmalıydı, çünkü uzun saniyeler geçti ve o hiçbir şey söylemedi. Ben de söylemedim.

Çünkü tatlı Zephyrine, ben hazır değildim. Boşanma belgesinin bu kadar çabuk geleceğini beklemiyordum ve onunla bu konuyu konuşma ihtimaline katlanamazdım. Bu gece olmazdı. Eğer konuşursam, gülümsemek için bir yol bulmam gerekecekti. Omuz silkip, kayıtsız davranıp, elinden kalemi almaktan kaçınmam gerekecekti. Onu lanet olası pencereden dışarı atmaktan kendimi alıkoymam gerekecekti.

Çünkü tanrıça, sadece bir gece daha istedim. Onu sonsuza dek bırakmak zorunda kalmadan önce, bir kez daha kollarında uyanmak için bir şans daha istedim.

Ama... sonra yeni bir düşünce zihnimin ön saflarına girdi.

Ky iptal belgesini imzaladığında, her şey olabilir. Bütün gece onun altında geçirebilirdim ve bu, ikimiz için de anlamsız bir zevkten başka bir şey olmazdı. Artık, kaçınmak için elimden gelen her şeyi yaptığım, geri alınamaz bir bağlanma olmazdı.

Kalbim boğazımda atıyordu, o kadar güçlüydü ki moraracak gibiydi, ve gözlerimi açtım, ona belgeyi imzalamasını ve ter ve kir umurunda olmadan yatmaya gelmesini söylemek niyetindeydim.

Ama o banyo kapısını kapatmıştı. Çerçevenin etrafında mum ışığının ışığı parlıyordu. İçeriden metal gıcırtiları geliyordu, ardından küvete düşen suyun boğuk sesi duyuldu.

Orada, düşünerek, gerekenden çok daha uzun süre uzandım. Ama aptalca davranıyordum. Ona teslim olmak bedava olmayacaktı. Elbette bedelsiz olmazdı.

Sonunda gözlerimi kapattım ve tekrar uyumaya çalıştım — sonuçları olmayacak tek seçenek buydu.

27.

Biri adımı fısıldadı.

Gözlerimi araladım, gün ışığını bekliyordum ama yatak odası hala gölgelerle kaplıydı. Yana döndüm ve pencereden gelen soluk ışıktaki zar zor görebildiğim başucu saatine baktım.

Sabahın ikisi.

Uykulu gözlerimi ovuşturarak beni neyin uyandırdığını merak ettim. Sonra boğuk bir kahkaha sessizliği bozdu. Ky'nin bu saatte neyi komik bulduğunu merak ederek kaşlarımı çattım, özellikle de başını yana yatırmış, derin uykuda olduğu belliydi.

"Aslan," dedi. "Tanrılar, evet."

Bunun üzerine kalbim durdu, bir sonraki atışını düşünmeye başladı.

Bir dakika, o... O bir ses çıkardı — yarı gülme, yarı inilti, tamamen cinsel bir ses.

Oturdum ve yorganı kenara ittim. Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Uykusunda benim adımı söylemesi yeterince işkenceydi, ama *bu*? Tam bir savaş. O kendi zevkini hayal ederken ben burada yatmam mümkün değildi, zihninde gördüğü benim yüzümse.

"Ky," diye fısıldadım.

Cevap vermedi, rüyamdaki ben ona yaptığı iğrenç şeylere gülümsemekle meşguldü. "Mmm."

Çaresizlik içinde, üzerine atladım ve ellerimi omuzlarına kenetledim.

"Ky. *Uyan*."

"Aerelis aşkına," dedi. "Evet, aynen öyle."

Bu beni durdurdu. *Aerelis*. Ne oluyor? Aerelis, Windfell'in koruyucu tanrıçası değil miydi?

Zihnim dönüyordu, Amryssa'nın kitaplarından öğrendiğim dersleri gözden geçiriyordum. Aerelis. Koruyucu tanrıçası... Windfell'in mi?

Evet, doğruydu, ama Windfell önemsiz bir yerdi. Oceansgate'ten bile daha önemsiz, uluyan rüzgarlar, çorak kayalıklar ve birkaç talihsiz koyunla dolu mikroskobik bir doğu yarımadası.

Ky neden Windfell'in koruyucu tanrıçasını çağırırsın ki?

"Lanet olsun, aslanım," diye mırıldandı.

Düşüncelerim yavaşladı, sözleri dikenler gibi içime saplandı. Konuşma tarzında farklı bir şey vardı. Bir terslik vardı.

Sonra anladım. Aksanı. Bu, Hightower'ın nadir görülen melodik aksanı değildi, ama tanıdık olmayan bir şeydi. Kuşkusuz, kelime dağarcığındaki sayısız lehçelerden biriydi, ama neden doğduğu aksandan farklı bir aksanla rüya görsün ki?

Tabii... Tabii...

Kanım buz gibi soğudu. Oh. Oh, hayır. Oh, tanrıça. Oh, yedi lanet cehennem.

Bulmaca parçaları nihayet bir araya geldi, sanki gökten bir el uzanıp onları benim için düzenlemiş gibi. Vick ve Lunk'ı düşündüm — kraliyet görevlileri değil, suçlular. Aranıyor posterine göre, Oceansgate yolu boyunca otoyol soygunları düzenleyen haydutlar.

Ve Vick'in Ky'yi bir prens değil, nefret ettiği bir üstü gibi davranması. Çünkü Ky gerçekte kimdi?

Bir aktör. Bir taklitçi. Kendisi de öyle demişti. Beni gerçekte alay etmişti, ama ben onun yüzüme salladığı şeyi yakalamamıştım.

Ta ki bu ana kadar.

"Ky," diye bağırdım, onu sallayarak.

O sıçradı, kirpikleri açıldı. "Ne? Ne var? Sorun ne?"

"Her şey," diye tısladım, ağzından çıkan aksanı hala nefret ederek.

Windfell'inki. *Gerçek* olanı.

Çünkü o sert sözlerin her biri bana Kyven Windermere'in kapımıza hiç gelmediğini söylüyordu. Hayır, *gerçek* prens, o tehlikeli yolda şansını deneyen herkes gibi haydutlar tarafından yol kesilmişti. Vick, Lunk ve altımda yatan haydut şefi tarafından pusuya düşürülmüştü. Sonra da onun yerini almaya cüret etmişlerdi.

Bu yüzden Kyven'in suçları ona o kadar yabancı gelmişti.

"Rüya mı görüyordum?" Gözlerini kırıştırtarak uykunun sisini dağıttı. "Sanırım öyle. Seninle ilgili."

Bu yalın heceler göğsümü sıkıştırdı. Yüzümde bir şey belli olmuş olmalıydı, çünkü gözleri endişeyle parladı.

"Oh, hayır," dedi, sorunsuz bir şekilde Hightower'a geri dönerek. "Bu... Dinle beni, aslanım..."

Tiksinti dolu bir ses çıkardım ve ondan uzaklaşarak banyo kapısına kadar geri çekildim. "Bana öyle seslenme sakın. Benim kim olduğumu bilmediğim halde beni tanıyormuş gibi davranma. Kyven Windermere olmadığına emin olduğum birinden başka.

Yüzünü buruşturdu ve ayağa kalkmaya çalıştı, bir elini yalvarır gibi kaldırdı. "Bu..."

"Doğru. İnkâr etmeye bile kalkışma."

Yutkundü. "Tamam. Ama bunu senden saklamıyordum. Dün sana söylemeye *çalıştım*."

Etrafa atacak bir şey aradım ama ulaşabileceğim bir şey yoktu. Bu pislik. Her sesli harf, her yutulan *r harfi* bir yalandı.

Kaşları çatıldı. "Merron bana ihtiyaç duymamış olsaydı, bu sabah sana söylerdim. Sen uyumamış olsaydın, şimdi bile söylerdim."

Dişlerimi gösterdim, çıplak saldırganlığın içimi kemiren öfkeyi yatıştıracağını umarak. Ne yapmalıydım? Çılgılık atmalı mıydım? Kaçmalı mıydım? Görevlilere aramızda bir sahtekar olduğunu söylemeli miydim?

Ama... Kahretsin. Ellerimi saçlarıma geçirdim. Bu adamın Kyven olmadığını biri öğrenirse, Amryssa'nın düğünü iptal olacaktı. O zaman Amryssa burada sıkışıp kalacaktı. Sonsuza kadar.

Vick'in elindeki koz buydu: sadece gerçeği söyleyerek Amryssa'nın geleceğini mahvetme gücü.

"Sen gerçekte kimsin?" diye bağırdım. "Ve sakın yalan söylemeye kalkışma. Çünkü Zephyrine'e yemin ederim, bir kelime daha saçmalık söylersen, ilk gece istediğim gibi seni bıçaklarım. Bıçaklamamış olmam açıkça bir hataydı."

Ky—tanrım, bu onun adı bile değildi, peki neydi?—bana doğru yürüdü. "Saçmalık mı? Bunların hiçbirisi saçmalık değildi."

"Öyle. Hepsi. Başından beri. Seni *yalancı*."

Yüzü karardı, pişmanlıktan öfkeye dönüştü. "Yalancı mı? Hiç de değil. Sana *bir* yalan söyledim, aylar önce, kahvaltı masasında, daha adını bile bilmeden

. Onun dışında tamamen dürüst oldum. Tanıştığımız andan itibaren sana karşı tamamen samimi davrandım."

"Samimi mi?" Öfke içimi kapladı. "Cehenneme git. Beni kullandın." beni kullandın."

Bu onu kızdırmış gibiydi, çünkü burnunun köprüsünü buruşturan bir hırıltı burun. Ama ben onu durdurmak için parmağımı uzattığımda bile hızını kesmedi. Elime doğru yürüdü ve parmağımın kalbinin üzerindeki kalın kasa batmasına izin verdi. Gözleri parıldayan bir suçlamayla bana baktı. suçlayıcı bir bakışla.

"Ben," dedi, sözleri buzdan oyulmuş gibi, "seni *kullanmadım*."

"Sen olmadığın biri gibi davrandın." Suçlamayı ateşli bir kırbaç haline getirdim. "Sonra Zephyrine'in hatırı için benimle *evlendin*."

"Oh, bu şimdi cezalandırılabilir bir suç mu? Çünkü senin bana tam olarak aynı şeyi yaptığını hatırlıyorum. Ayrıca seni bunun için affettiğimi de hatırlıyorum. Bir an bile tereddüt etmeden."

Ağzımı açtım, itiraz etmek için tereddüt ettim, sonra tekrar denedim. "O farklıydı. Bir nedenim vardı."

"Sence benim yok muydu?"

"Bilmiyorum! Bir prens kılığına girerek ne kazanabilirdin ki? Sen bir hırsızdan başka bir şey değilsin? Bir haydut?"

"Ben *haydut* değilim." Gözleri parladı. "Neden hep bu kelimeyi kullanıyorsun?"

"Çünkü hırsızlara öyle denir!" "Ben hiçbir şey çalmadım," dedi, alçak ve ölümcül bir sesle.

"Kyven'in tüm kimliğini çalman hariç," diye karşılık verdim.

Burun delikleri genişledi. "Bir rol oynamış olabilirim. Ama ben hırsız değilim. Sana söylediğim gibi, ben bir aktörüm. Ve ondan önce, kimsenin istemediği bir çobanın oğluydum. Sana söylediğim gibi."

"Ama sen Windfell'densin," diye tısladım.

"Evet."

"Hightower'dan değil." "Hayır."

Göğsünü tekrar bıçakladım, canını yakmak için elimden geleni yaptım. "O zaman birlikte geçirdiğimiz her an bir yalandı."

Çenesi sertleşti. "Hayır. Beni tanıyorsun, aslanım. İçimi dışımı. Sana her yara izimi gösterdim. Sana geçmişimi, ailemi,

gençken evden ayrıldığımı anlattım. On dokuz yaşındayken Gray's Reach'te izlediğim oyun hakkında. Lunk bile bunu duymamıştı. Beni neredeyse bir yıldır tanıyor, tiyatro grubumdan ayrılıp kabusları yenmeye geldiğimden beri, ama seninle paylaştıklarımı onunla hiç paylaşmadım. Beni uzun süredir tanıyor olmayabilirsin, ama beni bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorsun."

Dudaklarımı ısırdım, gözlerim yaşardı. "Bunu yapma." "Neyi?"

"Bizi yakınmışız gibi göstermeyi. Bizi samimiymişiz gibi göstermeyi."

Gözlerinde keskin bir ışık parladı. "Biz samimiyiz. Sen benim karımsın, Hyperion aşkına. Dahası, beni anlıyorsun."

"Hiçbir şey anlamıyorum." Onu tekrar ittim, ama sanki elik bir duvara çarpmış gibiydım. "Neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Neden rol yapmaya zahmet ettiğini."

Derin bir nefes aldı, bir, iki, sanki kendini toparlamak için. "Resmi olarak mı? Çünkü bu eve girmek istedik ve Kyven olarak kolayca geçebileceğimi biliyordum."

"Ah, tabii. Elbette. Çünkü sen de bizi soymak istedin. Sen ve Vick, o çok asil kahramanlar."

Gözleri kısıldı. "Hoşuna gitse de gitmese de, biz insanlara *yardım ederiz*, aslan kız. Althea'yı kurtardık, değil mi? Ve ailesini. Lunk ve ben, Bayan Quist de gitmek isteseydi onu da kurtarırdık."

Ağzım açık kaldı. "Bayan Quist'e bundan bahsettiniz mi?"

"Ona Kyven olmadığımı söylemedim. Ama onu Oceansgate'ten kaıracağımı söyledim. Evet."

Nefes aldım, nefes aldım, nefes aldım, ama ne kadar nefes alsam da öfkemi dindiremedim. "Yani Althea'nın nerede olduğunu biliyordun, onu aramaya gittiğimiz gün? *Bütün bu zaman boyunca* biliyordun? Bana bilmediğini söylemene rağmen?"

Çenesini oynattı. "Sanırım tam olarak şöyle demiştim: 'Eminim çok uzaktadır ve rahat bir nefes almıştır. ' Öyleydi de, çünkü öyleydi."

Dişlerimi gıcırdattım. "Bu teknik bir ayrıntı."

"Hayır, doğruydu. O gece kasabada sana buraya gelmen için verdiğim sebepler de doğruydu."

"Sebeplerini siktir et," diye tükürdüm. "Sanki buraya gelip her şeyi çalmak istemişsin gibi geliyor."

"Öyle yapmadım." Sesi çelik gibi sertleşti. "Vick burayı basıp ormana geri döneceğini hayal etmiş olabilir. Benim terk ettiğim dizginleri ele geçireceğini. Ama *ben* buraya koca olmak için geldim."

"Oh, lütfen. Bütün bu zahmete sadece yeni bir rol oynamak için girdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Dudakları geri çekildi. "*Sadece* o değil. Bilmek istiyorsan, Leydi Amryssa'ya da bir iyilik yapmayı planlıyordum. Merakımı giderip ortadan kaybolmayı planlıyordum. Kyven'in unvanını, geri kalanıyla uğraşmadan alabilirdi, çünkü hiçbir kadın, kendi seçmediği bir kocaya mahkum olmayı hak etmez. Kız kardeşim bu kadarı yaşadı ve ben bunu kimseye dilemem."

İçimde yoğun ve bayat bir duygu yükseldi. "Amryssa'ya yardım etmek mi istediniz?"

Burnundan hava fışkırdı. "Evet. Sana söylediğim gibi, kurtarıcılar insanlara yardım eder. Hightower'da dedikoduları duymuştum. Kyven'in pek de nazik bir adam olmadığına dair. Dün bataklıkta sen bana anlatana kadar ölü hayvanlar ya da seneschal'ın kızları hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

Onun bakışlarının gücü çok fazlaydı. Gözlerimi indirdim, ama sonra kendimi çok sevdiğim o doğum lekesiyle göz göze buldum.

Çok sevmiştim. Sevmiştim, geçmiş zaman.

"O zaman nerede?" diye sordum. "Gerçek Kyven?"

"Öldü."

Gözlerimi tekrar kaldırdım.

Onun yoğun bakışları içimi deldi. "Ve bana öyle bakmadan önce, bununla hiçbir ilgim olmadığını bil. Arabası kendi kendine devrildi, tek nedeni yıllardır çukurlarla dolu bir yolda çok hızlı sürmesiydi. Kazada öldü, yardımcıları kaçtı ve her şey bizim kucağımıza düştü, Harlowe. Araba, prensin kıyafetleri... her şey, açık bir avuçta sunulan bir fırsat gibiydi. Ve bunu kabul etmek bana mantıklı geldi. Herkes istediğini elde edecekti. Sen de dahil, keşke..." Dudaklarını sıkıştırdı.

"Ne?" Sesim meydana okurcasına çınladı. "Keşke Amryssa'nın yerini almamış olsaydım?"

"Evet, ama..." Elimi tutup kalbine bastırdı, parmaklarımı sıcak tenine yaydı. "Aldığına *sevindim*. Senin olduğun için inanılmaz derecede minnettarım, çünkü onunla bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemezdim. Sen olmasan bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemezdim."

Dişlerimin arasından tısladım. "*Böyle bir şey yok.*"

"Kesinlikle var. Sakın inkar etmeye kalkışma. Benimle yaşadığın her kelime, her bakış, her kabus, her itiraf, hepsi gerçektir. Adımın önemsizliği bunu değiştirmez."

Ağlama isteği nefesimi kesiyordu. İçimdeki bu karanlığı adlandıramıyordum — öfke mi, kırık bir kalp mi, yoksa ikisinin bir şekilde arzuya dönüşen sapkın bir karışımı mı? Ona vurmak istedim. Kollarına atlayıp orada kalmak istedim. Parçalanana kadar çılgılık atmak istedim, sonra da bunun hepsinin onun suçu olduğunu, şimdi tüm parçaları toplamak onun görevi olduğunu haykırmak istedim.

"Siktir," diye mırıldandım. Gözyaşları boğazıma kadar yükseldi ve gözlerimi deldi. Onların akmasına izin vermek istemediğim için gözlerimi kırptım. "Senin adın *ne ki*?"

Yaklaşarak, tanıdık kokusu beni kaotik bir düğüm haline getirdi. "Bana söylediğin isim." Sözlerinin altında . "Sana beni öyle çağırmanı *istediğim* isim. Yazılışı farklı - K-A-I - ama bu konuda bile dürüst oldum. Her konuda. Tanrılar biliyor ki, ilk başta dürüst olmamaya çalıştım, ama seninle birlikteyken rol yapmak rol yapmak gibi gelmiyordu. Yalan söylemek gibi geliyordu. Bu yüzden... yapmadım."

"Kai." Adı dilimde denedim. "Ne, bana prensin adının yarısını tesadüfen aldığını mı söylüyorsun?"

"Eğer bunların herhangi biri tesadüfse." Bana dik dik baktı. "Tanrılara hiç fazla önem vermemişimdir, ama Zephyrine'in uykusunda insanları çılgına çevirmekten daha fazlasını yapıp yapmadığını merak ediyorum. Çünkü tüm bunlar... garip bir şekilde uygun görünüyor. Sanki biri bunu böyle tasarlamış gibi."

Onun felsefesiyle dikkatimi dağıtmasına izin vermek istemediğim için gözlerimi kırptım. "Ky. Kai.

Tamam, adın aynı, ama o aksan? Konuşma şeklin? Yalanlar." "Hayır," dedi, uykusunda

ya da duygusal anlarda kullandığı aynı karanlık tonla, ama ben bunun önemini şimdiye kadar anlamamıştım. "Bu benim, aslanım. En gerçek halim. Yıllardır bu şekilde konuşuyorum. Arkadaşlarıma, sevgililerime, beni tanıyan herkese. Windfell, kendinden nefret eden somurtkan çocuğa aitti. Hightower ise kendi hayatının egemenliğini elinde tutan adama ait. Bu yüzden bana bu şekilde konuşmak için izin almam gerektiğini ya da saçma sapan bir doğuştan hak olduğunu söyleyemezsin. Bu benim gibi hissettiren, ağızda doğru *tadı veren* şeyken olmaz."

"Bu senin doğuştan sahip olduğun bir şey değil," diye tersledim. "Bu da onu bir yalan yapar." "Değil," diye homurdandı, öfkesi artıyordu. "Senin giydiğin o kıyafet kadar değil , yanılmıyorsam, senin de doğuştan sahip olduğun bir şey değil. En azından Lunk'a inanacak olursak."

Ona hayretle baktım, göğsümde bir ateş parladı. "Bu ne cüret?" "Bu ne cüret? Sen herkesten çok kendini tanımak ne demek olduğunu anlamalısın

. Çünkü sen ve ben aynıyız, dişi aslan. Bunu nasıl göremezsin? Biz hayatın halının altına süpürmeye çalıştığımız insanlarız, ama biz ayağa kalktık ve reddettik. Kendimizi yeniden keşfettik ve özür dilemekle zaman kaybetmedik. O zaman yapmadım, şimdi de yapmayacağım."

"Hayır, özür dilemek senin için kesinlikle imkansız."

"Üzgünüm," dedi. Öfkesi sözlerini sertleştirmesine rağmen, gerçekten içten geldiği anlaşılıyordu. "Ama sadece Kyven olduğumu söylediğim için üzgünüm. Buraya geldiğim için üzgün değilim. Ya da seninle evlendiğim için. Ya da sana yarı yarıya aşık olduğum için. Ya da seni bana yarı yarıya aşık olmaya ikna ettiğim için."

"Sen ne diyorsun lan?" diye bağırdım. "Sana yarı yarıya aşık değilim."

"Bu," dedi, yaklaşarak, "yüzsüz bir yalan. Bana kalırsa, bu bizi eşit yapar."

"Sana tokat atmalıyım."

"Vur bakalım." Kai başını eğdi, ağzını sıkı tuttu. Gözleri mavi ateş gibi parlıyordu, odadaki havayı yakıp kül ediyordu, geriye sadece yıldırım çarpmasından önceki sessizlik kalmıştı. "Ama bana tokat atman seni istememi engellemeyecek, ve kesinlikle senin beni istemeni de engellemeyecek."

Şaşkınlık ve öfkeden cevap veremeyecek kadar donakaldım.

"Öyleyse yap." Bakışları ağzıma düştü. "Beni olabildiğince sert tokatla. Sana *yalvarıyorum*. Sonrasında beni öptüğün sürece."

Nefesim sert ve çılginca hızlandı. Tanrım. İçimde bir şeyler oluyordu, bastırılmaz bir susuzluk yükseliyordu, her kalp atışını onun adını haykıran taze bir acıya dönüştürüyordu. Ky. Kai. Aynı şeydi, değil mi? O da öyleydi. Çünkü şimdi ona baktığımda, karanlıkta beni tutan ve yemek masasının üzerinde bana göz kırpan aynı adamı gördüm. Beni kabuslardan geçiren ve dilini boğazıma sürerek ateş saçan adamı.

Sadece bu da değil, bana bunu yapabilecek tek kişi oydu. Nefesimi çalabilecek ve onu anlamlı bakışlar ve ateşli sözlerle bana geri verebilecek tek kişi. Kalbimi alıp ellerinde yeniden şekillendirebilecek tek kişi. Mum ışığını ateşli, intikamcı bir melek gibi emebilecek tek kişi... Beni yakalamak için işaretleyen ve şimdi bir okçunun okunu nişan aldığı gibi gözlerimi tutan tek kişi.

Parmakları elimi sıktı. Yerçekimi beni ona doğru çekerek, beni kendi yörüngesine çekmekle tehdit ediyordu. İstiyordum...

Yedi cehennem, *onu* istiyordum. Çok, çok fazla.

Burun deliklerim genişledi. Ondan hemen kaçmazsam, inanılmaz derecede aptalca bir şey yapacaktım.

Ben de onu itip, tek gidebileceğim yere, banyoya doğru yürüdüm. Mum ışığıyla aydınlatılmış aynaların etrafındaki daireye adım attım, yansımam yüzlerce parıldayan parçaya bölündü. Kai peşimden geldi ve arkamda durdu. Aynalarda, gölgeler onun yüzünü bir dizi bıçak gibi keskinleştiriyordu —keskin gözler, keskin elmacık kemikleri, bir tür tepki gerektiren keskin bir öfke.

"Sen bir prens olacaktın," diye onun yansımasına suçladım. "Sen, bir seneschal'ın kızıyla evlenecektin. Ama bunun yerine, sen sadece... hiç kimsesin, başka bir hiç kimseyle evlisin. Aslında düşünürsen, bu oldukça komik."

Gözlerinde bir uyarı parladı. "Ben hiç kimse değilim. Ve sen denesen de hiç kimse olamazsın."

Onun cevabı içimde boş bir boşluk yarattı. Ve... kahretsin. Kendimi durduramadım.

Döndüm ve ona *sert bir* tokat attım. Ateş avucumu yaktı, başı yana doğru savruldu. Etin çatlaması sesleri fayans, mermer ve camdan yankılandı.

Yavaşça doğruldu, nefesi düzensizdi. Saçlarını yüzünden geriye attığında, soğuk ateşli gözlerinde közler parlıyordu.

Sanki bundan *hoşlanmış* gibi.

Acıyan avucumu esnetti. "Bu, Kyven Windermere olmadığın için."

Dişlerini diliyle yaladı ve yırtıcı bir gülümseme attı. İçimde yükselen arzuyu bastıramadım, tıpkı çıplak ellerimle patlayan bir barajın suyunu durduramayacağım gibi. Çünkü öfkem katlanarak iki ucu keskin bir bıçağa dönüşmüştü ve beni o kadar vahşice kesiyordu ki, öfke ile arzuyu ayırt edemiyordum.

Siktir, nereden geldiği umurumda değildi. Onu içime çekmek istiyordum. Onu cezalandırmak. Parçalara ayırmak ve her birini tüketmek. Sadece bu seferlik.

Adım attım ve yüzünü kendime doğru çektim. Ağızlarımız, hayatımın en şiddetli öpücüğüyle çarpıştı.

Yıldırım solumak gibiydi. Cehennem içmek gibiydi. Ağzı sıcaktı ve talepkardı, dili tüm nedenleri ortadan kaldıran çılgın bir gücü

akıl almaz bir güç gibiydi. Elleri kaburgalarımı kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Vücudum eridi ve sersemlemiş bir şekilde kendimi ondan uzaklaştırdım. Alnını alnıma yasladı, kaburgalarım hala onun sıkı tutuşunda kıvrılmıştı.

"Peki ya bu?" diye soluk soluğa sordu. "Bu ne içindi?" "Kyven Windermere olmadığı için de."

Boğuk bir kahkaha attı. "Vay canına, şuna bak. Tek yapmam gereken sinirlenmekti, sonunda beni istediğini itiraf etmen için."

"Siktir git," diye tükürdüm.

Gözlerindeki ateşi görebilmem için yeterince geri çekildi. "Evet, bundan sonra olacak olan bu."

Onu inceledim. Dudaklarını yaladı, gözleri fanatik ve parıldıyordu ve ben kendimi kaybettim. Tamamen ve tamamen. Hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim, her molekülümle. Prens olsun ya da olmasın, o hala oydu ve onu bir sonraki nefesimi özlediğim gibi özlüyordum.

Bu pislik.

"Peki," dedim. "Yap. Ama bundan zevk almaya hakkın yok."

Dudaklarım kelimeleri tamamlamadan, beni yine yutmaya başladı. Bu sefer, bir öpücük değildi, ama ondan öte bir şeydi. Bir yıldız patlaması, beni yanan bir arzuya sürükledi.

"Her saniyesinden nefret edeceğime söz veriyorum," dedi dudaklarıma, sonra kıcımı tutup beni kaldırdı, kasları gerilirken beni tezgaha taşıdı ve indirdi. Ağızlarımız savaşa girdi. Ona sarıldım, ateşli inlemelerimizin anlamını zar zor anlayabiliyordum. Kimin inlemeleri olduğunu bilmiyordum, sadece boğulduğumu biliyordum. Düşüyordum. Çatırdayan bir sıcaklık ve arzu, arzu, arzu dolu muhteşem bir genişliğe uçuyordum.

Elleri göğüslerimin ve karnımın kıvrımlarını dolaştı, ben de aynı çılgınlıkla parmaklarımla ona dokundum. Bacaklarımı ayırdı ve bana sıkıca bastırarak arzusunu bana sürttü. Beni o kadar derin öptü ki, haftalardır içimde biriktirdiğim açlığı tadabildiğini merak ettim.

Tanrım. Beni yok edecekti. Bunu zaten anlayabiliyordum. Bir santim, bir mil ve çok daha fazlası.

Onun yakıcı parmakları uyluklarımdan dışından aşağı kaydı. Geceliğimin kenarını kavradı ve kaldırdı.

"Öpmeyi bırakma," diye nefes nefese onun ağzına fısıldadım. "Sakın durma."

O aç bir sesle cevap verdi ve ellerini boynuma doğru kaydırды. Sonra anahtar deliği fermuarını tuttu ve...

...yırttı. Ortadan. Sanki çok kolaymış gibi. Sanki hiçbir şey değilmış gibi.

Ağzımı hiç bırakmadan geceliğimin iki parçasını birbirinden ayırdı. Hava çıplak tenime çarptı ve ben bacaklarımı genişçe açarak ona kendimi teslim ettim, ona her türlü kontrolü verdim. Dili ağzıma daldı ve ben onu inlemesi için yeterince sert ısırdım. Ellerim sırtında gezindi, tırnaklarım derisine çizgiler kazıdı.

Görünmez bir bariyeri aşmıştım. Teslim olmanın çok ötesine geçmiştim. Ama madem ki ateşe atılmaya karar vermiştim, artık ortalığı birbirine katabilirdim.

Kai'nin sert elleri belimi kavradı. Sonunda öpüşmeyi bıraktı ve dirseklerim tezgaha değene kadar beni geriye doğru itti. Nefes nefese birbirimize baktık. Mermer, cildimdeki sıcaklığı emdi.

Beni baştan aşağı süzdü, genişlemiş gözleri göğüslerimin şişkinliğine, sonra da bacaklarımın arasındaki vadiye takıldı.

"Sen mükemmelsin," dedi. "Her açıdan olağanüstü."

Ben cevap veremedim, dizlerinin üzerine çöktü. Onun dili ıslaklığımın üzerine kaymadan önce, beklentiyle kıvrılmak için zar zor zamanım oldu. Duraklama yoktu. Ara yoktu. Sadece göz kamaştırıcı bir yıkım vardı.

Başım geriye düşerken çığlık attım. Tatlı Zephyrine, dilini boynumda kullandığında iyi hissettirdiğini düşünüyorsam, onu *orada* yapmasına izin vermek beni tezgahın havaya uçurmak istedi. Yaladı, emdi ve emdi. Gözlerim kapalıyken çaprazlandı, boşluk beni yutmak üzereyken tüm vücudum titriyordu.

Sonra iki parmağını içime soktu ve neredeyse derimden fırlayacaktım. Sınırlarım parıldayarak çöktü.

O devam etti. Ve devam etti. Ben içime doğru katlanmaya başlayana kadar, bir yıldızın içe doğru patlamasına yakın bir şekilde.

"Oh, *lanet olsun*," tavana doğru geveledim. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, durmalısın.

Lütfen. Yoksa..."

Parmakları kaybolurken dili yavaşladı. Gözlerimi açtığımda, bacaklarımın arasında duruyordu, yüzü sertleşmiş, pantolonunun bağcıklarını deliklerinden çekip çıkarıyordu. "Yoksa ne?"

"Gelirim." Sesim bir insanın olabileceği kadar kurumuş gibiydi. "Sorun ne?"

"Seninle yapmak istiyorum. Senin yanında."

"Peki." Yarım bir gülümseme attı, bu seferki sert ve vaat dolu bir gülümsemeydi. "Bu *hiç de* hoş olmayan bir şey gibi gelmiyor."

Pantolonunu aşığı çekti, sonra uyluklarını kavradı ve beni tezgahın kenarına çekti. Geceliğim altımda buruşmuştu, hala dirseklerime takılıydı, yırtık yarısı karanlıkta sürükleniyordu. Aynalara bir bakış, bana binlerce versiyonlu heykel gibi muhteşemlik sundu - Kai'nin kaburgalarının dalgalı dokusu ve yüksek kalçaları. Krem rengi, kablolu uzun bacakları. Güneşten bronzlaşmış, yuvarlak omuzları.

Nefesim durdu. Dikkatimi tekrar ona, sonra da aşığıya, onun kendini hizaladığı yere kaydardım.

Dilim kurudu. Tanrım, bir saniye acıtacaktı. Belki birkaç saniye. Ve o anda, ağlayabilirdim, çünkü buna kesinlikle ihtiyacım vardı. Onu hissetmem gerekiyordu, tümünü, bu dipsiz arzuyu adlandırabileceğim, kendimi kaybedebileceğim bir şeye dönüştürmem gerekiyordu.

Durdu, bir eli belime kaydı. Bu, bütün gece boyunca ilk nazik dokunuştı, ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bu bir önsözdü, vücudunun gergin hatlarında hapsolmuş tüm vahşiliği serbest bırakmadan önceki son sükûnet.

"Nazik mi?" dedi. "Yoksa sert mi?"

"Sert." Bacaklarımı açtım. "Nazik olursan, seni öldürürüm."

"Tanrılar. Benim acımasız karım. Bunu söylemeni umuyordum."

Eşim. Bu kelime kafamda anlamsız bir şekilde yankılandı, çünkü boşanma belgesini çoktan imzalamış değil miydi? Sormak için nefes aldım, ama o belimi sımsıkı kavradı ve tek bir temiz hamlede içime girdi. Kafamdaki her şey beyaz sıcak bir sessizliğe dönüştü.

Sikişme

k.

Cehenne

m.

Çekildi, sonra tekrar girdi. Omurgam kavis yaptı, beni mermere doğru eğdi, boğazımı ona açtı. Beni acı verici, mükemmel, çok doğru bir şekilde doldurdu ve ben bir ses çıkardım, bu bir kelime ya da bir yalvarış ya da belki de ona direndiğim her anın ölüm çığlığıydı, muhtemelen tüm bu zaman boyunca burada, tamamen onun merhametine kalacağımı biliyordu.

İçime daldı. Boğazından bir inilti çıktı, haftalarca ziyafet çekecek kadar lezzetliydi. Hızlı değildi, ama yavaş da değildi. Sadece güçlü ve acımasızdı, ve bu benim istediğim her şey ve daha fazlasıydı.

Daha fazlası, daha fazlası, çok daha fazlası, çünkü bu Merron veya diğerlerinin sessiz tatmini değildi, bıçak sırtı gibi keskin, beni ıssız bir uçuruma iten tam bir zevkti. Kai beni tekrar tekrar ele geçirdi

ve ben çözülmeye başladım, vücudumun her sarsıntısıyla kendimin katmanları dökülüp gidiyordu.

"Boğazımı sık." Kendi sesimin yok olup gitme sesinin içinde fısıltım zar zor duyuluyordu. "Sadece biraz."

O da itaat etti ve nasırlı avucuyla boynumu kavradı.

Baskı nefes almamı zorlaştırdı — çok fazla değil, ama gözlerimde parlak yıldızlar parlamasına yetecek kadar. Her duygu birbiri ardına zincirleme reaksiyon oluşturdu. Ağırılık çaresizliğe, çaresizlik zevke, zevk ise coşkuya dönüştü.

Tanrım. Mutluluk içinde ölecektim. Ve yine de hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Farkındalığım, sessizliğe karşı nefesimin sürtünmesi, ciğerlerimdeki hava eksikliği, Kai'nin bedeninin benim bedenime armağanı kadar küçüldü. Kendini bana verdi, hızlı ve kesin bir şekilde. İçimde bir yerlerde, açgözlülük kanatlar çıkardı ve kendi kalp atışını oluşturdu. Onun dışında hiçbir şey umurumda değildi, onun sürtünmesi, daha fazla ve daha hızlı ve evet, evet, evet, aynen öyle.

Sonra aniden durdu. O geri çekilirken boğazımdaki baskı kayboldu. Aniden boşaldım. O kadar boşaldım ki canım yandı.

"Hayır," diye haykırdım, dirseklerimin üzerine yaslanarak. İlk başta, beni cezalandırmak istediğini sandım, ama beni bir bez bebek gibi kucakladı, parçalanmış geceliğimi kollarımdan çekip bir kenara attı. Beni yatak odasına taşıdı, sonra yatağa attı.

Yatak zıplamayı bitirmeden, yine üstüme çıktı, içime girdi, bu sefer daha da derine, ama böyle bir şeyin imkansız olduğunu düşünürdüm.

Gözlerim geriye devrildi. Üzerime kıvrıldı, bir elini enseme doladı ve şimdi daha hızlı, acımasız, güzel ve tüketici bir şekilde içime girdi.

Kendimi bıraktım. Bir kalp atışı ile bir sonraki arasında, zevk fırtınasında eridim. O, sıcaklık ve sertliğin cenneti, dokunmaktan kendimi alamadığım canlı bir sanat eseri idi.

O aç. Oh, lanet olsun, o aç. Tam olması gereken yerdeydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece o, üstümde. Etrafımda. İçimde.

O uçuşum derinliklerden yüzeye çıktı, beni ele geçirmek için geldi ve ben kalçalarımı salladım, kendimi o mutluluk verici karanlık derinliklere atmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Benim için gel, tatlı karım," diye fısıldadı ve kulak mememi ısırdı.

O gümüş rengi acı, içimdeki kükremeye katıldı ve bana zirveye ulaşım için doğru hızla kaymak için ihtiyacım olan son itici gücü verdi. Milyarlarca yıldızla süslü parçalar karanlıkta yağmur gibi yağarken, ben dağıldım. Onun adını haykırırken dalga dalga beni yuttu.

Sonra o da aynısını yaptı, adımımı ipeksi küfürlerle mırıldanarak kendini derine gömdü ve orada kaldı, tüm vücudu kasılmaya başladı. Zirve uzayıp gitti ve sonunda onu serbest bıraktı. Üzerimde eridi, kaçınılmaz bir ağırlık gibi.

Orada, kemiksiz, bacaklarım seğirerek yatıyordum. Artçı sarsıntılar içimde dalgalandı.

ben

i Anlar geçti. Ya da dakikalar. Belki de bir ömür.

sars "Siktir," dedi, kelimeye en az on kat daha fazla

ıyo

rdu.

"Bu..."

"Korkunç," diye aceleyle çıktım, başka bir şey duymak istemiyordum.

Göğsü şekilsiz bir kahkaha ile titredi. "Doğru. Tam da aradığım kelime. Hiç bu kadar işkence verici bir şey yaşadığımı sanmıyorum."

Ellerimi sırtında gezdirdim ve çim savaşında kazandığından daha fazla terlemiş olduğunu fark ettim. Bunun beni sevindiren bir yanı vardı, çünkü bunun için diğer her şeyden daha fazla çabalaması gerektiğini biliyordum. "Yine de... benzersizdi," dedim. "Deneyimler açısından."

"Evet, ben olsam buna 'tekil' derdim."

Eşsiz. Bu bile yetersiz kalırdı. Zephyrine seks yapmayı sevdiğimi biliyordu, ama *böyle* hissedebileceğini bilmiyordum. Artık bunu öğrendiğime göre, nasıl tekrar sıradan seksle yetinebileceğimi de bilmiyordum.

Başını kaldırdı. Ter, saçlarını koyu bronz rengine çevirirken, yüzünde pembe bir parıltı vardı. "Sanırım bunu tekrar yapmamız gerekecek. Daha da kötü olup olmayacağını görmek için."

Midem sıkıştı. Beş dakika önce hayatımın en iyi orgazmını yaşamış olduğumu düşünürsek, bu komik bir durumdu. "Haklısın. Muhtemelen aklına gelen her şeyi denemen gerekecek."

Bir kaşı yukarı kalktı. "Oh, gerçekten mi? *Her şeyi mi?* Çünkü kafama koyduğumda şaşırtıcı derecede yaratıcı olabilirim."

İçimde bir heyecan dalgası yayıldı. "Bu bir tehdit mi?" "Öyle olmasını mı istiyorsun?"

Çenemi kaldırdım. "Belki."

"Peki." Yumuşak bir nefes verdi. "O zaman evet. Ama sınırın nerede olduğunu bana söylemelisin."

Kaburgalarımın altında bir şey sızladı. "Sınır yok. Bu gece yok. Bana ne istersen yapabilirsin." "*Her şey* mi?"

"Mantıklı sınırlar içinde. Fazla olursa sana söylerim."

Yüzündeki ifade şeytani bir hal aldı ve nabzım yokuş aşağı yuvarlanan bir taş gibi hızlandı. Sabah bunu pişman olabilirim. Tanrım, umarım sabah bunu pişman olurum.

"Peki ya sen?" diye fısıldadım. "Bilmem gereken zorlu bir durum var mı?"

Mavi gözleri beni yatağa çiviledi. "Evet. Bir şey var. Bu gece seninle kesinlikle, kesin olarak yapmayı reddettiğim bir şey."

"Nedir o?"

"Uyumak," dedi.

Çığlık attım, sonra kendimi tutarak somurtarak baktım. "Peki. Sanırım bununla yaşayabilirim. Eğer kesinlikle mecbur kalırsam."

28.

Kai'nin beni kaç kez ve nasıl parçaladığını, sonra tekrar bir araya getirip aynı şeyi tekrar yaptığını sayamadım.

Bazı şeyleri kalıcı hafızama kazıdım, örneğin doğum lekesini emdiğimde her kasının kasılmasını ya da ellerimi boynuna doladığımda boynunun nasıl kavislenip onu sanki hayatımın tek amacıymış gibi becerdiğimi.

Sonunda, donuk sarı bir ışık pencere camını aydınlattı ve Kai beni son bir kez daha doruğa ulaştırdı. Bunun son olduğunu biliyordum çünkü o bana katılmadı, sadece hızını kesip durdu, ben ise uzuvlarımdan mutluluk dalgaları çekilirken. O, sanki bir kömür madenindeki tüm kanaryaları yakalamış bir kedi gibi gülümseyerek havada asılı kaldı.

Görüşüm düzeldiğinde, o mavi, mavi gözlerin kuzey yıldızına yöneldim. Tanrım, o muhteşemdi. Öyle ki, içimde bir şefkat seli kopardı. Alnındaki ıslak saç tutamını geriye doğru çektim, kalbim parçalandı.

"Ee?" diye mırıldandı.

"Ee ne?"

"*Şu anda* bana yarı yarıya aşık olduğunu kabul etmeye hazır mısın?"

Kaburgalarımın altında keskin bir acı hissettim. "Hayır. Beni aptalca becermiş olman, seni hala nefret etmediğim anlamına gelmez."

"Hmm. Ama benim seni aptal gibi becerdiğimi kabul etmeye hazır *mısın*?"

Bir an durdum. "İtiraf etmeliyim ki, bu tükenmez enerji sandığımdan çok daha yararlıymış. Ve hendek kazmak aslında en büyük yeteneğin *değilmiş*."

O güldü ve beni öptü, bu sefer çok farklı bir şekilde, gözlerimi yaşartan bir yumuşaklıkla ve sanki yıllarca birbirimizin vücutlarını keşfetmişiz gibi hissettiren bir samimiyetle. Bir şekilde öyle olduğunu yemin ederdim, özellikle de o hala içimdeyken, dillerimiz birbirine dolanmışken, vücutlarımızı aynı anda iki yerde birleştirirken.

Kendimi bu anın içine bıraktım, o anı hafızama kazıdım, mükemmelliğini kalbime dövme yaptım. Çünkü bu hem başlangıç hem de sondu.

O geri çekildiğinde, kirpiklerimin arasından bir damla gözyaşı süzüldü, ben de hemen silmeye çalıştım.

"Aslan." Gözlerinin arasında bir kırıksıklık oluştu. "Ağlıyor musun?"

"Hayır." Burnumu çektim. "Neden ağlayayım ki?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Tamam, birincisi, ağlamıyorum, ikincisi, duygularım hakkında konuşmam, hatırladın mı?"

Gülümseyeceğini umuyordum, ama yüzündeki ışık söndü. "Bunu yapma. Benden saklanma."

"Neden olmasın?" diye alay ettim. "Bitti. Artık senin karın değilim. Bir saat sonra Amryssa ile evleneceksin."

Beni uzun uzun inceledi. "Benim karım olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Değil olduğumu *biliorum*. Boşanma belgesini imzaladık, değil mi? Tüm bunlar olmadan önce." Yüzü dikkatlice ifadesizleşti. Benden yavaşça çıktı, sonra yataktan sürünerek indi ve aşağıya baktı. Berbat bir haldeydi, dağınık, yapış yapış ve çiziklerle kaplıydı, bunların sadece yarısı benim sorumluluğumdaydı

diğer yarısı ise çimlerle uğraşırken oluşmuştu.

Ama ısırık izleri... onlar tamamen benim eserimdi.

"Kızma." Kai banyoya girdi ve iptal belgesiyle geri döndü. Belgeyi uzattı.

Kalbim durdu, sonra iki kat hızla yeniden atmaya başladı. Ona baktım, sonra yüzüne baktım.

"Zaten önemi yoktu," dedi, tarafsız bir şekilde. "Burada benim adım yazmıyor."

Ne anlama geldiği konusunda bir fikir oluşturmaya cesaret edemedim başımı salladım ve kağıdı aldım. Hemen açmadığım için, "Ben temizliğe gidiyorum," dedi.

İyi. Evet. Böylesi daha kolaydı. Tepkimi görmesini istemiyordum. "Tamam."

O odadan çıktı. Banyo kapısı kapandığında, titremeyen sinirlerimi yuttum ve evlilik fesih belgesini açtım. Ve hiçbir şey bulamadım. Sadece onun imzası olması gereken yerde boş bir satır vardı. Ya da daha doğrusu Kyven'in imzası.

Kendimi tutamadım. Boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıktı. Bacaklarımın arasındaki acı şiddetlendi, bu da onun nereye giderse gitsin, kiminle evleniyormuş gibi görünürse görünsün, benim onun karısı olacağımı kanıtlıyordu. Kimse fark etmese bile.

Şaşkınlık verici bir duygu seline kapılıp ağladım.

Ama sadece bir dakika. Kai banyodan çıktığında, yanaklarımı kurulamıştım, ancak yüzündeki ihtiyatlı ifade, gözlerimin hala kızardığını gösteriyordu.

"Bana kızgınsın," dedi.

"Hayır," dedim ve kağıdı salladım. "Ama bunu şimdi imzalamalısın."

Tereddüt etti. "İmzalayacağım, ama bunun bir anlamı yok. Hiç gerçekleşmemiş bir evliliği geçersiz kılıyor. Bizim evliliğimize hiçbir etkisi yok."

"Bunun farkındayım. Ama kimse farkında değil, bu yüzden hala Kyven gibi davranmalısın. Amryssa ile evlenip bir kabusa adım atmalısın. Sonra seni ölü ilan edip onu Hightower'a götüreceğim ve... Herkes istediğini alacak. Vick bile. O da istediği kadar haydut şefi rolünü oynayabilir."

Kai, sözlerimde yalan arıyormuş gibi bana baktı.

Çenemi kaldırdım ve bırakın baksın. İsteddiği kadar derinlemesine bakabilirdi, bulacağı hiçbir şey yoktu.

"Hâlâ istediğin bu mu?" diye sordu sonunda. "Bütün olanlardan sonra bile mi?" "Her zaman istediğim bu olacak. Amryssa'nın gideceği bir yer var.

Zephyrine ona ulaşamaz. Ve senin Fairmont'a gitmen gerekiyor. Son topraklarını ziyaret et. Son aksanını topla. Bilirsin, her şeyi deneyimle."

"Peki sonra... ne olacak?" Ağırlığını değiştirdi. "Karımı bir daha hiç görmeyecek miyim?"

İşte oradaydı. İçimi donduran soru. Donmuş bir tundra, cevabın yazılmasını bekleyen boş bir beyaz alan gibiydim.

Ama cevabı *biliyordum*, çünkü benim onu istemem ya da onun beni istemesi önemli değildi. Benim görevim öncelikle Amryssa'ya karşıydı. Kai'ye ya da kendime karşı değildi.

"Kim bilir?" dedim, hafiflik katmaya çalışarak. "Belki bir gün tekrar karşılaşırız. Belki seksen yaşında olduğumuzda."

Gözleri karardı. "Ya ben istemiyorsam?"

Hak ettiğinden daha fazla incinmiş olarak geri çekildim. "Bu çok kaba. Yani, bunu düşünmek başka bir şey, ama bunu söylemek zorunda değilsin."

Elini salladı. "Saçmalama. Seni bir daha görmek istemediğimi kastetmedim. Buradan seninle birlikte ayrılmak istiyorum, sensiz değil."

Bunu düşündüm. "Yani... ne? *Birlikte* ortadan kaybolmak mı?"

"Mmm-hmm. Ve Amryssa olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğim için, onu da yanımızda götürebiliriz. Birlikte Fairmont'a gideriz. Çünkü gerçekten, seni bütün gece uyanık tutmaktan başka bir şey istemiyorum. İlk sefer hayatımın en berbat deneyimi olsa bile."

Boğazım düğümlendi. Ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim.

"Romantik, biliyorum," dedi. "Bayılmamaya çalış."

Kendimi tutamadım. Bayılıyordum, ayak parmaklarımdan başlayıp yukarı doğru yayılan bir heyecana kapılıyordum. Ama... hayır.

Bu, Merron'un teklifinden farklı değildi. Mutluluk vaat eden, ama uzun sürmeyecek bir cazibe, çünkü hiçbir şey uzun sürmezdi. Sonunda, herkes beni terk ederdi. Amryssa hariç herkes.

"Hayır." Sesimin bu kadar kırık çıkmasından nefret ettim. "Amryssa'yı Hightower'a götürmeliyim, orada ona bakılacak. Her şeyin olabileceği Fairmont'a eğlenceye gitmeyeceğim."

Beni merakla süzdü. "Yani beni prens olmadığım için reddediyorsun?"

"Hayır. Prens olmamanı seviyorum. Seviyorum..." Kendimi durdurdum ve konuyu değiştirdim. "Aslında seni bu halinle daha çok seviyorum. Şokun geçtikten sonra. Senin de benim gibi olduğunu, onlar gibi olmadığını bilmek hoşuma gidiyor. Ama ne pahasına olursa olsun, Amryssa'ya elimden gelen en iyi hayatı sunacağım."

"Tamam. O zaman seninle Hightower'a geleceğim."

"Ne?" diye ciyakladım. "Hayır. Gelemezsin."

Kaşları çatıldı. "Neden?" "Çünkü... şey, kendine bir bak." Elini salladım.

Aşağıya baktı, kendi hayranlık uyandıran çıplaklığını gördü. Yüzündeki ifade, en ufak bir anlayış belirtisi göstermiyordu.

"Kyven'e benziyorsun ama değilsin." Elini havada çevirerek, onu bariz gerçeğe yönlendirmeye çalıştım. "İnsanların bunu tuhaf bulacağını düşünmüyor musun? Ayrıca, Amryssa yalan söyleyemez. İnsanlar soru sorduğunda, o cevap verecek ve herkes onun Kyven ile hiç evlenmediğini anlayacak. Her şey ortaya çıkacak."

Kollarını kavuşturdu ve gözlerini kısarak baktı. "Bunu iyice düşünmüşsün."

Yorganın kenarından sarkan bir ipliği çekiştirdim. "Evet." Belki de aslında istemedim. Ama onunla birlikte olmayı kabul edersem ne olacak? Onun çok sevdiği zorluklardan biri olmaktan çıkacağım ve ilgisi başka yöne kayacak.

Bu da beni öldürürdü. Bu sefer terk edilmek beni gerçekten öldürürdü

Kai uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Kafamı kaldırdığımda, gözlerinde gözlerinde bir şüphe belirdi.

"Ne?" dedim, temkinli bir şekilde. "Ne düşünüyorsun?"

"Sadece, istersen bunu insan olarak mümkün olan en zor hale getirebileceğini. Ama ben bu zorluğa hazırım. *Her türlü* zorluğa hazırım. Çünkü biliyorsun ki, bir şeye kafayı taktığımda, pes etmem. Benim olana kadar denemeye devam ederim."

Onun sözlerini umursamamaya çalıştım. Nasıl oluyor da her zaman bu kadar kendinden emin olabiliyordu? Özellikle de onu açıkça reddetmişken? "Ben bir tür lunapark oyunu değilim. Şişenin etrafına takana kadar halkayı atmaya devam edemezsin."

"Oh, ama yapabilirim," dedi. "İzle beni."

"Hayır." Sesim yükseldi. "Ben fethedilecek bir şey değilim."

O burun kıvırdı. "Eğer fethedilmek istemiyorsan, önce beni fethetmemeliydin."

Yeni bir duygu selini yuttum, ama sessizliğim hiç de sakın değildi. Daha çok içimden yastığa bağlamak gibiydi.

Ona boşanma belgesini uzattım. "Bak, bunu imzala ve Amryssa ile evlen, tamam mı?"

"Eğer istediğin buysa, yaparım. Ama bu konuşma bitmedi." "Bitti," diye tersledim.

"Aksine. Daha yeni başladı."

"Değil. Her şey bitti. Bu evlilik."

"Hayır," dedi, sertçe. "Gözlerimin içine bakıp bana aşık olmadığını söylemedikçe bitmez. Yarı aşık olduğumu bile. Bunu tamamen içtenlikle söyle, ben de bu konuyu kapatayım."

Dişlerimi gösterdim. "Sana bunu kabul etmeyeceğimi zaten söyledim."

"Senden bunu kabul etmeni istemiyorum," diye karşılık verdi. "Senden inkar etmeni istiyorum. Bana karşı benim sana karşı hissettiğim gibi hiçbir şey hissetmediğini söyle."

Yatağın üzerinden atladım, göğsümde yayılan çaresizliği atlatmaya çalışıyordum. Neye neye tartışıyordum ki? "Bu aptalca. Gitmeliyim. Güneş doğdu bile, Amryssa muhtemelen uyanmıştır."

"Yine saklanıyorsun."

Göğüs kafemin altında öfke kıvılcımları çaktı. Öfke ve daha derin bir şey, gözlerine bakmak istemediğim bir şey. Halının üzerinde ayaklarım sürünerek ona doğru yürüdüm.

O, beni tekrar tokatlamak isteyeceğim kadar kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Ya da onu öpmek. Tanrım, onu gerçekten tekrar öpmek istedim. *Her şeyi* tekrar istedim, o zaten her yerimde olmasına rağmen - teri, kokusu, özü. Yine de daha fazlasını istedim. Hepsini içime çekmek, onu gözeneklerime kalıcı olarak yerleşene kadar emmek istedim.

Ne kadar gereksiz, anlamsız bir dilek. "Çekil yolumdan." "Hayır."

Kollarımı kavuşturdum, onun duruşunu taklit ettim, ama göğsüm onunki gibi kaslanıp şişmedi. "Saçmalıyorsun."

"İkimiz de bunun yeni bir şey olmadığını biliyoruz." Gözleri meydan okurcasına parladı. "Tek yapman gereken beş kelime söylemek. 'Kai, seni sevmiyorum.' Beni ne kadar çok nefret ettiğini düşünürsek, bu senin için kolay olmalı."

Tam da bunu yapmaya çalıştım, ama kelimeler ağzımdan çıkmayınca ona sessizce hırıldadım. Kelimeler göğsümde takılıp kaldı, boğazıma kadar gelemediler.

Çünkü onu seviyordum. Tabii ki seviyordum — yarı yarıya, ya da tamamen, ya da kim takar ki, gerçekten? Önemli değildi. Bu benimle *ilgili* değildi.

"Ben gidiyorum," dedim sertçe.

Yüzünde bir zafer ışığı parladı ve... Tanrılar aşkına, o bakışı tanıyordum. Harika. Artık ondan asla kurtulamayacaktım.

Neyse ki, yanından geçince beni bırakmıştı. Yere düşen giysilerimi alıp banyo kapısını çarparak uzaklaştım. Giyinirken ağzımdan küfürler dökülüyordu.

Yeniden ortaya çıktığımda, yatak odası şükürler olsun ki boştu. İptal belgesi, ikinci imza ile birlikte yatakta duruyordu. Amryssa'nın odasına giderken onu aldım.

Kapısını açtığımda, yüzü ıslıl ıslıl parladı.

"Ne?" diye bağırdım. Ona hiç bu kadar sert davranmamıştım. "Bu sabah herkesi bu kadar eğlendiren şey ne?"

Elini ağzına kapatarak gülmesini engellemeye çalıştı. Ama başaramadı. "Bu kadar neşeli olduğunu görmek beni mutlu etti."

Kızgın bir şekilde baktım. "Neşeli değilim. Sinirliyim."

"Ama neden? Artık evlisin. Tamamen. Ve bunu herkese duyurdun, eklemeliyim."

"Oh. Tanrım." Yanaklarımdan sıcaklık çekildi. "Bunu duydun mu?"

"Duymamak imkansızdı. En azından ilk seferinde. İkinci seferinde de. Ve üçüncü sefer. Ve..."

"Tamam." Elimi havaya kaldırdım. "Anladım. Sadece..." Etrafıma telaşla baktım, sonra boşanma belgesini hatırladım ve kağıdı ona uzattım. "Al. Bu geldi ve imzalandı. Bu da Kai'nin artık benim kocam olmadığı anlamına geliyor. Birkaç dakika sonra, o *senin* kocan olacak."

Bu onu sakinleştirdi. Yüzündeki eğlence kayboldu. "İkimiz de bunun geçerli olmadığını biliyoruz."

Bu beni duraksattı. Bunu nasıl bildiğini anlayamadım.

"Haftalar önce sana onun sandığımız kişi olmadığını söylemiştim," diye devam etti.

Gerildim, ama haklıydı. Bana söylemişti, ama ben bunu saçmalık olarak görmüştüm. Yıllardır onun düşüncelerini saçma buluyordum, oysa bu kadar zaman boyunca o her şeyi benden daha net görüyordu. Belki de o ilahi bir varlıktı, ya da belki de ben bir aptaldım.

Her iki durumda da, içime çöktüm, kendime çöktüm. "Tamam, evet, sen yaptın. Ve ben dinlemeliydim. Bunca zaman boyunca seni dinlemeliydim. Bu konuda daha iyi davranmadığım için özür dilerim."

"Önemli değil." Bana kesinlikle hak etmediğim bir gülümseme hediye etti. "Elinden geleni yaptın."

"Ben... denedim." Aniden uysal bir hale gelerek yatağa gittim ve oturdum. "Umarım yaptığım her şeyi senin için yaptığımı biliyorsundur."

"Biliyorum. Ama bazen kendini öncelikli tutmanı dilerdim."

"Ama yaptım. Yapıyorum." Öfkem geçince derin bir nefes aldım. "Yani, dün gece olanların hepsi buydu, Am. Benim bencil olmam. Çünkü kesinlikle kocanla o kadar çok kez seks yapmamalıydım. Ben sadece... Bilmiyorum. Kendime engel olamadım. Üzgünüm."

"Ben üzgün değilim," dedi.

Dudaklarımdan geçici bir gülümseme geçti. "Neyse, her neyse. Bitti artık. Şimdi seni Hightower'a götüreceğiz ve yeniden başlayacağız. Seni daha iyi dinleyeceğim

seni daha iyi dinleyeceğim, sen bulabildiğimiz tüm yiyecekleri yiyeceksin ve her şey daha iyi olacak. Kabuslarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Adını fısıldayan bataklık tanrıçaları olmayacak."

Gri gözleri ciddiye büründü, bakışları sabit kaldı. "Ve orada mutlu olacaksın."

"Evet. Sen de. Sadece Kai ile evlenmeni istiyorum, tamam mı? Kim olduğunu kimseye söylemeden. Ya da kim olmadığını. Lütfen."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam. O zaman istersen elbiseyi giyerim. Kütüphanede dururum. Sözleri söylerim. Seni memnun edecekse, onun beni öpmesine bile izin veririm."

Yutkundum. Bu beni memnun etmekten çok uzak bir şeydi, ama neyse.

Hayatta kalırdım.

Birkaç dakika içinde, Amryssa'nın makyaj masasının önünde durmuş, o gelinliğini düzeltirken ben de saçlarını topluyordum. Bu, aylar önce giydiğim elbisenin aynısıydı ve onun uyandırdığı anıları kafamdan silmeye çalıştım.

Ama neredeyse bileklerimi saran selvi asmasının çiziklerini hissedebiliyordum. Kafamın etrafını saran evlilik tacının ağırlığını.

Düşüncelerim dağıldı. O gece Kai'nin sarmaşığımızı çözmesini engelleseydim ne olurdu? Planlandığı gibi sabaha kadar bırakmış olsaydık, Zephyrine birliğimizi kutsar mıydı?

Tanrıça. Kendimi sarsarak kendime geldim.

Dikkatimi tekrar görevime verdim ve Amryssa'nın başına örgülerden bir taç taktım.

Aynada bakışlarımız buluştu. Bana umut dolu bir gülümseme attı. "Hazır mısın?"

Ben de gülümsedim. "Bence bunu sana sormam gereken benim." "Ama ben başından beri hazırım. En azından istekliyim. Ben Bu sefer korkmam gerekmediği için mutluyum."

Gülümsemem titredi, ama haklıydı. Bu düğün, kimseyi öldürmek zorunda kalmadığım için, bir öncekinden kesinlikle daha iyiydi.

Gözlerini indirdi ve kucağındaki beyaz danteli düzeltti. "Yine de annemin burada olmasını dilerdim."

"Annen mi? Yani... Zephyrine mi?"

"Hayır. *Annem*. Keşke... Bu düğünün aslında hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Ama yine de keşke onu görebilseydi. Bu ona

ona mutluluk verirdi."

Göğsüm sızladı ve onun kemikli omuzlarını sıktım. "Ben de öyle diliyorum. Ama... belki günlüğü istersin? Mektubunu tekrar okuyabilirsin. Aşağı inmeden önce."

Gülümsemesi geri geldi. "İsterim." "O zaman gidip getireyim. Odamda."

Kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda, Olivian orada duruyordu, yumruğunu kaldırmış kapıyı çalmak üzereydi. Sanki varlığım onun duygularını incitmiş gibi burnunu kaldırıp kokladı. "İptal belgesini imzaladın mı?"

Yüzümde belirmeye başlayan alaycı gülümsemeyi bastırdım. "Tabii ki. Yatakta duruyor."

"Güzel. O zaman bir dakikalığına başka bir yere git. Kızımla biraz yalnız kalmam lazım."

Ona soğuk bir gülümseme attım ve yanından geçtim.

Odamda banyo kapısı kapalıydı. Muhtemelen Kai sabahki domuz pastırmasını çoktan yemiş ve düğün kıyafetini giymek için geri dönmüştü. Kapalı kapıya yaklaştım, az önce söylediğim sert sözlerimden pişmanlık duyuyordum.

Sadece bizim bir geleceğimiz olmadığını açıklamam gerekecekti. Amryssa ile tanıştığım anda benim geleceğim belirlenmişti.

Elimi kaldırıp kapıyı çalmak istedim, ama bir ses elimi durdurdu. Arkamda, bir sayfa çevrilir gibi kağıt hışırdadı.

Döndüm. "Senin..."

Sözlerim dilimde kaldı. Çünkü Vick, benim yatağımda, son derece rahat bir şekilde oturuyordu. Ve Leydi Marche'nin günlüğünü okuyordu.

29.

Soğuk, buz gibi bir el gibi enseme çarptı.

Vick her zamanki gibi tilki gibi gülümsedi. "Vay vay. Ne ilginç. Bu evin sırları olduğu konusunda haklıymışım."

Gözleri kemerime düştüğünde, kalbim bir an durdu. Elim hançerimi buldu, sanki o yeşil gözlerin keskin bakışlarından onu koruyabilirmişim gibi.

"Biliyor musun," dedi, "böyle bir sihir bataklıkta çok işe yarardı. Hatta vazgeçilmez olurdu. Zephyrine emrimde olsaydı neler başarabilirdim? Kaç kişiye yardım edebilirdim?"

Titredim. Sesi... aç gibi geliyordu.

"Bu bıçak benim," dedim.

"Fazla uzun sürmeyecek." Vick bacaklarını yataktan salladı ve ayağa kalktı.

Ama duruşu sallanıyordu. Açıkçası, dün ona aktardığım büyü onu *tamamen* etkisiz bırakmamıştı.

Arkamda banyo kapısı açıldı ve Kai, beyaz giysiler içinde, gözümün ucunda belirdi. Keskin bir nefes aldı. "Vick."

"Kai." Vick'in sesi soğuktu.

"Neden buradasın? Ne istiyorsun?"

Vick güldü. "Ne mi istiyorum? Çoğunlukla bu korkunç evden ayrılmak istiyorum. Ama bunu kız arkadaşının hançeriyle yapmak istiyorum. *Ve* bu kitapla. Bunlarla geri döndüğümde herkesin ne düşüneceğini bir hayal et."

Soğukkanlılığım bozuldu. Hançeri alamazdı. O, Amryssa için benim güvencemdi; onu korumak için fiziksel bir forma bürünmüş güçtü. "Hayır. Cesedimi çiğnemesi gerek."

Vick'in kaşları kalktı, eli kılıcına uzandı.

Tamam. Muhtemelen kötü bir kelime seçimi olmuştu.

Kai önüme geçti. "Eşime bir daha *bakarsan*," dedi, "seni deşerim."

Vick güldü. "Öyle mi? Peki hangi kılıç becerilerinle? Sahnede sergilediğin becerilerle mi?" Havada birkaç alaycı kesme ve savuşturma hareketi yaptı.

Kai'nin sedefli frakı güneş ışığında parıltıyordu. "Beceriye ihtiyacım yok. Senden daha uzun ve daha güçlüyüm. Ayrıca biraz yıpranmış görünüyorsun dostum. Bu sabah bacakların biraz titriyor mu?"

Vick dudaklarını kıvrarak hırladı. "Seni hiç sevmedim. Kendini hep çok özel sanıyordun. Aniden ortaya çıkıp Charley'i seni sorumlu yapması için ikna ettin, oysa hepimizin bildiği gibi bu görev bana aitti."

"Böyle bir şey bilmiyorum," dedi Kai. "Ve bana sorarsan, bunu tamamen yanlış nedenlerden dolayı istiyorsun."

Vick alaycı bir şekilde güldü, ama hakaret açıkça etkisini göstermişti, çünkü bir saniye sonra saldırıya geçti.

Kai ileri atıldığında göğsümden bir çığlık kopardı. Esnek uzuvlar ve zorlu nefesler içinde çarpıştılar. Vick yumruk attı; Kai karşılık verdi. Yumruklar birbirine çarptı, ardından acı dolu inlemeler geldi.

Korku içimi kapladı. Neler olduğunu pek anlayamıyordum, sadece Kai'nin ufak bir üstünlüğü olduğunu görebiliyordum. Ya da Vick'in kılıcını kınında tutmaya o kadar odaklanmasaydı, üstünlüğü olacaktı. Adam her kılıcına uzandığında, Kai elini çekiyordu. Bu da bana, kılıç çıkarsa her şeyin biteceğini gösteriyordu.

Yan tarafa doğru kayarak makyaj masamdan bir şamdan aldım. Vick'in kafasına vurup ona zarar vermeyi planladım. Ama artık ciddi bir şekilde boğuşuyorlardı, kavga onları odadan çıkarıp koridora taşıyordu.

Onların peşinden koştum. Amryssa'nın kapısı, yanından geçerken gıcırdayarak açıldı. Olivian ortaya çıktı ve birine açıklama yapmasını bağırarak seslendi.

Döner merdivenin tepesinde yavaşladım, çünkü Kai, Vick'in göğsünü duvara sıkıştırmıştı. "Gitmeni istiyorum," diye homurdandı. "Sadece bu evden değil, Oceansgate'ten de. Başka birini halefim olarak atayacağım. Sen dışında herhangi birini."

Vick'in yüzü karardı. Kai onu yakasından tutup merdivenlerden aşağı indirdi. Şamdanı düşürdüm ve nefesim ateş gibi çıkarken peşlerinden gittim. Vick'i kovacaktık. Merron ve hizmetçilere onun geri dönmemesini sağlayacaklarını söyleyecektik.

Vick büyük merdivenin tepesinde durup Kai'yi de durmaya zorlamamış olsaydı, bu plan işe yarayabilirdi. Vick başını çevirdiğinde, gözlerinde soğuk bir hesaplama parladı.

"Dikkat et," diye uyardım. "O..."

Çok geç. Vick kendini merdivenlerden aşağı attı ve Kai'yi de yanında götürdü.

Yuvarlanarak, bacakları birbirine dolandı. Kai'nin ceketinin etekleri, vücutları halı kaplı merdivenlere çarptığında fırıldak gibi döndü. Ben yüzümü buruşturup onların peşinden koştum, onlar en alta ulaştığında durdum.

Çünkü Vick bir şekilde kılıcını çekmişti.

Ve şimdi Kai'nin arkasında duruyordu, kılıcı kocamanın boğazına dayamıştı.

30.

Arkamda Olivian bağırdı. "Bunun anlamı ne?"

Korkudan donakaldım, kıpırdayamadım. Kai gözlerime bakıyordu, ama başını eğdiği halinden, bir parçası Vick'in gerçekten boğazını keseceğine inanıyordu.

Midem boşaldı. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Vick Kai'yi öldürürse, onu dünyanın sonuna kadar takip ederdim. Onu mümkün olan en insanlık dışı şekilde öldürür, sonra da kalanlarını timsahlara yem yapardım.

Bir basamak daha tökezledim.

"Orada dur, prenses." Vick gülümsedi. "O hançerin çok yaklaşmasını istemiyorum."

Durdum, kanım damarlarımdan dondu. Kai gözlerini kırpmadan bana baktı. *Sakin ol*, diyor gibiydi. *Ben iyi olacağım*.

Ama *ben* iyi olmayacaktım. Kusmak istedim. Ya da bayılmak. Ya da hançerimi fırlatıp Vick'in gözlerinin arasına saplamak istedim, ki o kadar yakınında durmasaydı muhtemelen bunu denerdim, çünkü ona zarar vermektense kendi elimi kesmeyi tercih ederdim.

"Bunun anlamı ne?" Olivian, Vick'e bağırdı, sorusu içimi kemiren korkudan bile daha soğuktu. "Bir kraliyet mensubunun boğazını kesmenin cezasının ne olduğunu biliyor musun? Bir kraliyet mensubunun boğazını kesmekle *tehdit etmenin* cezasının ne olduğunu biliyor musun?"

Vick burnunu çektirdi. "Sizin kanun adamlarınızın artık uzak bir anı olduğunu düşünürsek, hiçbir şey. Kimsenin gelmeyeceğini hepimiz biliyoruz. Ayrıca, bu benimle anahtarcı kadın arasındaki bir mesele."

"*Anahtarcı* kadın mı? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Aslında çok az." Vick'in gülümsemesi vahşileşti. "Onun hançerini istediğim hariç."

Elim belime kayd. Bıçak uğuldadı, Zephyrine'in büyüü içime akıyordu. *Geri çekil*, diye emrettim Vick'e. *Bıçağını indir ve ondan uzaklaş*

Alnı kırıştı. Kılıcı eğildi, ama bir an sonra dengelendi. Sessizce küfrettim. O sabah kahvaltıda Kai'ye olduğu gibi, bu da yeterli olmadı.

"Bunu bir daha denersen, prenses, onun kanını yerden silmek zorunda kalırsın. Şimdi, bıçaktan ellerini çek. Onun ne yapabileceğini biliyorum."

Azı dişlerimi sıktım, ama ellerimi kaldırdım.

"Tanrıça adına, sen neden bahsediyorsun?" dedi Olivian. "O hançer sadece bir aile yadigarı. Değersiz."

"Öyle mi?" diye tersledi Vick. Bir şekilde kavgada zarar görmeden kemerine sıkışmış olan günlüğü işaret etti. "Çünkü karının günlüğü aksini gösteriyor. Bu da öyle." Tunikasını kaldırarak, dün ona bıçağın büyüünü uyguladığım yerde oluşan morarmış bir çürüğü gösterdi.

Olivian öfkeli bir ses çıkardı. "Karımın günlüğünü mu okudun?"

"Okudum. Ve şimdi ya anahtarcıya hançerini teslim etmesini emredebilirsin ya da değerli prensinle ve şık küçük düğünle vedalaşabilirsin."

Kalbim boğazımı doldurmak üzere hızla atıyordu. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, Kai'nin boynunda beliren ölümcül gümüş çizgiden başka hiçbir şey göremiyordum.

"Siktir git." Olivian'ın kükremesi, teneke kutuda sallanan taşlar gibi geliyordu. "Kimse karımın özel günlüğünü okumaz ve kimse bana kendi evimde ne yapacağımı söyleyemez."

Vick'in gözleri kısıldı. Kılıcıyla bir hareket yaptı. Boğazımdan bir çığlık çıktı. "Hayır!"

Kai'nin gözleri büyüdü. Kılıç derisini kesti ve boynundan kıpkırmızı bir damla süzüldü. Beyaz yakasına kan bulaştı, ama hala ayaktaydı. Hala nefes alıyordu, Zephyrine'e şükürler olsun. Bu dünyaya ayak basmış tüm tanrılara şükürler olsun.

"Sana her şeyi veririm," diye ağladığımı duydum. "Sadece ona zarar verme.

Tanrı aşkına, lütfen ona zarar vermeyin."

"Harlowe," diye uyardı Olivian.

Vick sabırsız bir şekilde, devam et işine bak hareketi yaptı. "O zaman hançer.

Acele et."

Midem altüst oldu. Kemerimle boğuştum, tokayı açılana kadar çekiştirdim.

"Harlowe," diye bağırdı Olivian. "Yapma."

"Kapa çeneni," diye tısladım, sonra kemeri kopardım ve tüm paketi merdivenlerden aşağı attım. Nereye düştüğüne bile bakmadım, çünkü Kai'nin gözlerinden bakışlarımı ayıramıyordum. Onun iyi olmasına ihtiyacım vardı. Ölmemesine ihtiyacım vardı.

"Teşekkürler." Abartılı bir gülümsemeyle, Vick kemeri ve hançeri parke üzerinde ayak parmağıyla itti, sonra Kai'nin boğazından bıçağını indirmeden onları kaptı.

Arka planda bir şey hareket etti. Lunk ve Bayan Quist, Merron ve hizmetçilerle birlikte kütüphaneden çıktılar. Kuşkusuz düğün için toplanmışlar, sonra da gürültüyü duymuşlardı.

"Kimse kıpırdamayın," dedim. "Vick'i bırakın gitsin. Bırakın gitsin." Olivian merdivenlerden aşağı inmeye başladı. "Hiçbir yere gitmiyor." Vick kılıcını tekrar salladı. "Geri çekilin."

Kai homurdandı. Boğazından daha fazla kan sızıyordu. Yumruğumla çılgılığımı bastırdım ve kusmak üzereydim.

Olivian, benden iki adım geride durdu ve öfkeyle titriyordu. "Onu bırak, seni kurnaz küçük pislik. Bıçağın sende."

"Oh, ben mi, kurnaz?" Vick kaşlarını kaldırdı. "Bu çok komik. Eğer benim

benim kurnaz olduğumu düşünüyorsan, bu prensin sana anlatacağı hikayeyi dinlemelisin."

Oh, hayır. Tüm kanım ayaklarıma hücum etti ve orada kaldı. Vick'in ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordum. Kaçmak için herkesin dikkatini yeterince uzun süre başka yöne çekmeyi planlıyordu.

Ama... onu durdurmayacaktım. Kai'nin hayatı ile Amryssa'yı Hightower'a götürmek arasında seçim yapmam gerekirse, ikisini de seçerdim. En iyi arkadaşımı başkent'e tek başıma götürmek zorunda kalacaktım.

"Söyle onlara, *Kyven*," dedi Vick. "Seneschal'ın senin gerçekte kim olduğunu bilmek isteyeceğinden eminim."

Olivian'ın dikkati dağıldı. "Bu ne anlama geliyor?" Kai'nin her zamanki yarım gülümsemesi yerini aldı. "Korkarım bunu sevmeyeceksin beğenmeyeceksin."

Vick'in dikkati önce Olivian'a, sonra Merron ve hizmetçilere kaydı, ardından ön kapıya odaklandı. "Söyle onlara. Bana bunu senden kesmemi zorlama."

Basınç uyguladı, Kai'nin boynundan daha fazla kan sızdı. Kocam, ellerini açarak göğsünden bir homurtu çıkardı. "Ben prens değilim," diye aceleyle söyledi. "Tamam mı? Gerçek Kyven Windermere, arabası devrildiğinde Oceansgate yolunda öldü. Ben sadece... şey. Bir aktörüm. Beni ses tellerimi ikiye ayırmak üzere olan beyefendinin ısrarı üzerine buradayım."

Garsonlar nefeslerini tuttular. Olivian'ın elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Bir... *aktör* mü?"

Çılgılık atmak istedim. Bütün bunların önemli kısmı *bu* muydu?

Gerçekten mi? Kai *üzgün değilmiş gibi* omuz silkti.

"Ve sen benim kızım ile evlenebileceğini mi sandın?" dedi seneschal, alçak ve titrek bir sesle. "Amryssa'mın bir *aktörle* evleneceğini mi sandın?"

Kai'nin bakışları benimkilere kaydı. "Ne diyebilirim ki? Ben iyimser biriyim.

Ve yıldızlara ulaşmaya çalışmak benim alışkanlığımdır."

"Defol," dedi Olivian. Sonra daha yüksek sesle, "Defol! Evimden defol!"

Vick, Kai'yi bize doğru itti ve hançeri ve günlüğü alıp koştu. Kapıları açtı ve Olivian merdivenlerden inmeden ortadan kayboldu. Uşaklar donakaldı.

Bu arada, içimi o kadar büyük bir rahatlama kapladı ki dizlerim titredi. Yarı kayarak, yarı sürünerek Kai'ye doğru gittim. Kai, Olivian'ın saldırısından kaçmak gibi bir niyeti yokmuşçasına, kanlar içinde öylece duruyordu.

Tam zamanında aralarına girdim. Kayarak durdum ve kollarımı açarak seneschal'a döndüm. "Ona dokunma."

"Aslanım," dedi Kai arkamdan. "Buna gerçekten gerek yok."

Olivian başını eğdi, boynundaki tendonlar keskin bir bıçak gibi görünüyordu. "Çekil yolumdan."

"Hayır."

"Devam et," dedi Kai. "İsterse bana vursun."

"Hayır," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Bunu sadece ben yapabilirim. Eğer yaparsa, yüzünü parçalar ve sonra eskisi kadar güzel olmazsın."

Kai yumuşak bir kahkaha attı ve tanrılar, o sesi içmek istedim. Ona bir tapınak inşa etmek istedim, çünkü bu onun hayatta olduğu, iyi olacağı, buradan çıkıp geriye bakmadan Fairmont'ta ya da nereye giderse gitsin tüm hayatını yaşayacağı ve burayı bir daha asla düşünmeyeceği anlamına geliyordu.

"Git hadi," dedim.

"Gitmek mi?" Ses tonu kırılmış gibiydi. "Yoksa benim *gideceğimi* düşünmüyorsun, değil mi?" Olivian dişlerini gösterdi. "Çekil kenara, kızım. Yoksa seni ezip geçirim.

Kızım ile evlenmeye çalıştı ve bunun hesabını verecek.

Oh, bu kadarı yeterdi. Tehditlerden bıktım. Olivian'ın zorbalığından, somurtmasından ve etrafta dolaşmasından bıktım. Ayağımı öne attım ve parmağımı yüzüne doğru uzattım, yıllardır hayalini kurduğum gibi. "Kes şunu, olur mu? Gücünü kullanmayı bırak. Sürekli insanları korkutmayı bırak. Kendi inatçı burnunun ucunu görmeyi reddetmeyi bırak ve bize tehditler savurmadan Kai ile konuşmam için bana otuz saniye ver, seni kaba, zalim, nefret saçan, *başarısız* bir seneschal ve baba."

Olivian geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Onu gerçekten korkuttuğuma inanmaya cesaret edemeden parmağımı tekrar salladım. "Bak. İstersen onu kovabilirsin. Burası senin evin. Ama lütfen önce kocamla konuşmama izin ver."

Gözlerini kırptı, yeşil gözleri ikimiz arasında gidip geldi. "Kocan mı?" "Evet." Sesim asit gibi damlıyordu.

Ağzı büküldü. "Ama boşanma."

"İmzalandığında artık önemi kalmamıştı. Zaten o kağıtta Kai'nin adı yazmıyordu."

Olivian bunu sindirdi. "Bu şarlatana mı evlendin? Kendi isteğinle mi?"

"Evet."

"Onu seviyor *musun*?"

"Evet," diye tısladım.

Bize doğru gelmek üzereydi, sonra durdu. Dikkatini köşeye çevirdi ve ifadesinde bir şey belirdi. Tanıdığım bir ışıltı.

Leydi Marche. Yine ortalıkta dolaşıyor olmalıydı, çünkü Olivian'ın gözleri parladı. Bir fısıltı, bir duygu izi ona ulaştı, çünkü homurdandı ve arkasını döndü. "Peki. Ama o kalmayacak. İstersen onunla gidebilirsin, ama bu çatı altında ona tahammül edemem."

Ellerimi indirdiğimde göğsüm şişti. "Teşekkür ederim."

"Otuz saniye. Hepsi bu."

Döndüm ve Kai'nin kolunu tuttum, sonra onu şaşkın görevlilerin yanından geçirdim. Kapıda, düğün ceketinin yakalarını tuttum.

Aşağıya baktı, sinir bozucu gülümsemesi her zamanki gibi çarpıktı. Boğazının bir tarafı kanla kaplıydı, ama yaralarına hiç aldırmış etmedi.

"Bu oldukça dramatikti. Dürüst olmak gerekirse, ilk düğünümü daha çok sevdim."

Kulaklarımda bir uğultu duyuldu. Bu adam neredeyse benim gözümün önünde ölecekti. Bu ne *cüret*? "Hayatında bir kez olsun şaka yapmayı bırakabilir misin? Bu, veda etmek için çok kötü bir yol."

"Veda mı?" O sertleşti. "Ne, onun beni kovmasına izin mi vereceksin?"

"Tabii ki bırakacağım. Bu benim kararım değil."

"Hayır. Ama benimle gelip gelmeyeceğin benim kararım."

Şimdi ben sertleştim. "Ne? Hayır. Olivian Amryssa'nın gitmesine izin vermez, yani... onu bırakacağımı düşünemezsin. Ve bunun nasıl biteceğini sana zaten söyledim. Yukarıda söyledim."

Gözlerimin içine baktı. İçimde bir şey oluştu, görüşümü karartan büyüyen bir gölge. Neredeyse ölmüştü. Beni neredeyse sonsuza kadar terk edecekti, yaşlanıp kırışana kadar göz kapaklarımda içinde tekrar tekrar canlanacak bir şekilde. O zaman bile, onun beni terk ettiğini görürdüm. Hayatımdan nezaketsiz bir şekilde çıkıp, asla telafi edilemeyecek, özür dilenemeyecek, sadece sonsuza kadar taşınacak bir şekilde. Bana, yaşlılık ve ötesine kadar beni takip edecek, iyileşmeyen bir yara açardı.

Ne cesaret. Bu adamın inanılmaz küstahlığı.

"Ne, son anda fikrini değiştirmedin mi?" dedi. "Bensiz yaşayamayacağınızı üçüncü perdede fark etmedin mi?"

"Hayır." Bu kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum. "Bu senin oyunlarından biri değil." "Peki ya ben öyle bitmesini istersem?"

"Öyle olmayacak. Sen her zaman gidecektin ve ben her zaman gitmene izin verecektim. Amryssa'yı *her zaman* öncelikli tutacaktım. Ve şimdi onu Hightower'a başka bir yolla götürmem gerekiyor. O yüzden git. İstedığın gibi Fairmont'a git. Son bölgeni gör. Son aksanını al."

Kusursuz yüz hatları somurtkan bir ifadeyle bozuldu. "Bu benim için senin düşündüğün kadar önemli değil."

Geniş gökyüzü bakışını tuttum. Tanrım. Bir parçam parçalanıyor, çöküyordu, ağzımdan çıkan her kelime kararlılığımı sarsan bir dalga gibiydi. Ama... o beni neredeyse *terk etmişti*. Bu bilgi kalbimi bir yumruk gibi sıkıyordu. Saklanmalıydım, kaçmalıydım. "Beni ara sıra düşün, tamam mı?"

Yüzü karardı. "Bu saçmalık." "Değil."

"Benimle gel."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Hayır. Sana zaten söyledim. Bütün bu zaman boyunca sana bunu söyledim. Bu işler böyle yürümez."

Yüzü sertleşti. Gözleri soğudu, ama dikleşti ve yıpranmış paltosunu düzeltti. "Öyleyse bu kadar mı? Kesinlikle emin misin?"

"Evet."

"Peki." Burnunu çekti. "İstenmediğimi ben bile anlayabiliyorum."

Omuzlarıma çelik gibi bir ağırlık çöktü. Tanrım, başka bir kelime daha söyleyemezdim. Denersem, yıkılırdım.

O eğilip şakağıma öptü. Gözyaşları boğazıma doldu, ama onları engelledim.

"Hoşça kal, Harlowe," diye mırıldandı. "Hoşça kal, Kai."

Büyük salonu gözden geçirdi, sonra toplananlara başını salladı. "Benim için bir zevkti."

Kimse bir şey söylemedi. Bir süre sonra Ky döndü ve parlak sabaha doğru yürüdü. Hayatımda ikinci kez, beyaz giysili bir sırtın uzaklaşıp kayboluşunu izledim.

Ceketinin ışığı kaybolana kadar orada durdum.

Ağlamadım. Ön kapıyı kapattım, sonra bana başını sallayan Merron'un yanından, ardından da hizmetçilerin yanından geçtim. Garip bir şekilde sessiz olan Olivian'ın yanından geçtim. Sonra merdivenlerde duran Amryssa'nın yanından geçtim, beyaz dantelli bir görüntü, bu lekeli tacın içinde parıldayan, paha biçilmez bir mücevher. Koluma uzandı, ama ben onu itekledim.

Ancak odamın güvenliğine ulaştığımda kendime ağlamaya izin verdim.

Ve sonra, bu ağlamaktan çok daha fazlasıydı. Tamamen parçalanmıştım.

31.

Bir hafta geçti. Sonra bir hafta daha.

Kai ve Vick gittikten sonra, eve tedirgin bir huzur çöktü ve ben kendimi Amryssa'ya bakmaya adadım. O, endişe verici bir hızla kilo vermeye devam ediyordu ve her geçen gün onun burada kalamayacağına dair inancım güçleniyordu. Özellikle de hançeri kaybettiğim için, artık onu kabuslardan koruyacak hiçbir yolum kalmamıştı.

Onu buradan çıkarmak için bir ayım vardı, muhtemelen daha az.

Olivian'a, kraliyet evliliğini boş verip onu Hightower'a götürmeme izin vermesi için yalvardım. Ama büyük salonda onu herkesin önünde azarladığımdan beri, çoğunlukla homurtular ve alaycı gülümsemelerle iletişim kuruyordu.

Sonunda onu cevap vermeye zorladığımda, "O hiçbir yere gitmiyor," diye homurdandı. "Onu hiçbir garanti olmadan dünyaya salmayacağım. Dünya onu parçalayıp tükürecek. O çok yumuşak. Çok kırılgan."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ama benim demek istediğim de bu. O kırılgan. O kadar kırılgan ki, giderek zayıflıyor. Burada kalamaz."

Olivian'ın kızarmış gözleri içimi yakmak için ellerinden geleni yaptılar. "Şu anda burası onun için en güvenli yer." Israrında, o gece Leydi'nin odasında duyduğum aynı delilik vardı ve o anda anladım ki, onu asla bırakmayacaktı. Belki de hiç bırakmayacaktı.

Bu yüzden onu kaçırmaya karar verdim.

Sonraki hafta boyunca, elime geçirebildiğim her lokmayı biriktirdim. Çavdar ekmeği ve sert peynir, kurutulmuş et ve çilek sakladım. Ayrıca Bayan Quist'ten iki su tulumu "ödünç" aldım, ancak ona ne için olduğunu söylemedim.

. Muhtemelen biliyordu ve bana verdiğine göre, benim için bu onay anlamına geliyordu.

Günler geçtikçe, yaz sıcağı sona erdi, yoğun nem yerini pencereleri ıslatan öğleden sonra yağmurlarına bıraktı. Bulutlar her dağıldığında, bal rengi gün batımı birkaç dakika daha erken geliyordu.

Bir hafta sonra, bize yetecek kadar erzakımız olacaktı. Sonra ortadan kaybolacaktık.

Birçok kez Kai'nin nerede olduğunu merak ettim. İlk başta, Oceansgate yolundaki ilerleyişini zihnimde takip etmiştim, ama şimdiye kadar medeniyete, hatta belki Fairmont'a bile dönmüş olmalıydı. Ya da belki fikrini değiştirip tamamen başka bir yere gitmişti.

Ama  yle olmamasını umuyordum. Bir parçam, onun amacına ula tığına, ona çok istediği son deneyimi ya attığına inanmak istiyordu.

Yine de bu, onu  zlememi engellemiyordu. Korkunç bir şekilde. Onu hatırlatan her şey - dolabımda asılı bıraktığı giysiler, komodinindeki vazoda sakladığım kurumu   akayıklar - arkamda uzanan acı izine ayak izi üzerine ayak izi ekliyordu ve bu iz her geçen gün uzuyor gibiydi.

Doğru şeyi yaptığımdan şüphe duymuyordum. Kai neredeyse  lm  t  ve ben onu göndererek ikimizi de korumu tum. Ona katılmamın hiçbir yolu yoktu. İmkansızı ba ararak Amryssa'yı terk etseydim bile, sonunda her şey parçalanırdı.

   gün daha geçip gitti ve bu süre içinde Bayan Quist, Lunk ile ni anlandıklarını duyurdu. Seneschal'dan devin affedilmesi için yalvarmı  ve benim için sürpriz olan bir şekilde, affedilmi ti. Buna karşılık Lunk, cesaretini toplayıp parmağına bir yüzük takmı tı. Y z kte, kasabada  e mesine yardım ettiğim k  k bir inci vardı.

Bunun  zerine ev halkı biraz canlandı. İnsanlar yeniden gülmeye başladı. Sonunda, ekinoks geldiğinde ikinci bir düğün yapacağımızdan söz edildi.

Bu arada ben bekledim ve hazırlandım. Ama her gün bir öncekinden daha boş geliyordu ve saatler macun gibi uzadığını hissediyordum.

Bu aptalcaydı, ama kocamı  zlemekten kendimi alamıyordum. Geceleri Kai'nin nerede uyuduğunu, bugün yeterince yemek yiyip yemediğini merak ediyordum. Bu gece yeterince sıcak mıydı?

Tuvalet tezgahında başka birini daha tecavüz edip etmediğini merak ediyordum.

Eğer öyleyse, ben aynı şeyi yapamazdım. Bir keresinde Merron odama geldi, ama gerçek bir umut olmadığını anladığını anlayabiliyordum, çünkü onu reddettiğimde, aslında kıkırdadı.

"Ne?" dedim. "Komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Aslında, dürüst olmak gerekirse, biraz rahatladım." "Rahatladın mı? Neden?"

"Çünkü bu, senin bir kalbin olduğunu kanıtlıyor." Merron'un gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Kalbinin kırık olduğunu bilmek hoşuma gitmiyor, ama var olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirdim ve onu dışarı çıkardım, sonra kapının yanında durup, onun uzaklaşan adımlarının başka birine aitmiş gibi davrandım — Kai az önce gülmüş, bana o sinir bozucu yarı gülümsemesini göstermiş ve odun kesmeye, domuz yemliğini yeniden yapmaya, bahçeyi ayıklamaya ya da bugün kendini yormak için mecbur hissettiği başka bir şeye gitmişti.

Orada çok uzun süre durdum, geri döneceğini, her an onu tekrar göreceğimi hayal ederek.

Asla görmeyeceğimi bilsem de.

Amryssa, benim bu kadar uzun süre kederlenmemi tolere etti. Kai'nin ayrılmasından üç buçuk hafta sonra, koridorda bana döndü, omuzlarımdan tuttu ve beni salladı.

Orada durdum ve direnemeyecek kadar şok olmuştum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni k e n d i n e getiriyorum," dedi. "İnsanlar kitaplarda hep bunu yaparlar

bunu yapmazlar, değil mi? İşe yaradı mı?"

Ellerimi önümde gezdirdim, sonra avuç içlerime baktım. "Sanmıyorum. Hiçbir fark hissetmiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Peki, *bir şeyler* yapmalıyız. Çünkü bütün gün somurtmanı izlemek beni rahatsız ediyor."

Düşündüm. "Bir şeye alerjin olabileceğini düşündün mü?"

Kollarını kavuşturdu. "Harlowe. Seni üzgün görmekten nefret ediyorum, ama Kai'yi sana geri getiremem. O yüzden bana izin vermelisin... Bilmiyorum. Belki seni şehre götürebilirim. Neden içmeye gitmiyoruz? Ya da dans etmeye? Kai gelmeden önce seni mutlu eden neydi?"

Bir an sessizlik oldu. Daha önce tüm zamanımı neye harcıyordum? "Bilmiyorum. Her zaman sana bakmakla meşguldüm."

Gülümsemesi neredeyse özür diler gibiydi. "O zaman bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin vermelisin. Şehirde bir geceyle başlayarak."

Göğsümde yakıcı bir ağırlık hissettim. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ama yapmam gerekiyor. Sen benim arkadaşımsın. Her bakımdan benim kardeşim gibisin."

Bunu sanki dünyanın en basit gerçeğiymiş gibi söyledi ve boğazım düğümlendi. Şehirde geçireceğimiz bir gecenin bana Kai'yi *daha çok* hatırlatacağını ona söylemeye gönlüm el vermedi.

Onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu, ne pahasına olursa olsun, ve Amryssa bizi akraba olarak gördüğünde onu reddedemezdim. "Tamam."

"Gerçekten mi?" dedi, gözleri parladı. "Bu gece mi?" Tereddüt ettim. "Olivian bize izin verir mi ki?"

"Gidip soralım."

Gittik. Seneschal bazı belgeleri incelemekten vazgeçti ve masasının üzerinden bize baktı. "Şehre gitmek mi istiyorsunuz? Bu gece mi?"

"Evet." Amryssa omuzlarını dikleştirdi. "Harlowe'un neşelenmesi lazım. Biraz... ne diyorsunuz ona? Kızlar zamanı geçirmek istiyorum." Ona gözlerini kırptı. "Kızlar zamanı."

"Evet."

Hareketsizce oturdu, yüzü granit levha gibiydi.

Amryssa'nın cesareti tükendi. Sanki bu konuda söz hakkım varmış gibi bana yalvaran bir bakış attı.

"Onu saat onda eve götürürüm," dedim.

Olivian yine sert bir bakış attı, ama bu seferki bakışta birkaç hafta önce büyük salonda gördüğüm şeyin bir parıltısı vardı.

Şefkat. Belki de incinmiş, derinlere gömülmüş, acı ile zincirlenmiş, ama yine de şefkat. Taş gibi kalbinin derinliklerinde bir yerlerde, seneschal benim için üzülyordu. Muhtemelen o da sevdiği birini kaybetmişti.

"Peki," diye iç geçirdi. "Ama Merron'u da yanında götüreceksin." "Merron mu?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Neden o?"

Bana sert bir bakış attı. "Çünkü Zephyrine'in hançerini vermek uygun gördün ve şimdi anahtarları saklamaktan başka bana pek bir faydan yok." Masa çekmecesini açıp karıştırdı, sonra kılıflı bir hançeri masanın üzerine kaydırды.

hançeri masanın üzerine kaydırđı. "Bunu alabilirsin, ama önceki gibi değil, bu yüzden baş kahya da yanında olsun. Ne olur ne olmaz."

Silahı alıp kemerime taktım. "Neye karşı?"

"Vick'i tekrar görürsen." Bana sert bir bakış attı. "Zephyrine'in hançeriyle ne yapmayı planladığını bilmiyoruz."

"İnsanları beslemek için, sanırım." O adamın tek istediği buydu. Kırık bir halkın kurtarıcısı olmak. "Ya da belki saç rengini daha az rahatsız edici bir renge çevirmek."

Olivian kaşlarını çattı, hiç de eğlenceli bulmamıştı. "Mesele şu ki, yetenekli birine ihtiyacın olacak."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bir erkek mi demek istiyorsun?"

"Evet, bir erkek. Ve Merron da öyle biri. Kabul et ya da etme."

"Kabul ediyoruz," dedi Amryssa çabucak.

Olivian kağıtlarını karıştırmaya devam etti. "Ve saat on değil, dokuzda dönün. Haftalardır kabus görmedik ve havanın değişmeyeceğinden emin değilim. Sorun çıkmadan önce hepinizin buraya dönmenizi istiyorum."

Amryssa başını salladı ve babası fikrini değiştirmeden önce odadan çıktı. Göğsümdeki yanmayı yuttum ve onu takip ettim, ama Olivian benim adımları mırıldandı.

Geri döndüm. "Ne?"

"Ben..." Boğazını temizledi ve sanki elindeki kağıtlar son iki saniye içinde yepyeni bilgiler sunmuş gibi başını eğdi. "...sadece şunu söylemek istedim... kocanı sürgüne gönderirken belki biraz aceleci davrandım."

Ayaklarım kurşun gibi ağırlaştı. Denesem bile hareket edemezdim. "Kai. Adı Kai."

"Doğru. Kai. Ben..."

Nefesimi tutarak bekledim.

"Bak. Kai'ye mektup yazabilirsin. İstersen geri dönebileceğini ona söyle."

Midem altüst oldu. Bu... eşi benzeri görülmemiş bir durumdu. Hem de çok.

Sessizliğim onu telaşlandırmış gibiydi. Bir kalem aldı ve kağıtlarına vurmaya başladı. "Odun kesmek konusunda oldukça yararlıydı."

Yavaşça başımı salladım. "Bu... muhtemelen bana söylediğin en nazik söz."

"Nazik olmakla ilgisi yok. Yararlıydı."

"Elbette. Yine de teşekkür ederim. O gece sana söylediğim onca şeyde ben de biraz aceleci davranmış olabilirim."

"Hayır. Söylediğin her kelime doğrudu."

Şok dalgası içimi kapladı. Olivian, bu itiraftan açıkça rahatsız olduğu için yakasını çekiştirdi ve ben de hemen konuyu değiştirmek için acele ettim. "Mesele şu ki... Kai'nin nereye gittiğini bilmiyorum. Bilseydim bile, önemi yoktu. Asla yürümezdi. Ama teklifin için teşekkürler."

"Rica ederim." Hâlâ başını kaldırmamıştı. "Şimdi bana bir iyilik yap ve defol git."

Gülümseyerek, günlerdir ilk kez güldüm ve sonra tam da istediği gibi yaptım.

O akşam Amryssa, Merron ve ben dans etmeye gittik.

Tiyatroya gitmeye dayanamazdım, Kai'nin bira ve elma ile savunmamı aştığı pub'a gitmek ise daha da zordu. Neyse ki Amryssa başka bir yer buldu: kapısından sarı lamba ışığı ve keman müziği sızan arka sokaktaki bir kulübe.

İçeride, kalabalığa katıldık, kalabalık o kadar yoğundu ki haftalardır yapmadığım şekilde nefes aldım. Neşeli müzik, konuşmaların gürültüsü, dökülen cin kokusu içinde kendimi kaybettim.

Yine de insanlar bana bakıyordu ve birkaçı bana doğru parmaklarını çaprazlayarak kaldırdı. Ama Amryssa kemanın ritmine göre dönmeye başladığında, kalabalığın arasında parlak bir sessizlik yayıldı. Bakışlar onu takip etti, insanlar farkında olmadan ona yöneldi, herkes bilinçaltında Zephyrine'in çocuğunun çekiciliğine cevap verdi.

Gülümsedim ve gözlerimi kapattım, müziğin beni sürüklemesine izin verdim. Tekrar baktığımda, Merron beni kollarına aldı ve dans pistinde döndürdü.

Ellerimi omuzlarına dayadım. Kahverengi gözleri parlıyordu, gülümsemesi kalbime merhem gibi geliyordu.

"Sana söylemek istiyordum," dedi, müzik sesinden dolayı zar zor duyulur bir sesle. "Oceansgate'ten ayrılıyorum. Ve geri dönmeyeceğim."

Midem sıkıştı ama başımı salladım. Bunu bekliyordum. Sadece bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. "Nereye gideceksin?"

"Crystal Hollow'a. Orada çiftçi bir kuzenim var. O ve karısı üçüz bebek sahibi oldular ve ekstra yardıma ihtiyaçları var. Bu da orada bir evim olacağı anlamına geliyor. En azından kendi evimi nereye kuracağıma karar verene kadar."

Zorla gülümsedim. "Sevindim. Yani, gittiğin için değil. Hayatına devam ettiğin için. Hayatta yükseldiğin için. Her zaman istediğin şeyi yaptığın için."

Beni bir dönüşle fırlattı, sonra tekrar kendine çekti. Kai'nin becerisine sahip değildi, ama dansımız bir bakıma daha rahattı. Daha kolaydı. Kendime yalan söylememi veya kalbimdeki yanlış duyguları şiddetle bastırmamı gerektirmediği için daha az gergindi.

"Teşekkürler," dedi. "Senin için de aynısını dilediğimi biliyorsun. Umarım sen ve Amryssa Hightower'a gidersiniz."

"Ulaşacağız." Çılgılık atan kemanla rekabet etmek için sesimi yükselttim. "Ne olursa olsun, ulaşacağız. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Bir başka sevgi dolu gülümseme. "Seni tanıdığım için buna inanıyorum.

Peki ya Harlowe?

İyi olacaksın. Biraz zaman alabilir, ama iyi olacaksın."

Çakıllı yoldan eve doğru ilerlerken, akşam etrafımızda cırcır böceklerinin ve kurbağaların ritmik sesleriyle uğulduyordu. Bataklığın ışığında Amryssa'nın saçları ametist renginde parlıyordu. Karanlıkta onu takip ederken, Merron'un sözlerini kafamda tekrar tekrar düşündüm.

İyi olacaksın.

Sonunda iyi olacaktım. Kai'nin yokluğunu kabul etmem uzun zaman alacaktı, ama belki de sorunun kökü bu değildi. Belki *de* sorunun kökü bendim. Çünkü belki, sadece belki, kocamı öngöründen değil, korkudan uzaklaştırmıştım.

Ayakkabılarımın altında küçük taşlar sürtünüyordu. İleride, Merron ve Amryssa kollarını birbirine kenetlemiş, benim dikkatimi çekmeyen bir şey hakkında gülüşüyorlardı. Derin bir nefes aldım ve son kabusumuzu düşündüm.

O zaman dinginliği tatmıştım, ulaşılabilir olduğunu hissetmişim. O anda karar vermek, kendi değerime inanmak çok mümkün gelmişti. Ama bunu yakalayamamıştım. Bunun yerine Kai'yi hayatımdan kovmuş ve kendime istediğim şeyin önemi olmadığını söylemişim.

Şakaklarımı ovuşturdum. Bunca zaman Amryssa'ya çok sadık olmuştum, ama belki de ona sadık olmak kendime sadık olmaktan daha kolay olduğu içindi. Belki de...

Bir çığlık düşüncelerimi ikiye böldü. Bakışlarım, kollarını açmış, duruşunun her hareketi bir uyarı niteliğinde olan Merron'a kaydı.

Onun geniş gözlerle ormana doğru bakışını takip ettim.

Ve donakaldım, sinirlerim birbirini boğuyordu. Vick. O pislik. Ağaçların kenarında duruyordu ve Amryssa'yı tutuyordu. Vick onu saçından tutarken, kadının narin vücudu titriyordu, beyaz saçları onun yumruğuna dolanmıştı. Kilerdeki kadın, aynı lanet kadın, onun yanında duruyor ve bana gülümsüyordu.

"Onu bırak!" diye bağırdım.

Vick bana zar zor bir bakış attı. Sadece sırttı ve Amryssa'yı da yanında sürükleyerek hastalıklı bataklığa doğru geri çekildi. Kadın da ortadan kayboldu. Soğukluk içimi kapladı. Onların peşinden koştum, parlayan eğrelti otlarının arasından geçerek Amryssa'nın adını haykırdım. Ama işe yaramadı. bana cevap veren tek şey cırcır böcekleri ve çamurdan çıkan seslerdi.

Gitmişlerdi.

Yosun perdesini kenara itip nabzımı sakinleştirmeye çalıştım. Ne olmuştu böyle? Vick neden Amryssa'yı istesin ki?

Düşüncelerim dönüp durdu, sonra aniden yerleşti. Bunu anlamak için dahi olmak gerekmiyordu. Sonuçta Vick, Leydi Marche'nin günlüğüne sahipti.

Tanrıça. Lanet olası *günlük*. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeliydim, çünkü elbette kahraman olmak isteyen Vick, Amryssa'yı isteyecekti. Kabusları durdurmak isteyecekti. Oceansgate'e yardım etmek isteyecekti. Bu, arkadaşımı ortadan kaldırmak anlamına gelse bile.

Midem soğuk, sert bir çakıl taşına dönüştü. Kahretsin. Neden bunu daha önce düşünmedim?

Ciğerlerimden ateşli nefesler çıkıyordu, ama kendimi suçlamayı bir kenara bıraktım. Kendimi nefret etmek için daha sonra da vaktim olacaktı. Şu anda düşünmem gerekiyordu. Vick ne yapardı? Amryssa'yı Zephyrine'e götürürdü, şüphesiz. Kutsal ağaca. Ama bataklığı geçmesi bir saat sürerdi.

Bu arada, ben bu bataklığı ondan daha iyi tanıyordum. Ya da on yıl önce tanıyordum. Topografyası hala zihnimde duruyordu, sayfalar arasında saklanmış bir çiçek gibi. Malikanenin yoluna koşarsam, onu geçebilirdim. Bataklığı kesip, doğrudan meşe ağacına gidebilirdim ve...

Evet. İşe yarardı.

Döndüm ve tekrar yola çıktım, Merron'a bir emir vermek için yeterince uzun süre durdum. "Olivian'ı bul. Ona olanları anlat."

O sadece başını salladı, yüzü buruşmuştu.

Koşmaya başladım. Vick, Amryssa'yı benden alabileceğini düşünüyorsa, bir saniye bile olsa onu Zephyrine'e geri vereceğimi düşünüyorsa, yanlış anahtarcıyla uğraşmış demektir.

32.

Yola çıktığımda ciğerlerim yanıyor. Ter, elbisemi sırlıslam etmişti.

Ayağım takıldı ve durdum. Bataklık beni çağırıyordu, ama hazırlıksız bir şekilde dalmam mümkün değildi. Gökyüzünde hızla geçen bulutlara bakılırsa, bir kabus yaklaşıyordu ve kendimi güvence altına almak için bir yol bulmam gerekiyordu.

Düşüncelerim kafa karıştırıcıydı. Dolabımdaki zincirleri alıp, gerekirse kendimi bir ağaca bağlayabilirdim. Çünkü Leydi Marche'nin yaptığı hatayı tekrarlamayacaktım.

Zephyrine'e ulaşip Amryssa'nın hayatını kurtarmak için kendimi feda etmeden ölmeyecektim.

Harekete geçtim, malikanenin kapılarını açtım ve büyük merdivenlerden yukarı koştum. Koridorlarda mum ışığı parlıyordu, ama kimseyle karşılaşmadım.

Odama daldım. Kapı kolu duvara çarptı, ama ona bakmadım bile. Gardırobumun önüne atladım, alt çekmeceyi açtım, zincirlerimi aramak için ipek parçalarını bir kenara attım.

Arkamda kumaş hışırdadı. "Aslan."

Kalbim, sanki görünmez bir el onu duvara çarpmış gibi yerinden fırladı. O dumanlı kadife ses. O gülünç aksan. O... Ne? Hayır. Düşüncelerim bulanıklaştı, zihnim sıcak beyaz bir boşlukla doldu.

Yavaşça döndüm.

Odanın havası bir anda boşaldı. Çünkü o, sanki hiçbir şey olmamış gibi, bakır rengi saçları alnına düşmüş, yıldız ışığı gibi

gözleri yüzümü inceliyordu. Sade keten gömleği, güçlü vücudunun hatlarına yapışmıştı. Dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını birbirine geçirmişti.

Kalbim yeniden atmaya başladı, göğsüme bir iki yumruk gibi. "*Kai?*"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Başka kim olabilir ki?"

"Ama..." Tanrım. Rüya mı görüyordum? Öyle olmalıydı. Özlemim o kadar büyümüştü ki, somut bir şekil almıştı. "Gerçekten burada mısın?"

Kendine baktı. "Öyle görünüyor." "Ama... ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırarak arkamdaki açık çekmeceye baktı. "Senin bu kadar çaresizce aradığın şeyi bulmaya çalışıyorum."

İçimden bir iskelet gibi bir kahkaha çıktı. "Sen... Hayır, demek istediğim... *Burada* ne yapıyorsun? Oceansgate'te? Sen gittin. Fairmont'a gitmek için. Ya da gitmen gerekiyordu."

Başını eğdi. "Öyle mi? Çünkü tam burada olmam gerektiğine yemin edebilirim."

"Ben..." Gözlerim yaşlarla doldu. "Ama sen gittin. İstenmediğini anlayabildiğini söylemiştin."

"Evet, anlayabilirim."

"O zaman neden buradasın?"

Omzunu kaldırıp indirdi. "Çünkü. Bu sefer öyle değildi."

Boğazım düğümlendi. Duygularım içimi parçaladı, beni paramparça etti. Sonra koşmaya başladım, kendimi onun kollarına attım, onu yatağa devirdim. Sırtı yatağa çarptığında ağzından bir homurtu çıktı.

Kollarını bana doladı, ben de ona sarıldım, kalp atışları kulağımda yüksek sesli bir koro gibiydi. Başımı kaldırdım, sonra zamanı yavaşlatacak kadar ateşli bir şekilde dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım.

O da benim öpücüğümün yoğunluğuna karşılık verdi ve elini saçlarıma gömdü. Geri çekildiğimde, hayretle bana baktı. "İtiraf etmeliyim ki, sıcak bir karşılama umuyordum, ama bu beklentilerimi bile aştı."

"Yedi cehennem, seni özledim." Sözlerim gözyaşlarıyla karışmış, bozuk çıkıyordu. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım."

"Peki." Bir avuç saçımı kulağımın arkasına itti. "O zaman söylediklerimi hiç dinlememişsin."

"Geri döndüğüne inanamıyorum."

"*Geri dönmedim*, aslanım. Hiç gitmedim."

Gölerek, ya da ağlayarak, ya da ikisinin bir karışımıyla, başımı tekrar göğsüne gömdüm.

Kendime bir saniye izin verdim. Başka hiçbir şeyin var olmadığı kusursuz, elmas gibi bir an. Nerede olduğu, kiminle olduğu, hiçbir şey umurunda değildi, sadece *burada* olması, sağlam ve güven verici olması, hatta hatırladığımdan daha da nefes kesici olması umurumdaydı.

Beni terk etmemişti. *Gitmemişti*. Onu terk etmeye çalışmış olsam da onu terk etmeye çalışmış olsam da.

Bu basit gerçek beni o kadar duygulandırdı ki yerçekiminden kurtulmamı sağladı. Sonra gerçeklik geri döndü ve ben aceleyle kalkıp yanaklarımı ovuşturdum.

"Vick, Amryssa'yı kaçırdı."

Yüzündeki ifade değişmedi. "Biliyorum. Bu yüzden buradayım. Yani, senin için buradayım, ama aynı zamanda son birkaç haftadır ormanda, kurtarıcıları izliyordum. Vick, onlara kabusları durduracağına ikna etti. Amryssa'yı kaçırmayacağını ummuştum, ama kaçıracağını anladığımda, yardımına ihtiyacın olacağını biliyordum."

Yeniden duygularım kabardı. "Onu kurtarmaya mı geldin?"

"Elbette." Ön kollarını yere dayadı. "Ve senin ormana koşup kendini yaralatmana ya da öldürülmene izin veremezdin."

Konuşmadan başımı salladım.

"Ve açıkçası, benim için de bir şeyler olmasını umuyorum." Bakışları anlam yüklü bir şekilde ağırlaştı. "Bilirsin. Sonunda şişenin etrafına düşen halka atma oyunu gibi."

Başka bir baş döndürücü duygu dalgası içimden yükseldi. Tanrım, bu yoğunluğa dayanamıyordum, ama onun burada olmasına sevinliyordum. Aslında hayretler içindeydim ve o kadar minnettardım ki, Olivian'ın aşırı doldurulmuş koltuklarından biri gibi hissediyordum, her dikişinden iplikler çıkıyordu.

Bunu tek başıma yapmak zorunda kalmayacaktım.

Ama... Boğazım düğümlendi. Kai, ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Leydi'nin Amryssa'ya yazdığı mektubu okumamıştı, kan bedelini hiç öğrenmemişti. Arkadaşımı geri almayı planladığını sanıyordu, önce Zephyrine'e ulaşip onun yerine kendimi feda etmeyi değil.

Zorla gülümsedim. Ona söyleyemezdin. Kendimi feda etmekten *başka* bir şey yapamazdım, çünkü başka türlü Amryssa'yı geri alma şansımız yoktu. Lunk, Olivian ve hizmetkarları toplayacak zamanımız olsaydı belki, ama hava durumunu düşünürsek...

Evin diğerk ucunda bir çan çaldı. Sonra bir tane daha. Ses, sessizliğı bozdu.

"Bu çok uygunsuz," dedi Kai. "Tamamen beklenmedik olmasa da."

Amryssa. Tanrım. *Şimdi*, ne pahasına olursa olsun kutsal ağaca ulaşmam gerekiyordu. Kabusları sona erdirmeliydim, çünkü o tek başına bir kabusu daha atlatamazdı.

Yataktan kalkıp Kai'yi ayağı kaldırdım. "Buraya kelepçelerimi almaya geldim, ama belki sen varsan onlara ihtiyacım olmaz?"

Yüzündeki ifade sertleşti. "Fırtına seni alt ederse..." "Beni tutamaz mısın?"

Kafasını salladı. "Ben bile bir cehennem kedisini tutamam. Uzun süreli olmaz. Bir şeye ihtiyacın olacak."

"Tamam." Döndüm ve çekmeceleri karıştırarak kelepçelerimi buldum. En azından Ky, ben kaçıp Zephyrine'e kanımı sunarken bunları Amryssa'ya kullanabilirdi. "Al."

Kai kelepçeleri aldı. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Vick ağaca ulaşana kadar muhtemelen otuz dakika. Belki de şu anda yirmi beş dakika."

"O zaman fazla zamanımız yok. Gidelim."

Başımı salladım ve elini tuttum. Odadan fırladık. Büyük salonda ön kapılar açıldı. Dışarıda gece uğultulu ve hareketliydi. Merron, terden sıırıslıklam ve nefes nefese, kapının hemen içinde duruyordu. Olivian'a bir şeyler mırıldanıyordu, Olivian ise eline geçen ilk kişiyi öldürmek ister gibi görünüyordu.

Seneschal'ın gözleri bize yaklaşınca parladı. "Tek bir görevin vardı! *Tek bir lanet görevi*."

"Biliyorum!" diye bağırdım. "Ve şimdi gidip onu yapacağım. Amryssa'yı geri getireceğim. Kai'nin yardımıyla."

Seneschal'ın bakışları beni geçip gitti. Ağzından köpükler saçıyordu, öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu, ama şaşkınlığa zaman harcamadı. "Siz ikiniz kabusa mı giriyorsunuz?"

"Evet."

O homurdandı. "Öleceksiniz. Bu da hiçbir şeye yaramayacak. Amryssa orada Zephyrine'e ulaşmaya çalışırken, siz kendi gözlerinizi oymakla meşgul olacaksınız."

"Hayır." Kelepçeleri işaret ettim. "Bunlar var. Ve Kai kabuslara direnebilir."

Olivian'ın yüzü buruştu. "Bu imkansız." "Değil.

Onun bunu yaptığını gördüm. Birden fazla kez."

Olivian ve Merron, kocama belirgin bir şokla baktılar. Kai sadece omuz silkti, sanki "*Ne var? Ben istisnai biriyim*" der gibi.

Dışarıda, bataklığın üzerinde gök gürültüsü çaktı. Zemin titredi, yanık kokusu havayı keskinleştirdi. Olivian ve Merron, dizlerim titrediğinde yüzlerini buruşturdular.

Ama Kai orada durmuş, parkta yürüyüşe çıkmaya hazır gibi görünüyordu. Ya da belki de dinlendirici bir şekerleme yapmaya.

Her şey sakinleştiğinde, Olivian kocama yeniden ilgiyle baktı. "Onu kurtarmayı mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

"Hayır," diye araya girdim. "Fırtına seni ezmeden yarım mil bile gidemezsin. Amryssa annesini bu şekilde kaybetti. Seni de kaybedemez. Sana ihtiyacı var."

"Hiçbir şey yapamam." Olivian'ın omuzları gerildi, gömleğinin dikişleri kopacak gibi oldu.

"Öyle olmayacak," dedi Kai yumuşak bir sesle. "Kızın için hayatta kalmayı sağlayacaksın. Git. Kendini zincirle. Fırtına diner dinmez bizi bul. Onu bizde olacak. Bekliyor olacağız."

Olivian'ın ağzı büküldü, ama Kai'nin sözleri benimkilerin yapamadığı bir şekilde onu ikna etmiş gibiydi.

Sanırım bu, yüz­süz bir özgüvenin gücüydü. Ya da belki de sadece erkeklere özgü bir şeydi.

"Zaman kaybediyoruz," diye uyardı Kai.

Seneschal küfretti. "Peki. Gidip onu getirin. Mümkün olduğunca çabuk geleceğim."

"Elbette."

Olivian bakışlarımı yakaladı ve gözlerime baktı. Gözlerinde pek çok duygu kaynıyordu: korku, öfke, acı veren çaresizlik... Ben de bakışlarımla niyetimi anlatmaya çalıştım. Amryssa için hayatımı feda edeceğimi ona garanti etmek için. Belki de başarılı oldum, çünkü bana hafifçe başını salladı.

"Lütfen, Harlowe." Yalvarışı yumuşaktı. Hatta nazikti. "Onu kurtaracağım," dedim.

Kai kapıya doğru yürüdü. Tereddüt ettim, sonra Olivian ve Merron'a veda ettim. Öyle olmasa da, vedamın kalıcıymış gibi görünmemesi için uğraştım.

Merron üzgün görünüyordu, ama ben öfkeli geceye adım attım ve kapıları kapattım.

Dışarıda, ağaçların üzerinde bulutlar yığılmış, gökyüzünü mor renge boyamıştı.

Kai bataklığı taradı. "Hangi yöne?"

Parmağımı uzattım. "Orada." Uzaklarda, fırtınanın merkezinin altında, büyümüş meşe rüzgarda sallanıyordu.

Cildim gerildi. Orada dağılmamak için elimden geleni yapacaktım, ama başarabileceğimden emin değildim. "Ne olursa olsun" — Ky'nin bileğini tuttum

— "sadece... seni sevdiğimi bil, tamam mı?"

Donakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmış, burun delikleri genişlemişti.

Her şeye rağmen, gülümsedim. Sonunda, kısa ve parlak bir an için de olsa üstünlük sağlamıştım.

"Bana öyle bakma," dedim. "Sen de biliyordun."

Hızla toparlandı, ağzı kıvrıldı. "Tabii ki *biliyordum*. Sadece bunu söyleyeceğini düşünmemiştim. Ben de seni seviyorum. Senin vahşi, inatçı her santimini. Sen de bunu biliyordun."

Bu sözleri sıkıca sarıp, kalbime, sahip olduğum en değerli hazinelerim arasına sakladım.

Yedi cehennem, onun benim olabileceği bir dünyayı terk etmek beni öldürecekti. Kelimenin tam anlamıyla öldürecekti.

Ama yapmam gerekiyordu. Amryssa için.

Elimi uzattım ve Kai parmaklarımı avucuna aldı. Bu hissin tadını çıkardım. "Hadi. Gidip bir kahramanı ve bir tanrıçayı engelleyelim."

Hızlıca, kararlı bir şekilde başını salladı. "Gidelim."

Koştuk.

Selvi ve tupelo ağaçları çırpınıyordu, parıltıları çılgınca bir hal almıştı. Kabusun ışığı bir an Kai'nin yüzünü aydınlattı, sonra onu gölgelere terk etti.

Vücudumu sınırlarına kadar zorladım. Dallardan kaçtım ve su birikintilerinden geçtim, ciğerlerim yerinden oynattığım rüzgarı soluyordu.

tek şey Kai'nin eli idi. Diğer her şey sallanıyordu, sanki gerçekliğin üzerine örtülmüş perde her an yırtılabilmış gibi.

Orman tanıdıktı, ama aynı zamanda değildi. Benim büyüdüğüm bataklıktı, ama çürümeyle değişmişti ve ben hem geleceğime hem de geçmişime, ikisinin kesiştiği felaket merkezine doğru hızla ilerliyor gibiydim.

Fırtına başımın üzerinde gürledi. Adımlarım sendeledi, sonra toparlandı. Ben dünün Harlowe'uydum — yetim, istenmeyen — ama aynı zamanda bugünün Harlowe'uydum — bir eş ve sevilen. Ve umutsuz. Ve çaresiz, çaresiz, çaresiz.

Yosun perdeleri yanımdan geçip gitti. Parlayan çamur eteğime sıçradı. Böcekler çalılıklarda cıvıldıyordu, ses kafatasımın içine giriyordu, sanki aslında orada değillermiş gibi. Karanlıktan yükselen şeyler de öyle. Onlar Zephyrine'e aitti, bir annenin cehennem gibi bir hayata dönüşen kaybına.

İleride, çalılıklardan bir geyik tökezledi, bacakları geriye doğru bükülmüş, sayılamayacak kadar çok dişi olan şekilsiz bir yaratık. Kafası ters duruyordu.

Gerçek değil. Gözlerimi sıkıca kapattım ve hızımı kesmeden omzumu ona doğru eğdim. Ben içinden geçerken o şey mor bir sis bulutuna dönüştü.

Etrafımda kabus çığlık attı. *Sen bir hiçsin. Değersizsin. Hayır, dedim ona. Ben önemliyim.*

Onun bozuk sesi kayboldu. Birkaç dakika sonra Kai ve ben bir açıklığa ulaştık. Ortada, şiddetli gökyüzüne doğru yükselen görkemli bir meşe ağacı, sağlam zeminden oluşan bir hendekle çevriliydi.

Kutsal ağaç.

Ama sadece o değildi. Burada bir şey vardı — bedenimin işlevlerini altüst eden ve dişlerimi gıcırdatmaya neden olan, engin ve boyutsuz bir şey.

Kai'nin tutuşu sıkılaştı, ama ben kurtuldum. Rüzgâr çimleri süpürdü, yaprakları düzleştirdi. Mor şimşekler etrafımızda zikzaklar çizdi. Yukarıda, fırtına öfkeli, ters bir girdap gibi kopuyordu.

"Harlowe," diye bağırdı Kai. "Burada beklemeliyiz. Vick, Amryssa'yı ağacın yanına yaklaştırmadan onu durdurmalıyız."

Boş açıklığı inceledim. Vick'i yenmiştik, ama Zephyrine benim fedakarlığımı kabul edene kadar Amryssa güvende olmayacaktı. O zaman arkadaşım işe yaramaz bir rehine haline gelecekti. Vick, kabusları durdurma görevini yerine getirdiği için onu bırakmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

Amryssa ve Kai güvende olacaktı. Diğer herkes de öyle. Onların geleceğini benimkiyle satın almam gerekiyordu.

"Sen burada kal." Acıyı hafifletmek için gülümsedim. "Vick'i uzak tut. Zephyrine ile konuşmam lazım."

Kai'nin kaşları çatıldı, ama başka bir yol olduğunu bilmesinin imkânı yoktu.

Benim seçtiğim yolu.

"Lütfen." Fırtınanın kulakları sağır eden çığlıkları arasında bağırdım.

"Bana güven

bana

güve Bakışları şüpheyile bulutlandı.

n." Göğsümün altında bir düğüm oluştu, o kadar sıkıydı ki

. Bu çok acımasızcaydı. *Ben* acımasızdım, onun bana olan sevgisini böyle bir silaha dönüştürüyordum. İçimde bir yerlerde, o kanatlar ağır ve şiddetli bir şekilde çırpınmaya başladı. Bir parçam ondan ayrılmaya, onunla kalmaya çalışıyordu.

Bir an için, bunu gerçekten düşündüm. Fırtınanın ortasında, ilk gördüğümde olduğu gibi hareketsiz duruyordu. Ama şimdi bir canavar gibi görünmüyordu. Prens gibi de değildi, o sade kıyafetleriyle, rüzgarda dalgalanan saçlarıyla. O...

Sadece bir adam. Bir çobanın oğlu. Evlendiğim adam.

Sevdiğim adam. "Emin misin?" diye bağırdı.

Başımı salladım. Kesinlikle emin olmasam da. Ama Amryssa'yı kurtarma ihtiyacı içimde sürekli atıyordu, bir yol gösterici yıldız gibi.

Kai'ye bir dakika daha bakamazdım, yoksa bayılacaktım, bu yüzden ateşli fırtınaya dönüp baktım. Ağaç belirgin bir şekilde yükseliyordu, dikkatimi çekiyordu.

Dişlerimdeki uğultu kafatasımın içine yayıldı.

En tuhaf olanı, bu sesin tanıdık gelmesiydi. Sanki hançerin içindeki varlık, milyarlarca katına çıkmış gibiydi.

Bir adım attım, sonra bir adım daha. Bir kez arkama baktım, ama Kai artık bana sırtını dönmüştü. Vick açıklığın kenarında duruyordu, Amryssa ise onun yanında sabit duruyordu. Nefesim kesildi, ama Kai onlarla başa çıkabilirdi. Vick, kabusun öfkesinin karşısında çoktan titremeye başlamıştı. Bu sırada Amryssa, ağacın ağaca doğru uzanmış, ağzından sessiz yalvarışlar çıkıyordu.

Kai dik bir şekilde onlara doğru yola çıktı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım. Rüzgâr sözcükleri kapıp götürdü ve ben, rüzgârın onları ulaştıracağını hayal etmeye cesaret ettim. Onları döndür, parlat, sonra ben gittiğimde Kai'nin kulağına fısılda.

Gel, dedi Zephyrine, kafamın içinde.

Ağaca döndüm ve tanrıçanın söylediğini yaptım. Bir ayağımı diğerinin önüne koydum.

Başımın üstünde kabus devam ediyordu. *Sen bir hiçsin. Yanılıyorsun,* diye cevap verdim.

Sen değersizsin.

Siktir git, diye cevap verdim.

Zihnimde bir duvar ördüm, üzerine Kai ve Amryssa'ya olan sevgimin tuğlalarını yığdım, sonra küfürler ve reddetmelerle harçladım. Kabus beni ele geçiremezdi. En azından şu anda.

Ağaca ulaştığımda, görünmez bir bariyerden geçtim. Bir anda rüzgârın etkisi azaldı ve kesildi.

Görünüşe göre fırtınanın bir gözü vardı ve ben onu bulmuştum.

Yüzümden karışık saçlarımı çekip, parmaklarımı meşe ağacının pürüzlü kabuğunda gezdirdim. Gövdesi çok büyüktü, kollarımın açabileceğinden daha genişti ve ortasından pürüzlü bir çatlak uzanıyordu. İçinden mor bir ışık yayılıyordu.

Kapalı kapılar arasındaki aralık gibi görünüyordu. Ama... onu nasıl açabilirdim? Muhtemelen bir adak. Tıpkı Leydi Marche'nin verdiği gibi.

Kan.

Olivian'ın bana verdiği büyüsüz hançeri kemerimden çıkardım.

Bıçak, fırtınayı yansıtarak parladı. Onu avucumun üzerinde gezdirdim.

Sıcak kırmızı bir acı koluma yayıldı. Dişlerimi sıktım, sonra elimi gövdenin çatlağına bastırdım ve acıdan yüzümü buruşturdum.

Kan, çatlağa akarak parlaklığını bulanıklaştırdı. Kafamdaki uğultu, bir kutuya hapsedilmiş yaban arıları sürüsü gibi yoğunlaştı. Çatlak genişledi, ağaç parçalandı, ahşap perde açıldı ve ortaya...

Sendeledim. İçeride bir kadın uyuyordu, yarı saydam bir ametist kozanın içinde, dönüşümü bekleyen bir kelebek gibi. Ancak o, var olan herhangi bir kelebekten daha muhteşemdi. Kahverengi tenli ve siyah saçlı, palmiye yapraklarından yapılmış narin bir kefenle sarılmış Zephyrine, hayranlık uyandırıcıydı, güzelliği neredeyse şiddetliydi.

Gözlerimi korumak için elimi kaldırdım. Ona bakmak güneşe bakmak gibiydi.

Bana sunabileceğin bir şey var.

Tanrıçanın dudakları hareket etti, ama gözleri açılmadı. Sözleri kulaklarımı atlayarak doğrudan zihnime aktı.

"Evet," dedim. "Anlaşmayı tamamlamak için geldim. Sana kanımı vereceğim, hepsini. Karşılığında, kızını geri getirmeye çalışmayı bırakacaksın.

Hayal kurmayı bırak. Oceansgate'i huzur içinde bırak. Amryssa yaşlı bir kadın olduğunda sana dönsün."

Tanrıçanın dudakları seğirdi; gülümseme mi, yoksa yüz buruşturma mıydı, anlayamadım. Dişleri uçlarında sivrildi. *Hayatını feda edecek misin?*

"Evet."

Pekala. Kabul ediyorum. Elli yıl boyunca tüm kanın.

Durakladım. Elli yıl. Bu kadar yeter. O zamana kadar Amryssa yetmiş yedi yaşında olacaktı. Bıçağı tekrar kaldırdım, bileğime dayadım. Tereddüt ettiğimde acı parlak dişleriyle beni ısırды.

Arkamı dönüp baktım. Kai, benim tatlı Kai'm, kılıcı yere düşmüş olan Vick ile boğuşuyordu.

Saf sevginin mızrağı göğsümü deldi. Kai'nin eğitimsiz olmasına rağmen, kazanacağı belliydi. Vick kıvranıyor, dikkatsiz yumruklar atıyor, sonra saçını çekip çılgılık atıyordu. Buna karşılık, kocam emin adımlarla hareket ediyor, darbeler indirip tekrar uzaklaşıyordu. Vick kollarını döndürdü, sonra kendine döndü.

Eriyordu. Parçalanıyordu. Ve

Amryssa...

Dur. Amryssa neredeydi?

Arkamı döndüğümde, en iyi arkadaşım orada duruyordu. Bir şekilde beni geçmişti ya da belki de ters yönden gelmişti. Annesine bakıyordu. Tanrıça gözlerini açmış ve bir elini kozasının duvarına bastırmıştı.

Amryssa elini uzattı.

"Hayır!" diye

bağırdım.

Ateş kaslarımı yakıyordu. Amryssa'nın elini yakaladım ve onu yere çektim. Çakıl taşları dizlerime çarptı ama ben aldırmadım. Amryssa'yı sıkıca kucakladım, bıçağımı ona zarar vermemek için eğdim.

"Sen değil," diye saçlarına fısıldadım. "Beni almasına izin ver."

"Harlowe."

Her sinirim gerildi. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir şey vardı, bir uğultu. Bir emir. Onu bırakmak istemiyordum ama yüzünü görmek zorundaydım, bu yüzden geri çekildim.

Amryssa beni omuzlarımdan tuttu. "Harlowe, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum." Sözlerim çaresizlikle doluydu. "Çünkü ben her şeyi *yoluna koyacağım*."

Zephyrine beni alabilir, sen de burada kalacaksın. Oceansgate

güvende olacak. Artık kabuslar olmayacak. Olivian'ın yeniden inşasına yardım edeceksin ve yaşlandığında buraya geri dönebileceksin. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirdiğinde. Hazır olduğunda. Tıpkı annenin dediği gibi."

O, sanki ona ölü bir kuş sunmuşum ve ona evcil hayvan demişim gibi, hüzünlü ama hoşgörülü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ama ben *şimdi* hazırım."

Boğazım düğümlendi. "Hayır. Hayır, Am. Gidemezsin. Bu tanrıların terk ettiği yerde en iyi insan sensin. Herkesin sana ihtiyacı var."

Elini daha da sıktı. "Hayır, benim bu bataklıkta kalmam gerekiyor. Dahası, benim için fedakarlık yapmana izin vermeyeceğim. Artık olmaz."

"Ama ben istiyorum." "Hayır. Sen korkuyorsun."

Geri çekildim. Korkmak mı? Bu korkmanın tam tersiydi. Onun için hayatımı feda ediyordum. "Hayır. Herkes ölür. En azından bu şekilde, varlığım bir anlam kazanıyor." Uzaklaşmaya çalıştım, ama beni demir gibi bir tutuşla tuttu. Tanrım, ne zaman bu kadar güçlenmişti? Ve bu kadar...

Gözlerimi kısarak baktım. Farklı görünüyordu. Gözleri parlıyordu, ama aynı zamanda kararmıştı, sanki Zephyrine'e yakınlığı ona yeni bir hayat vermiş gibi. Göz bebeklerinin çevresi kahverengiydi, sanki eski bir orman ruhu gözlerinden dışarı bakıyordu. Saçları bile gerçek rengini yansıtan bir ışıltıyla parlıyordu. Ve son beş dakika içinde kilo aldığını yemin edebilirim.

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Sevgili dostum. *En iyi* dostum. Kız kardeşim. Ölmekten korktuğunu kastetmiyorum. Yaşamaktan korktuğunu kastediyorum."

Şaşırdım. Ne kadar saçma. "Neden bahsediyorsun?" "Ona bak." Açıklığa doğru işaret etti.

Baktım. Kai, Vick'i yere yatırmış, Vick çırpınırken onu tutuyordu. Kai'nin tüm vücudu gerilmiş, kasları her yerinden şişmişti ve cehennem kedisini zapt etmeye çalışmakla ne demek istediğini anladım. Kelepçeleri aradı ve Vick'i yarıya kadar kelepçeledi. Kai, çılgın atan esirini ormana doğru sürükledi, onu bir ağaca bağlamak için açıkça bir ağaç arıyordu. Kabus, gölgeler, şimşekler ve şiddetle etraflarında kasıp kavruluyordu.

Ama burada güvendeydik. Amryssa'ya döndüm. "Peki ya o?"

"Onu seviyorsun."

Yutkundum. "Ee?"

"Ama onun seni sevmesine izin vermekten korkuyorsun. Seni seçmesine izin vermekten korkuyorsun. *Kendini* seçmekten korkuyorsun."

Sesim kesildi. Lanet olsun. Belki de haklıydı. Tüm bu çaresiz manevralar, alternatifinden daha kolay geliyordu. Kendimi teslim etmek istiyordum, çünkü o zaman onu bırakmak için cesaret toplamam gerekmeyecekti. Oraya geri dönüp, hayatımı ona dayandıracak kadar önemli olduğuma güvenmek.

Bunca zaman, bunu onunla ilgili hale getirdim, çünkü bunu benimle ilgili hale getirmekten daha kolaydı.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi nazıkçe.

Gözlerim yaşlarla doldu. Bıçağı sıktım, sonra elimi açtım. Bıçak çimlere düştü. Kafamı kaldırdığımda, Zephyrine bilmiş bir şekilde gülümsüyordu. Sanki tüm bunları o düzenlemiş gibi. Hepimizi burada bir araya getirmiş, sadece bu seçimi önümüze koymak için.

"Ben..." Sesim kırıldı. "Ama seni seviyorum, Am. Seni kaybedemem."

"Ben de seni seviyorum." Amryssa'nın gözleri her an daha da koyulaşıyor, yeni bir canlılıkla parlıyordu. Cildi bile daha sağlıklı görünüyordu, yanaklarında pigmentler çiçek açarken solgunluğu kayboluyordu. "Ama beni kaybetmeyeceksin. Ben burada olacağım. Zephyrine anneme birlikte geçirdiğimiz yılları hediye etti, ama ben oraya hiç ait olmadım. Ben buraya aidim. Bunu... açıklayamıyorum. Sadece biliyorum. Sanırım hep biliyordum, çünkü fırtınalar bana hep bunu söyledi. Sen kendini ikinci plana attığın kadar, ben de öyle yaptım. Aid olmak için çok uğraştım. Senin istediğin, babamın istediği gibi olmak için. Ama sana söylemeliydim. Beni bırakmanı istemeliydi."

Göz yaşları döküldü, yanaklarımdan sıcaklık yayıldı. "Ama söyledin. Bana binlerce kez sordun, ama ben dinlemedim."

Şefkat yüzünü yumuşattı. "Şimdi dinleyecek misin?"

Soru bilincime süzülüp yerleşti ve içimde geniş, parlak bir alan açtı. Kai, Vick'le işini bitirmiş ve çayırdaki durmuş, izliyordu. Sanki olan biteni tam olarak anlıyormuş gibi, gergin bir ifadeyle bekliyordu.

Amryssa'yı inceledim, dünyanın sonuna kadar seve seve gideceğim bir arkadaşımın tanıdık yüzünü izledim. Ona olan sadakatim göğsümde bir meşale gibi yanıyordu. Hala. Ve onu takip etmek her zaman çok kolay olmuştu. Ama belki de o ışığın bir kısmını kendim için talep etmenin zamanı gelmişti.

"İstediğin bu mu?" dedim. "Evet."

"Ama... Olivian beni öldürecek. Kafamı koparacak."

"Anlayacaktır. Bir kez açıkladığında."

Korku beni sardı, göğsümde tanıdık bir ağırlık, o kadar eski ve ilkel ki, nefes almak kadar doğal bir şekilde ciğerlerimin dibine yerleşti. Ama bu korku beni hiçbir yere götürmemişti. En azından olmak istediğim hiçbir yere.

İlk içgüdüm şiddet uygulamak, onu zorla iskeletimden söküp çıkarmaktı. Ama onu sakinleştirdim. Kalp atışlarımın arasında bir yuva bulmasına izin verdim. Sonra ona fısıldadım. Parmaklarımı yıpranmış derisi üzerinde gezdirdim ve şarkı söyledim.

Artık sana ihtiyacım yok.

Korkuyu bıraktım. Onu geçmişimin sisleri içinde kaybolup gitmesine izin verdim, orada kalabileceği yere. "Seni özleyeceğim," dedim Amryssa'ya. "Sonsuza kadar. Seni de sonsuza kadar seveceğim." Gözleri doldu, benimkiler de, sonra birbirimize sarıldık, ağlayarak, birbirimize sıkı sıkı sarıldık.

Kalbim parçalandı, ama beni değiştiren dostluğun sıcaklığıyla çatlakları kapattım.

O dostluk ölmeyecekti, umuyordum. Sadece şekil değiştirecekti.

Onu bıraktım, sonra ayağa kalktım ve Amryssa'yı da yanıma çektim. "Sadece... bana veda ettirme, tamam mı? Yüksek sesle değil. Bu tür şeylerde çok kötüyüm."

"Söylemek zorunda değilsin. Aslında hiçbir yere *gitmiyorum*."

Dikkatim Zephyrine'e kaydı. Anne ve kızı... Bunu açıkça görebiliyordum.

Tanrıça elini uzattı. Amryssa da öyle. Avuç içleri, Zephyrine'in kozasının ince zarından birbirine değdi.

Çenemi kaldırdım. Cesur ol. Cesur ol. Zephyrine'in eli membrandan çıktı ve Amryssa annesini meşe ağacının kalbinden çekip çıkardı. Tanrıça serbest kaldı. Arkasında, hala benim kanımın izleriyle kırmızı olan uçurum kapandı.

Amryssa ve Zephyrine, tek bir bütünün iki yüzü gibi, ürkütücü bir uyum içinde gülümsediler.

Bunun nasıl olduğunu muhtemelen asla anlayamayacaktım, ama zaten buna gerek de yoktu. Sadece onların mutlu olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Teşekkür ederim." Amryssa hiç olmadığı kadar huzurlu görünüyordu. Arkasını dönerek annesini de yanına aldı.

Çırpınan ormana doğru yürüdüler ve ben gözlerimi kaldırdım. Onların kayboluşunu izleyemedim, son iki seferki gibi olmuştu. Yeni bulduğum kararlılık bana güç verse de, henüz yeni filizlenmiş, hassas ve sınırlı bir şeydi.

Başımın üstünde, kabus devam ediyordu. Zephyrine uyanık olduğu için, bunun son ilahi fırtınamız olacağını biliyordum, ama bu fırtına zaten hayal edilmiş olduğu için, görünüşe göre hala kendini tüketmesi gerekiyordu.

Gözlerimi tekrar indirdiğimde, orman boştu. Amryssa ve Zephyrine gitmişti.

Döndüm. Açıklığın karşısında Kai gülümsüyordu, bir eli uzanmış halde.

Tereddüt ettim. Burada, ağacın koruyucu baloncuğunda kalabilirdim. Saklanabilirdim. Fırtınanın ortaya çıkardığı dehşetlerden kaçabilirdim. Sadece gözlerimi kapatıp bitmesini bekleyebilirdim. Ne de olsa kelepçelerim Vick'teydi.

Ama hayatım dışarıdaydı.

Bu yüzden derin bir nefes aldım, omuzlarımı geriye attım ve fırtınanın içine adım attım.

33.

Kai'ye yaklaştığımda, yanakları ıslaktı.

Bir adım uzaklıkta durdum, kanlı elimi kucaklayarak yüzüne baktım. "Ağlıyor musun?" dedim şaşkınlıkla.

Bana kendinden emin bir gülümseme attı. "Tabii ki hayır. Bu sadece... sıvı rahatlatma. Nedense gözlerimden rahatsız edici bir şekilde sızıyor. Çok garip. Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti."

Onun bakışlarını aradım. Arkasında, orman insanlık dışı ve grotesk şeylerle doluydu. Kabus zihnimi karıştırdı, bir dayanak noktası bulmaya çalıştı. *Sen anlamsızsın. Sen bir hiçsin.*

Öyle değilim, dedim ona. *Önemliyim çünkü öyle diyorum.*

Sağ elimi Kai'nin yüzüne kaldırdım. "Biliyor muydun? Kan bedelini? Ne yapmaya çalıştığımı biliyor muydun?"

Gülümsemesi titredi. "Evet, şey. Kurtarıcıların kampında, Vick'in kulübesinde gözetlemiş olabilirim. O yokken o lanet kitabı tekrar okudum, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştım. Ve o gece odamızda, Leydi Marche'nin tüm sırlarını ortaya çıkarmadığınızı keşfetmiş olabilirim."

Bizim odamız. Bu düşünce içimi ısıttı. "Yani biliyordun ve yine de gitmeme izin verdin?"

Yutkundu. "Sen benim karımsın. Ve bana sadakat hakkında bir şey öğrettiysen, o da bazen insanların kendi kararlarını vermelerine izin vermen gerektir. Seçimleri seni mahvedecek olsa bile."

Bunun büyüklüğü beni sessizliğe boğdu. Ona bunu nasıl öğretmiş olabileceğimi bilmiyordum. Beş dakika öncesine kadar ben de farkında değildim.

Ama belki de birini sevmenin gücü buydu. Onları olduklarından daha fazlası, daha büyük bir şeye dönüşecekleri gibi görmeni sağlıyordu.

Parmaklarımla çenesinin çizgisini okşadım. "Fikrimi değiştireceğimi de biliyor muydun?"

"İnanıyordum," dedi. "Ve öyle görünmemiş olabilir, ama az önce senin için savaşıyordum. Amryssa'yı ondan uzaklaştırmak için Vick'in yüzüne tekme atmak zorunda kalmış olabilirim. Onu sana getirmek için."

Boğazım düğümlendi. "Onunla o dakikaları geçirmemi mi istedin?" "Bir seçim yapmanı istedim. Buna son bir şans de.

İnanılmaz derecede çaresiz bir şans, ama yine de bir şans."

Sesim kısıldı, sonra tekrar buldum. "O zaman... Sanırım bu sefer beni yakaladın."

Gözleri ısındı. "Öyle mi?"

"Evet. Ve şimdi seni istiyorum. Seninle kalmak istiyorum. Benimle kalmanı istiyorum."

Yüzünde duyguların dalgalandığı belliydi. Gözlerini kuvvetlice kırptı. "Şanslısın ki biz evliyiz. Bu da, istesen de istemesen de benden kurtulamayacağın anlamına geliyor."

Güldüm. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl bu kadar mükemmelsin? *Nasıl?*"

Bana küstahça gülümsedi. "Ben böyle doğdum. Aslında hayır. Bu yalan. Bunun için çok çalıştım. Ama doğal karizmam da zarar vermedi. Ya da ezici güzelliğim."

Yıpranmış bir kahkaha göğsümü ısıttı. Bu adam. Onun kibirinden asla bıkmayacağım.

Yüzümü avuçladı ve ben yanağımı onun dokunuşuna doğru eğdim. "Nasılsın?" dedi.

Ne sorduğunu biliyordum — kabus savunmamı yıkıp beni acı seliyle sürükleyecek miydi? Ama çarpık gölgeler, eteğime tırmanmaya çalışsalar da, uzak görünüyorlardı.

"Ben... sakinim, sanırım," dedim. "Güvendeyim. Kendi içimde."

Yarı gülümsemesi geniş ve derin bir gülümsemeye dönüştü. "Tanrılar adına. Nasıl bu kadar mükemmelsin?"

Omuz silktim. "Sadece saf, aptalca bir şans, eminim."

O güldü. Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi, beni bir yere götürmeli ve benimle sevişmelisin. Mümkün olduğunca çabuk."

Gözleri parladı. "Bu ayarlanabilir." Bakışları göğsüme sıkıca tutturulmuş yaralı elime düştü. "Önce bununla ilgilenelim."

Ne yapmayı planladığını sormadan, iki ağaç arasına zincirlenmiş Vick'e doğru yürüdü. Sesi çıkmıyordu. Vick kıvranıyor ve çırpınıyordu, ağzı hiç bitmeyen bir çığlık atar gibi açıktı. Ama sadece boğuk bir sessizlik çıkıyordu.

Kai, Vick'in kemerini kurcaladı. Kaşlarımı çattım, ama o doğrulduğunda elinde bir hançer tutuyordu. *Benim* hançerim.

Zephyrine'e olan bağlantım.

Umut — o korkunç, hain, harika şey, boğazıma kadar yükseldi. Bıçak hala işe yarar mıydı? Tanrıça ile konuşmama izin verir miydi? Belki Amryssa ile? Artık farklı varlıklar mıydılar?

Kai gelip bıçağı uzattı. Sağ elimle bıçağı aldım, tanıdık boynuz sapının dokunuşunun tadını çıkardım.

Tıpkı eskisi gibi uğuldadı.

Kaburgalarımın altında bir yıldız

parladı. *Merhaba?*

Harlowe. Amryssa'nın sesi zihnime süzüldü, daha geniş, daha derin ve daha... daha fazlası, bir şekilde. *Tatlı dostum, sonsuza dek kardeşim. Buradayım.*

Göğsümde sevinçli bir hıçkırık titredi. "O bu," diye ağladım. "Onu duyabiliyorum." Kai sıırttı.

Dikenli bir duygu fırtınasının içinden nefes alıp verdim. Önce rahatlama, sonra o kadar şiddetli bir sevgi dalgası ki, kocama bakarak kendimi sakinleştirmek zorunda kaldım.

Neye ihtiyacın var? diye sordu Amryssa.

Hiçbir şey, dedim ona, hala Kai'ye bakarak. *İstediğim her şeye sahibim. Ama... elime aldığım bu yarayı dikerseniz hiç fena olmaz. Çok acıyor.*

Amryssa güldü. Bir an sonra, içimi bir sıcaklık kapladı. Avucumdaki ateş çizgisi bir acıya, sonra da bir anıya dönüştü.

Mükemmel, zarar görmemiş cildime hayran kaldım. Hançer sessizleşti ve onu kemerimdeki boş kınına soktum.

"O gitmedi," dedim.

"Sevindim." Beni kendine çekti, başımı çenesinin altına soktu. "Şimdi nereye gidelim? Seni kurtarıcıların kampına götürürdüm, ama oradaki herkes çığlık atıyor. Ve bu çığlıklar beni havaya sokacak türden değil."

Dudaklarımdan nefesli bir kahkaha çıktı. "Hayır, başka bir yer var. Sana göstermek istediğim bir yer."

Ona elimi uzattım, sonra etrafa baktım. Her şey çocukken buraya geldiğim zamankinden çok farklı görünüyordu — enfekte olmuş yapraklar mor renkte parıldarken, karanlıkta gölgeler kıvrımlı çizgiler oluşturuyordu. Ama eskisini yenisinin üzerine yerleştirebiliyordum. Hâlâ yolu biliyordum.

"Buraya gel." Onu çektim.

Kai beni takip etti. Hayaletler gibi gecenin içinde süzülerek, parlayan yosun tabakalarının arasından geçtik. Gölgeler bizi yakalamaya çalıştı, aralarında örümcek bacakları ve insan ağzı olan bir sincap gibi görünen bir gölge de vardı, ama ben gözlerimi yukarıda tuttum ve sonunda geri çekildiler.

On beş dakika sonra, on yıldır ayak basmadığım bir yere vardık.

Artık bir açıklık değildi, gerçekten. Yosun ve budaklı sarmaşıklar her yeri kaplamış, parlak ametist bataklık zambakları ile noktalanmıştı.

Tüm bunların ortasında, eski kulübem hala ayakta idi, dallardan örülmüş çatısı bir tarafı çökmüş, diğer tarafı sarmaşıklarla kaplanmıştı.

"Eski evin," dedi Kai yumuşak bir sesle. "Evet."

Elimi bıraktı ve çarpık tahta kapıyı denedi, birkaç sert itişten sonra kapıyı açtı. Karanlık eşikte bekledi.

Ben durakladım. Onu burada, yalnızlığıma hayat veren bu yerde görmek garipti. Yine de, sanki geçmişimle bugünü birleştiren son dikiş gibi hissettim.

İçeride taburem ve masam vardı, şimdi çökmüş çatının enkazı ile doluydular. Bir zamanlar bitkileri kuruttuğum ince raf da oradaydı, yarısı çökmüştü. Ve yatak. At kılı şiltesi mucizevi bir şekilde hacmini korumuştur, ancak çarşaf paçavra haline gelmişti.

Kai ellerini kollarımın üzerinde gezdirdi. "Burada mı?"

Başımı salladım ve titredim, arzu içimde bir çiçek gibi açmaya başlamıştı bile.

Pencereden gelen mor ışık yanaklarında parıldıyordu. Ona uzandım, ama o ellerimi nazikçe yanlarıma geri koydu. "Hayır. Bana bırak."

Nefesim sıcak ve sıvı hale geldi. Dışarıda kabus çığlık atıyordu, ama nedense bu sadece içimdeki açlık uçuşumunu daha da büyüttü, kalp atışlarımı hızlandırdı, onun dokunuşunun ardından gelen yanmayı keskinleştirdi.

Saçlarımı geriye doğru taradı ve ağzını boynuma yapıştırdı, yine dilini kullanarak o şeyi yaptı. Tanrım, en sevdiğim şey.

Gözlerimi kapattım. İçimde bir sıcaklık dalgalandı, bacaklarımın arasında bir ağrı uyandırdı. Ve nedense, kabus her şeyi daha da yakıcı hale getirdi.

Kai boynumdan aşağıya doğru öperek ilerledi, sonra ağzıma doğru çıktı. Dili dudaklarımın arasına girdi, o kadar nazikti ki omurgamın dibinde yankısını hissettim. Acele etmeden beni öptü, bu sırada elbisenin kopçalarını açtı ve korsemin bağlarını çözdü. Her şeyi çıkardı, sonra geceliğimi başımdan çıkardı ve onu yatak üzerine doğaçlama bir yatak olarak serdi.

İç çamaşırlarımı çıkardı ve geri çekildi. Dikkatini üzerime verdi, çıplak vücudumda yanan bir iz bıraktı. "Güzel karım."

Tanrım, ona dokunmam gerekiyordu. "Giysilerini çıkar."

Öyle yaptı — önce gömleğini, sonra pantolonunu. Her şey yere düştüğünde, onu her bir çizgisini besin gibi içime çektim. "Güzel kocam. Sen inanılmaz derecede muhteşem bir sanat eserisin."

Gülümsemesi, zonklayan kemiklerimin üzerindeki derimi gerdi. Beni kollarına aldı ve yatağa yatırdı. Dirseklerini boynumun iki yanına dayadı, başımın arkasını avuçladı ve beni tekrar öptü. Bacaklarım onun kalçalarına dolandı.

Hiç acele etmiyordu. Ama ne kadar yavaş davrandı, içimdeki alevler o kadar yükseldi. Sert elleriyle kıvrımlarımı izledi, sonra ağzıyla, parmaklarıyla beni keşfetti. Dili her bir meme ucumu daireler çizdi. Uyluklarımın içini okşadı, ben inleyip kıvranana kadar beni kızdırdı. Ona uzanmamak için yumruklarımı yatağa bastırmak zorunda kalana kadar.

Sonunda, daha fazla dayanamadım ve omuzlarını tutup yüzünü bana doğru çektim. "Beni hemen sıkmezsen, çılgılık atacağım."

Karanlıkta gülümsemesi tam ve beyazdı. "Seninle sevişmemi istediğini sanıyordum."

"Evet. Ne olursa olsun. Sadece... şimdi yap. Lütfen." Sözlerim birbirinin üzerine yığıldı. Çılgın bir bağımlı gibi çaresizce konuşuyordum.

"Seni açgözlü küçük şey." Kai elini dizimin arkasına koydu, bacağımı yukarı ve dışa doğru itti, beni açarak kalçalarını benimkilere yasladı. "Yalvarmanı seviyorum."

Eğilip onu elimle tuttum, bunun karşılığında uzun, alçak bir kirpik çırpması kazandım. Onu girişime doğru yönlendirdim, ama o geri çekildi, bana ihtiyacım olanı vermek üzereyken durdu, ama son mesafeyi aşmayı reddetti.

Boğazımda ihtiyaç dolu bir inilti birikti. "Ne yapıyorsun?"

"Hatırlamaya çalışıyorum," dedi, gözleri hala kapalı.

"Hatırlamak mı? Neyi hatırlamak?"

"Bana bir saniye ver, olur mu? İstersen, bu süreyi biraz daha yalvarmak için kullan."

"Lütfen," diye fısıldadım. Hâlâ hareket etmediğinde, başımı kaldırıp doğum lekesini yaladım, devam etmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Temasımla titredi, sonra gözlerini açtı ve bakışlarının sıcaklığıyla beni sardı. Dizimin arkasındaki eli sıkılaştı, vücudu benimkine dokundu.

"Harlowe Hollander," dedi.

Başım yatağa geri düştü. "Ne?"

"Adın. Artık 'sadece Harlowe' değil. Artık Harlowe Hollander'sın."

Vücudum ona haykırırken, gözlerim acıyla doldu. "Bu benim soyadım mı?"

"Evet."

"Kendi soyadımı hatırlamaya mı çalışıyordun?"

O güldü. "Hayır. Sana daha önce söylediğim şeyi hatırlamaya çalışıyordum.

Yani sana tekrar söyleyebilirim. Çünkü bu sefer sözler benim."

Gözlerinde kendimi kaybettim. Ne demek istediğini hiç anlamadım, ama beni ikna edip içime girmesini sağlayacaksa, ne isterse söylesin diye düşündüm. "Öyleyse söyle."

"Söyleyeceğim. Ama merak etme. Sen cevap vermek zorunda değilsin." Kalçalarını eğdi ve acı verici bir şekilde santim santim içime girdi.

Oh, tanrıçaya şükür. Zevk her sinirimi titretirken ellerimi sırtında gezdirdim.

O otururken içimden acı dolu bir iç çekiş çıktı. Tanrılar aramızda, ama uyum mükemmeldi. Beni duyumlarla doyuran yavaş bir ritim buldu.

"Batalığın kutsal kucaklamasında," dedi, "Zephyrine'in gözetiminde, kalbimi ve ruhumu sana adıyorum."

Gözlerim birden açıldı ve... bir dakika, ne zaman kapanmışlardı?

Yıldızlı bakışları benimkilere kilitlendi, sanki bedenlerimizin birleşmesiyle ortaya çıkan her tepkiyi haritalandırıyormuş gibi. Erimiş bir zevk omurgam boyunca yayıldı.

"Diğer herkesi terk edip, senin kollarında sığınak bulacağıma yemin ederim."

"Ne?" diye fısıldadım, ama onu açıkça duymuştum. Sadece anlamamıştım.

Beni yumuşak ve derin bir öpücükle öptü, ritmini hiç bozmadan. "Tanrıça tarafından kutsanmış meşe ağaçları gibi, birbirimizin yanında büyürüz, köklerimiz birbirine dolanır, aynı güneşli gökyüzüne uzanırız."

Dur. Bu sözler. Bunları daha önce duymuştum. Daha önce *söylemiştim*.

Dünyanın kalp atışı durakladı, anı sessizliğe boğdu.

Tatlı Zephyrine. Düşün yeminlerimiz. Düşün yeminlerimizi söylüyordu.

"Bireyler olarak kalırız." Vücudunun her hareketi bir zevk takımyıldızı ateşliyordu, birbiri ardına patlayan yıldızlar tüm gökyüzünü aydınlatıyordu. "Ama birlikte, zorlukların rüzgârlarına karşı dururuz. Birlikte, hayatın fırtınalarını atlatırız."

Yumuşak bir çılgılık çıktı içimden. Bu sözler çok güzeldi. Yoğun, bereketli ve anlam yüklüydü. İlk seferinde dinlemediğime inanamıyordum.

"Sığınak ihtiyacın olduğunda, sana gölgemi sunarım. Neşelenmeye ihtiyacın olduğunda, benekli ışığımı paylaşıyorum."

"Kai." Sesim çatladı. Merak, çatlağı kapatmak için aceleyle içeri girdi. "Şşş." Okşama. Kayma. Sessiz coşku. "Bitirmeme izin ver."

Ellerim, esneyip eğilen beline kaydı. Her dalga içimdeki yükselen ışıltıyı körükledi. "Evet. Lütfen. Lütfen bitir."

"Sana yıllarımı sunuyorum." Sesi kalınlaştı. Sertleşti. "Kalbimi, bedenimi ve yanımdaki yeri. Karanlık beni alana kadar senden asla ayrılmayacağıma yemin ederim."

Gözlerimi onunkilere sabit tutmakta zorlandım. Kirpiklerim kapanmaya çalışarak titredi, ama onun hareketlerine esir olmuştum. Beni alevlerle aydınlatılmış bir merkeze doğru çeken yakıcı baskıya esir olmuştum. "Tanrılar aşkına. Beni..."

"Rüzgârın fısıltısıyla," diye aceleyle söyledi. "Birbirine dolanan kalplerimizin atışıyla, şimdi ve sonsuza kadar sana kendimi adıyorum."

Bitirebileceğimi anlatan bir ses çıkardı.

Gözlerim kapandı. Mutluluk beni delip geçti, gümüş uçlu, her sinirimi alevlendirerek. Yayıldı ve beni tüketti, ben *oldum*, ta ki

onun selvi dumanı sıcaklığını tadana, gözlerimin arkasında titreyen dokunuşunun erimiş parıltısını görene kadar.

Çığlık atıyordum. Kabustan daha yüksek sesle. Vücudumun kontrolünü kaybederek patladı ve beni beyaz sıcak bir tatmin yağmuruna dönüştürdü.

Vay
canın

a.

Zirveye ulaştı, sürdü ve sonunda parıldayan bir son ışığa dönüştü. Vücudumu tekrar hissedebildiğimde, Kai üzerimde hareketsiz yatıyordu. Onun vücudunun gerginliğini, kaslarının titremesini kaçırdığım için neredeyse pişman oldum, ama ben başka bir yere gitmişim. Daha önce hiç ulaşamadığım stratosferik bir zirveye çıkmışım.

"Bundan daha kötüsü olamaz," diye omzuma mırıldandı.

Güldüm, ama sesimde neredeyse hiç hayat yoktu. Tıpkı benim gibi zayıf ve bitkin geliyordu.

"Hayal gücünü kullan," dedim. "Durum kesinlikle daha da kötüleşebilir." Başını kaldırdı. "Öyle mi? Deneyebilirsiniz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir meydan okuma mı?" "Öyle olmasını ister misin?"

"Belki."

Ağzında bir gülümseme belirdi. "O zaman evet." Ben de gülümsedim. "O zaman meydan okumayı kabul ediyorum."

Beklemede olan kaşlarını kaldırdı ve ben kıvranarak, bağlantımızı koparmadan onu sırt üstü çevirmeyi başardım. Altımda uzandı, ellerini başının arkasına koydu, pazıları muhtemelen yasadışı sayılması gereken bir şekilde şişkinleşti.

"Ee?" Gülümsemesi kışkırtıcıydı. "Bekliyorum.

Acele et ve beni mahvet, tatlı karım."

Yavaşça eğildim, zamanımı aldım ve onun bana yaşattığı tüm tatlı işkenceyi ona geri verdim. Doğum lekesini dilimle okşadım, tüy kadar hafif tırnaklarımla kollarının içini kazıdım, boğazından çıkardığım mırıldanan iniltiyi yuttum.

Kısa süre sonra içimde tekrar hareketlendi ve ben kalçalarımı yavaşça daireler çizmeye başladım. "Tanrılar aramızda." Bu sözleri zorlukla nefes vererek söyledi. "Evet, aynen

öyle."

Şeytani bir gülümseme yüzümü aydınlattı. Daha kötüsünü de yapabilirdim. Çok daha kötüsünü. Kalçalarımı uzun bir ritimle kilitledim ve sanki boynunu ısırarak istercesine üzerine eğildim

Boynunu ortaya çıkarmak için başını uzattı, ama ben bunun yerine kulağına fısıldadım.

"Bataklığın kutsal kucaklamasında, Zephyrine'in gözetiminde, kalbimi ve ruhumu sana adıyorum."

Dudaklarından hızlı bir nefes çıktı. Elleri uyluklarımın üzerine yayıldı. "Aslan? Buna gerek yok."

"Biliyorum. İstiyorum. Diğer herkesi terk edip senin kollarına sığınacağıma yemin ederim."

Vücudu gerildi — beklenti, şaşkınlık, zevk ya da... umarım hepsi birden.

Kalçalarımı sallayarak ona yeminlerimi tekrarlardım, her kelimeyi, ancak birkaç kez, bir an durup bir sonraki kelimeyi aramak zorunda kaldım. Ben, hiçbir çaba harcamadan repliklerini ezberleyebilen bir aktör değildim.

Ama başardım, bu sırada onu gergin bir nefes nefese ve donuk gözlerle bir düğüm haline getirdim. Pelvisimin her hareketiyle içimi bir sıcaklık kapladı, ama kendimi sınırdan uzak tuttum. Bu sefer onu izlemek istedim.

Ve izledim. Gözleri kapanan kapaklarının altından yukarı doğru döndü. O benim adımları boğuk bir sesle söylerken, boğazındaki zarif, titrek çizgiyi tadını çıkardım. Sıcak derisinin altındaki gergin kasların çekiciliği, zevkini içime dökerken karnının kasılması.

O, ellerini kalçalarımın dolayarak beni sabit tutana kadar devam ettim, nefes nefese ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onu öpmek için eğildim. Geri çekildiğimde, kirpiklerinde taze bir parlaklık toplanmıştı.

"Tanrılar, haklıydın." Gözlerini sertçe kırttı. "Bu kesinlikle daha kötüydü. Beni yenilmiş say. Tamamen mahvolmuşum."

"Mmm." Ben, sevinçle mırıldandım. "Yenilginin aşırı duyguya benzemesi garip."

"Duygu mu? Hayır. Tabii ki değil." "Uh huh."

"Sana duygularım olmadığını söylemedim mi?" Boğazını temizledi. "Beni gözlerimin aşırı nemlendiği bir anda yakaladın. Hepsi bu."

"Oh, tabii. Dur da tahmin edeyim. Daha önce başına böyle bir şey gelmemişti, değil mi?"

"Asla," dedi, tüm ciddiyetiyle.

Ben güldüm ve onu tekrar öptüm, elleri saçlarımın arasında yerini buldu. O da bana duygulu bir şekilde karşılık verdi, ta ki içimdeki her şey sessizleşene kadar.

Sonunda ondan uzaklaştım ve kolunun kıvrımına sokuldum, beni yanına sokmasına izin verdim. "Harlowe Hollander," diye fısıldadım. "Bu ismi çok beğendim."

"Benim kadar değil."

Gülümsedim. Pencerenin ötesinde, kabus ağlıyordu ve bir an için, neredeyse... ona acımıştım. Sanki istediğini elde edemediği için tantrum yapan bir çocuk gibiydi.

Orada uzandım. Bu sesleri duyduğum son sefer olacaktı ve içimden bir ses, bir şekilde onları anmak zorunda olduğumu söylüyordu. Fırtına beni yıkmayı neredeyse başarmış olsa da, dinlemek ve hatırlamak.

Birkaç dakika sonra, ağlama sesi değişti. Yağmur damlaları geniş yapraklara çarpıyordu. Plip-plop sesi, boğuk bir uğultuya dönüştü.

Gözlerimi kırptım. Huh. Bu yeni bir şeydi. Kabuslar asla yağmurla bitmezdi. Ama sanırım bu seferki farklıydı.

Kai'nin yanına sokuldum. "Sence bu ne anlama geliyor?" Cevap vermedi. Ve yukarı baktığımda güldüm.

Uyuyordu. Tabii ki.

Yüzünü inceledim — geniş kaşları, sivri burnu, kibirli çene hattı.

Göğsümdeki kanatlar hışırdadı, çünkü o benim kocamdı. Artık gerçek anlamda. Ve ne koca ama. Savunmamı yüksek kapılarla güçlendirmiş olsaydım, o şarkı söyleyerek duvarları tırmanırdı. Kalbim soğuk, siyah bir taş olsaydı, onu oniks gibi parlatırdı ve şimdi onun sönmeyen ışığına tutulduğunda parılıyordu. Onu dışarıda tutmak için elimden geleni yapsaydım, kapıyı o kadar yüksek sesle ve o kadar uzun süre vururdu ki, sonunda sinirlenip kapıyı açardım, ama o içeri girip kendini süresiz kalacaklarını ilan ederdi.

Şimdi tek yapmam gereken ona izin vermektir.

Gülümseyerek yaklaştım. Uykuya dalmadan önce aklıma gelen son düşünce, belki de evli olmanın farklı bir his olduğu idi.

34.

Kai beni gün doğarken uyandırdı.

Yağmur, hafif bir mırıltıya dönüşmüştü. Pencereden gelen loş ışıktaki giyindik, ama şafakta bir şeyler farklı görünüyordu. Yanlış.

Kulübeden çıktığımızda nedenini anladım.

Çürüme gitmişti, mor parıltısı, çelik grisi gökyüzünden hala mızrak gibi yağın yağmurla yok olmuştu.

Bataklık zeytin yeşili, lacivert ve gümüş rengi parıldıyordu. Mor renk yoktu. Yağmur bizi anında sırlıslam etti ve Kai'nin saçlarını alnına yaptırdı, ama sırlıslam olmak nedense doğru geliyordu. Sanki bizi de arındıran bir geçiş ritüeli gibiydi.

"Hazır mısın?" dedi.

Boğazımda bir düğüm oluştu. Olivian. Kesinlikle onu öldürecekti.

ben

. Ama yapacak bir şey yoktu, bu yüzden Kai'nin elini tutup başımı salladım ve evime doğru yönlendim.

Seneschal bizi yolda karşıladı.

Kai ve ben bataklıktan çıktığımızda yüzü buruştu, ama omuzlarının çökmüş halinden, zaten bildiğini anlayabiliyordum.

Elbette biliyordu. Bir gecede çürümeyi iyileştirebilecek tek şey, onun en çok korktuğu şeydi.

Çenemi kaldırıp Kai'yi geride bırakarak ona doğru yürüdüm. Olivian'a ulaştığımda, çakıl taşlarının üzerinde diz çökmüş, boğazı titriyordu. Ağlıyor muydun, anlayamadım. Yağmur yanaklarından akıyor, sakalını ıslatıyor, saçlarını başına yapıştırıyordu.

"Söz vermiştin," diye nefes nefese söyledi. Suçlamanın altında karanlık bir uçurum yatıyordu. "Bana söz vermiştin."

"Biliyorum." Ben de çakılların acısını umursamadan dizlerimin üzerine çöktüm. "Çok üzgünüm."

Çılgın gibi görünüyordu, yüzü kederle karışık bir karmaşa içindeydi.

Elini tutmak istedim, ama sonra vazgeçtim. "Ama o benden istedi, Olivian. Gitmek *istedi*. Ve ben onu burada tutamazdım. Yapamazdım... Yapamazdım. Doğru değildi. Onu çok seviyordum, kalmasını isteyemezdim."

Göğsünden bir hıçkırık çıktı. "Seni öldürmeliyim."

Bekledim, ama o kıpırdamadı ve bunun samimi olmadığını anlayabiliyordum.

Sadece acısını herhangi bir şekilde dışa vurmak istiyordu.

"Ama *bir* şey getirdim," dedim. "Senin için." O sadece orada oturuyordu. Gözlerindeki ışık sönmüştü.

Kai'ye baktım, o da cesaret verici bir şekilde başını salladı. Kınından hançeri çıkardım ve Olivian'a kabzayı uzattım. Bıçağın üzerinde yağmur suyu birikmişti.

Seneschal, bıçağı alıp göğsüme saplamak için irade bile gösteremedi bakakaldı.

Zaten ona izin vermeyecektim. "Tut şunu," dedim. "Ve onunla konuşabilirsin."

Zihninde."

Hayattan yoksun gözlerinde bir ışık parladı. Kocaman eliyle hançeri avucuna aldı.

Bakışları odaklanamadı. Sonra vücudu sarsıldı, gözleri kapandı ve ağlamaya başladı, gerçekten ağlıyordu — vücudunu sarsan büyük, yürek parçalayan hıçkırıklarla. Alnı yere değene kadar öne doğru eğildi.

"Benim tatlı kızım," diye hıçkırarak mırıldandı. "Bebeğim. Benim değerli kızım."

Orada diz çöktüm, duygularım nefesimi kesiyordu. Hiç kimsenin bu kadar dramatik bir şekilde yıkıldığını görmemiştim ve ne yapacağıma karar veremedim. Sonunda, sırtını garip bir şekilde okşamaya karar verdim.

"Beni bırak," diye homurdandı. "Beni onunla yalnız bırak."

Ben de öyle yaptım.

Kai'ye gittim, o da beni içeri aldı. En yakın görevliye Vick'in yerini söyledik, sonra adamı serbest bırakması için anahtarları verdik. Sonra kocam beni yukarı çıkardı ve odamızda kıyafetlerimi çıkardı. Buharlı bir banyo hazırladık ve birbirimizi hayranlıkla yıkadık, ardından banyo zemininde, yansımaların oluşturduğu harikulade bir ortamda seviştik. Ben tüm bu süre boyunca aynalara baktım. Aynalar bize binlerce farklı açıdan birleşmemizi gösteriyordu ve sanki geleceği görüyormuşum gibi hissettim, sanki bunu binlerce kez daha kutlayacağımıza dair bir söz gibi.

Her şey bittiğinde Kai beni öptü ve "Korkunç. Tamamen acı verici." dedi. "Berbat," diye onayladım. "Sanki her seferinde daha da kötüleşiyorsun." "Aynı şekilde. Açıkçası, inanılmaz bir şey."

Güldüm. Ne aptalca bir şaka, ama yine de bundan bıkmadığımı hayal edemiyordum. "Sanırım tekrar denemeliyiz."

Gözleri parladı. "Zavallı biz. Bu işkence hiç bitmeyecek mi?"

Lunk ve Bayan Quist'in düğünü bitene kadar Oceansgate'de kaldık.

Tören kütüphanede yapıldı ve bu sefer tüm ev halkı katıldı. Olivian hariç herkes. Seneschal haftalarca kendine kapanmış, hançeri sıkıca kavrayarak koridorlarda dolaşmış, uyanık olduğu her anı kaybettiği kızıyla konuşarak geçiren bir adamdan ibaretti.

Amryssa onun çatısı altında yaşarken neden bu kadar zamanını onunla konuşarak geçirmemişti diye merak ettim, ama onu çok sert yargılayamazdım. Olivian yıkılmıştı. Benim anlayamadığım ve umarım hiç anlamak zorunda kalmayacağım bir şekilde, kaybın acımasızlığıyla ezilmişti.

Ama bir gün bu durumdan kurtulacağını umut etmeye cesaret ettim. Belki iyileşir ve Oceansgate'i yeniden inşa ederdi. Belki de soyunun utanç ve rezalet içinde sona ermesine izin vermek yerine yeni bir varis sahibi olurdu.

Lunk'un düğün gecesi, düğün ziyafetinde, iri adamı bir kenara çektim. Biri bir müzik dördlüsü tutmuştu ve kemanlar, hizmetçiler ve hizmetçi kızlar dans ederken birbirleriyle düello yapıyordu.

hizmetçiler ve hizmetçi kızlar dans ediyordu. Bu şarkı tanıdık geliyordu ve sonra fark ettim ki, bu Kai ve benim o gece kasabada dans ettiğimiz şarkıydı.

Bunu biliyor gibi görünmesine şaşmamalıydı, çünkü gerçekten de *biliyordu*. O noktada, neredeyse bir yıldır buradaydı.

Lunk'un arkasında, turuncu yapraklar tavan boyunca uzanıyordu. Bayan Quist, duyulmayacak kadar uzakta duruyordu — onu yeni kocasına bağlayan selvi asması nedeniyle uzaklaşamazdı.

Lunk, güzel, kırık dişli gülümsemesiyle bana sırıttı. "Anahtarcı hanım."

"Lunk." Ben de gülümsedim. "Yoksa... Henry mi? Gerçek adın bu mu?"

Başını salladı. "Annemin bana verdiği isim bu, evet. Lunk, kurtarıcıların bana taktığı isimdi. Orada hepimizin takma isimleri vardı."

"Tamam. Peki, Henry." Adı ağzımda yuvarlayarak, dostça harfleri denedim. Lunk ona hiç yakışmamıştı zaten. O bundan çok daha fazlasıydı. "Senin adına daha mutlu olamazdım. Sana sarılabilir miyim?"

Gözleri kırıştı. "Tabii ki."

Onu sıkıca kucakladım. Bir kolu karısının koluna bağlı olduğu için biraz garipti, ama idare ettik.

"Olivian'a hançeri verdiğim için özür dilerim," dedim. "Yani, sen bir şeyleri değiştirmeye karar vermeden önce."

O iyi huylu bir şekilde omuz silkti. "Oh, sorun değil. Zaten ben yapmazdım herhalde."

"Eğer fikrini değiştirirsen, ona sorabilirsin."

O gülümsedi. "Bence o, dilekleri yerine getirmek yerine beni bıçaklamayı tercih eder." "Haklısın." Gülümsedim. "Muhtemelen riske girmemek daha iyi. Her neyse, ikiniz için dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum." "Sana da."

Tekrar sarıldık ve ben, kocamı bulup, onun ritim yeteneğinin tadını burada biraz çıkarmaya karar verdim. Daha sonra, yukarıda, farklı bir şekilde tekrar tadını çıkaracaktım. Ama sonra aklıma bir düşünce geldi ve geri döndüm.

"Henry?"

Durdu. "Evet?"

"Kai'nin takma adı neydi? Kurtarıcılarla birlikteyken?" "Prens," dedi rahatça. "Ona hep prens derdik." Kıkırdadım. "Tabii. Elbette öyle demiştiniz."

Çünkü gerçekten, başka ne olabilirdi ki?

35.

Kai ve ben ekinoksun ertesi günü ayrıldık.

Arabada herkese veda ederken hava serin ve keskin bir esinti taşıyordu. Bataklık bile bizi uğurluyor gibiydi, ağaçlar kızıl ve kehribar rengi dalgalarla veda ediyordu.

Henry ağladı. Bayan Quist de öyle. Ama ben onlara sarıldım ve tekrar görüşeceğimize söz verdim. Olivian'ın elinden hançeri alabilecek biri çıkarsa, zaman zaman Amryssa ile konuşmak için geri döneceğime söz verdim.

Seneschal vedalaşmamıza katılmadı. Ama ikinci kattaki pencereden onun iri cüssesini gördüm. Elimi kaldırdığımda, gölgelerin içine kayboldu.

Merron, en azından Oceansgate yolunda bana ve Kai'ye eşlik etti. Kocam, Vick'in liderliğinde hayatta ve sağlıklı görünen kurtarıcıları önlemek için gece seyahat etmemizde ısrar etti.

Kabusların sona ermesinden bu yana, meraklı gezginler Oceansgate'e akın etmeye başlamıştı. Birçoğu, turuncu saçlı bir pislik sayesinde kılıç zoruyla eşyalarını kaybetmişti.

"Ne pislik adam," dedim Kai'ye bir gece çadırımızda yatarken. "Sen onun hayatını bağışladıktan sonra dersini almış olacağını düşünürsün."

"O bir kızıl." Kai bir elini başının arkasına koydu, muhtemelen göğsünü nefesimi kesen bir şekilde kasmaı için. Sanki beş dakika içinde üzerine atılacağı kesin değilmiş gibi. "Onun da pişmanlık duymayan bir suçlu olması seni gerçekten şaşırtıyor mu?"

Yan yatıp başımı elime dayadım ve onun saçlarına keskin bir bakış attım. saçına keskin bir bakış attım.

"Oh, hayır," dedi. "Kesinlikle hayır. Saçım kızıl *değil*."

"Öyle. Önce kahverengi, ama kesinlikle kızıl da."

"Beni g-kelimesiyle suçlamaya cüret etme," dedi kibirli bir şekilde. "Saçımın *belli belirsiz kırmızımsı tonları* var. Hepsi bu."

"Hmm. Bana zencefil gibi görünüyorsun."

Soğuk gözleri kısıldı. "Bunu bir kez daha söyle, seni cezalandırmak zorunda kalırım."

Uyluklarımı birbirine sıkıştırdım. Beni tehdit etmesini seviyordum. Bu yüzden ona doğru eğildim, onu öpecekmiş gibi yaptım, sonra onun ağzına karşı konuştum. "Kızıl."

O homurdandı, sonra bana saldırdı ve gerçekten de beni cezalandırdı, hızlı ve kararlı bir şekilde, mümkün olan en tatmin edici şekilde.

Oceansgate yolu ile Hightower'a giden yolun kesiştiği kavşakta Merron'a veda ettik.

Parlak sonbahar soğuğu ensemini ısırdı. Merron beni uzun ve içten bir şekilde kucakladı, sonra isteksizce Kai'nin elini sıktı. Yakışıklı ağzını buruşturan bir ifade, kocama hiç ısınmadığının kanıtıydı. Ama onu suçlayamazdım.

Merron geri çekildiğinde, gözyaşları boğazımı yakmaya başladı.

"Ağlama," dedi iyi niyetle. "Şansını denedin."

Hıçkırarak güldüm. "Kesinlikle vardı. Ve ben onu mahvettim, değil mi?"

"Evet. Her şeyi kazanamazsın, sanırım." Gülümsedi, ama gülümsemesi hüznle doluydu. Yine de cesur bir yüz takındı ve Kai'nin oyun kitabından bir sayfa alarak, Crystal Hollow'a doğru yola çıkmadan önce bana göz kırptı.

"Doğum kalçaları," diye seslendim, silueti küçülürken. "Bunu unutma."

"Nasıl unutabilirim?" diye bağırdı. Sonra kayboldu, kırmızı ufukta sadece bir nokta kaldı.

Rüzgar, düşen yaprakları botlarımın yanından süpürdü, Kai ise kaşlarını kaldırdı. "O neydi öyle? Doğum kalçaları mı?"

"Uzun hikaye."

"Gerçekten mi?" Bakışları sertleşti. "Dur. Sakın bana ikinizin eskiden..."

"Eskiden," dedim, geçmiş zamanı vurgulayarak. Merron ile olan geçmişimin düğün günümüze kadar uzandığını ona söylememe gerek yoktu herhalde.

"Hmm."

"Oh, şimdi bana kıskançlık yapma."

"Kıskanmak mı? Asla." Esinti, alnındaki saçlarını dalgalandırdı ve ben onları düzeltmek için can atıyordum. "Çünkü sonuçta sen benimsin, adil ve dürüst bir şekilde. *O* hepsini kazanamayabilir, ama ben kesinlikle kazanabilirim."

Ben burun kıvırdım. "Vay canına.

Çok mu kibirli?" "Bunu seviyorsun," dedi.

"Aslında seviyorum. *Seni* seviyorum."

Yarı gülümsemesi parladı. "Ben de seni seviyorum, benim karanlık dişi aslanım. Ee, nereye gidiyoruz?" Kaşlarımı kaldırdım. "Karar vermek bana mı kalmış?"

"Tabii ki."

"Fairmont." Düşünmeme bile gerek yoktu. "Son bölgen. Son aksanın."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. "Mükemmel seçim. Peki sonra?"

"Hmm... Hightower, sanırım. Amryssa'nın eski öğretmenini bulmak istiyorum. Eliana burada olanları bilmeyi hak ediyor."

O başını salladı. "Peki sonra?"

Omuz silktim. "Nereye istersen." "Herhangi bir yere mi?"

"Her yere."

Düşünürken kaşlarını çattı. "Gray's Reach olabilir mi? Tiyatroya gidebiliriz. İçmeye gidebiliriz. Ne istersek yapabiliriz."

Onun sonsuz mavi gözlerine, sonsuz olasılıkların vaadine baktım. "Bu hoşuma gider," dedim.

Çünkü bu sefer teklif mükemmel geliyordu.

Okuduğunuz için teşekkürler! Karakter çizimleri ve Kai'nin Amryssa ile evlenmeden önce Harlowe'un kıskançlık duyduğu ve onun...

ahem, onu sakinleştirir... lştfen shaylingandhi.com/bonus adresini ziyaret edin.

AYRICA SHAYLIN GANDHI TARAFINDAN

Çağdaş Romantizm

Sonsuza Kadar Sahip

Olduğumuz Zaman Başkalarına

Aşk Mektupları

Fantastik Romantizm

Bir Kez Büyüldü, İki Kez

Lanetlendi Yüz Yıllık Yazın Şarkısı

YAZAR

SHAYLIN GANDHI bir gezgin, dalgıç ve piyanisttir. Colorado, Denver'da kocası, ikiz kızları ve iki kurtarılmış köpeği ile birlikte yaşamaktadır. Kelimeleri kağıda dökmekle meşgul olmadığı zamanlarda Shaylin yürüyüş yapar, bisiklete biner, pasaportuna yeni bir damga eklemek için planlar yapar veya küçük bir şehri çalıştıracak kadar kahve içer. Shaylin bir keresinde Pasifik Okyanusu'ndan Atlantik Okyanusu'na kadar kırk altı gün boyunca bisikletle seyahat etmiştir.

Shaylin'e [Instagram'da](#) veya shaylingandhi.com adresinde ulaşabilirsiniz.

DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN

Ücretsiz kitaplar, bonus içerikler, ARC fırsatları ve abonelere özel güncellemeler için lütfen haber bültenime üye olun:

shaylingandhi.com/news

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

